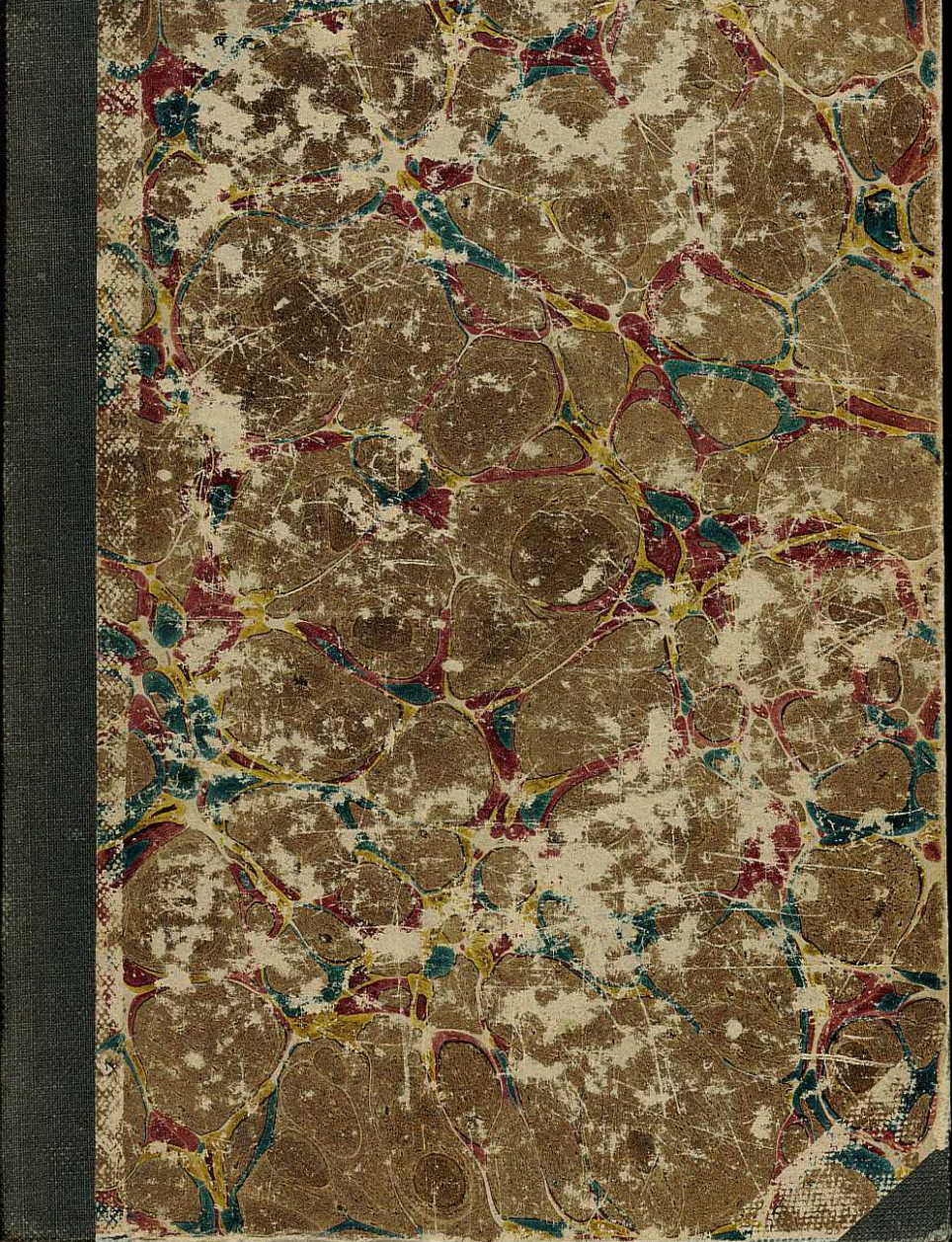
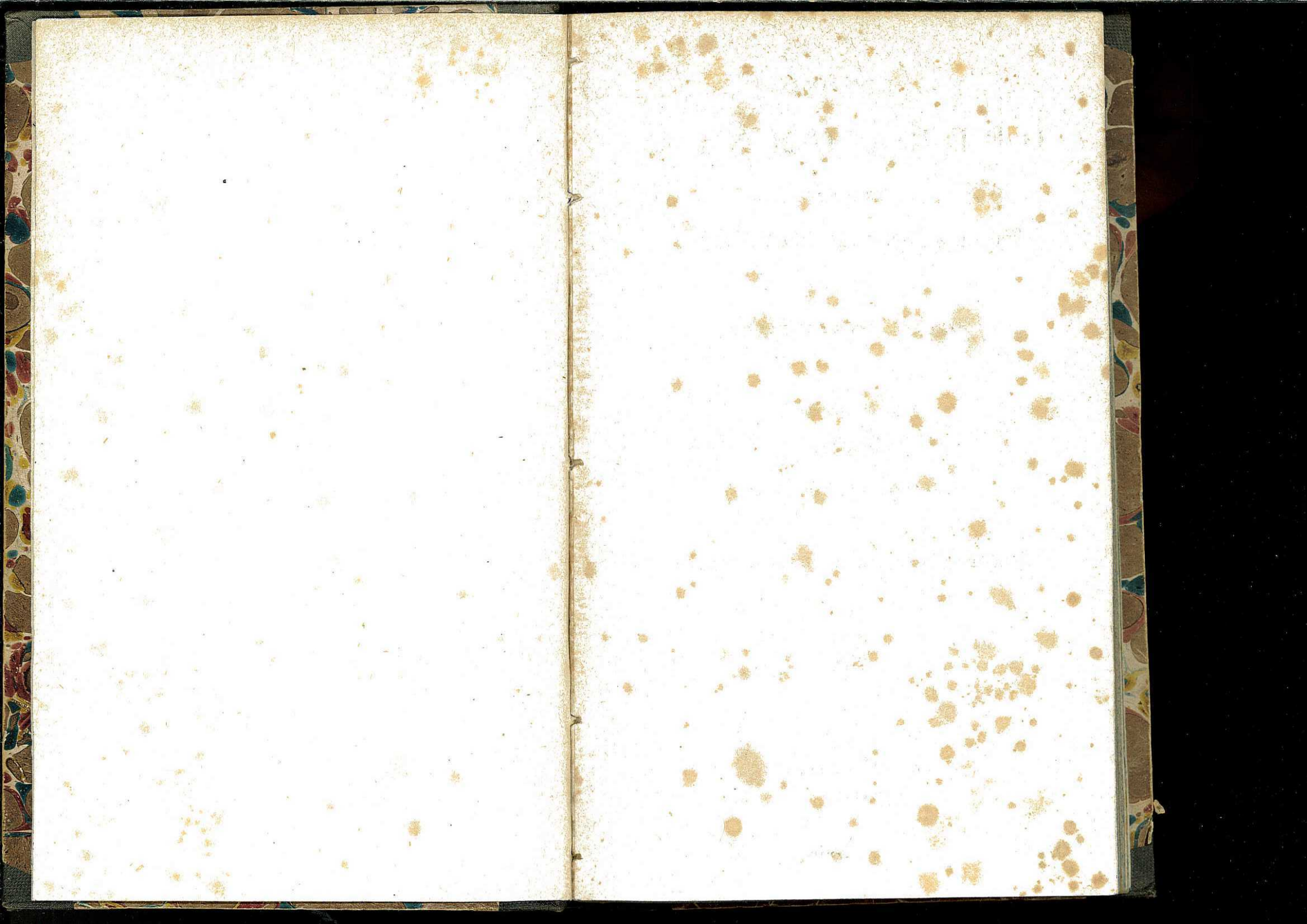

Handwritten text on a small paper label, possibly a title or author's name.

La $\frac{97}{3}$

PLATONIS
OPERA OMNIA.

RECENSUIT

PROLEGOMENIS ET COMMENTARIIS

INSTRUXIT

GODOFREDUS STALLBAUM.

VOL. II. SECT. II.

CONTINENS

PROTAGORAM.

EDITIO TERTIA MULTIS PARTIBUS AUCTA ET EMENDATA.

LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.
MDCCCLXV.

PLATONIS
PROTAGORAS.

RECOGNOVIT

ET

CUM GODOFREDI STALLBAUMI SUISQUE ANNOTATIONIBUS

EDIDIT

DR. J. S. KROSCHEL,
IN GYMNASIO STARGARDIENSI SUPERIORUM ORDINUM PRAECEPTOR.

LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.
MDCCCLXV.

LECTORI B. S.

Godofredus Stallbaumius, quo nostra memoria de Platonis scriptis universis melius nemo meruit, secundam editionem huius dialogi anno 1840 adornavit. Cuius editionis retractandae cura quum mihi mandata esset, id agendum putavi, ut quae Stallbaumius ad Platonis verba mentemque recte intelligenda scripsisset, cum religione servarem, quae hodie legentibus usui non essent, inducerem et delerem. Itaque virum doctissimum in sermonis argumento explicando ducem secutus sum, sed quae de sophistis, de totius disputationis proposito, de tempore quum colloquii habiti tum libri conscripti disputaverat, ea mihi non probata sunt. Deinde in notis criticis quae vocantur pleraque intacta reliqui iisque ea quae his annis ad scriptoris verba emendanda excogitata sunt probabilia, adscripsi, alias autem annotationes, quibus vir grammaticae subtilioris inter paucos peritus iam ante quinque lustra recte verba interpretatus erat vel res explicaverat, Stallbaumi nomine insignitas suo quamque loco lector inveniet. Denique me profiteor in Platonis oratione constituenda a Stallbaumianae editionis scriptura non paucis locis recessisse, quibus illam quidem vel de aliorum coniecturis vel de meis in pristinam integritatem restituerem. Cuius instituti rationem quum singulis locis reddiderim, hic disputatione eo facilius

supersedere possum, quod quidquid ipse novavi, plena argumentatione defendi in Studiis philologicis, sic enim commentationem inscripsi, in qua huius dialogi locos difficiliores tractavi, insertaque ea Jahni Annalibus philolog. classic. 1863 p. 825 — 856 invenitur.

Sed haec quidem hactenus de ratione in hac editione curanda a me inita. Quae ut ad interiorum libri intelligentiam aliquid conferat et a viris harum litterarum studiosis favore excipiat, ex animo opto.

Scribebam ERFURTI, Kalendis Juliis a. MDCCCLXIV.

PRAEFATIO

AD

PROTAGORAM.

Ut apud Diogenem Laert. III, 59, ita in omnibus libris scriptis et in veteribus editionibus huius dialogi inscriptio haec exhibetur: *Πρωταγόρας ἢ Σοφισταί*. Quem duplicem titulum quamquam non ipse Plato libro praescripsisse putandus est¹⁾, tamen eo ipso monemur, ut qui sophistae apud Graecos dicti sint, breviter explicemus. Fuit enim illud nomen aliis temporibus honestissimum, aliis adeo invidiosum, ut multi, ne hominum premerentur odio, illam appellationem aspernarentur. Atque antiquo tempore sophistae omnes appellati sunt, qui vel ingenii magnitudine rerumque usu vel disciplina aliqua praecipua praeter ceteros sapere visi sunt, ut inter sophistam et sapientem nihil interesset. Et patuit illud nomen aequae late ac nomen *σοφίας*, unde ducitur, quò vocabulo, Suida teste²⁾, quamlibet disciplinam, et artem et prudentiam atque scientiam significabant. Itaque non modo poetae omnes et qui rerum investigatione et cognitione delectabantur, sed ii etiam, qui rempublicam prudenti moderabantur consilio, sophistae et habiti et dicti sunt. Herodotus quidem et Solonem, quem ex Atheniensibus primum sophistam appellatum esse Isoerates³⁾ tradidit, et ceteros, qui proprie dici solent sapientes, sophistae nomine nuncupavit lib. I c. 29. Eo enim loco Lydorum opibus per Croesum auclis Sardes concessisse ait quum alios omnes sophistas, qui eo tempore in

1) Proclus in Politiam p. 350 edit. Plat. Basil. I: (δείξαντες περὶ τῆς ἐπιγραφῆς) ὅτι ἀρχαία καὶ οὐ νεοθενεμένη καθάπερ ἄλλαι τῶν ἐπιγραφῶν προσθέσεις οὐσαι τῶν νεωτέρων τῆς ἐξουσίας ἀπολαύοντων. conf. Diogen. Laert. III, 57 et Stallbaum Prolegom. ad Plat. Politiam p. XC.

2) Σοφίαν. κοινῶς ἀπάντων μάθησιν, καὶ τὴν τέχνην, καὶ τὴν φρόνησιν καὶ ἐπιστήμην, τὸν νοῦν.

3) Or. XV, 313: τοὺς καλουμένους σοφιστὰς ἐθαύμαζον καὶ τοὺς συνόντας αὐτοῖς ἐξήλουν. . . Σόλων μὲν γάρ, τὸν πρῶτον τῶν πολιτῶν λαβόντα τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην, προστάτην ἤξιωσαν τῆς πόλεως εἶναι.

Graecia fuissent, tum vero Solonem Atheniensem⁴⁾. In eodem numero apud eundem scriptorem lib. IV c. 95 Pythagoras ponitur ex eiusque disciplina Zamolxis morum probitatem et sanctitatem habuisse perhibetur⁵⁾. Quibus viris poetae, ut dixi, possunt addi, qui a multis sophisticò nomine significati sunt, veluti a Pindaro Isthm. Od. IV. v. 32 et a Cratino in Archilochis, ut Clemens Alex. Strom. I p. 280 docet: *Κρατῖνος . . ποιητὰς καταλέξας ἔφη Οἶον σοφιστῶν σμῆνος ἀνεδιφήσατε*, conf. Diogenes Laert. Prooem. 12: *Οἱ σοφοὶ καὶ σοφισταὶ ἐκαλοῦντο, καὶ οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ ποιηταὶ σοφισταί, καθὰ καὶ Κρατῖνος ἐν Ἀρχιλόχῳ τοὺς περὶ Ὀμηρον καὶ Ἡσίοδον ἐπαινῶν οὕτως καλεῖ*. Illos autem homines omnes ob id ipsum, quia in gravissimis rebus maxima videbantur esse intelligentia, sophisticas appellatos esse, non ut eo nomine iriderentur, id et per se manifestum est, et Themistii testimonio constat, cuius verba or. XXIII. p. 286 haec sunt: *ὅτι πάλαι τοῦτομα τοῦτο ὁ σοφιστῆς σεμνόν τε ἦν καὶ ἐπ' ἀξιώσει καὶ ὅτι Σόλων σοφιστὴν ἀνόμαζον οἱ τότε ἄνθρωποι καὶ Πυθαγόραν, ἀπειροκόλου ἂν εἶη κωμωδοποιῶν ὑμᾶς ὑπομιμνήσκειν καὶ ξυγγραφεῶν*.

Verum is nominis honos haud diu mansit variisque de causis illa appellatio in invidiam offensivamque hominum incurrit. Themistius l. I. id factum esse dicit, ex quo Protagoras et Prodicus et Gorgias illo nomine assumpto sapientiam venalem circumtulissent nec nisi magno pretio aliis tradidissent. Quae sententia quamquam non ex omni parte vera est neque a Protagora aut Gorgia aut Prodicò causa illius in sophisticas odii est ducenda, tamen id certum est, huius vocabuli vim illorum aetate non leviter esse mutatam. Ad illud tempus, ut vidimus, sophisticas nominati sunt, quicunque ex universo genere humano ad summam humanitatem pervenisse videbantur. Sed quum singulis vitae generibus sua ac propria nomina inventa essent, ut ii, qui in ipsa rerum contemplatione studium collocabant, Pythagora auctore philosophi appellarentur, iique qui in republica administranda excellabant, politici, tum fieri non potuit quin illud vocabulum alia significatione ac pristina usurparetur et, ut plerumque fit, in deterius acciperetur. Dilucide id in philosophis cernitur; quos qui Socratis aetate sophisticas dicebat esse, iniquo is animo probri ac contumeliae causa ea appellatione usus est, ut eos sapientia sua veteratorie abuti significaret. Eo consilio Aristophanes Socratem eiusque familiares, Lysias Platonem et

4) . . ἀπικνεύονται ἐς Σάρδις ἀμαξούσας πλοῦτω ἄλλοι τε οἱ πάντες ἐκ τῆς Ἑλλάδος σοφισταί, οἱ τοῦτον τὸν χρόνον ἐτήγαγον ἔόντες . . καὶ δὴ καὶ Σόλων ἀνὴρ Ἀθηναῖος.

5) Ζάμολξιν . . Ἑλλήσι τε ὁμιλήσαντα καὶ Ἑλλήνων οὐ τῷ ἀσθενεστάτῳ σοφιστῇ Πυθαγόρῃ κατασκηνώσασθαι κτέ.

Aeschinem⁶⁾, alii alios sophisticas nominaverunt⁷⁾. Nec tamen ea ratio philosophiae propria fuit, sed ad alias vitae partes pertinet, quod perspicuis verbis prodidit Isocrates or. XV. 235: *Σόλων μὲν, inquit, τῶν ἐπὶ σοφιστῶν ἐκλήθη καὶ ταύτην ἔσχε τὴν ἐπωνυμίαν τὴν νῦν ἀτιμαζομένην καὶ κρινομένην παρ' ὑμῖν*. Quam eandem rem fortius etiam scriptor libri, qui est de venatione quique in Xenophonteis vulgo numeratur, his verbis exprimit c. 13, 8: *σοφιστὴν κληθῆναι ὄνειδος ἔστι παρὰ γε τοῖς εὐφρονοῦσι*. Hoc autem utroque loco illa vocabuli sophisticas significatio scribentis animo obversata est, quae apud Atticos longe erat usitatissima, quippe qui sophisticas, qui quidem eo nomine dignus esset, liberalium artium et virtutis magistrum intelligerent. Verissime enim scholiastes ad Aristoph. nub. v. 331 hanc vocem interpretatur quum dicit: *σοφιστὰς τοὺς διδασκάλους νόει ὡς τοὺς ἄλλους σοφίζοντας*, conf. Suid. s. v. Atque huius activae quae dicitur significationis auctor fuit Protagoras Abderites, summa vir ingenii facilitate et singulari doctrinae copia, qui quae aut ipse subtiliter excogitaverat aut ab aliis recte inventa esse viderat, ea ad hominum rationes ac communem intelligentiam accommodare in animum induxerat⁸⁾.

Itaque quum quidem ille humanitatis et virtutis magistrum se profitebatur, id disciplina se pollicebatur effecturum, ut omnes, qui sibi operam darent, illorum hominum instar, qui olim sophisticas dicti erant, sapientiae laude florerent. Quis est autem quin sponte videat hanc viri professionem mentes animosque hominum eo vehementius percellere debuisse, quo magis inter Athenienses illis temporibus regnabat publicorum honorum cupiditas malaque ambitio? Nimirum ita paene necessitate quadam factum est, quod factum esse novimus, ut fere nullus esset laudis cupidior adolescens, quin se tali disciplina et institutione frui quam maxime vellet. Ac tanto vehementius haec studia plurimorum hominum excitata sunt, quod Protagoras consilio prudentissimo cum institutione ad virtutem coniungebat artis

6) Aristid. vol. III. p. 517 (ed. Dindorf. vol. II. p. 407): *οὐ Λυσίας Πλάτωνα σοφιστὴν καλεῖ καὶ πάλιν Διοχίτην*; v. Athen. XIII. p. 612 F.

7) Non dubito, quin iam Diogenes Apolloniates adversarios eadem de causa sophisticas appellaverit, v. Brandis Histor. Philos. Gr. I. p. 276.

8) Plat. Protag. p. 349 A: *σὺ δέ, ὦ Πρωταγόρα, ἀναφανδὸν σεαυτὸν ὑποκηρύξάμενος εἰς πάντας τοὺς Ἕλληνας, σοφιστὴν ἐπονομάσας, σεαυτὸν ἀπέφηνας παιδεύσεως καὶ ἀρετῆς διδάσκαλον, πρῶτος τοῦτον μισθὸν ἀξιώσας ἀρνεσθαι*. ibid. p. 317 B: *ὁμολογῶ σοφιστῆς εἶναι καὶ παιδεύειν ἀνθρώπους*. De vita et philosophia huius sophisticas copiosissime egerunt Joan. Frei Quaestiones Protagoreae (Bonn. 1845) et Joan. Vitringa Disquisitio de Protagorae vit. et philos. (Groning. 1852).

dicendi disciplinam, qua ii omnes vel maxime indigere videbantur, qui vellent in sua ipsorum civitate ad aliquam gloriam et auctoritatem pervenire. Etenim quidquid vel ad disserendi subtilitatem vel ad dicendi facultatem pertinere videretur, id omne ille doctrina et institutione sua complexus est. Itaque operam dedit grammaticae, quam etiam scriptis illustravit; tractavit item rhetoricam, cuius efficaciam atque vim augere et amplificare studuit adsumpta poetarum interpretatione, quae singulorum locorum sententias subtiliter rimaretur, omniumque studiosissime elaboravit in dialecticis, ut adeo Socraticam disputandi rationem quodammodo praevisse vel formavisse iudicatus sit⁹⁾.

Qui quum magistri munus summa cum laude obiret¹⁰⁾, multi eius exemplum secuti artem sophisticam professi sunt, ut Prodicus Ceus, Hippia Eleus, Gorgias Leontinus, Thrasymachus Chalcedonius, Polus Agrigentinus. Hi igitur omnes et alii quidam multo iis inferiores in sapientiae studio, quod plerosque coluisse constat, non acquieverunt, sed sapientiae tradendae facultatem prae se tulerunt, et professi sunt, si quis sua disciplina uteretur, eum se sapientiore et ad dicendum et ad res gerendas habilior aptiorque reddere. De his sophisticis quae alii memoriae prodiderunt, ea fere omnia a Platone sumpta sunt ex eoque fonte etiam nunc hauriri possunt. Plato enim, quid de iis sentiret, aut occasione oblata breviter significavit, aut copiosius et dedita opera exposuit, ut non pauca eius scripta eo potissimum spectare videantur, ut quo nitatur fundamento illa sophistarum professio, ostendatur legentiumque de ea re iudicio lumen afferatur clarissimum. In his igitur libris iam inde antiquitus hic dialogus, ut ex illa quam memoravi inscriptione apparet, unus omnium maxime habitus est.

Iam vero alia inde nascitur quaestio, qua ratione Plato de sophisticis egerit. Sunt enim viri docti et fuerunt, qui philosophum censerent non ea qua par est animi probitate et integritate in illo argumento versatum esse. Invidia motus et vitia eorum auxisse et virtutes depressisse oratione dicitur. In quam sententiam quae ante ducentos quinquaginta fere annos disputavit Cresollius in Theatro veterum rhetorum¹¹⁾, ea quae huc subiiciantur digna sunt. Is igitur lib. I c. 5: Plato quidem, inquit, sophisticas vexat, qui homines gloria et pecuniis supra omnem hominum opinionem locupletatos, earundem ipse rerum

9) V. Diog. Laert. III, 37. IX, 57.

10) Men. p. 91 E: οἶμαι γὰρ αὐτὸν (Πρωταγόραν) ἀποθανεῖν ἐγγυὸς καὶ ἐβδομήμιοντα ἔτη γεγονότα, τετταράκιοντα δὲ ἐν τῇ τέγγη ὄντα· καὶ ἐν ἅπαντι τῷ χρόνῳ τούτῳ ἔτι εἰς τὴν ἡμέραν ταυτηνὴν ἐνδοκιμῶν οὐδὲν πέπανται. conf. de rep. X, p. 600 C.

11) Insetus est hic liber Ludovici Cresollii, Armorici e societate Jesu, Jac. Gronovii Thesauro Graecar. Antiquitt. vol. X.

appetentissimus, non nisi limis oculis et invito animo contuebatur. In omnibus generatim sordes avaritiae, inutilem et fallacem disputandi rationem carpebat: in singulis vellicabat etiam quaedam, et florem ipsum infringebat. Nam in Thrasymachio, ut animadvertit S. Basilius ep. CLXVII. τὸ θρασὺ καὶ ἰταμόν, audaciam et temeritatem perstringit, in Hippia τὸ κοῦφον τῆς διανοίας καὶ χαῦνον, levem animum et remissum, in Protagora τὸ ἀλαζονικὸν καὶ ὑπέρογκον, arrogantiam et tumorem. Sed taciti animi cupiditatem et Platonis invidentiam doctissimi quidam homines aperuerunt. Plato, inquit Dionysius Halicarn. ad Pomp., scripsit contra sophisticas οὐκ ἀπὸ τοῦ βελτίστου, sed ἀπὸ φιλοτιμίας. Philostratus Ep. ad Iul. Aug. de Platone sophisticisque disputans idem notat; Plato, inquit, φιλοτίμως μὲν πρὸς αὐτοὺς εἶχεν, ἐπειδὴ διεφοίτων θέλοντες μικρὰς τε καὶ μεγάλους πόλεις, τὸν Ὀρφέως καὶ Θαμύρου τρόπον. Haec ille. Potuit vir litteris eruditissimus etiam Aristidem, auctorem haud mediocrem, appellare, qui vol. III. p. 519 (ed Dindorf. vol. II. p. 408) graviter et acerbè in Platonem haec coniicit: τὸν σοφιστὴν δοκεῖ μὲν πως κακίξειν αἰεὶ, καὶ ὃ γε δὴ μάλιστα ἐπαναστὰς τῷ ὀνόματι Πλάτων εἶναι μοι δοκεῖ.

Nostra autem memoria Grote¹²⁾, rerum Graecarum scriptor doctissimus, Platonem ab ea culpa, cuius ab illis viris arguitur, prope abesse ratus, quum sophistarum patrocinium suscepisset, eam causam magno ingenii et doctrinae apparatu egit. Sed etsi vir clarissimus recte eos impugnat, qui quaecumque sophistarum laudi tributa sunt, ea ironice dicta accipiant, quaecumque ipsi loquentes inducuntur, ea aut pro stulta loquacitate habeant, aut in cavillationibus ponant ad obscurandam veritatem et audientium mentes decipiendas adhibitis, tamen in aliis non magis ei accedendum est quam Cresollio.

Multos sane sophisticas Plato acerba irrisione perstrinxit. Nimirum arti sophisticæ persequendae pauci erant pares, multi eam profitebantur; quorum levitatem quum corripuit, non rem ipsam reprobavit. Nusquam celeberrimos illos et clarissimos artis auctores ea qua exellebant laude privavit. Protagoras

12) Grote vol. VIII. p. 480 (Interpretat. Meiszner. vol. IV. p. 580) in his Xenophonteis: γράμματα πολλὰ . . ποιητῶν τε καὶ σοφιστῶν τῶν ἐνδοκιμοτάτων, quae Memorabil. lib. IV. c. 2 init. scripta inveniuntur, vocabulo σοφιστῶν significari vult prosae orationis scriptores. Quae interpretatio, quam Lud. Dindorfio probatam esse miramur, iis quae Memorabil. I. 6, 14 habentur, minime potest constitui, neque loci sententiae respondet. Euthydemus libris legendis ad dicendum et ad res gerendas animum dicitur praeparare studuisse; quod quo modo optime fieret, sophistarum i. e. sapientiae professorum τέχναι aliaque eorum scripta indicabant. Ea igitur praecipue collegit. Nec ratio obcura est, cur praeter sophistarum libros maxime poetarum congresserit.

quidem hoc dialogo etsi, ut ipsa veritas postulabat, in dialecticis Socrate minus exercitatus describitur, tamen summo honore afficitur eique de gravissimis rebus sententiae tam singulares atque eximiae tribuuntur, ut qui novissime de hoc libro commentatus est, sophistae partibus, non Socratis, Platonem ea quae ipse probasset, adscripsisse iudicaverit¹³). Nihil tale, si quis alteri meritam laudem invidet et gloriae obtrectat, unquam fecit. Maxime autem Plato eos, quibus ad philosophiam aditus aliqua de causa negatus esse videbatur, a sophistis ad liberaliorem fortunam institui aequum censuit. Eaque est causa, cur Socrates in Theaeteto (p. 151 B), quos sua opera nihil indigere intellexisset, non invito animo eos quum aliis sophistis, quorum doctrina iuarentur, conciliasse dicatur, tum vel maxime Prodicum¹⁴). In iis igitur Hippocrates, Apollodori filius, numerandus est, quem, ut est in hoc libro, ad Protagoram adduxit¹⁵). Quo officio quem ad modum Socrates defunctus sit, optime ex libro ipso apparet, cuius hoc est summarium

Narrat Socrates amico cuidam, qui factum sit, ut modo convenerit cum Protagora, viro sapientiae laude clarissimo, et quae cum eo sit collocutus. Venerat enim ad eum multo adhuc diluculo Hippocrates, cuius modo mentionem feci, iuvenis Atheniensis, miro sophistae audiendi ardore incensus, eumque precibus adierat, ut ipsum clarissimo sapientiae et virtutis magistro commendare et in disciplinam tradere vellet. Cuius voluntati priusquam morem gereret, colloquium instituerat, quo eum de periculo, quod ex illa disciplina ad ipsius animum redundare posset, commoneret. Itaque ex eo quaesiverat, cur tandem ad Protagoram adduci vellet, tum quemnam sophistam intelligeret, denique in qua potissimum re ars sophistica versaretur? Ad priora adolescens satis confidenter responderat, ad hoc, quod diceret, non iam habuerat¹⁶). Quum Socrates eo disputationis loco doctrinarum artiumque mercatura cum esculentorum et potulentorum comparata docuisset maius in illa damnum ab imperitis accipi posse, tum una cum Hippocrate ad Calliam, Hipponici filium, ubi Protagoras deversabatur, perrexit. P. 309—314 E.

13) Rich. Schoene De Platonis Protagora (Lips. 1862) p. 64 sqq.

14) *ὅτι ἂν μοι μὴ δόξωσι πως ἐγνώμονες εἶναι, γνούς ὅτι οὐδὲν ἐμοῦ δέονται, πάνν ἐμμενῶς προμνῶμαι, καὶ ξὺν θεῷ εἰπεῖν, πάνν ἰκανῶς τοπάζω οἷς ἂν ξυγγεγόμενοι ὄναιντο, ἂν πολλοὺς μὲν δὴ ἐξέδωκα Προδικῶ, πολλοὺς δὲ ἄλλοις σοφοῖς κτέ.*

15) Simplicius (ad Epict. Enchir. 46, 2) p. 311 B: *ὁ Σωκράτης τινῶν ἀνοήτων αὐτοῦ μὲν καταφρονούντων, δι' αὐτοῦ δὲ βουλομένων ἄλλοις συστήναι πρὸς παίδευσιν, ἀπάγει αὐτοὺς καὶ συνιστάνει σοφισταῖς, ὧσπερ Ἰπποκράτη τὸν Ἀπολλοδώρου, δεηθέντα αὐτοῦ, τῷ Πρωταγόρᾳ συνέστησε.*

16) P. 312 E: *Μὰ Δί', ἔφη, οὐδέτι ἔχω σοι λέγειν.*

Ingressi Calliae domum splendidissimum vident civium et peregrinorum conventum. Conspiciunt Protagoram ingenti cinctum auditorum corona et inter sermones cum iis graviter deambulantem. Conspiciunt in contraria porticu Hippiam Eleum in solio sedentem et coram multis declamitantem. Conspiciunt denique etiam Prodicum Ceum molliter in lectulo decumbentem, item magna circumdatum amicorum et familiarium caterva. His quasi obstupefacti aliquantis per morantur; tandem ad Protagoram accedere constituunt. P. 314 E — 316 A.

Compellat eum Socrates ita, ut ante omnia causam aperiat, cur huc venerint, deinde Hippocratem tanquam iuvenem et generosa indole praeditum et nobili loco natum commendat. Optare autem sese ait, ut sibi liceat paullisper cum ipso de adolescentis institutione, qua usus sit, colloqui. Protagoras ex eo quaerit, idne remotis arbitris fieri velit, an ita, ut ceteri audiant. Quum Socrates nihil sua interesse dicat, utro modo colloquatur, sophista artem suam tanquam antiquissimam praedicat, utpote iam ab Homero, Hesiodo, Simonide, Orpheo, aliis factitatum; sed per hominum invidiam, quam sophistae nunquam non experti sint, factum esse conqueritur, ut clarissimi illi viri professionem disciplinae sophisticae, aliis nominibus insignitam, studiose occultaverint: longe aliter tamen sese facere solere, ut qui aliorum invidiam et odium nihil veritus se sophistam libere profiteri nunquam dubitaverit. Itaque nihil ait obstare, quo minus de Hippocratis institutione coram omnibus colloquium instituant. P. 316 A — 317 C.

Callia auctore in ea aedium parte, in qua Hippias cum suis versatur, fit consessus, ad quem etiam Prodicus ab Alcibiade et Critia accessit. Orditur iam Socrates sermonem ita, ut ex Protagora quaerat, quidnam utilitatis Hippocrati eius consuetudo ac disciplina allatura sit. Respondet sophista magna cum sui iactantia eum hoc commodi inde percepturum, ut quotidie melior ac sapientior evadat. Porro autem interroganti Socrati, quam in re et ad quid melior sit evasurus, cum superba aliorum sophistarum contemptione non eum ait in arithmeticae, astronomiae, geometriae, musicae studiis frustra detentum iri, sed statim accepturum quae ad res quum domesticas tum publicas bene administrandas valeant, percepturumque artem *πολιτικὴν*. P. 317 C — 319 A.

Miratur Socrates singularem viri sapientiam, libereque confitetur de virtute civili sibi semper ita visum esse, ut eam doctrina et institutione non posse comparari iudicaverit. Nam Athenienses quidem certe, inquit, de rebus, quae scientia et arte nituntur, semper artis peritos in consilium adhibent; de iis rebus autem, quae referuntur ad reipublicae administrationem, tantum abest, ut certos quosdam viros, qui soli artis civilis periti sint, consulendos existiment, ut cuius dicendi potestatem concedant,

quippe putantes reipublicae gubernandae sollertiam non posse aliorum comparari doctrina et institutione. Atque hanc sententiam illud quoque videtur confirmare, quod filii summorum virorum et in republica clarissimorum, quamvis diligentissime fuerint educati et instituti, tamen rarissime ad paternae virtutis laudes perveniunt, imo saepenumero ab ea plurimum recedunt. His expositis Socrates rogat Protagoram, ut, si quid habeat, quo possit hanc dubitationem animo suo eximere, id velit secum communicare. P. 319 A — 320 B.

Protagoras, precibus eius satisfactorius, more sophistarum longam orationem. Quae quo magis capiat deleniaturque audientium animos, exordium ducit a fabulae narratione ad rem praesentem satis lepide excogitatae. Quum tempus, inquit, venisset, quo ordine factorum varia animalium genera ex telluris gremio in solis lucem prodirent, Prometheo et Epimetheo hoc muneris a diis mandatum est, ut singulis vires facultatesque suas tribuerent. Rem Prometheo absente suscipit Epimetheus, atque ita administrat, ut aliis robur, aliis pernecitatem, aliis alia largiatur, prudenter id curans, ne quod genus interire aut ab aliis deleri possit. Sed ecce! peracta munerum distributione nihil reliquum videt, quo genus hominum ornet. Dum inops consilii haeret, quid faciendum sit, advenit Prometheus virium facultatumque distributionem inspecturus. Hunc vero sortis humanae valde poenituit. Itaque ne genus hominum nudum et inerme relinqueretur, artium factitandarum sapientiam una cum igne Vulcano et Minervae surripuit eamque hominibus impertiit. Sic divinae sortis participes facti diisque cognati et deos esse credebant arasque ac deorum simulacra constituebant, et vocem articulabant et alimenta sibi inveniebant et vestimenta parabant, sed, quum civitatis ordinandae gubernandaeque arte etiamtum carerent ideoque dispersi habitarent, bestiarum impetui impares misere ab iis dilaniati perierunt. Itaque mutui auxilii gratia condiderunt societates atque urbes, quo ferarum arcerent crudelitatem. At enim haec res nullam iis attulit salutem. Nam vix coierunt, quum intestinis bellis subito coortis rursus dissipantur ac denuo pristinae fortunae crudelitati obiiuntur. Tum vero Iovem tangit generis humani misericordia. Ne igitur funditus illud deleteretur, Mercurium in terras demisit, qui feris hominum pectoribus iustitiam et pudorem iniiceret. Hinc vero, ita pergit Protagoras, hinc factum est, ut homines antea dispersi conderent urbes et civitates, civilisque societatis vinculis coniuncti vivere inciperent. P. 320 C — 322 D. Hac autem ratione quoniam omnes pariter iustitiae et pudoris participes facti sunt, mirandum non est, quod in publicarum rerum deliberationibus cuius sententiae suae publice dicendae potestas datur. Sed quum omnes iustitiae et pudoris munere fruuntur, tamen homines virtutem non casu et fortuna sibi contingere, sed institutione,

disciplina, exercitatione comparandam esse arbitrantur, ut plane mecum consentiant. Etenim qui naturae culpa in se habet turpitudinem, eum tantum abest ut puniant, ut omnes talis fortunae misereat; si quis autem vitiis laborat, quae a socordia aut inertia profiscuntur, eum vero castigant ac gravissimis poenis afficiunt, idque non alio consilio, nisi ut malefici ad bonam frugem revocentur, ceteri autem de vitiis fugiendis admoneantur. Neque illud, quod de filiis clarorum et excellentium virorum dictum est, ullo modo videtur demonstrare virtutem doceri non posse. Etenim communi hominum consensione iustitia, temperantia, aliae virtutes, omnibus civibus tam necessariae iudicantur, ut sine iis republica stare posse nullo pacto videatur. Quocirca universa educatio, quum privata tum publica, eo spectat, ut juvenes, quantum fieri possit, ad virtutis exercitationem conformentur. Neque dicere recte licet hac ratione nihil profici. Imo vero omnes ad aliquam virtutis rationem facultatemque adducuntur, neque dubitandum est, quin improbissimus ex iis, qui sub legibus et inter homines vivunt, cum agrestibus ac solivagis hominibus comparatus virtutis compos esse videatur. Itaque ne ii quidem, qui a parentum virtute desciverunt, propterea degeneres habentur, quod omni omnino virtute destituti sunt, sed quia propter minorem ingenii bonitatem ad maiorum suorum praestantiam pervenire non potuerunt. — Finita hac oratione Protagoras denuo se profitetur virtutis magistrum, suamque disciplinam ait multo grandiore dignam esse pretio, quam quod ipse a discipulis exigere soleat. P. 322 D — 328 D.

Hac Protagorae oratione audientium animi adeo permoti sunt, ut omnes plausus ac clamores, quibus, uti veterum mos erat, aliae sophistae orationes exceptae esse dicuntur, ipsa admiratione comprimerentur et Socrates obstupefactus diu etiam oratione finita a Protagorae vultu penderet. Tum vero animo collecto, postquam Hippocrati gratias egit, quod se impulerit, ut eo veniret, Protagorae oratione id effectum esse confitetur, ut ipse, quum virtus humana cura ac disciplina tradi possit, non iam dubitet. Sed de singularum virtutum coniunctione et conspiratione quid sentiendum esse videatur, id ex illius oratione non satis se cognovisse dicit, rogatque, ut eam rem paulo accuratius persequatur, idque longis orationibus missis, ut breviter vel respondendo vel interrogando colloquatur. Itaque quum Protagoras in superioribus plurimum virtutum mentionem iniecisset, Socrates nunc ex eo quaerit, utrum haec omnes pro una tantum eademque virtute habendae videantur, an variae unius virtutis partes iudicandae sint. Amplectitur sophista posteriorem sententiam. Itaque ille: Si igitur sunt, inquit, o bone, unius partes virtutis, haec ipsae partes aut plane eandem habere possunt naturam, quam totum, quemadmodum auri particulae a toto non differunt; aut inter se diversae poterunt esse sic, ut singulae

suam sibi propriam habeant naturam, veluti partes faciei, os, nasus, oculus, inter sese differunt. Utrum igitur tibi placet? Probat sophista eam rationem, qua singulae virtutes inter se diversae iudicantur. Hoc vero eius iudicio ita utitur Socrates, ut eum dehinc dialectica subtilitate in magnam consilii inopiam coniciat. Colligit enim inde satis captiose rebus ita comparatis iustitiam, quippe quae a pietate diversa sit, plane nihil pietatis esse habituram, ac vicissim pietati nihil fore commune cum iustitia. Contra ea sibi iustitiam piam et pietatem iustam videri, ut aut nullum aut quam minimum discrimen inter pietatem et iustitiam intercedat. Respondet ad haec Protagoras, iustitiam et pietatem non per omnia sibi similes videri, nec tamen etiam prorsus dissimiles. Sed iam hoc loco sophista haud obscure significat, tales quaestiones, in quibus is, qui captiosus rationibus velit agere, quaecumque voluerit, cogere possit, minutas atque iniucundas esse et Socrati porro respondere gravatur. P. 328 D — 332 A.

Itaque Socrates, missa huius rei disputatione, repente ad alia progreditur. Estne, inquit, uni rei semper unum tantum contrarium, veluti parvo magnum, bono malum, turpi honestum opponimus? Ait ille. Quid igitur? singulae virtutes, quas commemorabas, nonne et ipsae tantummodo unum quiddam habebunt contrarium, veluti sapientiae opposita erit insipientia? Rursus assentitur Protagoras. Tum vero ille hoc superioribus adversari arguens sapientiam et temperantiam unum idemque esse probare conatur, quemadmodum antea iustitiam et pietatem non inter se differre concluderat. Quid? inquit: haecine adversantur iis, quae antea de partibus virtutis inter se diversis et contrariis dixisti? nam secundum ista sapientiae praeter insipientiam etiam temperantia erat opposita. Quum igitur uni rei unum semper sit contrarium, rectius utique sapientiam et temperantiam a se invicem nihil differre statuemus. P. 332 A — 333 B. — Sed pergamus, inquit, ad alias virtutes, videamusque, quae tandem inter temperantiam et iustitiam ratio intercedat. Potestne fieri, ut vir iniustus agat prudenter? Respondet ad haec sophista vulgo quidem certe ita videri. Itaque hanc quoque sententiam refutaturus Socrates prudentiam et iustitiam pro una eademque virtute habendas esse hac fere argumentatione demonstrare instituit. Omnes, inquit, ea, quae sibi utilia esse putant, unice appetere solent. Quae sunt utilia, ea etiam bona. Qui facit quae bona sunt, is recte facit. Qui recte facit, prudenter facere iudicandus est. Quum igitur qui prudenter agit faciat item recte, sequitur ut, si quis iniuste agit, is neutiquam prudenter agere putari debeat. Nemo enim prudens quae iustitiae adversantur velle unquam potest. Unde colligitur iustitiam et temperantiam non esse diversas virtutes. P. 333 B — 333 E.

Non tamen haec demonstratio ad iustae argumentationis perspicuitatem perducta est. Etenim Protagoras, quum ex eo Socrates quaerat, bonane sint ea, quae utilia sint hominibus, hanc sententiam non una ex parte falsam esse dicit et tandem occasionem sermonis alio flectendi nactum se esse ratus longam orditur orationem, qua bonum non hominum utilitate definiendum esse docet, sed quidquid alicui rei utile sit, id eatenus, quoad utile sit, bonum dicendum, ut multa sint bona, quae hominibus partim nullam afferant utilitatem, partim etiam damnum. Quam sententiam plurimis exemplis accuratissimam doctrinam prodentibus confirmat, scilicet hac ratione audientium animos ad sui admirationem abrepturus atque artem Socratis dialecticam callide elurusus. P. 333 E — 334 C.

Etsi autem Protagorae familiares illius orationis copiam ac splendorem admirantur, tamen Socratem non fugit fraudulentum illius consilium. Rogat igitur sophistam, ut missis splendidarum orationum ambagibus breviloquentia utatur, in qua et ipsa sese excellere dixerit. Ille vero iniquum putat sibi praescribi, quemadmodum disputandum sit. Quibus auditis Socrates, quum institutam disputationem persequi, non orationes de variis rebus audire cupiat, abrupto sermone discessum parat. Hic vero amici eum obnixè rogant, ut ne discedat, precibusque id efficiunt, ut non modo remaneat, verum etiam rursus cum Protagora sermonem conferre velit. Quoniam autem declamationes longiores omnino censet a colloquio arcendas esse, sophistae respondendi interrogandive optione data, ipse iam respondentis suscipit partes, ita quidem, ut, postquam ille interrogando sibi satisfecerit, vicissim illum sit interrogaturus. Postquam igitur de his inter eos convenit, Protagoras magnam liberalioris eruditionis partem positam esse censet in carminibus interpretandis et sermone in Simonidis carmen, quod in Scopae honorem erat scriptum, translato ex Socrate, qui in eo carmine multum se studii collocasse profitetur, quaerit, num bene et recte compositum ei videatur. Respondet Socrates, nihil se in carmine, quod reprehendat, invenire. Tum Protagoras docere conatur poetam secum pugnantia dicere, quippe qui primo ipse ponat difficile esse virum bonum existere, deinde Pittacum, qui difficile dixerit probum esse, vituperet ac corripiat. Qua culpa ut Simonides liberetur, Socrates Prodicus auctore duas proponit verborum explicationes, quarum neutram Protagoras admittit. Iamque Socrates suam ipsius sententiam expromit et postquam admirabili cum irrisione Lacedaemonios et Cretenses laudavit tanquam sophistas antiquissimos et breviter acuteque dictis clarissimos, illud carmen Simonideum ita interpretatur, ut poetam, Pittaci dictum aliquod reprehendentem, haec fere dicere demonstret: „Difficile esse virum bonum fieri, ac falli Pittacum, qui virum bonum esse vel

manere difficile esse dixerit: hoc enim in solum deum cadere; humanae imbecillitati esse negatum¹⁷⁾.“ P. 334 C — 347 A.

Atque hanc Socraticam carminis interpretationem mirifice probat Hippias sophista. Qui tamen, ut scilicet suae quoque sapientiae specimen aliquod exhibeat, de eodem carmine orationem habere instituit. Sed enim homo admodum ambitiosus ab Alcibiade, sermonum Socraticorum studiosissimo, opportune admonetur, ne id faciat: colloquium enim, a Socrate et Protagora institutum, esse profligandum et ad exitum perducendum. Nimirum constitutum erat antea, ut, postquam Protagoras sibi interrogando satisfecisset, Socrates vicissim interrogantis partes susciperet, sophista huic responderet. Et Socrates quidem se paratum ostendit ad sermonem peragendum, modo ne rursus de carminibus disseratur: horum enim interpretationem admodum dedecere homines liberaliter institutos, quippe ingenii atque eruditionis magnam arguentem penuriam. Protagoras autem, aegerrime ferens, quod erat confutatus, cum eo porro colloqui gravatur, ac multis demum amicorum precibus eo permovetur, ut illi quaerenti respondeat. P. 347 A — 348 B.

Revertitur tandem Socrates post satis longas ambages ad quaestionem in superioribus tractatam, denuo interrogans: virtutesne nihil nisi varia nomina unius eiusdemque rei esse videntur? Respondet ille iustitiam quidem, sanctitatem, prudentiam et sapientiam esse inter se simillimas — has enim virtutes Socrates antea ostendere conatus erat unum idemque esse — sed plurimum ab his differre fortitudinem: saepenumero enim accidere, ut qui ceteris careant virtutibus, ii longe fortissimi sint. Eius sententiam Socrates hac argumentatione refutare instituit. Qui fortes sunt, inquit, eos audaces esse facile largieris. Iam qui audacter aggrediuntur id, cuius periti sunt, ii laudantur; contra qui audaces in eo sunt, cuius nullam habent cognitionem, ii merito insani iudicantur. Omnis autem virtus propter naturam suam necesse est careat vitio ac reprehensione, quia alioquin virtutis nomine indigna foret. Ex quo consequitur, ut ea audacia, quae non habeat scientiam sibi adiunctam, non recte queat pro virtute haberi. Hoc autem probato, consequens est

17) Vere, opinor, Schleiermacherus Praef. ad Protagor. p. 234: „Was des Socrates Deutung von dem Gedichte des Simonides betrifft, von dem uns nichts erhalten ist als eben diese Bruchstücke, dass es nämlich eine Rüge sein soll gegen den Spruch des Pittakus, so ist sie gar nicht lediglich als Scherz zu nehmen. Wenigstens besitzen wir noch ein allgemein dem Simonides zugeschriebenes und diesem hier in Sprache und Manier unverkennbar ähnliches Gedicht, welches sich eben so polemisch auf das im Phaedrus angeführte Epigramm des Kleobulus bezieht, der ja auch zu den Sieben gehörte.“

fortitudinem scientia vacare nullo modo posse, adeoque scientiam et fortitudinem inter se non differre. P. 348 D — 350 C. — Respondet ad haec Protagoras: ex sua sententia fortitudinem quidem non carere audacia posse, neque tamen inde consequi, ut qui audaces sint, ii continuo etiam fortes iudicari debeant. Nam inter audaciam et fortitudinem hoc interesse, quod illa, quae inconstans sit neque stabili utatur iudicio, aut ab impetu aut ab artis alicuius proficiscatur scientia, fortitudo autem, quae semper sibi constet omnibusque vitae locis cernatur, ab universa hominis natura animique conformatione (*ἀπὸ φύσεως καὶ εὐτροφίας τῶν ψυχῶν*) fluat. P. 350 C — 351 A.

Socrates ita a proposito depulsus hac disputatione repente relicta alio modo Protagorae sententiam refellere conatur. Sciscitatur igitur ex eo, an omne iucundum etiam bonum sit, et an ipsa iucunditas per se spectata bona censi queat. Dubitante autem illo, quomodo de hac re iudicandum sit, voluptatem vel iucunditatem per se bonam esse ideoque ab omnibus appeti solere deinceps hac argumentatione docere instituit. Scientia una est, inquit, omnium cupiditatum nostrarum moderatrix, adeoque universam regit ac gubernat hominum vitam. Qua qui utitur, is, quum bona et mala probe discernat, a nulla re superabitur aut vincetur, quippe nihil faciens, nisi quod scientia fieri iubeat. Quodsi igitur reperiuntur qui se dicant non quod bonum est, licet illud cognoverint, amplecti, sed a voluptatibus victos ad alia omnia abripi; ii in magno versantur opinionis errore. Etenim quae iucunda sunt, ea non propterea, quod in praesenti afferunt voluptatem, mala putantur, sed quia futuro tempore maiora mala videntur allatura: vicissimque bona, cum doloris acerbitate coniuncta, propterea, quod in praesenti dolorem admixtum habent, acerba quidem appellantur; sed eadem tamen pro bonis habentur, si in posterum speramus per illa effectum iri maiorem voluptatis ac iucunditatis sensum. Quaecumque igitur bona aut mala censentur, ea metiri solemus voluptatum aut dolorum, quibuscumque coniuncta sunt, magnitudine vel parvitate, adeoque ipsam voluptatem, si maiorem aufert quam affert iucunditatem, malum arbitramur, atque contra dolorem bonum, si voluptatem acerbitate sua habet maiorem. Ex quo consequitur omnes omnino voluptatem tanquam bonum perpetuo consecrari, dolorem ut malum aversari. P. 351 A — 354 E. — Haec autem si vera sunt, ridiculum est dicere hominem, licet mala saepe cognoscat, tamen ea facere, quum non facere liceat, et vicissim, licet cognoscat bona, tamen ea amplecti nolle propter praesentium voluptatum vim et magnitudinem. Nam quum voluptas *per se* bona sit; is, qui mala, quatenus mala sunt, sua sponte faciat, bonis succumbens male facere videatur necesse erit, id quod per est absurdum. Itaque quod vulgo vocant succumbere voluptatibus, vel ab illis vinci, id nihil est aliud, nisi pro

maioribus bonis maiora mala sumere, et quidem deceptum opinionis errore. Quippe in eligendis bonis plurimum refert, ut rerum iucundarum et iniucundarum rationem plane perspectam habeamus; qua cognitione qui carent, ii fieri non potest quin in fraudem et errorem incurrant. Quocirca scientiam apparet voluptate esse multo potiore, quippe quae omnes actiones nostras universamque vitam regere ac moderari debeat, neque fieri unquam potest, ut quis a voluptatibus victus, quum bona cognoscat, tamen contraria amplectatur: neque enim quisquam sciens malus; sed qui voluptati succumbentes mala sequuntur, ii propter imprudentiam, et quia errore decepti sunt, minora bona pro maioribus amplecti videntur. Quae si vere disputavimus, vir sapiens nunquam sua sponte mala appetet aut faciet. P. 354 E — 357 E.

His expositis Socrates revertitur ad illud, quod Protagoras in superioribus dixerat, fortitudinem a ceteris virtutibus propterea plurimum differre videri, quod saepenumero homines insipientissimi, intemperantissimi et iniustissimi alios audacia et fortitudine sua longissime antecellerent. Postquam enim concessum est neminem volentem res periculosas unquam suscipere; ne fortem quidem virum temere se in mala et calamitates esse coniecturum asseverat. Nam quae quis timet, inquit, ea mala existimat: nemo autem sua sponte suscipit ea, quae sibi malum aliquod asserre arbitratur. Itaque vir fortis ea, quae sunt honesta, id est, iucunda — nam honestum et iucundum idem esse vidimus — semper et ubique sequitur, ideoque nec turpiter metuit nec turpiter audax est, quum timidus ac temere audax vel metu vel audacia turpi corripiatur. Est autem turpiter audere vel timere nihil aliud, nisi propter recti ignorantiam peccare, quandoquidem nemo prudens, ut vidimus, quae sibi perniciosa fore praevidet, unquam suscipiet. Unde efficitur, ut fortitudinem scientia contentam esse iudicari oporteat: est enim nihil aliud nisi rerum metuendarum aut non metuendarum scientia cum recto usu coniuncta. — His omnibus magna subtilitate explicatis, Socrates concludit falsam esse Protagorae sententiam, homines imprudentissimos saepenumero fortissimos esse statutis, et sophista ipse, etsi perinvitus fatetur eam ex iis, quae concessa sint, locum habere non posse. P. 357 E — 360 D.

Protagorae animum rursus placaturus Socrates: *Ego vero, inquit, non aliam ob causam haec omnia ex te quaero, nisi quod perspicere cupio, quomodo se habeant quae ad virtutem referuntur, et quid sit ipsa virtus. Nam probe novi, hoc ubi patefactum fuerit, etiam illud manifestum fore, de quo disputavimus, utrum virtus doceri possit, necne.* P. 360 D — 361 A.

At mirum quiddam nobis in hac disputatione accidit. Ego enim, qui antea virtutem doceri posse negabam, nunc hoc ipsum

affirmo, quod meae rationi mirum quantum adversatur, quippe demonstrare studens omnes virtutes, et iustitiam et temperantiam et fortitudinem, scientia contineri: qua quidem ratione probata virtus maxime doceri posse videbitur. Tu contra, qui virtutem disciplina comparari posse antea aiebas, nunc contrarium statuere videris, quippe quum id efficere studeas, ut quavis alia re potius quam scientia contenta esse videatur. — *Quocirca, quum omnia mire perturbata temereque mixta videamus, equidem pervelim, ut ad virtutis naturam contemplandam accedamus, ac tum demum iterum quaeramus, utrum ea doceri possit, necne.* P. 361 A — D.

Sed Protagoras hanc disputationem, quum sibi iam ad aliud quid accedendum sit, in aliud tempus differendam esse dicit, Socratem autem magnificis ornat laudibus eumque vaticinatur aliquando talem futurum, qui merito inter viros sapientiae laude conspicuos numerari possit. — His dictis auditisque Socrates et Hippocrates discedunt.

Haec igitur summa est libri, qui omnium iudicio insignem habet artis perfectionem. Nam tanta in eo regnat orationis elegantia et venustas, argumenti varietas atque facilitas, iocandi ridendique in summa rerum gravitate hilaritas, ut nemo eum sine limpidissimae voluptatis sensu legere queat. Quod si quaerimus, quorsum universa disputatio pertineat, necesse est meminimus, Hippocratem, adolescentem Protagorae doctrinae cupidissimum, horum sermonum causam fuisse, unde facile erit cognitu, Platonem hoc spectasse, ut sophistarum maximeque eorum principis disciplina in omnium conspectu exponeretur. Atque id quidem sic consecutus est, ut et res, in quibus illorum disciplina versabatur, persequeretur, et viam ac rationem, qua discipulos erudiebant, ostenderet. Itaque in hoc dialogo exemplum sophisticarum orationum, quae proprie *ἐπιδείξεις* appellabantur, luculentissimum invenimus, tum videmus, ut sophista cum Socrate, homine artis dialecticae peritissimo, verbis contendens nomen suum tueatur et auctoritatem, denique grammaticae interpretationis poetarum specimen exhibetur, idque, quod litterarum monumentis proditum sit, antiquissimum. Iam vero ad quas res sophistae instituant, id primum in eo sermone, quem Socrates cum Hippocrate habet, disputatur. Cui quaestioni solvendae quum ipsi sibi videantur impares, a Protagora, simul atque ad eum perventum est, eiusdem rei explicationem petunt. Ille quum homines sapientiores et meliores sua disciplina effici dicat, tum de virtutis vi ac notione disseritur, cuius Socrates, etsi paulo tectius, duo distinguit genera, ut sophisticam finibus, quos supra significavi circumscribat. Ipse enim sophisticam unam virtutem civilem, quam vocant¹⁸⁾, relicturus de eius solius disciplina

18) Men. p. 91 A: *Μένων ἐπιθρυεῖ ταύτης τῆς σοφίας καὶ ἀρε-*

quaestionem infert neque aliam intelligit, quum Protagorae oratione sibi persuasum esse confitetur, (a sophistis) virtutem posse doceri. Alterum deinceps genus, quod unice virtutis nomine dignum habet, quippe quod cum boni honestique cognitione et recti conscientia coniunctum sit, id a sophistis alienum esse probare conatur, ut philosophis tanquam proprium vindicet.

Sed in hac parte disputationis Socrati persona imposita est ab ea, quam plerumque apud Platonem fert, longe diversa. Etenim, ut suae causae serviat, parum fideliter aut vere cum adversario agit. Et vero si eadem ratione, qua hoc loco cum Protagora disserit, quotidie cum civibus Atheniensibus collocutus est, fieri non potuit, quin multam sibi conflaret invidiam. Quod ne temere dixisse videamur, sententiam nostram paucis exemplis confirmemus. P. 331 A: qui, inquit, virtutes inter se differre censet, neque iustitiam ac pietatem pro una eademque re habet, is pietatem rem non iustam, *ergo* iniustam, et iustitiam rem impiam dicit. Quod quum absurdum sit, efficere vult et cogere, iustitiam et pietatem unum idemque esse. Ipsius verba vel eius potius, quem suam causam agentem facit, sunt: *σὺ φησὶ οὐκ εἶναι τὸ ἕτερον μόριον οἶον τὸ ἕτερον τῶν τῆς ἀρετῆς; . . . Οὐκ ἔρα ἐστὶν ὀσιότης οἶον δίκαιον εἶναι πρᾶγμα, οὐδὲ δικαιοσύνη οἶον ὄσιον, ἀλλ' οἶον μὴ ὄσιον· ἢ δὲ ὀσιότης οἶον μὴ δίκαιον, ἀλλ' ἄδικον ἔρα, τὸ δὲ ἀνόσιον;* Simili disputandi modo, vi vocabuli *σωφροσύνης* abusus, p. 332 sapientiam et temperantiam nihil nisi varia eiusdem rei nomina esse colligit. Adde quod idem orationis ambiguitate non semel utitur, ut p. 319 A in eius verbis *δοκεῖς μοι . . . ὑπισχνεῖσθαι ποιεῖν ἄνδρας ἀγαθοὺς πολίτας* Heraclitea quaedam obscuritas inest; nam *ἀγαθοὺς ἀνδρας* referatur, an ad *πολίτας*, liberum est arbitrium. Protagoras, qui virtutem universam, non civilem modo, se tradere profitetur, sese arbitratur videri cives ad virtutem instituere, non viros ad res publicas¹⁹⁾; Socrates, quamquam civilem virtutem sive prudentiam intelligit, ut ex proximis verbis apparet, tamen hic nondum sciri vult, ex sua sententia perfectam virtutem ac consummatam sophistis omnino non concedendam esse. Eiusdem ambiguitatis exemplum ad argumentationem etiam gravius ad p. 350 B notavimus.

τῆς, ἢ οἱ ἄνθρωποι τὰς τε οἰκίας καὶ τὰς πόλεις καλῶς διοικοῦσι, καὶ τοὺς γονεῖς τοὺς αὐτῶν θεραπεύουσι, καὶ πολίτας καὶ ξένους ὑποδέξασθαι τε καὶ ἀποπέμψαι ἐπίσταται ἀξίως ἀνδρὸς ἀγαθοῦ.

19) Perspicuis verbis ipse id in sequentibus declarat p. 328 B: *εἰ ὀλίγον ἐστὶ τις ὅστις διαφέρει ἡμῶν προβιβάσαι εἰς ἀρετὴν, ἀγαπητόν, ἂν δὴ ἐγὼ οἶμαι εἰς εἶναι, καὶ διαφερόντως ἂν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ὀνήσαι τινα πρὸς τὸ καλὸν καὶ ἀγαθὸν γενεῖσθαι.* conf. p. 339 B. Aristot. pol. VIII, 14 (1333 a. Bek.): *τοῦτ' ἂν εἴη τῷ νομοθέτῃ πραγματενεῖν, ὅπως ἀνδρες ἀγαθοὶ γίνωνται (πολίτας καὶ ἀρχῶν).* Hinc Seneca ep. 76: In eo loco (i. e. in eo auditorio), in quo vir bonus discitur, paucissimi sedent.

Haec vero omnia Plato ne iuveni quidem²⁰⁾ Socrati tribuisset, nisi veram eius colloquendi rationem voluisset exprimere. Eique instituto convenienter sententiae etiam, quas Socrates in hoc dialogo profert, ad Socraticam doctrinam accommodatae sunt. Vehementer enim nos de hac re a Stallbaumio dissentimus, qui omnia, quaecunque Socrati minus honesta esse videantur, e sophistarum vulgigue opinione et mente disputata esse statuit. Itaque quae de fortitudine disseruntur, ea, inquit vir doctissimus²¹⁾, Socrates pleraque omnia ad mentem ipsius Protagorae disputat, ita quidem ut eum per suam ipsius rationem in fraudem et errorem inducat. Nam Socrates ipse, etsi fortitudinem quoque in scientia positam esse iudicabat, tamen ne utquam eam volebat inesse in callida quadam rerum iucundarum aut iniucundarum, metuendarum, aut non metuendarum deliberatione, ad quam unam sane illam referebant qui virtutis dignitatem uno utilitatis studio terminabant: imo eum pro certo et explorato habemus eam scientiam, quae requireretur ad fortitudinem, item in boni rectique cognitione atque certa officii persuasionem positam iudicavisse. Idemque, quod Socrates honestum et iucundum idem esse ait adeoque voluptate ita fruentium arbitrat, ut ad eius usum sapientia adhibeatur, huius sententiae auctores facit sophistas. Nam: haud scio, inquit, an Socrates in eo loco potius ipsorum sophistarum opiniones Protagorae proponat, quo facilius eum deinde laqueis dialecticis irretiat. Verum enim vero Protagoras Socratis sententiam alteram graviter refellit, alteram num amplectatur, vehementer dubitat. Et Socrates, cui Xenophon scribit²²⁾ placuisse, utile et bonum idem esse, recte ac iure a Platone ita disputans inducitur, ut iucundum, quod quidem nunquam non iucunde afficiat, nihil aliud esse ac bonum statuatur. Haeret autem haec Socratis sententia in nobilissimo illo decreto, quo omnes virtutes ad unam sapientiam revocandas esse iudicavit. Quae quum ita sint, Plato, quem ad modum ad Protagorae aliorumque sophistarum disciplinam exponendam et res ipsas quas docebant, significavit, et docendi viam ac rationem effinxit, sic de industria ea, quae Socrati tribuit, placita ac decreta e Socratica doctrina repetivisse et eius disputandi rationem expressisse putandum est.

Proximum est, ut videamus, quo tempore hic liber conscriptus sit, et quando colloquium fingatur habitum. Atque de priore tempore plerisque interpretibus ita visum est, ut libri confectionem ad Platonis adolescentiam referendam esse statuerent. Socrate enim vivo²³⁾ hunc sermonem lit-

20) P. 314 B: *ἡμεῖς γὰρ ἐτι νέοι, ὥστε τοσοῦτο πρᾶγμα διέλεσθαι.*

21) Praefat. edit. secund. p. 30 sq.

22) Memorabil. IV. 6, 8 sq.

23) Fabric. Biblioth. Graec. III. 86 Protagoras hoc dialogo lecto

teris mandatum esse volunt, qui quum moreretur, natus fuit Plato viginti septem annos. Sed quamquam facile credimus, in Platone, acerrimi viro ingenii, ea quae futura essent, multo maturius quam in plerisque hominibus perfecta esse, tamen tanta scribendi elegantia et perfectio, quanta hic singulae partes descriptae, res et homines paene sub oculis nostris subiecti, in argumento explicando omnia ad artem directa sunt, in nullum adolescentem ne summa quidem ingenii felicitate praeditum videtur cadere. Et quid sit, cur aliter plerumque statuatur, quaerentes hanc maximam causam reperimus, quod Platonis de ideis doctrinae vestigia certa in hoc libro non animadvertantur. Verum, si quid video, inde non consequens est, illam doctrinam eo tempore, quo liber conscriptus est, a Platone nondum fuisse excogitatum, imo si ea, quae modo disputavimus, idoneam habent fidem et Socrates in Protagora suas ipsius partes, non Platonis, agit, illi doctrinae illustrissimae nullum in hoc sermone locum relictum fuisse apparet, ut ex eo quod Socratis placita in dialogo non ad eam relata sunt, de tempore descriptionis aliqua probabilis coniectura colligi non possit. Neque virtutum numerus ad hanc quaestionem spectat. Numeratur enim in hoc libro inter virtutes cardinales, quas vocant, praeter iustitiam, sapientiam, temperantiam et fortitudinem etiam pietas, cuius Plato in iis libris, qui posteriore tempore scripti videntur esse, plerumque nullam iniicit mentionem, iustitiae eam subiungendam esse ratus. At Protagoras in hoc colloquio quinque virtutis partes discernit isque pietatem una cum iustitia et temperantia iam in oratione de virtutis origine et disciplina commemoraverat; Socrates, qui p. 361 A disputationis summam repetit, pietatem praetermittit. *ἐπιχειρεῖς*, inquit, *ἀποδείξει, ὡς πάντα χροῖματα ἐστὶν ἐπιστήμη καὶ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ σωφροσύνη καὶ ἡ ἀνδρεία.* Non equidem ignarus sum, pietatem a Socrate in virtutum numero et praecipuo quodam loco positam esse, sed quot virtutis formas Plato, quum hunc dialogum scriberet, probaverit, id rationibus confirmari posse nego.

Iam si quaeritur, quo tandem tempore liber scriptus esse videatur, certum quendam annum in re prae ceteris lubrica constituere sane est difficile. Ipse autem in ea sum opinione, ut Platonem hunc librum haud ita multo post annum trecentimum nonagesimum secundum a. Chr. n. confecisse arbitrer. Ad id tempus quum universa dialogi praestantia aptissime referri pos-

dixisse dicitur: *ὡς καλῶς οἶδε Πλάτων λαμβάνειν.* Quod si quaeris unde fluxerit, Dalecampius, Athenaei interpres, p. 505 D. temere Protagoram pro Gorgia posuit. De recentiorum sententia v. C. Fr. Hermann Histor. Philos. Platon, T. I. p. 618 not. 323 et Steinhart Praefat. ad Prot. p. 432. Quod Heindorfius in editione Protagorae p. 463 ab hoc potissimum dialogo incipiendam tironibus Platoniorum librorum lectionem iudicavit, de eo ab acutissimo philosophi interprete nequam dissentio.

sit, tum haud dubie pertinet locus p. 350 A: *Τίνας ἀπὸ τῶν Ἰππῶν πολεμεῖν θαρραλέοι εἰσὶ; πότερον οἱ Ἰππικοί, ἢ οἱ ἄφριπποι; Οἱ Ἰππικοί. Τίνας δὲ πέλτας ἔχοντες; οἱ πελταστικοί, ἢ οἱ μὴ; Οἱ πελταστικοί.* Cum equitibus igitur peltastae tamquam alterum copiarum genus exempli causa ponuntur, ut intelligatur, quantum animi etiam in bello addat scientia. Cuius rei exemplum a peltastis mea quidem sententia peti non ante potuit, quam Iphicrates iis copiis plane nova ratione usus est. Is autem quum eo anno, quem posui, et alia pedestria arma mutasset et peltam sive caetram pro clipeo fecisset²⁴), praeter ceteros duces id operam dedit, ut ratione milites arma tractarent, quo factum est, ut omnium spe feliciter rem gereret, v. Xenoph. Hellenic. IV. 5, 14. Ad illud Iphicratis institutum, quod per totam Graeciam celebrabatur, spectant, opinor, haec Platonis verba, unde id iure nobis videtur colligere, Protagoram anno circiter trecentesimo duodenonagesimo litteris consignatum esse.

Eo anno non modo Protagoras et Socrates, sed paucis exceptis, in quibus Callias fuit, omnes qui illorum sermoni interfuisse dicuntur, e vita iam excesserant. Longe enim ab illo tempore id diversum est, quo Plato hunc sermonem habitum esse fingit. Videndum igitur nunc est, quod sibi tempus proposuerit, quo homines illi totius Graeciae clarissimi ad Calliam convenisse dici possent. Athenaeus p. 218 ex Hippocratis verbis: *ἔτι γὰρ παῖς ἦ, ὅτε τὸ πρότερον²⁵ ἐπεδήμησε (Πρωταγόρας)*, quae initio dialogi scripta inveniuntur, ex iis igitur concludit, Protagoram secundo adventu Athenis morantem hunc de virtute sermonem cum Socrate habuisse. Quare quum Socrates tertio iam die postquam ille advenit, cum Hippocrate eum convenisse dicatur, hoc praecipue quaerendum putavit, quo anno sophista iterum Athenas venerit. Quam rem hoc modo effecit, ut, quia Protagoras ad Calliam devertit, mortem Hipponici, Calliae patris, exquisiverit. Atque Hipponicus, inquit, dux creatus et contra Tanagraeos una cum Nicia profectus est Euthydemo archonte h. e. Ol. 88, 3, sed mortuus iam erat anno tertio Ol. 89, quo Eupolis fabulam Adulatores docuit, qua in fabula Callias hereditatem adisse, nec ita pridem adisse dicitur, ut mortem patris in primum aut alterum annum Ol. 89 incidisse intelligatur. Eadem in fabula ab Eupolide Protagoras etiam inducitur, quem tum nondum diu Athenis versatum esse ex eo colligas, quod in Conno Ampisiae duobus annis ante acta in sophistarum numero

24) Cornel. Nep. vit. Iphicrat. c. 1. Diodor. XV. 44.

25) Minime dubitandum est, quin Athenaeus iam vulgatam lectionem τὸ πρῶτον invenerit pro τὸ πρότερον, quod a Stallbaumio demum e codicibus melioribus recte repositum est. Proximus enim adventus, non primus, intelligendus est, nisi forte Plato hoc loco et adolescentis naturae et sophistae vitae ac morum videtur oblitus fuisse.

non producit. Quum igitur illo temporis spatio, quod inter primum et tertium annum Ol. 89 interiectum est, et mortuus sit Hipponicus et Protagoras Athenas reverterit, in unum aliquem ex his tribus annis Plato, si ratione egisse putandus est, illum conventum necesse est retulerit, atque quum adsit etiam sermone Hippias Eleus, de altero anno Ol. 89 eum cogitasse statuendum est, quod Hippias nisi per inducias annuas Isarcho archonte anno primo Ol. 89 factas non potuerit tuto Athenis degere. Illo autem tempore neque Paralus et Xanthippus, Periclis filii, Protagoram audire potuerunt, utpote aliquot annis ante mortui²⁶⁾, neque Pherecratis fabula Agrestes, quae demum Aristione archonte (Ol. 90, 4) docta est, in Protagora (p. 327 D) commemorari debuit, unde Athenaeus manifesto apparere dicit, diversa Platonem tempora confudisse historiaeque fidem laesisse. Sed alia etiam in hoc dialogo habentur, quae nisi temporum ratione neglecta ad secundum annum Ol. 89 (423 a. Chr. n.) referri nequeant. Non enim Agatho poeta, qui iam proxima Olympiade (90, 4), ut Athenaeus p. 217 A memoriae prodidit, in certamine tragico victoriam reportavit, eo anno *νέον* *ἔτι μειράμιον* fuit, quo nomine p. 315 D a Socrate appellatur. Neque magis cum illo anno concinunt, quae p. 311 C de Phidia Atheniensi et p. 335 E de Crisone Himeraeo memorentur. Ille enim, quem iam anno primo Ol. 87 interiisse constat²⁷⁾, exempli causa inter eos nominatur, quos adiens Hippocrates certam quandam artem doceatur, cum Crisone, insigni cursore Socrates Protagoram comparat orationum cursum non inhihentem et suam conditionem, si cum sophista longis orationibus certare iubeatur, eandem esse dicit, ac si Crisonem currendo iubeatur aemulari. Tribus deinceps certaminibus Olympicis — Ol. 83. 84. 85 — Criso²⁸⁾ cursu vicit, ut illo tempore eius pedum pernecitas tota Graecia esset celebris; sed Ol. 89, 2 post ultimam victoriam duodeviginti annorum spatio interiecto sine dubio tantum de ea laude fuit detractum, ut nec ipse *δρομεὺς ἀκμάζων* appellari posset et Socrates nihil haberet, cur cursu cum eo certare nollet. Etenim ne Socratis quidem persona, qui ut iam vidimus, iuvenili aetate florens describitur, anno 423 respondet.

Sed haec omnia ita comparata sunt, ut ad prius quoddam tempus hunc dialogum accommodatum esse nemo non intelligat.

26) Censemus enim Athenaeum p. 506 A scripsisse *ἄτε πρότερον τελευτήσαντες*, non quod libri exhibent *οἱ ἔτι πρότ. τελ.* aut quod Casaubonus coniecit *οἱ πέμπτῳ ἔτι πρότ. τελ.* Casaubonum ut ita conieceret, errore ductum esse intelliges ex descriptione Olympiadum, quam ipse in *Animadvers.* ad Athen. ad lib. V caput XV adiecit.

27) Hanc O. Muelleri sententiam secutus etiam est Brunn *Græcor. artific. histor.* I. p. 167.

28) V. Diodor. XII, 5. 23. 29. Dionys. Hal. Antiq. Rom. XI init. Pausan. V, 23.

Ad quod accuratius definiendum plurimum Alcibiadis descriptio confert, quam initio dialogi habemus; dicit enim familiaris Socratis Alcibiadem sibi nuper pulcrum virum, at virum tamen visum esse, cuius malae iam sint lanugine obductae. Quae ei Socrates non gravate concedit, quum addat, ex Homeri sententia *χαριστάτην ἦβην εἶναι τοῦ ὑψηλήτου, ἣν νῦν Ἀλκιβιάδης ἔχει*. Spectant ad hunc locum Athenaei verba p. 219 E: *ὅτι δὲ (Σωκράτης) ὄντως ἦρα τοῦ Ἀλκιβιάδου, δῆλον ποιεῖ Πλάτων ἐν τῷ Πρωταγόρα, καίτοι μικρὸν ἀπολείποντος τῶν τριάκοντα ἐτῶν*, sed librariorum incuria litteram *λ'* pro *κ'* describentium misere ea quidem corrupta sunt. Non enim Athenaeus adeo Atticorum linguae et institutorum imperitus erat, ut, quis *ἦβην ἔχειν* Attice diceretur, nesciret. An quisquam arbitratur, haec verba Cratini: *αὐτοὺς ἐπαίδευσεν ἔθροψέν τε Δημοσίοις χορήμασιν εἰς ἦβην, ἵνα ποτέ οἱ λογιὸν ἀμύψαινοντο*, aut haec Thucydidis (II, 46): *τοὺς παῖδας (τῶν θαπτομένων) τὸ ἀπὸ τοῦδε δημοσίου ἢ πόλις μέχρι ἦβης θροφεί* ab Athenaeo ita esse accepta, ut opinaretur civium Atheniensium in bello occisorum filiis usque ad tricesimum aetatis annum publice victus suppeditatos esse. Nos igitur pro *τῶν τριάκοντα ἐτῶν* scribendum censemus *τῶν εἰκοσιν ἐτῶν*, de qua suspitione nostra utut statuitur, id certe dubitari nequit, quin illis Platonis verbis Alcibiades ephebus h. e. adolescens duodeviginti vel undeviginti annorum sit accuratissime descriptus²⁹⁾. Quam aetatem quando Alcibiades egerit, hodie satis constat. Quamquam enim a veteribus auctoribus, quum plurima et de privata vita eius et de publica tradiderint, neque quo tempore natus sit neque quoto aetatis anno perierit, scriptum accepimus, tamen recentiorum maximeque Meieri³⁰⁾ quaestionibus subtiliter et recte probatum est, natum eum fuisse Ol. 82, 2 sive a. 451. Quae quum ita sint, hic dialogus ad alterutrum annum biennii bello peloponnesiaco excepti referendus est, et ut plerisque interpretibus, ita nobis animus ad annum 432 magis inclinatur, quumque tot peregrini homines ad Calliam convenisse dicantur, haud scio an verno tempore sub Dionysia arbana Ol. 86, 4 hoc colloquium habitum putari debeat; v. ann. ad p. 315 D.

Eo tempore Callias viginti fere annos natus erat, certe non multo maior, id quod inde colligas, quod sexaginta annis post

29) Conf. commentationem nostram De temporibus rerum quae in Platonis Protagora habentur constituendis (Erfurt. 1859) p. 15 sqq., ubi et de hac re et de reliquis huc pertinentibus uberius, quam hic licet, disputatum est. De Alcibiadis Platonici aetate quae iam anno 1856 scripsimus, ea publici iuris facta sunt a Muetzellio in *Annalibus rei scholastic.* 1858. p. 260—266.

30) In *Indice lect.* Gryphiswald. 1821; eum quum alii secuti sunt, tum Vischer (Alcibiad. et Lysander p. 52) et Hertzberg (Alcibiades, Halle 1853. p. 21 et 60 sq.).

(Ol. 102, 2 sive a. 372) legatus Spartam missus est³¹); nec tamen tum minus viginti annos habuit. Nam eadem matre natus atque Xanthippus et Paralus, Periclis filii, aetate eos antecessit³²); constat autem Xanthippum in matrimonium duxisse filiam Isandri³³), ut ipse, quum Ol. 87, 2 pestilentia consumeretur, undeviginti saltem annos complevisse putandus sit. Adde quod ex Hipponico Calliae mater, priusquam Pericli nupsit, etiam Hippareten, quam postea Alcibiades sibi matrimonio iunxit, peperit, iam intelliges nostram de Calliae aetate sententiam aut veram esse aut vero proximam.

Ex iis quae Athenaeus p. 220 et scholiastes ad Plat. Menexen. p. 235 E de Aeschinis Socratici dialogo, qui Callias inscriptus fuit, narrauerunt, conicere licet, Aeschinem illum dialogum ad idem fere tempus aptavisse. Nam in eo libro, in quo Calliae cum Hipponico patre similitatem pluribus memoraverat, non modo Anaxagorae et Prodicus disciplinam irriserat, sed in Periclem etiam et Aspasiam invectus erat³⁴). Ex quo, opinor, intelligitur, iam ante bellum peloponnesiacum et Hipponico vivo, qui in pugna Deliaea (a. 424) cecidit, Calliam sophisticis se dedisse; sed quo iure Plato finxerit eum iam tum domi suae sophisticas vidisse et tot homines hospitio excepisse, non nihil habet dubitationis. Equidem Platonem in hac re, de qua alii aliter senserunt, anachronismum quem dicunt commisisse ut credam non adducor. Hipponicus praeter domum, quae in pago Melitensi sita erat in eaque habitum hoc colloquium fingitur, alteram eamque magnificentiore in Piraeo habuit, in qua post Hipponici mortem Callias illud convivium, quod Xenophon descripsit, ob Autolyce quem amabat victoriam a. 422 paravit. Quid ergo impedit, quominus Hipponicum, cuius mors in Protogora nuncquam significatur, altera domo Calliae concessa in Piraeo tum habitavisse statuamus. Andocide teste Callias in matrimonio habuit filiam Glauconis; quam quum iam ante hoc colloquium duxisse videatur³⁵), ex iis nuptiis causa potest repeti, cur Hipponicus aedes urbanas Calliae condonaverit.

Una res est, quae illi anno, ad quem dialogum retu-

31) Xenoph. Hellen. VI. 3. 2. Diodor. XV. 51. De hoc viro omnium Atheniensium opulentissimo et sophisticis mirifice dedito disputavit Perizon. ad Ael. V. H. 14, 6. Boeckh. De Oeconom. Att. I. p. 629. Veterum scriptorum locos plurimos, qui de illo agunt, collegit Heindorf. ad Protog. p. 311 A.

32) V. annot. ad p. 314 E.

33) Plutarch. Pericl. c. 36, 1. Athen. p. 589 D.

34) Athen. l. l. ὁ δὲ Κάλλιας αὐτοῦ (τοῦ Ἀισχίνου) περιέχει τὴν τοῦ Καλλίου πρὸς τὸν πατέρα διαφορὰν καὶ τὴν Προδικίου καὶ Ἀναξάγορου τῶν σοφιστῶν διαμάχην κτλ. Schol. ad Menex. Ἀσπασία καὶ Περικλέα δημογορεῖν παρεσκευάσεν, ὡς Ἀισχίνης ὁ Σαλαμῆς ἐν διαλόγῳ Καλλία.

35) V. annot. ad p. 314 E.

limus, non respondeat, commemorationem dico fabulae Agrestium, quam Athenaeus p. 218 C. Ol. 89, 4 (421) actam esse testatur. Et concedendum est Platonem hac in re a veritate deflexisse, sed quum in tanta copia comoediarum quotannis in scenam delatarum nemo nisi didascalis inspectis, quo anno singulae doctae essent, scire posset, Plato veniam rei ad orationem ornandam et Protogorae dicendi consuetudinem vere depingendam adiectae impetraturum se sperare potuit. Non vero eadem erat ratio in iis quae ad illos homines, qui in hoc libro inducti sunt, pertinerent. Quorum vita in luce Graeciae acta quum non modo Atheniensibus, sed ne reliquis quidem Graecis esset ignota, eo magis hoc philosopho cavendum erat, ne quae a veritate abhorrerent, de iis traderet, quod in talibus rebus iudicandis Graeci nobis erant acerbiores³⁶). Maxima autem circumspectione haec omnia constituta esse et inique magis quam recte Platonem a quibusdam hoc nomine reprehensum esse nobis videtur docuisse.

Restat, ut Simonidei carminis reliquias, quas primus Schleiermacher a Platonis oratione recte excepit, quem ad modum eas G. Hermannus in editione Heindorfii p. 598 et Schneidewin. in Delectu poesis Graecorum eleg. iamb. mel. p. 379 numeris suis restituerunt, hic proponam et sub unum adspectum subiiciam.

Στροφή.

1 0 0 1 0 0 1 0 0 1 0 0 0 0
 x 1 0 1 0 0 0 0 1 0 0 0 0 0 0 0 1 0 0
 0 0 1 0 0 1 0 0 0 0 0 0 1 0 0 0 0 0 0
 0 0 0 1 0 0 1 0 0 0 0 0 0 0 0
 0 0 1 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0
 x 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0

Ἐπὸδος.

0 1 1 1 1
 0 1 1 0 0 0
 x 0 1 0 0 0 0 0 1 0 0 0 0 1 0 0 0 0 0
 1 0 0 0 0 1 0 0
 1 0 0 0 0 0 1 0
 x 0 1 0 0 0 0 0 1 0 0 0 0 0 0 0
 x 0 1 0 0 0 0 0 0 0 1 0 0 0 0 0 0 0

Στροφή α'.

Ἄνδρ' ἀγαθὸν μὲν ἀλαθέως γενέσθαι χαλεπὸν
 κερδίειν τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ τετράγωνον, ἀνευ ψόγου τετυγμένον.
 (Desunt quinque versus.)

36) Conf. Isocrat. XI. 8. Aristid. III. p. 551 (vol. II. p. 435 edit. Dindorf.). Athen. p. 216 F.

Ἀντιστρ. α'.

- 5 Οὐδέ μοι ἐμμελέως τὸ Πιττάκειον νέμεται
καίτοι σοφοῦ παρὰ φωτὸς εἰρημένον· χαλεπὸν φράτ' ἐσθλὸν
Θεὸς ἂν μόνος τοῦτ' ἔχοι γέρας· ἄνδρα δ' οὐκ ἔστι μὴ οὐ κακὸν
ὄν ἂν ἀμάχανος συμφορὰ καθέλη.
Πράξαις γὰρ εὐ πᾶς ἀνὴρ ἀγαθός,
κακὸς δ' εἰ κακῶς, καὶ
τοῦπιπλεῖστον ἄριστοι, τοὺς κε θεοὶ φιλῶσιν.

Ἐπαφδὸς α'.

- 10 Ἔμοιγ' ἔξαρκεῖ,
ὅς ἂν μὴ κακὸς ἦ
μηδ' ἄγαν ἀπάλαμνος εἰδώς τ' ὀνησίπολιν δίκαν, ὑγιῆς ἀνὴρ.
Οὐ μιν ἐγὼ μωμήσομαι·
οὐ γὰρ ἐγὼ φιλόμωμος·
15 τῶν γὰρ ἡλιθίων ἀπειρῶν γενέθλα.
Πάντα τοι καλὰ, τοῖσί τ' αἰσχρὰ μὴ μέμικται.

Στροφή β'.

- Τοῦνκεν οὐ ποτ' ἐγὼ τὸ μὴ γενέσθαι δυνατὸν
διζήμενος κενεᾶν ἐς ἄπρακτον ἐλπίδα μοῖραν αἰῶνος βαλέω,
πανάμωμον ἀνθρώπων, εὐρυνέδους ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα χθονός.
20 ἔπειτ' ὕμιν εὐρῶν ἀπαγγελέω.
Πάντας δ' ἐπαίνημι καὶ φιλέω,
ἐκῶν ὅστις ἔρδη
μηδὲν αἰσχρόν· ἀνάγκα δ' οὐδὲ θεοὶ μάχονται.

INDEX CODICUM EDITIONUM ALIORUM SCRIPTORUM AD
PROTAGORAM PERTINENTIUM.

Codices ad hunc dialogum integros hodie collatos habemus duodeviginti.

Inter quos praestantissimi sunt Clarkianus s. Bodleianus, cuius varias lectiones edidit Gaisfordus, Vatican. 226. Θ. insignitus, Coislin. 155 Venet. 184 et 189, litteris Γ Ξ et Σ notati, quos contulit Bekkerus; Vindob. 54, a Bastio diligentissime excussus (vid. Stallbaum Var. Lectt. Tom. XII. p. V. edit. Platon. Lipsiens. 1825). Neque spernendi sunt Paris. 1808. 1809. 1811 et Vat. 1029 litteris B C E r signati. Ceteri, Ambros. 56, Angel. 1. 9, Barberin. 371, Vat. 175 litteris r w y e a Bekkero notati, itemque Florentini a b c o (de quibus conf. Stallbaum l. 1. p. VI sq.) non nisi paucis quibusdam locis bonas lectiones, ipsis proprias, exhibent.

Peculiares Protagorae editiones hae factae sunt:

- Platonis dialogi tres, Phaedo, Sophistes, Protagoras. Emendavit et annotatione instruxit Lud. Fr. Heindorfius. Berolini 1810. 8. mai.
Platons Protagoras. Mit Einleit. u. Anmerkungen von Ed. Jahn. Wien 1856. 8.
Platons Protagoras. Mit Einleit. u. Anmerkung zum Schul- und Privatgebrauch v. T. Wildauer. Innsbruck. 1857. 8.
Platons ausgewählte Dialogen erklärt v. H. Sauppe. II Baendch. Protagoras. Berlin. 1857. 8. Haec editio iterata et emendata est 1863.
Platons Protagoras. Für den Schulgebr. erklärt v. Jul. Deuschle. Leipzig. 1861. 8.
Commentarios in hunc dialogum locupletissimos conscripsit Frid. Astius Opp. Plat. T. X. p. 1—212.
Germanice Protagoram quum alii verterunt, tum
Frid. Schleiermacher, Platons Werke, ersten Theiles erster Band. Berlin. 1817. 8. idemque in praefatione p. 217—234 de libri argumento egit et annotationibus p. 403—420 multos locos acute ac subtiliter illustravit.
Hieron. Müller, Platons sämtliche Werke, erster Band. Leipz. 1850, in quo opere C. Steinharti de hoc dialogo disputatio elegantissima habetur p. 397—432.
Fr. Susemihl, Platons Protagoras. Stuttgart. 1859, qui et ipse praefationem et annotationes adiecit.
Praeterea in argumenti Protagorae explanatione versati sunt
Frid. Ast. Platons Leben u. Schriften. (Leipz. 1816) p. 56 sqq.
Jos. Socher, Ueber Platons Schriften (München 1820) p. 226 sqq.
C. F. Hermann, Geschichte u. System d. Plat. Philosophie (Heidelberg 1839) p. 452 sqq.
W. Nattmann, De Platonis Protagora. Emmerich 1854. 4.
Fr. Susemihl, Genetische Entwicklung d. Plat. Philosophie (Leipz. 1855) I. p. 41—65.
Rich. Schöne, Ueber Platons Protagoras. Leipzig 1862. 8.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

ΠΡΩΤΑΓΟΡΑΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΕΤΑΙΡΟΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΠΠΟΚΡΑΤΗΣ, ΠΡΟ-
ΤΑΓΟΡΑΣ, ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ, ΚΑΛΛΙΑΣ, ΚΡΙ-
ΤΙΑΣ, ΠΡΟΔΙΚΟΣ, ΠΠΙΑΣ.

Cap. I. ET. Πόθεν, ὦ Σώκρατες, φαίνει; ἢ δῆλα 309
δῆ, ὅτι ἀπὸ κνηγεσίου τοῦ περὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ὄραν;
καὶ μὴν μοι καὶ πρώην ἰδόντι καλὸς μὲν ἐφαίνετο ἀνήρ
ἔτι, ἀνήρ μέντοι, ὦ Σώκρατες, ὡς γ' ἐν αὐτοῖς ἡμῖν εἰρη-

Steph.

Cap. I. P. 309. ἢ δῆλα δῆ, ὅτι] Bodl. pro: ἢ habet ἢ. Athenaeus, qui
p. 219 F. verba Πόθεν—Ἀλκιβιάδης ἔχει affert, ἢ δηλαδῆ, omisso ὅτι.
ἐφαίνετο ἀνήρ ἔτι] Athenaeus ὁ ἀνήρ. Bekkerus, Stallbaumius,
Turicenses ἀνήρ. Sed recte libri Platonis et editores recentiores sine
articulo, est enim καλὸς ἀνήρ praedicatum quod dicitur.
ἐν αὐτοῖς ἡμῖν] Athen. ἐν ἡμῖν αὐτοῖς, solemnī verborum
ordine, idemque post Ἀλκιβιάδης inseruit αὐτός.

Cap. I. P. 309. Athenis, in
occidentali parte urbis, ante ian-
nuam suae domus (v. ann. ad p.
314 C) vel in publica aliqua sede
familiaris Socratis cum pedisequo
suo sedet. Socrates Calliae domo
modo relicta ex Melite pago (v.
Aristoph. ran. 501 ibique schol.)
redit. Miratur ille, quid sit quod
Socratem matutino tempore in
eam urbis regionem adduxerit,
sed ex via, qua Socrates incedit,
suspicitur in pago Scambonidis,
qui Melitae erat finitimus, eum
fuisse et Alcibiadem ibi habitan-
tem (v. Plutarch. Alcib. c. 22)
convenisse. — Et haec suspicio
et diei tempus — instabat enim
πλήθουσα ἀγορά quae dicitur sive
hora quarta — de palaestra aut
de gymnasio aliquo cogitare nos
prohibent, ubi hos sermones nar-
ratos esse dicamus. Apol. p. 30 E
Socrates ipse: ὑμᾶς ἐγγείρων, in-
quit, οὐδὲν παύομαι τὴν ἡμέραν
ὄλην πανταχοῦ προσκαθίζων.
Sunt autem hi sermones, ut in
praefatione p. 21 vidimus, habiti
et narrati primo vere anni 432
a. Chr. n.

Πόθεν, ὦ Σώκρατες—] Ci-
cero fragment. Protagorae Pla-
ton. ap. Priscian. L. VI. 11. 63:
Quid tu? undetandem appa-
res, Socrate? an id quidem
dubium non est, quin ab Al-
cibiade? Veterum editionum
scripturam ἢ δηλαδῆ recte mu-
tavit Stephanus in ἢ δῆλα δῆ,
quod vel istud ὅτι exigebat. ἢ in
hac formula vi corrigendi poni-
tur, quia alia quaedam interroga-
tio aut praemissa est, aut apud
animam intelligenda. Stallb.

ἀπο κνηγεσίου] Plutarch.
Alcib. c. VI: ἔστι δ' ὅτε (ὁ Ἀλ-
κιβιάδης) καὶ τοῖς κόλαξιν ἐνδι-
δοῦς ἐαντὸν ἀπολίσθαινε τοῦ
Σωκράτους, καὶ δραπετεύων
ἀτεχνῶς ἐκννηγεῖτο. v. Athen. p.
219 B sq.

ὡς γ' ἐν αὐτ. ἡμ. εἰρηθεῖται]
quod quidem inter nos li-
ceat dicere. Huic locutioni a
Platone saepe usurpatae interdum
nullo sententiae discrimine adii-
citur τάληθῆ, ut infra p. 339 E.
Euthyd. p. 307 A. Alcibiad. II. p.
364 E. De vi pronom. αὐτός v. ad
p. 320 B.

σθαι, καὶ πάγωνος ἤδη ὑποπιμπλάμενος. ΣΩ. Εἴτα τί τοῦτο; οὐδὲν μέντοι Ὀμήρου ἐπαινέτης εἶ, ὃς ἔφη χαριεστάτην ἦβην εἶναι τοῦ ὑπηνήτου, ἣν νῦν Ἀλκιβιάδης ἔχει; ΕΤ. Τί οὖν τὰ νῦν; ἢ παρ' ἐκείνου φαίνεται; καὶ πῶς πρὸς σε ὁ νεανίας διάκειται; ΣΩ. Εὖ ἔμοιγε ἔδοξεν, οὐχ ἡκιστα δὲ καὶ τῇ νῦν ἡμέρᾳ· καὶ γὰρ πολλὰ ὑπὲρ ἐμοῦ εἶπε βοηθῶν ἐμοί, καὶ οὖν καὶ ἄρτι ἀπ' ἐκείνου ἔρχομαι. ἄτοπον μέντοι τί σοι ἐθέλω εἰπεῖν· παρόντος γὰρ ἐκείνου, οὔτε προσεῖχον τὸν νοῦν, ἐπελευθανόμην τε αὐτοῦ θαμά. ΕΤ. Καὶ τί ἂν γερονδὸς εἶη περὶ σὲ κάκεινον τοσοῦτον πρᾶγμα; οὐ γὰρ δήπου τι καλλίον ἐνέτυχες ἄλλῳ ἔν γε τῆδε τῇ

καὶ οὖν καὶ ἄρτι] Alterum καὶ additum est ex plurimis optimisque codicibus. Vett. editt. om.

εἴτα τί τοῦτο] Admirationi, quam verba familiaris sibimovere Socrates simulat, exprimentendae inseruit et partic. εἴτα et orationis forma elliptica, quam explere potuit vel ἔστι vel διαφέρει addendo, ut p. 331 C: ἀλλὰ τί τοῦτο διαφέρει;

οὐδὲν μέντοι Ὀμ. ἐπ.] an vero tu Homero non adstipularis? stimmesst du wirklich nicht dem Homer bei? h. e. putabam vero te Homerum probare, dicentem etc. Exempla voculae μέντοι post οὐ sic in interrogatione usurpatae laudavit Heindorfius ad h. l. conf. De Rep. VII. 521 C. IX. 581 A. Theaet. 163 E. Phaedr. p. 229 B. Hipp. min. p. 366 C. Cratyl. p. 439 A. al. Stallb.

ὃς ἔφη] Odys. X. 277 Mercurius describitur νεηλή ἀνδρὶ ξοικῶς, πρῶτον ὑπηνήτη, τοῦ περὶ χαριεστάτη ἦβη, cf. II. 24, 347.

ἣν νῦν Ἀλκ. ἔχει] Xenoph. Mem. II. 1, 21: ἐπεὶ Ἡρακλῆς ἐν παιδῶν εἰς ἦβην ὠρμάτο, ἐν ἣ οἱ νέοι ἤδη αὐτοκράτορες γιγνώμενοι δηλοῦσιν εἶτε κτε. Voc. ἦβη apud Atticos eum pubertatis gradum significavit, qui ab aetatis anno duodevicesimo ad vicesimum pertinet. Quem qui adepti erant, ii lexiarchicis tabulis inscripti in virorum numerum recepti sive iuris facti sunt,

nominabantur autem proprie ephebi. Itaque Plato quum certum quoddam tempus iam voce ἦβης significari vellet, Homericum illud πρῶτον ante ὑπηνήτην admittere non potuit; de toto loco v. praefat. p. 21.

καὶ οὖν καὶ ἄρτι —] Postquam Socrates, quid de Alcibiadis erga se voluntate iudicaret — quae posterior erat amici interrogatio — exposuit, his verbis respondit ἀπὸ παρ' ἐκείνου φαίνεται; et sane ab illo nunc ipsum venio. Ceterum hinc intelligitur et h. l. et initio dialogi φαίνεσθαι usurpatum esse pro ἔρχεσθαι.

οὔτε προσεῖχον τὸν νοῦν — θαμά] etsi ille aderat, tamen animum non ad eum advertebam, adeoque eius frequenter obliviscebam. Post οὔτε hic τέ infertur sic, ut in altero membro gradatio insit, quod in multis huiusmodi locis valet. v. infra p. 347 E. p. 361 E. Legg. I. p. 628 B. p. 631 A. II. p. 655 E. III. p. 694 D. p. 697 D. Menex. p. 239 C. Charm. p. 169 C. Sympos. p. 223 D. Apolog. Socr. p. 26 C. Xenoph. Cyrop. VI. 3, 2. Stallb.

οὐ γὰρ δήπου — τῆδε τῇ πόλει] neque enim, opinor, alium offendisti pulchriorem in hac quidem urbe. Cur non dictum sit ἐν ταύτῃ τῇ πόλει,

πόλει. ΣΩ. Καὶ πολὺ γε. ΕΤ. Τί φῆς; ἀστῶ, ἢ ξένῳ; ΣΩ. Ξένῳ. ΕΤ. Ποδαπῶ; ΣΩ. Ἀβδηρίτῃ. ΕΤ. Καὶ οὕτω καλὸς τις ὁ ξένος ἔδοξε σοι εἶναι, ὥστε τοῦ Κλεινίου νέος καλλίον σοι φανῆναι; ΣΩ. Πῶς δ' οὐ μέλλει, ὦ μακάριε, τὸ σοφώτατον κάλλιον φαίνεσθαι; ΕΤ. Ἄλλ' ἢ σοφῶ τινι ἡμῖν, ὦ Σώκρატες, ἐντυχὸν πάρει; ΣΩ. Σοφωτάτω μὲν οὖν δήπου τῶν γε νῦν, εἰ σοι δοκεῖ σοφώτατος εἶναι D Πρωταγόρας. ΕΤ. Ὡ τί λέγεις; Πρωταγόρας ἐπιδεδήμηκε; ΣΩ. Τρίτην γε ἤδη ἡμέραν. ΕΤ. Καὶ ἄρτι ἄρα ἐκείνῳ

C. Καὶ οὕτω καλὸς τις] Sic. codd. Veteres edit. οὕτως κ. τ. τὸ σοφώτατον κ. φ.] Bekkerus solius Ficini auctoritate scripsit τὸ σοφώτερον, quod placuit etiam Heindorfio et recentioribus editoribus plerisque omnibus. Sed v. annot.

D. Σοφωτάτω μὲν οὖν δ.] Vett. editt. et duo codd. Paris. Καὶ σοφωτάτω μ. Recte ceteri libri istud καὶ omittunt. v. Criton. p. 44 B. Symp. 201 C. al.

patebit ex annot. ad Gorg. p. 468 E. Stallb. v. Krüger Gram. Gr. 51. 7, 2.

C. Καὶ πολὺ γε] int. ἐνέτυχον καλλίον καὶ πολὺ γε (καλλίον). Euthyd. p. 291 A: μή τις τῶν κρείττωνων παρῶν ἀνὰ ἐφ' ἑνέξατο; καὶ μὰ Δία, τὸν κρείττωνων μέντοι τις ἐμοὶ δοκεῖ καὶ πολὺ γε. Socrates hoc responso familiarum in summam expectationem non potuit non adducere, quum Alcibiades, ut Cornelii Nep. verbis utar, omnium aetatis suae multo esset formosissimus. Quibus similia narrant Plato Alcib. I init. Xenoph. Mem. I. 2, 24. Plutarch. Alcib. c. 4.

Ἀβδηρίτῃ] Abest a Socratis responso Abderae urbis irrisio, quod inde apparet, quod familiaris ὁ ξένος in proximis dicit, non ὁ Ἀβδηρίτης. Ex quo tempore et qua de causa Abderitae stupidi haberi coepti sint, incertum est, id modo constat Demosthenis aetate eos iam male audisse, v. Orat. 17, 23: ὥσπερ ἐν Ἀβδηρίταις, ἢ Μαρωνεῖταις, ἀλλ' οὐκ ἐν Ἀθηναίοις πολιτευόμενοι. Maximum detrimentum famae eorum intulisse videtur Stratonicus citharoedus (conf. Athen. 349 B). Eo tempore, quo hunc sermonem Plato habitum esse fingit, ex Ab-

deritis nemo erat Atheniensibus notior, quam Nymphodorus, de quo scripsit Thucydides lib. II. c. 29.

τὸ σοφώτατον κ. φ.] Ficinus: — quo minus, quod sapientius est, sit et pulchrius? Sed noli σοφώτερον scriptum (aut a Ficino lectum) suspicari. Superlativus loco longe accommodatior. Pertinet enim τὸ σοφώτατον ad Protagoram, quem constat incredibilis sapientiae laude floruisse, ut adeo σοφίας nomine appellatus sit. v. Diog. Laert. IX, 50. Theaet. p. 160 D. Stallb. Nec profectō familiaris hominem Alcibiade, adolescente aliis omnibus rebus magis quam doctrina ornato, sapientiore σοφόν habere et σοφιστήν intelligere potuisset, quocum Socrates fuisset collocutus. Quum vero Protagoras non esset sophista modo, sed maximus, Socrates verbis σοφωτάτω μὲν οὖν — immo vero sapientissimo sive maximo sophistae — parum digne eum ab amico σοφόν appellari respondet.

D. Ὡ τί λέγεις] ὦ est mirantis, ὦ compellantis. v. Valcken. ad Theocrit. Adoniaz. p. 403 sq. Bastius et Boisson. ad Aristaen. p. 209. Stallb.

310 συγγεγονώς ἦκαίς; ΣΩ. Πάνυ γε πολλὰ καὶ εἰπῶν καὶ ἀκούσας. ΕΤ. Τί οὖν οὐ διηγήσω ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν, εἰ μὴ σέ τι καλῶν, καθιζόμενος ἐνταυθί, ἐξαναστήσας τὸν παῖδα τουτονί; ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν· καὶ χάρις γε εἶσομαι, ἐὰν ἀκούητε. ΕΤ. Καὶ μὴν καὶ ἡμεῖς σοί, ἐὰν λέγῃς. ΣΩ. Διπλῆ ἂν εἴη ἡ χάρις. ἀλλ' οὖν ἀκούετε.

Cap. II. Τῆς παρελθούσης νυκτὸς ταυτησί, ἔτι βαθέος ὄρθρου, Ἰπποκράτης, ὁ Ἀπολλοδώρου υἱός, Φάσωνος δὲ ἀδελφός, τὴν θύραν τῆ βακτηρία πάνυ σφόδρα ἔκρουε, καὶ

P. 310. καθιζόμενος ἐνταυθί] Sic. Bodl. Vat. Θ Ven. Ξ et Vindoi. Vulg. ἐνταυθί, quod Stallbaum. defendit ad Phileb. p. 23, sed v. Elmsl. ad Aristoph. Achar. 152 et Fritsch. ad Thesm. p. 79. Διπλῆ ἂν] Saupp. Διπλῆ γ' ἂν.

συγγεγονώς ἦκαίς;] Refertur haec ad ἐνταυθὸν πάρι; sed ἐνταυθὸν quum dicebat, de sermone (ἐντεῦξαι) cogitabat, quem de qualicumque re cum sophista aliquo coram Alcibiade habuisset, nunc autem gravem aliquam disputationem (συνουσίαν) intelligit, quam sibi a Socrate narrari velit, eaque est causa, cur perfecti temporis participio nunc utatur.

P. 310. Πάνυ γε [πολλὰ καὶ εἰπῶν καὶ ἀκούσας.] Saupp. distinxit Πάνυ γε, πολλὰ καὶ. Quod si voluisset Plato, scripsisset Πάνυ γε, καὶ πολλὰ εἰπῶν καὶ ἀκούσας.

Τί οὖν οὐ διηγήσω —] quin tu nobis — narras? In huiusmodi interrogationibus excitandi vel imperandi vi positisa Graecis tum praesens tum aoristus usurpatur, v. p. 310 E τί οὐ βαδίζομεν; Xenoph. Mem. III. 1, 10 τί οὖν οὐ σκοποῦμεν, ἔφη. Cyrop. II. 1, 4 τί οὖν οὐ καὶ τὴν δύναμιν ἐλεξάσθαι, εἰ οἶσθα, . . τὴν ἡμετέραν. ἐξαναστήσας τὸν παῖδα τουτονί] huncce puerum s. pedisequum excitans, int. de sede, in qua una cum domino (v. p. 339 E) consederat. Et domini et pedisequi mores his verbis descripti sunt: ille nec assurgit Socrati advenienti aut ipse servum excitat, nec servus sua sponte surgit. Xenoph. De Rep. Atheniens. I. 10: τῶν δοῦλων . . πλείστη ἐστίν

Ἀθήνησιν ἀκολασία, καὶ οὔτε πατάξαι ἔξεστιν αὐτόθι, οὔτε ὑπεσιτήσεται σοι (decedet tibi) ὁ δοῦλος. Multo autem modestiores Plato Menonis Thessali pedisequos induxit Men. p. 82 B.

ἀλλ' οὖν ἀκούετε] Omnia quae sequuntur Socrates narrat, sed quanta sit Attici sermonis festivitas, maxime his verbis cognoscitur, quae proxime hanc narrationem praecedunt. Quae si iam post πάνυ μὲν οὖν, sequente ἀκούετε, illata esset, nemo facile quid desideraret.

Cap. II. Ἰπποκράτης, ὁ Ἀπολ.] De Hippocratis ingenio quid indicandum sit, significavimus in praefat. p. 6.

Φάσωνος δὲ ἀδελφός] Ne quis καὶ pro δὲ requiratur, patriae linguae consuetudine in fraudem inductus, est haec prope constans atque legitima ratio sermonis Graeci. Herodot. VII. 10, 1: ἐγὼ δὲ καὶ πατρὶ τῷ σὺ, ἀδελφεῷ δὲ ἐμοῦ, Λαρεῖω ἠγόρευον μὴ στρατευσθαι ἐπὶ Σινθας. v. Elmsl. ad Eurip. Med. v. 940. Stallb.

τὴν θύραν] int. τὴν αὐλειον v. Symp. 212 C. Socrates ipse apud Xenophontem (Oecon. c. II. 3) dicit, si emptor bonus sibi contingat, ex omnibus rebus quas habeat cum domo quinque minas facile se coacturum. Fuit igitur domus eius ex omnium minimis; cf. Boeckh. De Oecon. Att. I. p. 94.

ἐπειδὴ αὐτῷ ἀνέωξέ τις, εὐθύς εἶσω ἦει ἐπειγόμενος, καὶ Ε τῇ φωνῇ μέγα λέγων, Ὡ Σώκρατες, ἔφη, ἐργόγροας ἢ καθευόμενος; Καὶ ἐγὼ τὴν φωνὴν γνοὺς αὐτοῦ, Ἰπποκράτης, ἔφην, οὗτος μὴ τι νεώτερον ἀγγέλλεις; Οὐδέν γ', ἢ δ' ὅς, εἰ μὴ ἀγαθὰ γε. Εὖ ἂν λέγοις, ἦν δ' ἐγώ. ἔστι δὲ τί, καὶ τοῦ ἔνεκα τηρικῶδε ἀφίκου; Πρωταγόρας, ἔφη, ἦκαί, στὰς παρ' ἐμοί. Πρώην, ἔφην ἐγώ· σὺ δὲ ἄρτι πέπυσαι; Νῆ τοὺς θεούς, ἔφη, ἐσπέρας γε. Καὶ ἅμα ἐπιψηλαφήσας C

B. εὐθύς εἶσω ἦει ἐπειγ.] Hippocrates non ante ostium operiebatur, dum ipse per eum, qui ianuam aperuerat, adventu nuntiatio accedere iuberetur, sed prope in aedes irruebat; quod Graecorum sententia a bonis moribus non minus abhorruit, quam alia, quae ille hic dicitur fecisse. Plutarch. Cimon. c. 17: ἐπι δὲ ἀπῆει διὰ Κορίνθου τὴν στρατιάν ἄγον, ἐνεκάλει Λαχάρτος αὐτῷ . . καὶ γὰρ θύραν κόψαντας ἄλλοτρίαν οὐκ εἰσιεῖναι πρότερον ἢ τὸν κύριον κελεῖσθαι. Demosthen. Or. 37, 52 tanquam maxima opprobria haec in adversarium coniciuntur: (Νικόβουλος) ταχέως βαδίζει, καὶ μέγα φθέγγεται, καὶ βακτηρίαν φορεῖ. Quamquam de bacillis non omnes idem videntur sensisse. — ἦει ἐπειγόμενος. Plato etsi et ἦει et ἦεν usurpat, tamen γ non ad tollendum hiatum addit; ἦει etiam in Phaedr. p. 228 B et in Politic. p. 275 A et alibi ante vocalem posuit, contra ἦεν, quo sex fere locis utitur, ante consonam in Tim. p. 39 A.

Ἰπποκράτης, ἔφην, οὗτος] Apud se hoc Socrates loquitur, recteque reddidit Ficinus: Hippocrates hic est, inquam.

μὴ τι νεώτερον] Quum νεώτερον atque νέον per euphemismum etiam de malis et calamitatibus dici soleat, quem usum vocis quum alii scriptores tum tragici poetae frequentant, veluti Sophocl. Ant. v. 238. 945. Philoct. 560. 784. al. Hippocrates verbis Socratis per amphiboliam in malam partem acceptis iocose re-

spondet: Οὐδέν γ', — εἰ μὴ ἀγαθὰ γε. Stallb.

Εὖ ἂν λέγοις] probe dicis — si res ita se habet, v. infra p. 339 B et Men. p. 78 C: ἴδωμεν δὴ καὶ τοῦτο εἰ ἀληθὲς λέγεις: ἴσως γὰρ ἂν εὖ λέγοις.

τηρικῶδε ἀφίκου] H. e. tam multo mane. Criton in.: τί τηρικῶδε ἀφίξαι, ὦ Κοίτων; ἢ οὐ πρὸς ἔτι ἐστίν; Πάνυ μὲν οὖν. Πηγάια μάλιστα; Ὁρθῶς βαθύς. Mox verba, στὰς παρ' ἐμοί, arete connectas cum ἔφη. Stallb.

Πρώην, ἔφην ἐγώ] iam nudius tertius advenit. Nam p. 309, D: τρίτην γε ἡδὴ ἡμέραν (ἐπιδημήμεν). Ad πρώην e superioribus repeti oportere ἦκει in aprico est. Stallb.

C. ἐσπέρας γε] heri vespere; sed quum ea, quae Hippocrates narrat, post solis occasum facta essent, ei non licuit dicere ἐχθές γ' ἐσπέρας. Nam Athenienses, ut ait Varro apud Aul. Gellium N. A. III. 2, 4, a sole occaso ad solem iterum occidentem omne id medium tempus unum diem esse dicebant.

ἐπιψηλαφήσας] Phaedon. p. 99 B: ὁμοί φαίνονται ψηλαφῶντες οἱ πολλοὶ ὥσπερ ἐν σκοτῷ . . ὡς αἰτίον αὐτὸ προσάγορέν. Videtur Socrates luminibus mane non accensis sumptui repercisse; neque enim illud ἄπτε, παῖ, λύχνον ab eo auditur, et grabatum, in quo cubabat, contrectando quaerit Hippocrates De voc. συμπονος Etymol. Magn. Ἀσιάντης· κλινίδιον εὐτελές, ὃ ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν συμπονος ὀνομάζεται: quod testatur grammaticus allato hoc ipso loco.

τοῦ σκίμποδος ἐκαθέζετο παρὰ τοὺς πόδας μου, καὶ εἶπεν· Ἐσπέρας δῆτα, μάλα γε ὄψε ἀφικόμενος ἐξ Οἰνός. ὁ γὰρ τοι παῖς μεὸ Σάτυρος ἀπέδρα· καὶ δῆτα μέλλων σοι φράζειν, ὅτι διωξιόμην αὐτόν, ὑπό τινος ἄλλου ἐπελαθόμην. ἐπειδὴ δὲ ἦλθον καὶ δεδειπνηκότες ἦμεν καὶ ἐμέλλομεν ἀναπαύεσθαι, τότε μοι ὁ ἀδελφὸς λέγει, ὅτι ἦκει Προταγόρας. καὶ ἔτι μὲν ἐνεχειρήσα εὐθύς παρὰ σὲ ἵνα, ἔπειτά μοι λίαν D πόρρω ἐδοξε τῶν νυκτῶν εἶναι. ἐπειδὴ δὲ τάχιστά με ἐκ τοῦ κόπου ὁ ὕπνος ἀνήκεν, εὐθύς ἀναστὰς οὕτω

C. ὅτι διωξιόμην] Venet. Σ. et Flor. c. διώξιμι. Sed conf. Theaet. p. 168 A. Soph. p. 251 A. Clit. p. 407 A.

ὁ ἀδελφός] Articulus exhibent Flor. c. Venet. Σ. et Coisl. quos secutus est Stallb. Alii edit. recent. ἀδελφός.

ἐξ Οἰνός] Harpocrate aliusque testibus in Attica duplex fuit Oenoe, altera ad Eleutheras, ad Marathonem altera. Sed quum Satyroid agendum esset, ut ex Attico agro erumperet, priorem in ipsis Boeotiae finibus sitam petiisse existimandus est. v. Thucyd. II. 18, 1. Wesseling. ad Diodor. IV. 60.

ὁ γὰρ τοι παῖς με — ἀπέδρα] Et apud Graecos et apud Romanos id saepissime accidit, ut servi, ubi iniquae eos conditionis pertaesum est, fuga meliorem fortunam consequi conarentur, eaque 'fugitivorum' conata quum aliis rebus tum bellis fere continuis adiuta plerumque sunt effecta. Scholiastes ad Menex. p. 245 E: Δεχαιδὸν ἐπὶ νειῶν ἐστὶ Κορινθίων, ὅσπερ ὁ Πειραιεύς Ἀθηναίων. εἰς τούτους τοὺς τόπους ἀπεδίδρασκον οἱ οἰκέται. Sed Satyrus, quo statu tum res Atheniensium erant, tutius terra quam mari Hippocratis potestati sese eripiebat. Litterarum ad fugitivum comprehendendum in finitimas urbes missarum exemplum illustrissimum in papyro (a. 145 a. Chr. scripta) exstat, cuius accuratam descriptionem et explicationem proposuit Letronne Fragments inédits. Didot. 1838. p. 14—28.

ἐπειδὴ δὲ ἦλθον] v. ad p. 320 A.

ἀναπαύεσθαι] Symp. p. 217 D: ἐπειδὴ ἐδεδειπνήκει (Σωκράτης), διελεγόμεν πόρρω τῶν νυκτῶν, καὶ ἐπειδὴ ἠβούλετο ἀπέναι, σκηπτόμενος ὅτι ὄψε εἴη, προσηνάγκασα αὐτὸν μένειν. ἀνεπαύετο οὖν ἐν τῇ ἐχομένῃ ἐμοῦ κλίνῃ, ἐν ἧ περ ἐδεδίπνει. Hippocrates quoque in eadem aede et in eodem lecto, in quo cibum ceperat, coenatus somnum cepisse putandus est, v. Lys. or. 1, 23.

D. ἐπειδὴ δὲ τάχιστά με —] Simulatque autem me post lassitudinem somnus remisit etc. 'Ex non idem est quod μετά, sed ponitur sic, ut aliquid statim et continuo post aliud quiddam evenisse vel evenire significet, prorsus ut Latin. ex. Itaque hic elegantiam iudicio positum est ad indicandam gravium hominis festinationem, qui statim, ut somnus artus fessos relaxavisset, se ad Socratem contulerit. Stallb. Lassitudinem, quam intelligit Hippocrates, suscepit ex eo, quod Oenoe equo vectus et revectoris erat, conf. Lys. or. 24, 10—12.

ὁ ὕπνος ἀνήκεν] Hom. II. II, 71: ἐμὲ δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνήκεν. Multis locis Plato Homeri aliorumque poetarum verba aut eodem ordine aut leviter mutato ponit, nec ullam originis eorum mentionem facit, v. infra p. 337 D.

οὕτω δεῦρο ἐπ.] De οὕτω

δεῦρο ἐπορευόμην. Καὶ ἐγὼ γινώσκων αὐτοῦ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν ποιήσιν, τί οὖν σοι, ἦν δ' ἐγὼ, τοῦτο; μῶν τί σε ἀδικεῖ Προταγόρας; Καὶ ὅς γε λάσας, Νῆ τοὺς θεοὺς, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὅτι γε μόνος ἐστὶ σοφός, ἐμὲ δὲ οὐ ποιεῖ. Ἀλλὰ καὶ μὰ Δία, ἔφη ἐγὼ, ἂν αὐτῷ διδῶς ἀργύριον καὶ πείθης ἐκείνον, ποιήσει καὶ σὲ σοφόν. Εἰ γὰρ, ἦ δ' ὅς, ὦ Ζεῦ καὶ θεοί, ἐν τούτῳ εἶη ὡς οὐτ' ἂν τῶν ἐμῶν E ἐπιλίπομι οὐδὲν οὔτε τῶν φίλων. ἀλλ' αὐτὰ ταῦτα καὶ νῦν ἦκα παρὰ σέ, ἵνα ὑπὲρ ἐμοῦ διαλεχθῆς αὐτῷ. ἐγὼ γὰρ ἅμα μὲν καὶ νεώτερός εἰμι, ἅμα δὲ οὐδὲ εἴωρακα Προταγόραν πῶποτε οὐδ' ἀκήκοα οὐδέν· ἔτι γὰρ παῖς ἦ, ὅτε τὸ

D. αὐτοῦ τὴν ἀνδρείαν] Hanc formam etiam in hoc libro tuentur codd. meliores omnes satis constanter. Quae cur alteri illi ἀνδρείαν praeferenda sit, ad Legg. lib. I. p. 629 B. exposuit Stallbaum. Deinde unus Coisl. πτόρην, quod recepit Bekkerus.

E. ἔτι γὰρ παῖς ἦ] Bas. 2. Flor. b. Paris. E. Vat. r. et duo alii ex

post participium hic et p. 314 C illato v. ad Phaedon. p. 61 C. al. Deinde ἀνδρείαν vocat hominis pertinaciam, ποιήσιν autem intelligit sollicitum anxiumque eius studium ac trepidationem. Stallb.

τί οὖν σοι — τοῦτο] Intell. διαφέρει. v. ad p. 309 A. — Deinde ἀδικεῖ dictum usu frequenti pro ἠδίκηκεν, h. e. ἀδικός ἐστιν. v. Heindorf. ad h. l. coll. Xenoph. Anab. I, 5, 11. V, 6, 33. VI, 4, 27. Stallb.

ἂν αὐτῷ διδῶς — ἐκεῖνον] Αὐτός pariter atque ἐκεῖνος ad Protagoram, referendum quamquam nescio an librarii ἐκεῖνον inseruerint, v. p. 313 B ad διελέξαι ann.

καὶ πείθης ἐκείνον] int. τούτῳ (τῷ ἀργυρίῳ). Socrates in magnitudine pecuniae id, quod Hippocrates cupiat, positum esse dicit; v. p. 311 D: ἂν ἐκινῆται τὰ ἡμέτερα χρήματα καὶ τούτοις πείθομεν αὐτόν. De Rep. III. p. 390 E: δῶρα θεοῦς πείθει, δῶρ αἰδοίους βασιλῆας.

Εἰ γὰρ — ἐν τούτῳ εἶη] utinam res in hoc vertatur, in hoc posita sit.

ὦ Ζεῦ καὶ θεοί] Eadem obtestandi formula utitur Aristopha-

nes Plut. v. 1, ubi scholiastes: τὸν Δία παρέλαβε κατ' ἐξοχήν τῶν ἄλλων θεῶν, ὡς τὸ (Hom. II. 13, 1). Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρωῶς τε καὶ Ἐκτορα νηυσὶ πέλασσεν. Et inveniuntur huius loquendi modi exempla apud omnes Graecorum scriptores multa, quamquam non desunt, quae nostro modo respondeant, veluti Symp. p. 190 C: ὁ Ζεὺς καὶ οἱ ἄλλοι θεοὶ ἐβουλεύοντο. Demosth. Or. 37, 61: νῆ τὸν Δία καὶ θεοὺς ἅπαντας.

E. οὐτ' ἂν τῶν ἐμῶν —] nihil neque meorum bonorum neque bonorum, quae amici possident, reliqui faciam. οὐδὲν τῶν φίλων hic dictum est pro οὐδὲν τῶν τῶν φίλων, v. p. 313 B ἔτοιμος εἰ ἀναλίσκεν τὰ τε σαντοῦ καὶ τὰ τῶν φίλων χρήματα. Nusquam autem, quod sciam, Plato eandem articuli formam bis deinceps ponit. cf. p. 319 C περὶ τῆς (= τῆς τῆς) πόλεως διοικήσεως. Lys. p. 205 D: γερονὸς ἐν Διὸς τε καὶ τῆς τοῦ (= τοῦ τοῦ) δήμου ἀρχηγέτον θνητάτος. Krüg. 50. 8, 11.

αὐτὰ ταῦτα] hanc ipsam ob causam; similis est accusativi usus pronominum τί, ὅτι, τοῦτο. Krüg. 46. 3, 4.

οὐδ' ἀκήκοα οὐδέν] int. αὐτοῦ.

πρότερον ἐπεδήμησεν. ἀλλὰ γὰρ, ὦ Σώκρατες, πάντες τὸν ἄνδρα ἐπαινοῦσι καὶ φασὶ σοφώτατον εἶναι λέγειν. ἀλλὰ τί οὐ βαδίζομεν παρ' αὐτὸν, ἵνα ἔνδον καταλάβωμεν; καταλείπει δ', ὡς ἐγὼ ἤκουσα, παρὰ Καλλιᾶ τῷ Ἴπποκράτῳ. ἀλλ' ἴσμεν. Καὶ ἐγὼ εἶπον· Μήπω, ὦ γαθῆ, ἐκεῖσε ἴσμεν, πρῶ γὰρ ἐστίν, ἀλλὰ δεῦρο ἐξαναστῶμεν εἰς τὴν αὐλήν καὶ περιούντες αὐτοῦ διατρέψωμεν, ἕως ἂν φῶς γένηται· εἴτα ἴσμεν. καὶ γὰρ τὰ πολλὰ Πρωταγόρας ἔνδον διατρέβει· ὥστε, θύρρει, καταληψόμεθα αὐτόν, ὡς τὸ εἰκός, ἔνδον.

corr. ἦν. v. Schneider praefat. ad civit. I p. XLIV. Bekker Anecd. Graec. p. 1379: ἡ ἀντι τοῦ ὑπὲρ ἄριστοφάνει ἐν Ὀρυσίν· ἢ γὰρ ἐγὼ ξένος ἀνθρώπος· καὶ παρὰ Πλάτωνα ἡ χρῆσις εὐρηται. Deinde codd. meliores omnes τὸ πρότερον pro vulg. τὸ πρῶτον praebuerunt. Veterem lectionem non nisi quinque codices tuerunt.

P. 311. Μήπω, ὦ γαθῆ, ἐκ.] Sic Coisl. ex corr. et Vat. r. Vulg. Μήπω, ἀγαθῆ, quod iam Heindorfius de coniectura mutavit. Cobeto auctore (orat. de arte crit. p. 141) recentiores editores verbis ἐκεῖσε ἴσμεν eiectis Μήπω γ', ὦ γαθῆ. sed v. ann.

τὸ πρότερον ἐπεδήμησεν] hunc locum iam tractavimus in praefat. p. 19. Mea enim sententia Plato hic non primam Protagorae commorationem Athenis significat, sed proximam; quae quota fuerit, nihil indicat. Neque est, quod intervallum, per quod Protagoras ab Athenis abfuerit, longius quam trium vel quatuor annorum sumamus.

σοφώτατον — λέγειν] Haec igitur Protagorae σοφία ab Hippocrate appetebatur, ut in concionem prodiens simulac liceret — licuit autem ex ephebis, in quibus tum erat, egresso et viginti annos maiori — dicendi arte gloriam sibi atque auctoritatem quaereret; v. Alcib. I p. 105 B. Xenoph. Mem. III. 5, 1.

P. 311. παρὰ Καλλιᾶ τῷ Ἴπποκράτῳ.] Ex Calliae vita quae huc pertinent, ea inveniuntur in praefat. p. 21 sq.

Μήπω, ὦ γαθῆ, ἐκεῖσε ἴσμεν] Postquam Hippocrates Socratem etiam atque etiam rogavit, ut quam primum ad sophistam se duceret, tum ille: nondum, inquit, illuc eamus, quod bene

mane est, sed e cubiculo egressi huc eamus in atrium, ibique ambulantes colloquamur, donec dies illuxerit. Socrates igitur statim ad eundem se paratum esse dicit, verum eo, quo Hippocrates tendit, nondum ire vult, ut ἐκεῖσε minime possit abesse. Et quod ἐκεῖσε scripserat Plato, in sequentibus, ut oratio esset concinna, δεῦρο addidit, quod sine ἐκεῖσε ferri nequit; nam τὴν αὐλήν Socratis esse per se apparet, ut p. 310 A. verba τὴν θύρραν ἐκρονε nihil habent dubii. Nec ἴσμεν post ἐκεῖσε eiici potest, quod eo remoto oratio plane claudicaret. Ut Socratis aequabilitas trepidationi Hippocratis opposita in ipsa oratione emineret, Plato scripsit quae habemus, non quae potuit: ἀλλ' ἴσμεν. Μήπω γ' ἔφη, πρῶ γὰρ ἐστὶ κτῆ. omissis verbis καὶ ἐγὼ εἶπον. Copiosius de hoc loco explicatum est in Stud. philol. p. 835—837.

ἔνδον διατρέβει — ἔνδον] Socrates in foro, in gymnasiis ac palaestris et aliis locis publicis quotidie versabatur hominumque circulis se immiscebat, qualem vitam ex sophistis nemo Prota-

Cap. III. Μετὰ ταῦτα ἀναστάντες εἰς τὴν αὐλήν περιήμεν. Καὶ ἐγὼ ἀποπειρώμενος τοῦ Ἴπποκράτους τῆς βρώμης διεσκόπουν αὐτὸν καὶ ἠρώτων, Εἰπέ μοι, ἔφη ἐγὼ, ὦ Ἴπποκράτες, παρὰ Πρωταγόραν νῦν ἐπιχειρεῖς ἵεναι ἀργύριον τελῶν ἐκείνῳ μισθὸν ὑπὲρ σεαυτοῦ, ὡς παρὰ τίνα ἀφιζόμενος καὶ τίς γενησόμενος; ὥσπερ ἂν εἰ ἐπενόεις παρὰ τὸν σεαυτοῦ ὁμίονυμον ἐλθὼν Ἴπποκράτῃ τὸν Κῶον, τὸν τῶν Ἀσκληπιαδῶν, ἀργύριον τελεῖν ὑπὲρ σεαυτοῦ μισθὸν ἐκείνῳ, εἰ τίς σε ἤρητο· Εἰπέ μοι, μέλλεις τελεῖν, C ὦ Ἴπποκράτες, Ἴπποκράτῃ μισθὸν ὡς τίνι ὄντι; τί ἂν ἀπεκρίνω; Εἶπον ἂν, ἔφη, ὅτι ὡς ἱατρῶ. Ὡς τίς γενησόμενος; Ὡς ἱατρός, ἔφη. Εἰ δὲ παρὰ Πολύκλειτον τὸν

Cap. III. εἰς τὴν αὐλήν περιήμεν] V. περιήμεν. Bodl. Vat. Θ. Paris. B. al. περιήμεν, unde prodit scriptura iam a Bekkero restituta. v. Elmslei. ad Eurip. Suppl. v. 752. Krüg. Gram. Gr. 38. 3, 1.

B. Εἰπέ μοι, ἔφη ἐγὼ] Additum est ἐγὼ e Bas. 2. codd. Bodl. Vat. Θ. Vind. Coisl. Venet. Ξ.

Ἴπποκράτῃ τὸν Κῶον] V. Κῶον. Cod. Bodl. κῶιον: quod unice verum. Solet enim in eo codice ἰ non subscribi, sed adscribi, quod in codd. vetustissimis factum.

gora magis videtur abhorruisse. Ille, quem Hippocrates nunquam audiverat aut viderat, τοῖς μαθηταῖς ἐν ἀπορρήτῳ τὴν ἀλήθειαν ἔλεγε (Theaet. p. 152 C). v. Enthyd. p. 304 A. Enpol. Adulat. fr. 10: ἐνδοθὶ μὲν ἐστὶ Πρωταγόρας ὁ Τῆτιος κτῆ.

Cap. III. B. τῆς βρώμης] int. τῆς ψυχῆς. Plerumque βρώμη de corporis viribus dicitur, ut derrep. 498 B. Isocr. or. 3. 3 al. sed h. l., ut bene Stallbaum. explicat, est animi fortitudo et constantia, quae in proposito perseverat neque ab eo deterretur, ut Thucyd. VII. 18.

ἀργύριον τελῶν ἐκ.] pecuniam illi soluturus. Nam τελῶν est forma futuri Attica. Infrap. 313 A ἐρχεῖ ὑποθήσασθαι τὴν ψυχὴν.

ὥσπερ ἂν εἰ ἐπενόεις] Ab Atheniensibus medici et statuarii et qui p. 318 B exempli causa a Socrate memorantur pictores et tibicines eodem loco habitati sunt, quo sophistae: despecti enim sunt omnes, quum suam quisque artem

quaestus causa exercebant, nec eorum vitae genus ullus civis amplexus est nisi necessitate motus; v. Gorg. p. 512 D. Lucian. somn. 14: εἰ δὲ καὶ Φειδίας ἢ Πολύκλειτος γένειο, τὴν μὲν τέχνην ἀπαρτες ἐπαινέσονται, οὐκ ἐστὶ δὲ ὅστις τῶν ἰδόντων, εἰ νοῦν ἔχει, εὐξάει ἂν σοὶ ὁμοῖος γενέσθαι. οἷος γὰρ ἂν ἦς, βάναστος καὶ χειρῶναξ καὶ ἀποχειροβίωτος νομισθήσῃ. Eandem sententiam iisdem fere verbis expressam invenies ap. Plutarch. Pericl. c. 2.

Ἴπποκράτῃ K.] Hippocrates Cous, nobilissimus ille artis medicae parens ac princeps, floruit circiter a. 430. a. Chr. n. Dicitur hic genus suum ad Herculem et Aesculapium retulisse. Itaque etiam Phaedr. p. 270 C: εἰ μὲν Ἴπποκράτῃ τῷ τῶν Ἀσκληπιαδῶν δεῖ τι πελθεῖσθαι. Stallb.

C. Πολύκλειτος] Ut Hippocrates ille Cous, ita Polyceletus et Phidias arte sua principes fuerunt, quam certatim alter Argis, alter Athenis exercebant. Poly-

Ἀργεῖον ἢ Φειδίαν τὸν Ἀθηναῖον ἐπενόεις ἀφικόμενος μισθὸν ὑπὲρ σπαντοῦ τελεῖν ἐκείνοις, εἴ τίς σε ἤρετο· Τελεῖν τοῦτο τὸ ἀργύριον ὡς τίνι ὄντι ἐν νῶ ἔχεις Πολυκλείτῳ τε καὶ Φειδίᾳ; τί ἂν ἀπεκρίνω; Εἶπον ἂν ὡς ἀγαματοποιούς. Ὡς τίς δὲ γενησόμενος αὐτός; Δῆλον, ὅτι ἀγαματοποιός. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ. παρὰ δὲ δὴ Πρωταγόραν νῦν ἀφικόμενοι ἐγώ τε καὶ σὺ ἀργύριον ἐκείνῳ μισθὸν ἔτοιμοι ἐσόμεθα τελεῖν ὑπὲρ σοῦ, ἂν μὲν ἐξικνῆται τὰ ἡμέτερα χρήματα καὶ τούτοις πείθωμεν αὐτόν, — εἰ δὲ μή, καὶ τὰ τῶν φίλων προσαναλίσκοντες. εἰ οὖν τις ἡμᾶς περὶ ταῦτα οὕτω σφόδρα σπουδάζοντας ἔροιτο· Εἰπέ μοι, ὦ Σώκρατες τε καὶ Ἰππόκρατες, ὡς τίνι ὄντι τῷ Πρωταγόρῳ ἐν νῶ ἔχετε χρήματα τελεῖν; τί ἂν αὐτῷ ἀποκριναίμεθα; τί ὄνομα ἄλλο γε λεγόμενον περὶ Πρωταγόρου

E. περὶ Πρωταγόρου ἀκούομεν] Bodl. Ven. B. tres Paris. Vind. Flor. a. b. c. o. al. ἠκούομεν. Male. v. ad Gorg. p. 503 C et ad Legg. I p. 624 B.

eleti filii p. 328 C aequales dicuntur Parali et Xanthippi; Phidias, quem, ut ait Plutarchus Pericli. c. 31, ἢ δόξα τῶν ἔργων ἐπίεζε φθόνῳ, invidia oppressus in vinculis periit Ol. 87, I, v. praef. p. 20.

τὸν Ἀργεῖον — τὸν Ἀθηναῖον] Talia πάρισα a vulgari sermone minime abhorrent, sed non facile civem apud cives hac ratione, quae historicorum est, nominatum inveneris, et causa, cur Socrates Phidiam non patris vel pagi nomine addito notaverit aut τὸν ἡμέτερον dixerit, ex eius arte videtur repetenda esse.

τελεῖν ἐκείνοις, εἴ τίς —] hoc loco excidisse ἀργύριον, orationis cursu cognoscitur.

ἀγαματοποιούς] Bekk. Anecd. Graec. I. 335: ἀγαματοποιόν φασὶ καλεῖσθαι τὸν εἰκόνας θεῶν μᾶλλον ἐργαζόμενον, ἀνδριαντοποιὸν δὲ τὸν ἀνδρώπων. Ars statuaria dicitur ἀνδριαντοποιία Gorg. 450 C. et Xenoph. Mem. I. 4, 3: τεθαύματα ἐπὶ ἀνδριαντοποιία Πολυκλείτων. v. Ruhnken ad Tim. Gloss. p. 5.

D. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ] Haec concedendi et ad alia transeundi for-

mula apud Platonem singulis fere paginis legitur.

ἂν μὲν ἐξικνῆται — εἰ δὲ μή] Post ἂν μὲν ἐξικνῆται καὶ — πείθωμεν αὐτόν omissum est verbum primum, quod subsequente alia sententia per εἰ δὲ μή illata non raro fit. Sed quod vulgo intelligunt animo εἰ ἂν ἔχοι, id hoc loco per sententiae rationem fieri recte non posse acute observavit Heindorfius, qui ex praecedentibus verbis repetendum vidit participium τὰ ἡμέτερα τελούντες s. ταῦτα ἀναλίσκοντες. Atque hanc rationem unice veram esse vel proximum istud participium προσαναλίσκοντες satis testatur. Stallb.

Εἰπέ μοι, ὦ Σ.] Singularis numerus in talibus ponitur, quando praecipue compellatur unus de pluribus. Enthymem. p. 283 B: εἰπέ μοι, ὦ Σώκρατες τε καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι. Lachet. p. 186 E. al. Stallb.

E. τί ὄνομα ἄλλο] Alterum ὄνομα est Protagoras, alterum, quo Protagorae vitae genus ab hominibus denotetur, Socrates quaerit. Partic. γε pertinet ad λεγόμενον.

ἀκούομεν, ὥσπερ περὶ Φειδίου ἀγαματοποιὸν καὶ περὶ Ὀμήρου ποιητήν; τί τοιοῦτον περὶ Πρωταγόρου ἀκούομεν; Σοφιστὴν δὴ τοι ὀνομάζουσί γε, ὦ Σώκρατες, τὸν ἄνδρα εἶναι, ἔφη. Ὡς σοφιστῆ ἄρα ἐρχόμεθα τελούντες τὰ χρήματα; Μάλιστα. Εἰ οὖν καὶ τοῦτο τίς σε προσέροιτο· Αὐτὸς δὲ δὴ ὡς τίς γενησόμενος ἔρχει παρὰ τὸν Πρωταγόραν; Καὶ ὅς εἶπεν ἐρυνθριάσας — ἦδη γὰρ ὑπέφαινε τι ἡμέρας, ὥστε καταφανῆ αὐτὸν γενέσθαι — Εἰ μὲν τι τοῖς ἔμπροσθεν ἔοικε, δῆλον, ὅτι σοφιστὴς γενησόμενος. Σὺ δέ, ἦν δ' ἐγώ, πρὸς θεῶν, οὐκ ἂν αἰσχύνοιο εἰς τοὺς Ἕλληνας σπαντὸν σοφιστὴν παρέχων; Νῆ τὸν Δία, ὦ Σώκρατες, εἶπερ γε ἂ διανοοῦμαι χρὴ λέγειν. Ἄλλ' ἄρα, ὦ Ἰππόκρα-

Ὡς σοφιστῆ ἄρα ἐρχ.] V. ἄρα, quod e Vind. Flor. o. Coisl. emendatum.

P. 312. σπαντὸν σοφ. παρέχ.] Sic Vat. r. et ex corr. Coisl. Venet. B. et Σ. quos Bekker. Ast. et recent. edit. secuti sunt. Stallbaum. vulgatam αὐτὸν tuetur et provocat ad Hermann. (ad Soph. Trach. v. 451), Reising. (ad Soph. Oed. Col. p. 311. Coniect. p. 206 sqq.), Bernhardt (Synt. p. 272), Ruhnken. (ad Tim. Gloss. p. 92). Sed hic usus pronominis reflex. pers. tertiae loco pronominum pers. prim. et secundae in numero singulari apud Platonem magnam dubitationem videtur habere, conf. Apollon. Synt. p. 195, 25 Bek.: οὐ γὰρ φάμεν ἑαυτὸν ὑβρίσασ' ἢ ἑαυτὸν ὑβρίσας, ἑαυτοὺς δὲ ὑβρίσαμεν. v. Sauppe ad h. l.

Ἄλλ' ἄρα, ὦ Ἰππ.] Stephanus ἄλλ' ὄρα legendum putabat; quod si verum esset, etiam ὑπολαμβάνης reponi oporteret, quod in Coisl. Ven. B. Σ. Par. B. E. scriptum exstat. Sed nihil mutandum. v. annot.

ὀνομάζουσι — εἶναι] Saeprenumero post λέγειν, ὀνομάζειν, προσαγορεύειν infertur εἶναι, ubi rectius videatur abesse, veluti infra p. 325 A: ἐν αὐτῷ προσαγορεύω εἶναι, ἀνδρὸς ἀρετῆν. Phaedon. p. 102 C: ὁ Σιμμίας ἐπανομιᾶν ἔχει σμικρὸς τε καὶ μέγας εἶναι.

P. 312. παρὰ τὸν Πρωταγόραν] Int. τί ἂν φάις; Eadem ellipsis est Phaedr. p. 268 B. Cratyl. p. 392 C. al. Stallb.

ὑπέφαινε τι ἡμέρας] Frequens est dictio ὑποφαίνει ἡμέρα, vel etiam ὑποφαίνει, nomine substantivo omisso, de die illucescente, ut Xenoph. Cyrop. IV. 5, 14: ἐπειδὴ ἡμέρα ὑπέφαινε, Anab. IV. 2, 7; IV. 3, 9, quos locos affert Heindorfius; idemque apte laudat Demetr. de Elocut.

c. 218: ὅπερ δὲ ὁ Πλάτων φησὶν ἐπὶ τοῦ Ἰπποκράτους· ἐρυνθριάσας — γενέσθαι, ὅτι μὲν ἐναργέστατον ἐστὶ, παντὶ δῆλον, ἢ δὲ ἐνάργεια γέγονεν ἐν τῆς φροντισδος τῆς περὶ τὸν λόγον καὶ τοῦ ἀπομνημονεῦσαι, ὅτι νῦντωρ πρὸς αὐτὸν εἰσῆλθεν ὁ Ἰπποκράτης.

οὐκ ἂν αἰσχύνοιο] Aristid. III. p. 483 (II. p. 378 ed. Dind.): ἐρωτᾷ Σωκράτης Ἀπολλόδορον (corr. Ἰπποκράτης τὸν Ἀπολλοδώρον) εἰ οὐκ αἰσχύνοιο σοφιστὴν ἐθέλων παρέχειν ἑαυτὸν εἰς τοὺς Ἕλληνας. De sententia vid. praefat. p. 2. — εἰς τοὺς Ἕλληνας σπαντὸν σοφ. π. v. p. 348 E.

Ἄλλ' ἄρα — μὴ οὐ τοιαύτην —] Verissime Heindorfius hanc lectionem tuetur sic, ut interrogationem moneat initium capere inde a verbis μὴ οὐ

τες, μὴ οὐ τοιαύτην ὑπολαμβάνεις σου τὴν παρὰ Πρωταγόρου μάθησιν ἐσεσθαι, ἀλλ' οἴαπερ ἢ παρὰ τοῦ γραμματιστοῦ ἐγένετο καὶ καθαριστοῦ καὶ παιδοτρίβου; τούτων γὰρ σὺ ἐκάστην οὐκ ἐπὶ τέχνῃ ἐμαθες, ὡς δημιουργὸς ἐσόμενος, ἀλλ' ἐπὶ παιδείᾳ, ὡς τὸν ἰδιώτην καὶ τὸν ἐλεύθερον πρόκειται. Πάνυ μὲν οὖν μοι δοκεῖ, ἔφη, τοιαύτη μᾶλλον εἶναι ἢ παρὰ Πρωταγόρου μάθησις.

Cap. IV. Οἶσθα οὖν ὃ μέλλεις νῦν πράττειν, ἢ σε λανθάνει; ἦν δ' ἐγώ. Τοῦ περὶ; Ὅτι μέλλεις τὴν ψυχὴν τὴν σαντοῦ παρασχεῖν θεραπεύσαι ἀνδρὶ, ὡς φῆς, σοφιστῆ· ὅ τι δέ ποτε ὁ σοφιστῆς ἐστὶ, θαυμάζοιμ' ἂν εἰ οἶσθα. καίτοι εἰ τοῦτ' ἀγνοεῖς, οὐδὲ ὅτω παραδίδως τὴν ψυχὴν οἶσθα, οὐτ' εἰ ἀγαθῶ οὐτ' εἰ κακῶ πράγματι. Οἶμαι γ',

B. οἴαπερ ἢ παρὰ τοῦ γρ.] Bodl. Vat. (i. e. Vat. ©, qui ad hunc librum saepe simpliciter Vaticanus nominabitur) οἴα περὶ τοῦ γρ.

τοιαύτην, in iisque μὴ interrogandi vim habet, οὐ vero referendum est ad τοιαύτην, v. Men. p. 89 C. Sententia haec est: numquid igitur tu, o Hippocrate, non talem putas Protagorae disciplinam fore, qua reddaris sophista; sed talem potius, qua non nisi liberaliter erudiaris neque ad artis professionem conformeris. De Atheniensium institutione puerili v. infra p. 325 D sqq. Stallb.

B. οὐκ ἐπὶ τέχνῃ ἐμ.] Xenoph. Mem. III. 10, 1: εἰ ποτε τῶν τὰς τέχνας ἐχόντων καὶ ἐργασίας ἔνεκα χρωμένων αὐταῖς διαλέγοιτό τινα, καὶ τούτοις ὠφέλιμος ἦν.

ἀλλ' ἐπὶ παιδείᾳ] H. e. ut eruditionis liberalioris particeps fieres. v. Gorg. p. 485 A., ubi Callicles philosophiam ait tractandam esse παιδείας χάριν, neque totam vitam in eius studio consumi debere. Itaque opponitur ἐπὶ τέχνῃ, ut p. 315 A: καὶ ἐπὶ τέχνῃ μανθάνει, ὡς σοφιστῆς ἐσόμενος. Gellius N. A. XIII, 16: humanitatem appellarunt — qui verbis Latinis probe usi sunt — id propemo-

dum, quod Graeci παιδείαν vocant, nos eruditionem institutionemque in bonas artes dicimus. — ἰδιώτης h. l. intelligitur qui artem non publice profitetur; additurque ἐλεύθερος, h. e. liberalis, quia artes istae erant mercenariae. Stallb.

Cap. IV. τὴν ψυχὴν — παρασχεῖν θεραπεύσαι] animum tuum tradere curandum, excolendum, p. 325 C: μὴ μαθούσι μηδὲ θεραπευθεῖσιν εἰς ἀρετὴν. Proprie θεραπεύειν de medicis dicitur corpora curantibus, sed sophistae ac philosophi animis medicinam affere visi saepissime cum illis comparantur, ut infra p. 357 E: Πρωταγόρας φησὶν ἰατροῦ εἶναι τῆς ἀμαθίας. Aelian. v. h. IV, 17: ἐπιστρεφόμενον τὰς πόλεις αὐτοῦ διέφερε λόγος, ὅτι Πρωταγόρας ἀφίκετο οὐ διδάξων, ἀλλ' ἰατρούσων.

C. οὐτ' εἰ ἀγαθῶ — πράγματι] Recte interpretatur Ficinus: nescis quale sit istud, bonumne an malum, cui operam impendere studes. Nam πράγμα, ut Lat. res adiectivis ita apponitur, ut pronomini indefiniti partes agat, ut Gorg. p. 517 C:

ἔφη, εἰδέναι. Λέγε δὴ, τί ἡγεῖ εἶναι τὸν σοφιστῆν; Ἐγὼ μὲν, ἦ δ' ὅς, ὥσπερ τοῦνομα λέγει, τούτου εἶναι τὸν τῶν σοφῶν ἐπιστήμονα. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, τοῦτο μὲν ἔξεστι λέγειν καὶ περὶ ζωγράφων καὶ περὶ τεκτόνων, ὅτι οὗτοί εἰσιν οἱ τῶν σοφῶν ἐπιστήμονες· ἀλλ' εἴ τις ἔροιτο ἡμᾶς, D τῶν τί σοφῶν εἰσιν οἱ ζωγράφοι ἐπιστήμονες, εἶπομεν ἂν πού αὐτῶ, ὅτι τῶν πρὸς τὴν ἀπεργασίαν τὴν τῶν εἰκόνων, καὶ τᾶλλα οὕτως. εἰ δέ τις ἐκείνο ἔροιτο· Ὁ δὲ σοφιστῆς τῶν τί σοφῶν ἐστὶ; τί ἂν ἀποκρινάμεθα αὐτῶ; ποίας ἐργασίας ἐπιστάτης; Τί ἂν εἶπομεν αὐτὸν εἶναι, ὃ Σώκρατες, ἢ ἐπιστάτην τοῦ ποιῆσαι δεινὸν λέγειν; Ἴσως ἂν, ἦν δ' ἐγώ, ἀληθῆ λέγομεν, οὐ μέντοι ἰκανῶς γε· ἐρωτήσεως γὰρ ἔτι ἢ ἀποκρίσις ἡμῖν δεῖται, περὶ ὅτου ὁ σοφιστῆς δεινὸν ποιεῖ λέγειν· ὥσπερ ὁ καθαριστῆς δεινὸν δῆπου ποιεῖ λέγειν περὶ οὐπερ καὶ ἐπιστήμονα, περὶ καθαρίσεως. E

Cap. IV. D. τί ἂν ἀποκρινάμεθα αὐτῶ] Vett. edit. et libri scripti omnes ἀποκρινάμεθα. corr. Bekker. Proxima olim vitiose scripta et interpuncta sanavit Stallbaum, cuius v. annot.

τοῦ ποιῆσαι] τοῦ τὸ ποιῆσαι Bodl. Vat. Par. BCE. vitiose. Dein Bodl. Vat. οὐ μέντοι γε ἴκ.

E. ἐπιστήμονα — περὶ οὐπερ καὶ om. Bodl. Vat. ἢ δῆλον, ὅτι περὶ —] ἢ, quod in libris desideratur, Heindorfio auctore adiectum est.

πράγμα οὖν γελοῖον ποιούμεν ἐγώ τε καὶ σὺ ἐν τοῖς λόγοις.

ὥσπερ τοῦνομα λέγει] Aristot. Polit. III. 4: τῶν ἐργασίων ἐν μέρος κατέχουσιν οἱ χειρῆτες. οὗτοι δ' εἰσὶν, ὥσπερ σημαίνει καὶ τοῦνομα αὐτούς, οἱ ζῶντες ἀπὸ τῶν χειρῶν.

τὸν τῶν σοφῶν ἐπιστήμονα] Nimirum σοφιστῆς ab eo deducitur ἀσφός et εἰδέναι, ut sit ὁ τῶν σοφῶν ἴστωρ, eademque vocis originatio Platoni probatur in Sophist. p. 221 D. sed v. praef. p. 3.

D. τῶν τί σοφῶν εἰσιν οἱ ζωγρ.] Recte Stephanus: quo pertineant haec σοφά, quorum pictores sunt periti; vel circa quam rem versentur haec σοφά. Pendet enim accusativus τί non ex ἐπιστήμονες, sed ex σοφῶν, et τῶν τί σοφῶν idem est ac τῶν πρὸς τί σοφῶν, ut verba τῶν πρὸς τὴν ἐρ-

γασίαν (σοφῶν) docent, v. Theag. p. 125 C.

καὶ τᾶλλα οὕτως] ceteraque similiter, int. εἶπομεν ἂν. ut in pictoribus, ad quam rem eorum sapientia pertineat, diximus, ita in ceteris id faceremus. Locos, quibus Plato simili orationis forma usus est, Stallbaum. hos attulit: infra p. 319 B: καὶ τᾶλλα πάντα οὕτως. Menon, p. 72 A: ἀσάντως δέ, οἶμαι, ὃ Σ., καὶ ἢ κακία. Ibid. p. 72 C: οὕτω δὴ καὶ περὶ τῶν ἀρετῶν. De Republ. VI. p. 507 B: καὶ οὕτω περὶ πάντων.

Τί ἂν εἶπομεν αὐτὸν εἶναι;] Vulgo haec trahebantur ad Socratis orationem, intolerabili prorsus sermonis redundantia. Quis enim in terso elegantique scriptore ferat interrogationem istam ter repetitam: Τί ἂν ἀποκρινάμεθα αὐτῶ; ποίας ἐργασίας ἐπιστάτης; τί ἂν εἶπομεν αὐτὸν

ἢ γὰρ; Ναί. Εἶεν. ὁ δὲ δὴ σοφιστής περὶ τίνος δεινὸν ποιεῖ λέγειν; ἢ δῆλον, ὅτι περὶ οὐπὲρ καὶ ἐπίσταται; Εἰκός γε. Τί δὴ ἐστὶ τοῦτο, περὶ οὗ αὐτός τε ἐπιστήμων ἐστὶν ὁ σοφιστής καὶ τὸν μαθητὴν ποιεῖ; Μὰ Δί', ἔφη, οὐκέτι ἔχω σοι λέγειν.

313 Cap. V. Καὶ ἐγὼ εἶπον μετὰ τοῦτο· Τί οὖν; οἶσθα εἰς οἶόν τινα κίνδυνον ἔρχει ὑποθήσων τὴν ψυχὴν; ἢ εἰ μὲν τὸ σῶμα ἐπιτρέπειν σε ἔδει τῷ διακινδυνεύοντα ἢ χρηστὸν αὐτὸ γενέσθαι ἢ πονηρόν, πολλὰ ἂν περιεσκεψώ, εἴτ' ἐπιτρέπτέον εἴτε οὐ, καὶ εἰς συμβουλήν τοὺς τε φίλους ἂν παρεκάλες καὶ τοὺς οἰκείους σκοπούμενος ἡμέρας συχράς· ὁ δὲ περὶ πλείονος τοῦ σώματος ἡγεῖ, τὴν ψυχὴν, καὶ ἐν ᾧ πάντ' ἐστὶ τὰ σὰ ἢ εὖ ἢ κακῶς πράττειν, χρηστοῦ ἢ πονηροῦ αὐτοῦ γενομένου, περὶ δὲ τοῦτου οὔτε τῷ πατρὶ οὔτε τῷ ἀδελφῷ ἐπεκινώσω οὔτε ἡμῶν τῶν ἐταίρων οὐδενί, εἴτ' ἐπιτρέπτέον εἴτε καὶ οὐ τῷ ἀφικόμενῳ τούτῳ

εἶναι; Itaque recepta ex cod. Vind. 54 et Vatican. 1029 v. cula ἢ, quae ante ἐπιστάτην desiderabatur, haec: Τί ἂν εἰποιμεν αὐτὸν εἶναι; alteri interlocutori adscripsi. Videlicet τί hic quoque dictum est pro τί ἄλλο. Xenoph. Oecon. III, 3: τί οὖν τούτων ἐστὶν αἰτιον ἢ ὅτι κ. τ. λ. Stallb.

E. οὐκέτι ἔχω σοι λέγειν] non amplius id dicere possum. Sententia haec: ad omnia tibi quae adhuc ex me quaesivisti, respondi; dixi tibi Protagoram sophistam haberi, tum sophistam verbi vim solam intuitus hominem sapientia ornatum esse interpretatus sum, eaque sapientia alios ad dicendum instituere, sed in qua potissimum re haec ars versetur, id quod nunc quaeris, hoc tibi non iam dicere possum.

Cap. V. P. 313. ἢ — πολλὰ ἂν περιεσκεψώ —] an — multa tecum ipse reputavisses et amicorum propinquorumque consilium adhiberes —

τὴν ψυχὴν]. Explicationis causa pronomini ὁ adiunctum est, ut p. 339 A περὶ τοῦ αὐτοῦ . .

περὶ τῆς ἀρετῆς. 351 A. 354 C al. Proxima sic intelligas: et ex quo pendet, ut bene aut male habeant tua omnia, si bonum aut malum evaserit. Sic Eurip. Alcest. v. 289: ἐν σοὶ δ' ἔσμεν καὶ ζῆν καὶ μῆ. Iphig. Taur. v. 1057: τὰ μὲν ἐν ὑμῖν ἐστὶν ἡ καλῶς ἔχειν ἡ μὴ εἶναι. Similiter infra p. 356 C: ἐν τούτῳ ἡμῖν ἦν τὸ εὖ πράττειν. Deinde quod δέ ante τοῦτου iteratum est, nihil hoc loquendi genere frequentius, v. infra p. 325 B. annot. ad Phaedon. p. 78 C. Alcibiad. I. p. 109 A. Lachet. p. 194 D. Haec fere Stallbaum.

τῷ πατρὶ] Hippocratis patri nomen fuisse Apollodoro supra (p. 310 A) memoratum est, sed eum vivere, id quidem haud sane facile quis ex iis, quae narrata sunt, colligere potuit; adeo apud Graecos indigna erat patris conditio. Acerbe conqueritur Dionysius Hal. II, 26: πολλὰ ἐν Ἑλληνισμῷ εἰς πατέρας ὑπὸ τένων ἀσχημονεῖται, quibus rei culpam legum latoribus attribuit brevius tempus patriae potestatis in liberos constituentibus.

B. τῷ ἀφικόμενῳ τούτῳ

ξένῳ τὴν σὴν ψυχὴν, ἀλλ' ἐσπέρας ἀκούσας, ὡς φῆς, ὄρθριος ἦκων περὶ μὲν τούτου οὐδένα λόγον οὐδὲ συμβουλήν ποιεῖ, εἴτε χρὴ ἐπιτρέπειν σαυτὸν αὐτῷ εἴτε μῆ, ἔτοιμος δ' εἰ ἀναλίσκειν τὰ τε σαυτοῦ καὶ τὰ τῶν φίλων χρήματα, ὡς ἤδη διεγνωκώς, ὅτι πάντως συνεστέον Πρωταγόρῃ, ὃν οὔτε γιννώσκεις, ὡς φῆς, οὔτε διείλεξαι οὐδέπω ποτέ ἐστι, φαίνει ἀγνοῶν, ᾧ μέλλεις σαυτὸν ἐπιτρέπειν; Καὶ ὃς ἀκούσας, Ἔοικεν, ἔφη, ᾧ Σώκρατες, ἐξ ἧν σὺ λέγεις. Ἄρ' οὖν, ᾧ Ἰππόκρατες, ὁ σοφιστής τυγχάνει ἂν ἔμπορος τις ἢ κάπηλος τῶν ἀγωγίμων, ἀφ' ἧν ψυχῆ τρέφεται; Φαίνεται γὰρ ἔμοιγε τοιοῦτός τις. Τρέφεται δέ, ἦν

Cap. V. P. 313. B. ὄρθριος ἦκων] Male codd. plerique cum Bodl. et Vat. ὄρθριον. v. annot.

C. Φαίνεται γὰρ κτέ] Vulg. Φαίνεται (Schleiermach. φαίνεται) γὰρ ἔμοιγε τοιοῦτός τις. τρέφεται (Schleiermach. Τρέφεται) δέ, ᾧ Σώκρατες, ψυχῆ (yeter. edit. et Paris. E ψυχῆ, ᾧ Σώκρατες) τίνι; Μαθήμασι δὴπον, ἦν δ' ἐγώ. καὶ κτέ.

ξένῳ] dictum pro τῷ ἀφ. ξένῳ τούτῳ. ut p. 337 E: τὸ ἀκριβές τοῦτο εἶδος. utroque loconumeri causa pronomem οὗτος interpositum est, v. Krüg. 50. 11, 20.

ὄρθριος ἦκων] Adiectivum pro adverbio. v. Krüg. 57, 5, 4. Horat. Epist. I, 6, 20: vespertinus pete [tectum]. Deinde ad οὐδένα λόγον ποιεῖ intellige πρός με. — εἴτε χρὴ — εἴτε μῆ. utrum oporteat, quod ego malim, non oporteat.

διείλεξαι] int. αὐτῷ. Solet autem obiectum quod dicitur, si duobus verbis commune est, alteri tantum accommodari v. p. 309 B. p. 310 E. p. 327 A. al.

C. Ἔοικεν, ἔφη, — ἐξ ἧν —] Plene dicendum erat ἔοικεν, ἔφη, οὕτως ἔχειν ἐξ ἧν —. Sed ad eundem modum Phaedon. p. 99 E: ἰσῶς μὲν οὖν, ὡς εἰκάσω, τρόπον τινὰ οὐκ ἔοικεν. et infra p. 330 B. — Artem sophistarum esse καπηλικὴν καὶ ἔμπορικὴν, hospes Eleaticus in Sophist. p. 223 D sqq. subtiliter disputat. Stallb. Quem κάπηλον dixerint graeci, Socrates ipse apud Xenophontem (Mem. III. 7, 6) explicat: ἢ τοὺς ἐμπόρους ἢ τοὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ μεταβαλλομένους καὶ φροντίζοντας ὁ τι ἐλάττονος περιάμενοι πλείονος ἀπόδονται. conf. de rep. p. 371 D.

Φαίνεται — Καὶ ὅπως —] Hunc locum, quem librariorum socordia misere corrumpit, tractavi in Stud. philol. p. 837—841. In vulgata lectione multa sunt Platonis scriptione plane indigna. Neque enim Hippocrates concedere potest sophistam sibi mercatorem vel cauponem earum mercium videri, quibus animus alitur, et interrogare, quamnam re animus alatur; neque omnino is, qui ad mercaturam doctrinarum profecturus omnia sua amicorumque bona impendere paratus erat, nescire potuit, quod esset animi ingenique quasi pabulum, de quo iam Empedocles v. 105: ἀλλ' ἄγε μύθων κλύθι· μάθη γὰρ τοι φρένας ἀΐξει, unde Clemens Alex. Strom. V. 589 C. ἢ μάθησις κατ' Ἐμπεδοκλέα τὰς φρένας ἀΐξει. Quibus adde; quod Socrati per suam argumentandi rationem

δ' ἐγώ, ψυχὴ τίτι; Μαθήμασι δῆπου, ὦ Σώκρατες. Καὶ ὅπως γε μή, ὦ ἐταίρε, ὁ σοφιστῆς ἐπαινοῦν ἃ πωλεῖ ἑξαπατήρησιν ἡμᾶς; ὥσπερ οἱ περὶ τὴν τοῦ σώματος τροφήν, ὁ
 D ἔμπορός τε καὶ κἀπήλος. καὶ γὰρ οὗτοι που ὦν ἄγουσιν ἀγωγίμων οὔτε αὐτοὶ ἴσασιν ὅ τι χρηστὸν ἢ πονηρὸν περὶ τὸ σῶμα, ἐπαινοῦσι δὲ πάντα πωλοῦντες, οὔτε οἱ ἄνουμένοι παρ' αὐτῶν, ἐὰν μή τις τύχη γυμναστικὸς ἢ ἰατρὸς ὦν. οὕτω δὲ καὶ οἱ τὰ μαθήματα περιάροντες κατὰ τὰς πόλεις καὶ πωλοῦντες καὶ κἀπηλεύοντες τῷ ἀεὶ ἐπιθυμοῦντι ἐπαινοῦσι μὲν πάντα ἃ πωλοῦσι, τάχα δ' ἄν τινες, ὦ ἄριστε, καὶ τούτων ἀγνοοῖεν ὦν πωλοῦσιν ὅ τι χρηστὸν ἢ
 E πονηρὸν πρὸς τὴν ψυχὴν. ὡς δ' αὐτῶς καὶ οἱ ἄνουμένοι παρ' αὐτῶν, ἐὰν μή τις τύχη περὶ τὴν ψυχὴν αὐτῶν ἰατρικὸς ὦν. εἰ μὲν οὖν σὺ τυγχάνεις ἐπιστήμων τούτων τί χρηστὸν καὶ πονηρὸν, ἀσφαλές σοι ἀνεῖσθαι μαθήματα καὶ παρὰ
 314 μακάριε, μὴ περὶ τοῖς φιλάτοις κυβένης τε καὶ κινδυνεύης.

ὅπως γε μή — ἑξαπατήρησιν] Secundum legem illam Dawesia-
 nam, quae ὅπως et ὅπως μή cum coniunctivo aoristi primi vel activi
 vel medii iungi vetat, Bekkerus omnium codicum lectionem ἑξαπα-
 τήρησιν mutavit in ἑξαπατήρησιν prob. Saupp., sed v. Heindorf. ad h. l.
 Stallbaum ad Gorg. p. 480 A. 513 A. Krüger 54. 8, 5.

D. οὕτω δὲ καὶ οἱ τὰ μ. Sic plurimi optimique codd. pro
 vulg. οὕτω δὲ καὶ οἱ τ. μ.

E. σὺ τυγχάνεις ἐπιστήμων] Heindorfius ὦν post ἐπιστή-
 μων addidit. sed v. ad Phaedon. p. 230. A. Remp. II. p. 369. B.

non licuit simpliciter respondere
 Μαθήμασι δῆπου. Debebat ille
 adiecto ἢ γὰρ s. ἢ οὐκ οἶει; ex
 Hippocrate, num sibi assentire-
 tur, quaerere. Omnes hae diffi-
 cultates inde natae sunt, quod
 quum olim sic scriptum esset: Σὺν
 Τρέφεται δὲ, ἢν δ' ἐγώ, ψυχὴ τίτι;
 Ἰπ. Μαθήμασι δῆπου, ὦ Σώ-
 κρατες,

verba ἢν δ' ἐγώ aliquo casu in in-
 ferorem versum delata illud ὦ Σώ-
 κρατες loco suo moverunt, cuius rei
 vestigium haud obscurum in libris
 etiamnunc deprehenditur. Hippo-
 crates autem verbis φαίνεται —
 τοιοῦτός τις ad priorem partem in-
 terrogationis respondet, posterior-
 rem Socrates iterat, ut disputatio
 recte procedat, et postquam Hip-
 ocrates de hac etiam re, quid sen-

tiret, aperuit, tum Socrates de
 periculo talis mercaturae eum ad-
 monet. Hanc interpretationem
 probant etiam verba p. 313 E: εἰ
 τυγχάνεις ἐπιστήμων — ἀσφα-
 λές σοι ἀνεῖσθαι μαθήματα πα-
 ρὰ Προταγόρου.

D. ὦν ἄγουσιν ἀγωγίμων] Genitivus pendet a proximis illis
 ὅ τι χρηστὸν ἢ πονηρὸν, vel po-
 tius ab ὅ τι. Xenoph. Mem. I.
 2, 54: τοῦ σώματος ὅ τι ἄν
 ἀχρεῖον ἢ καὶ ἀναφελές. Stallb.
 E. ὡς δ' αὐτῶς καὶ οἱ ὦν.] Int. ἀγνοοῖεν ἄν ὅ τι χρηστὸν ἢ
 πονηρὸν πρὸς τὴν ψυχὴν. Et
 ὡς δ' αὐτῶς, ut saepe, pro ὡσαύ-
 τως dicitur est, v. Stallb. ad
 Phaedon. p. 102 E.

μὴ περὶ τοῖς φιλάτοις κ.]
 ne carissima pignora in

καὶ γὰρ δὴ καὶ πολὺ μείζων κίνδυνος ἐν τῇ τῶν μαθημά-
 ταν ὠνῆ ἢ ἐν τῇ τῶν σιτίων. σιτία μὲν γὰρ καὶ ποτὰ
 πριάμενον παρὰ τοῦ καπήλου καὶ ἔμπορου ἕξεισιν ἐν
 ἄλλοις ἀγγείοις ἀποφέρειν, καὶ πρὶν δέξασθαι αὐτὰ εἰς τὸ
 σῶμα πίνοντα ἢ φαρύγοντα, καταθέμενον οἴκαδε ἕξεισιν συμ-
 βουλευσασθαι, παρακαλέσαντα τὸν ἐπαίοντα, ὅ τι τε ἐδε-
 στέον ἢ ποτέον καὶ ὅ τι μή, καὶ ὁπόσον καὶ ὁπότε· ὥστε ἐν
 τῇ ὠνῆ οὐ μέγας ὁ κίνδυνος. μαθήματα δὲ οὐκ ἔστιν ἐν B
 ἄλλῳ ἀγγείῳ ἀπενεργεῖν, ἀλλ' ἀνάγκη καταθέντα τὴν τι-
 μὴν τὸ μάθημα ἐν αὐτῇ τῇ ψυχῇ λαβόντα καὶ μαθόντα
 ἀπιέναι ἢ βεβλαμμένον ἢ ὠφελημένον. ταῦτα οὖν σκοπώ-
 μεθα καὶ μετὰ τῶν πρεσβυτέρων ἡμῶν· ἡμεῖς γὰρ ἔτι νέοι,
 ὥστε τοσοῦτο πρᾶγμα διελέσθαι. νῦν μέντοι, ὥσπερ ὦρ-

P. 314. παρὰ τοῦ καπήλου καὶ ἔμπορου] Sic Vat. Θ; ceteri
 παρὰ τοῦ καπήλου κ. ἔμπ. C. Fr. Hermann παρὰ τοῦ (καπήλου καὶ
 ἔμπορου). Saupp. deletis verbis καὶ ἔμπορου scripsit παρὰ τοῦ καπή-
 λου. γ. Stud. phil. p. 842—844.

ἢ ποτέον] Sic libri meliores pro καὶ ποτέον. Deinde Ald. et
 Stephan. ὁπόσα. Sed codd. meliores omnes ὁπόσον.

aleam des. Proverbiale lo-
 quendi genus, quo usus est etiam
 Iulian. Orat. VI. p. 190. ed.
 Spanhem. V. Suidas s. v. κυ-
 βεύειν, κύβος et ἐκκυβεύειν.
 Gorg. p. 513. A: σὺν τοῖς φιλά-
 τοις ἢ ἀρεσίς ἡμῶν ἔστιν, ubi v.
 ann. Stallb.

P. 314. παρὰ τοῦ καπήλου
 καὶ ἔμπορου] Paulo ante dixit
 ἔμπορός τις ἢ κἀπήλος, deinde
 ὁ ἔμπορός τε καὶ κἀπήλος et πω-
 λούντες καὶ κἀπηλεύοντες. Nunc
 ordinem verborum mutavit, quod
 esculenta et potulenta a caupone
 plerumque emebantur, supra au-
 tem mercator priore loco positus
 est, quod Protagoras non nisi
 cum eo comparari potuit. Etenim
 Plato, ut sententia apte exprimeretur
 et numerose strueretur oratio,
 aliis locis aliter verba collocavit;
 p. 309 A scripsit ὡς γ' ἐν αὐτοῖς ἡ-
 μῖν εἶρ. de Leg. 923 A πρὸς γενοῦν
 αὐτοῦς. p. 310 A et 362 A εἰπὼν
 καὶ ἀκούσας. Symp. 219 A ἀκού-
 σας τε καὶ εἰπὼν. p. 317 B σὺν
 θεῷ εἰπεῖν, de Leg. p. 858 B εἰ-
 πεῖν σὺν θεῷ. p. 339 B εὐ λέγεις,
 de Leg. p. 700 A λέγεις εὐ. p. 325

A καὶ παῖδα καὶ ἄνδρα καὶ γυ-
 ναῖκα, de rep. p. 471 B καὶ ἄν-
 δρας καὶ γυναῖκας καὶ παῖδας.

B. καὶ μαθόντα] int. τὸ
 μάθημα, estque idem fere quod
 ἔχοντα, ut Epinom. p. 974 D: (εἰ
 ἄλλαι ἐπιστήμαι) σοφὸν οὐκ
 ἀποτελοῦσι τὸν λαμβάνοντά τε
 αὐτὰς καὶ ἔχοντα. His haud ab-
 simile est, quod habetur de Leg.
 p. 717 B: νομίζει, ἃ κέντηται καὶ
 ἔχει, πάντα εἶναι τῶν γεννη-
 σάντων.

ἔτι νέοι, ὥστε τοσοῦτ. πρ.]
 haec recte iam Heindorfius inter-
 pretatus est: nobis non nisi iu-
 venilis quaedam facultas suppetit
 ad tantam rem iudicandam. v.
 Krüg. 49, 1.

ταῦτα οὖν σκοπώμεθα] Sen-
 tentia haec est: Ultrum sophi-
 starum disciplina animo conducatur
 necne, quum ipsi per aetatem
 diiudicare non possimus, de eare
 tum alios nobis natu maiores et
 sapientiores in consilium adhi-
 beamus, ubi ab ipso Protagora,
 quam rem se tradere profiteatur,
 audiverimus, γ. p. 318 A.

μήσαμεν, ἴωμεν καὶ ἀκούσωμεν τοῦ ἀνδρός, ἔπειτα ἀκούσαντες καὶ ἄλλοις ἀνακοινώσωμεθα· καὶ γὰρ οὐ μόνος C Πρωταγόρας αὐτόθι ἐστίν, ἀλλὰ καὶ Ἰππίας ὁ Ἥλειος — οἶμαι δὲ καὶ Πρόδικον τὸν Κεῖον — καὶ ἄλλοι πολλοὶ καὶ σοφοί.

Cap. VI. Δόξαν ἡμῖν ταῦτα, ἐπορευόμεθα. Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῷ προθύρῳ ἐγενόμεθα, ἐπιστάντες περὶ τινος λόγου διελεγόμεθα, ὃς ἡμῖν κατὰ τὴν ὁδὸν ἐνέπεσεν· ἴν' οὖν μὴ ἀτελής γένοιτο, ἀλλὰ διαπεραυόμενοι οὕτως εἰσιόμεν, στάντες ἐν τῷ προθύρῳ διελεγόμεθα, ἕως συνωμολογήσασθαι ἀλλήλοις. δοκεῖ οὖν μοι, ὁ θυρωρός, εὐνοῦχός τις, D κατήκουεν ἡμῶν, κινδυνεύει δὲ διὰ τὸ πλῆθος τῶν σοφιστῶν ἄχθεσθαι τοῖς φοιτῶσιν εἰς τὴν οἰκίαν. ἐπειδὴ γοῦν ἐκρούσαμεν τὴν θύραν, ἀνοίξας καὶ ἰδὼν ἡμᾶς, Ἔα, ἔφη,

Ἰππίας ὁ Ἥλειος] Fuit hic insignis tum doctrinae copia et amplitudine, tum vanitate ac superbia, qua artem suam ac scientiam ostentabat, vid. Hipp. Mai. p. 285 sqq. Infra p. 315 C et annot. ad Apol. Socr. p. 19 E, ubi etiam de Prodicō dictum est. — Post οἶμαι — Κεῖον intell. αὐτόθι εἶναι, ut Apolog. p. 25 E. Stallb.

Cap. VI. C. Δόξαν ἡμῖν ταῦτα] Eodem modo Xenoph. Anab. IV. 1, 13 δόξαν δὲ ταῦτα ἐκήρυξαν οὕτω ποιεῖν, pro δόξαντα ταῦτα, de quo accus. absolute qui dicitur v. Krüger 56.9.5—6.

ἐν τῷ προθύρῳ] Vitruvius VI, 7, 5: προθύρα Graece dicuntur quae sunt ante ianuas vestibula; nos autem appellamus prothyra quae Graece dicuntur διάθυρα. cf. Gellius N. A. XVI, 5. Symp. p. 175 A: τῶν παίδων τινὰ ἦκειν ἀγγέλλοντα, ὅτι Σωκράτης οὐτος ἀναχωρήσας ἐν τῶν γειτόνων προθύρῳ ἔστηκε. Herodot. VI, 35: ὁ Μιλτιάδης κατήμενος ἐν τοῖσι προθύροις τοῖσι ἑαυτοῦ, ὄρεον τοὺς Δολογικούς παριόντας. . . προσεβώσατο. — ὃς ἡμῖν — ἐνέπεσεν. Latine dixeris: in quem incidimus.

δοκεῖ οὖν μοι, ὁ θυρω-

ρός —] ianitor vero, eunuchus, nos, opinor, exaudiverat. — In paucis tum domibus ianitores fuisse inde apparet, quod ne Agatho quidem servum ab ianua habuit, v. Symp. p. 212 C; sed in Calliae domo opulentissima Persarumque luxum imitante vel eunuchus fuit ostiarius. — κατήκουσε. clausis foribus nostram exaudiverat disputationem in deque nos sophistas esse suspicatus erat.

D. τοῖς φοιτῶσιν] etsi hoc est verbum proprium de discipulis magistri domum frequentantibus, tamen hic omnino de iis, qui ad Calliam itabant, accipiendum est. v. Plut. Themist. c. 5, ubi Themistocles adolescens dicitur Ἐπιπέα τὸν ἐξ Ἐρμιόνης, κισθαριστὴν σπουδαζόμενον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἐκλιπαρήσει μελετᾶν παρ' αὐτῷ, φιλοτιμούμενος πολλοὺς τὴν οἰκίαν ζητεῖν καὶ φοιτᾶν παρ' αὐτῷ.

ἐκρούσαμεν] Plutarch de curios. vol. VIII, p. 53 R.: καίτοι μὴ νόψαντά γε θύραν εἰς οἰκίαν ἀλλοτρῶν οὐ νομίζεται παρελθεῖν, ἀλλὰ νῦν μὲν εἰς θύρας οἰκίας, πάλαι δὲ ὅσπτερα κρούμενα πρὸς ταῖς θύρας αἰσθησὶν παρεῖχε κτῆ.

D. Ἔα, ἔφη, σοφ.] Ἔα hic indignantis est vocula, alibi rem-

σοφισταί τινες· οὐ σχολή αὐτῷ. Καὶ ἅμα ἀμφοῖν τοῖν χεροῖν τὴν θύραν πάνν προθύμως ὡς οἶός τ' ἦν ἐπήραξε. καὶ ἡμεῖς πάλιν ἐκρούομεν, καὶ ὃς ἐγκεκλημένης τῆς θύρας ἀποκρινόμενος εἶπεν, Ἐὖ ἀνθρώποι, ἔφη, οὐκ ἀκηκόατε, ὅτι οὐ σχολή αὐτῷ; Ἄλλ' ὦ γαθέ, ἔφη ἐγώ, οὔτε παρὰ Καλλιαν ἦκομεν οὔτε σοφισταί ἐσμεν, ἀλλὰ θάρρει. Πρωταγόραν γὰρ τοι δεόμενοι ἰδεῖν ἤλθομεν. εἰσάγγειλον οὖν. Μόγισ οὖν ποτε ἡμῖν ἀνθρώπος ἀνέωξε τὴν θύραν. E

Cap. VI. D. ἀμφοῖν τοῖν χεροῖν] Sic Bodl. et Vat. Θ. Vulgo ταῖν χερ., quod minus Atticum. Pro ὡς οἶός τ' ἦν, quod ex aliquot codd. restitutum est, vett. editt. ὡς οἶόν τ' ἦν.

ἐγκεκλημένης] Hanc formam a Bekkero repositam habent meliores codices omnes in Phaedr. p. 251 D. Vulg. ἐγκεκλειμένης. Bodl. Vat. ἐγκεκλειμένης. Deinde pro vulgato γὰρ τοι Bekkerus e codd. Bodl. Vat. aliis scripsit γάρ τι, cui non accedendum.

E. ἡμῖν ἀνθρώπος] Codd. Σ. et Γ. ὁ ἀνθρώπος. Vett. editt. ἀνθρώπος. Recte Bekkerus ἀνθρώπος, quae forma apud Platonem sexcenties oblitterata est.

inexpectatam mirantis. v. Valek. Eur. Hippol. v. 905 — αὐτῷ ipsi i. e. domino, usu frequenti. Stallb.

οὐ σχολή αὐτῷ] Hoc nomine veteres eos excluserunt, quos aut omnino non admittebant aut eo ipso tempore, quo adierant, videre nolabant. Itaque apud Ciceronem (de senect. c. 10) Cato ille senex: nemo, inquit, adhuc convivere me voluit, cui fuerim occupatus. v. Aristoph. Acharn. 403. Plutarchus Nic. c. 5. Non in omnibus vitae conditionibus is mos servatus est. Agatho quidem in Symp. 212 D multa nocte commissatoribus domum pulsantibus ita servus imperat: εἰ μὲν τις τῶν ἐπιτηδείων ἦ, καλεῖτε· εἰ δὲ μὴ, λέγετε, ὅτι οὐ πίνομεν, ἀλλὰ ἀναπαυόμεθα ἤδη. Sed ab illo more plane alienum est, quod Martialis sibi accidisse queritur Epigr. V, 22:

Illud adhuc gravioris, quod te post mille labores, Paule, negat lasso ianitor esse domi.

πάνν προθύμως] satis cupide ac strenue. — ἐπήραξε. habuit igitur ianua Graecorum more aperturam in exteriorem aedium partem.

E. Πρωταγόραν γὰρ τοιδ. ἰδ. ἤλθομεν] Ordo verborum hic est: ἤλθομεν γὰρ τοι δεόμενοι ἰδεῖν Πρωταγόραν. Verbum εἰσαγγέλλειν proprium est de ianitore domino nuntiante, si quis advenit, qui eum visere velit. Respondet nostro anmelden. Stallb. V. ad p. 310 B. Xenoph. Symp. I, 11: Φίλιππος ὁ γελωτοποιὸς κρούσας τὴν θύραν εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγέλλαι, ὅστις τε εἴη καὶ διότι κατὰγεσθαι βούλοιο. . . Ὁ οὖν Καλλίας ἀκούσας εἶπεν· εἰσῆτω. pro εἰσῆτω apud posteriores scriptores etiam ἡμέτω invenitur, sed vulgare est κάλει vel κάλεσον, ut Charit. III, 1.

Μόγισ οὖν ποτε — τὴν θύραν] Recte observavit Heindorfius ποτέ crebro significare tandem aliquando. Itaque μόγισ ποτέ est aegre tandem, vix tandem. Exemplis ab eo hanc in rem congestis adde Homer. Iliad. I. 205. Odyss. II. 76. Plat. Theaet. p. 160 E. Legg. VII p. 789 A. al. Sic etiam Latini aliquando usurpant. Cicero pro Rosc. Amer. c. 22: peroravit aliquando: assedit. Stallb.

Cap. VII. Ἐπειδὴ δὲ εἰσῆλθομεν, κατελάβομεν Πρωταγόραν ἐν τῷ προστώῳ περιπατοῦντα, ἕξις δ' αὐτῷ συμπεριπάτου ἐκ μὲν τοῦ ἐπὶ θάτερα Καλλίας ὁ Ἰππονίκου καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ὁ ὁμομήτριος, Πάραλος ὁ Περικλέους, 315 καὶ Χαρμίδης ὁ Γλαύκωνος, ἐκ δὲ τοῦ ἐπὶ θάτερα ὁ ἕτερος τῶν Περικλέους Ξάνθιππος καὶ Φιλιππίδης ὁ Φιλομήλου καὶ Ἀντίμοιος ὁ Μενδαῖος, ὅσπερ εὐδοκίμει μάλιστα τῶν Πρωταγόρου μαθητῶν καὶ ἐπὶ τέχνῃ μανθάνει, ὡς

Cap. VII. ἐν τῷ προστώῳ] Sic Bodl., libri Vindobb., alii, cum edit. Aldin. Vulgo προστόῳ.

P. 315. ὁ ἕτερος τῶν Περικλ.] Ald. Bass. et codd. plerique omnes ἑταῖρος frequenti permutatione. Verum dedit Stephanus et habet Vat. r et ex corr. Ven. S. Pro τῶν Περικλ., quod. codd. tantum non omnes tumentur, olim legebatur τοῦ Περικλέους. Deinde Stephanus ex Ald. et Bas. 2. εὐδοκίμει recepit atque hinc etiam ἐμάνθανεν correxit. Utrumque codicum auctoritati adversatur.

Cap. VII. ἐν τῷ προστώῳ π.] Egregie Heindorfius; „Πρόστων. inquit, h. l. videtur dici quod Vitruvius VI, 10. dicitur περιστύλον, quatuor illud porticibus constans, quae ab ianua introeuntibus quadratam aream quasi quoddam impluvium circumdabant. Ita per ianua μέσαντων introeunti statim prospectus patebat in oppositam porticum, τὸ κατ' ἀντικρὺν πρόστων §. sq. Ad huius peristyli porticum unam positum fuit τὸ ταμειῶν, cella penaria, cuius mox p. 315 D mentio fit, unde hoc ipsum στόα dicitur Aristoph. Eccles. v. 14. — ἕξις δ' αὐτῷ, iuxta eum Phaedon. p. 100. B. — ἐκ μὲν τοῦ ἐπὶ θάτερα, ex altera parte. ut Euthyd. p. 297 D ἐκ τοῦ ἐπ' ἀριστερά. Stallb.

ὁ ὁμομήτριος.] Plutarch. Pericl. c. 24: ἦν μὲν αὐτῷ (τῷ Περικλεῖ) γυνὴ προσήκουσα μὲν κατὰ γένος, συνσηκηνία δ' Ἰππονίκου πρότερον, ἕξις οὖν Καλλίαν ἔτεκε τὸν πλουσίον ἔτεκε δὲ καὶ παρὰ τῷ Περικλεῖ Ξάνθιππον καὶ Πάραλον. Non autem sine aculeo quoddam illud ὁμομήτριος adiectum est, quod Hermogenes ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ὁ ὁμοπάτριος, qui Socratis disciplinae studiosissimus erat, huic nobilium vi-

rorum coetui non interest, cf. Cratyl. p. 391 C.

P. 315. Χαρμίδης] Charmides, Glaucōnis filius, frater fuit Perictiones, Platonis matris; sed ei magnam etiam cum ipso Callia intercessisse generis affinitatem necesse est, quum ab ipsis parte incedens inducatur. Atque ex Andocidis verbis or. I, 126: λαβόμενος τοῦ βρομοῦ (ὁ Καλλίας) ἄμοσεν ἢ μὴν μὴ εἶναι οἱ υἱὸν ἄλλον μηδὲ γενέσθαι πόποτε, εἰ μὴ Ἰππονίκον ἐκ τῆς Γλαύκωνος θυγατρὸς, ex his igitur probabiliter conicietur, Charmidis sororem Calliam in matrimonio habuisse. Quae si vera est coniectura, Plato quoque cum Callia coniunctus fuit. De Philippide, Philomeli filio, v. Boeckh. De Oecon. Att. II. 48.

Ἀντίμοιος ὁ Μενδαῖος] h. e. Mende, Thraciae urbeorundus. Themist. or. 29. p. 347 D: ὁ Καλλίας οὐ μόνον Πρωταγόραν ἐθεράπευε καὶ περιεῖπεν, ἀλλὰ καὶ Ἀντίμοιον τὸν Μενδαῖον καὶ τοὺς ἄλλους μαθητὰς Πρωταγόρου. Quos Themistius dicit discipulos Protagorae, ii a Platone ἐπακούοντες s. ἐπήκοοι appelluntur. Sunt ii, quos sophista in Calliae hospitium quasi umbras adduxerat.

σοφιστῆς ἐσόμενος. τούτων δ' οἱ ὀπισθεν ἡκολούθουν ἐπακούοντες τῶν λεγομένων τὸ μὲν πολὺ ξένοι ἐφαίνοντο, οὓς ἄγει ἕξις ἐκάστων τῶν πόλεων ὁ Πρωταγόρας, δι' ὧν διεξέρχεται, κηλῶν τῆ φωνῆ ὅσπερ Ὀρφεύς, οἱ δὲ κατὰ τὴν φωνὴν ἔπονται κειληγμένοι ἦσαν δὲ τινες καὶ τῶν Β ἐπιχωρίων ἐν τῷ χορῷ. τοῦτον τὸν χορὸν μάλιστα ἔργαγε ἰδὼν ἦσθην, ὡς καλῶς εὐλαβοῦντο μηδέποτε ἐμποδῶν ἐν τῷ ἔμπροσθεν εἶναι Πρωταγόρου, ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὸς ἀναστρέφοι καὶ οἱ μετ' ἐκείνου, εὖ πως καὶ ἐν κόσμῳ περιεσχίζοντο οὗτοι οἱ ἐπήκοοι ἔνθεν καὶ ἔνθεν, καὶ ἐν κύκλῳ περιουόντες ἀεὶ εἰς τὸ ὀπισθεν καθίσταντο κάλλιστα.

Τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα, ἔφη Ὀμηρος, Ἰππίαν τὸν Ἥλειον, καθήμενον ἐν τῷ κατ' ἀντικρὺν προστώῳ ἐν θρόνῳ C περὶ αὐτὸν δ' ἐκάθητο ἐπὶ βάθρων Ἐρυξίμαχος τε ὁ

δ' οἱ ὀπισθεν] libri omnes δὲ ὀπισθεν praeter Flor. b. o. Paris. B. Ambr. r. qui δὲ οἱ ὀπ. exhibent. Baitero auctore Sauppis scripsit δὲ ὀπισθεν οἱ ἦν.

ἕξις ἐκάστων τῶν πόλεων] τῶν e Bodl. Coisl. Ambros. accessit. B. ἐν τῷ ἔμπροσθεν] Bodl. e. τ. πρόσθεν. — ἔφη Ὀμηρος] haec suspecta visa sunt Schleiermachers aliisque multis, sed v. Stud. phil. p. 844.

C. ὁ ἄκουμενοῦ] Sic Bas. 2. codd. Bodl. Venet. S. pro vulg. ὁ ἄκουμένον. v. ad Symp. p. 176 B. Mox pro ἄνδροτιανός Bodl. Vat. Ambr. Vindob. Ἀριστιανός.

ἕξις ἐκάστων τῶν πόλεων] Sic articulus post ἕκαστος illatus Phaedr. p. 248 E. p. 274 E. Apolog. Soer. p. 39 A. Parmenid. p. 134 A. Tim. p. 19 E. al. v. ad Phileb. p. 93. — Praecedenti τὸ μὲν πολὺ, h. e. maximam partem, in proximis respondet ἦσαν δὲ τινες. Stallb.

B. μηδέποτε ἐμποδῶν ἐν τῷ ἔμπροσθεν εἶναι] H. e. ne impedimento ei essent a fronte. Sic εὐλαβεῖσθαι μὴ sequente infinitivo legitur etiam Euthydem. p. 304 A. Charmid. p. 155 D. al. — ἐπειδὴ αὐτὸς ἀναστρέφοι, quoties ipse eiusque comites se converterent. — εὖ πως καὶ ἐν κόσμῳ, decore atque ordine. Ceterum de magna reverentia, qua Protagoram prosequerantur discipuli, conf. De Rep. X. p. 600 C. Stallb.

τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα, PLAT. PROT.

ἔφη Ὀμηρος] Sumta haec sunt ex Νεκυσία, Odys. l. v. 601: τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα βίην Ἡρακλεῖην κτέ. Digna verosunt quae adscribantur verba Schleiermachers: „Der unterrichtete Atherner dachte sich das übrige hinzu, und ihm entging auch der Stachel der Anspielung nicht, dass sie aus der Reise in die Unterwelt genommen ist.“ Sic hunc locum iam accepit Aristid. vol. III. p. 483 (II. p. 377 Dind.) φαίνεται δὲ Πλάτων τοὺς σοφιστὰς κατὰ τοὺς ἐν Ἄιδου κολαζόμενους τιθεῖς καὶ καταλέγων καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον, καὶ τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα, τοῖς ἐν Νεκυσίας αὐτοὺς κόσμοις τιμῶν, Πρόδιδμον μὲν ὡς Τάνταλον ὄντα, Ἰππίαν δὲ ὡς τὸ εἶδαι τὸν Ἡρακλέους Πρωταγόρας δ' αὐτὸ μετὰ τούτων διαιτῆται.

C. Ἐρυξίμαχος τε ὁ Ἄν.] De Eryximacho et Phaedro v.

Ἀκουμενοῦ καὶ Φαῖδρος ὁ Μυρρινούσιος καὶ Ἄνδρον ὁ Ἀνδροτίωνος καὶ τῶν ξένων πολῖται τε αὐτοῦ καὶ ἄλλοι τινές. ἐφαίνοντο δὲ περὶ φύσεώς τε καὶ τῶν μετεώρων ἀστρονομικὰ ἅττα διερωτᾶν τὸν Ἰππίαν, ὁ δ' ἐν θρόνῳ καθήμενος ἐκάστοις αὐτῶν διεκρίνε καὶ διεξήκει τὰ ἐρωτώμενα.

Καὶ μὲν δὴ καὶ Τάνταλόν γε εἰσεῖδον. ἐπεδήμει
D γὰρ ἄρα καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος, ἦν δὲ ἐν οἰκίματι τιμῆ, ᾧ
πρὸ τοῦ μὲν ὡς ταμειῶ ἐχρήτο Ἰππῶνικος, νῦν δὲ ὑπὸ
τοῦ πλήθους τῶν καταλυόντων ὁ Καλλίας καὶ τοῦτο ἐκκε-

καὶ τῶν μετεώρων] Sic Ald. Bass. cum codd. plurimis atque optimis. Stephanus τῶν om.

Τάνταλόν γε εἰσεῖδον] Vett. editt. — εἰσεῖδον, quod ex codd. mutatum. Mox Bodl. Venet. Σ. ex corr. Ambros. γὰρ ἄρα καὶ Πρόδ., unde repos. Saupp. Vulg. καὶ omittitur.

Sympos. p. 176 B. ibique annot. Andron etiam Gorg. p. 487 C commemoratur et inter κοινοῦς τῆς σοφίας Calliclis recensetur. Stallb.

περὶ φύσεώς τε καὶ τῶν μετεώρων] Hipp. I. p. 285 B: ἐνεῖνα ἂν σὺ (ὦ Ἰππία) κάλλιστα ἐπίστασαι, τὰ περὶ τὰ ἀστρα τε καὶ τὰ οὐράνια πάθη, cf. Hipp. II. p. 367 E. Socrates ipse omnibus dissuasit, ne in astrologia utpote obscuriore quam pro humano ingenio studia figerent operamque in rebus humanis collocandam perderent, v. Xenoph. Mem. I. 1, 11; IV. 7, 6, eiusque sententiae plerique fuerunt Athenienses. Longe aliter interpretat Plato de rep. VII. p. 527 et Phaedr. p. 270 A.

ἐν θρόνῳ καθήμενος] θρόνος apud Homerum, ut ait Athenaeus p. 192 E, μόνον ἐλευθέρῳ ἐστὶ καθέδρα σὺν ὑποποδίῳ, qua significatione hoc vocabulum legitur etiam Heraclid. Polit. c. III: διατῶνται οἱ Κρήτες πάντες καθήμενοι θρόνοις. Plerumque autem de praecipua quadam sede aliis excelsiore, magnificentiore et delicatior dicitur, ut a Critia ap. Athen. p. 28 B: Θεσσαλικὸς δὲ θρόνος, γυλίων τρυφερωτάτη ἔδρα. Et Hippias h. l. eo aptius in solio

sedens describitur, quod θρόνος etiam sella est magistrorum sive cathedra, cui opposita sunt βήθρα i. e. subsellia in scholis usitata, v. p. 325 E.

διέκρινε] eadem animi fiducia qua, iuris consultus de iure respondet; cf. etiam Cic. de Leg. I. 3, 10: non recusarem, quominus more patrio sedens in solio consulentibus responderem.

Καὶ μὲν δὴ καὶ Τάντ.] Haec quoque ex Homero sumta. Odys. 1, v. 582: καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον. — γὰρ pertinet ad εἰσεῖδον: conspicatus quidem sum, quamquam de qua re disserteret, non potui foris percipere, v. p. 315 E.

ἐπεδήμει γὰρ ἄρα —] adebat enim — ut suspicatus eram (v. p. 314 B) — Prodicus etiam Ceus. — De proximis Stallb. haec annotavit: Vocabulum οἰκίματος usurpari solet de singulis aedificiorum partibus, ita ut pro varia singulorum locorum ratione variam habeat significationem. v. ad Phaedon. p. 116 A. Particula ὡς, quam ante ταμειῶ omittendam censet Dobree ad Aristoph. Nub. T. VIII. P. I. p. 92. ed. Lips. in talibus modo additur, modo omittitur, v. Wytenbach. ad Eunap. p. 85.

νάσας ξένους κατάλυσιν πεποιήκεν. ὁ μὲν οὖν Πρόδικος ἔτι κατέκειτο, ἐγκεκαλυμμένος ἐν κωδίοις τισὶ καὶ στρώμασι καὶ μάλα πολλοῖς, ὡς ἐφαίνεται· παρεκάθητο δὲ αὐτῷ ἐπὶ ταῖς πλησίον κλίμας Πανσανίας τε ὁ ἐκ Κεραμείων καὶ μετὰ Πανσανίου νέον τι ἔτι μειράκιον, ὡς μὲν ἐγώμαι, καλόν τε ἀγαθὸν τὴν φύσιν, τὴν δ' οὖν ιδέα πάνν E καλός. ἔδοξα ἀκοῦσαι ὄνομα αὐτῷ εἶναι Ἀγάθωνα, καὶ

D. νέον τι ἔτι μειρ.] Additum τι ex codd. plerisque omnibus.

E. ἰδέαν πάνν καλός] Bodl. Vindob. Vat. καλῶς, quod confirmat receptam lectionem. Perperam Stephanus corrigebat καλόν, quantumquam id habet Coisl. et Vat. r. v. annot.

D. ξένους κατάλυσιν πεπ.] Themist. or. 29 p. 347 D: ὁ Καλλίας ἐκκεκασίας τὸ ταμειῶν τοῖς σοφισταῖς ξενῶνα κατεσκευάσατο.

ὁ μὲν οὖν Πρόδικος ἔτι κατέκειτο —] Describuntur mores hominis mollis et delicatuli. Narrat enim Philostratus Vit. Sophist. XII. p. 496. ed. Olear. Prodicum fuisse molitiae et voluptatibus deditum. Stallb.

ἐν κωδίοις] Schol. ad Aristoph. Equit. v. 400: κωδίων ἐστὶ τὸ ἅμα τοῖς ἐρίοις δέσμα σκεναζόμενον. Ut Prodicus non una pelle ad corpus in lectulo integendum utitur, ita Phidippides ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδύλημένος (Nub. v. 10) dormit; ad quem locum scholiastes: ἰστέον ὅτι λήγοντος τοῦ χειμῶνος, ἀρχομένου δὲ τοῦ ἔαρος γίνεταί τὰ Διονύσια (quibus Nubes docebantur), ὥστε διὰ τὸ κρύος καὶ πέντε περιβόλαια περιβεβλησθαι τὸν νῖον. De iisdem diebus festis, qui mense Elaphebolione agebantur, hic quoque eo magis videtur cogitandum, quod eo ipso tempore multi homines undique Athenas convenire solebant; v. Schol. ad Aristoph. Ach. v. 503 sq.

τισὶ — καὶ μάλα πολλοῖς] Phaedon, p. 58 D: παρῆσαν τινές καὶ πολλοὶ γε. Cratyl. p. 386 B: πολλὰς δὴ αὐτὸ πέπονθα, ὥστε μοι δοκεῖν πάνν πονηροῦς εἶναι τινὰς ἀνθρώπων καὶ μάλα σγηνούς. Gorg. p. 455 C. al.

Πανσανίας ὁ ἐκ Κερα-

μέων] Pausanias hic unus propter patris ac generis ignobilitatem, nisi fallor, pagi, unde oriundus erat, nomine, non patris designatus est. Ipse autem fuit homo eruditissimus, qui quantum Prodicus disciplina profecisset, oratione de Amoris virtutibus apud Agathonem convivas docuit. Ex qua oratione huc pertinet haec eius vox Symp. p. 181 D: οἱ ἐλιμνηνῶς ὑπὸ τούτου τοῦ ἔρατος ὀρμημένοι οὖν ἐρῶσι παίδων, ἀλλ' ἐπειδὴν ἤδη ἀρχονται νουν ἰσχειν. τοῦτο δὲ πλησιάζει τῷ γενεαίσκεν — γρηῖν δὲ καὶ νόμον εἶναι μὴ ἐρᾶν παίδων.

νέον τι ἔτι μειράκιον] Agatho, quum Socrati plane esset ignotus, modo ex pueris excessisse et aetatis annum sextum decimum egisse putandus est.

E. τὴν δ' οὖν ιδέα πάνν καλός] sed hoc ut est, certe admodum formosus et venustus. Sic enim δ' οὖν accipiendum, ut saepe. v. ad Tim. p. 38 B. Cratyl. 415 C. 426 D. Stephanus volebat καλόν. Non opus. v. Phavorinus s. v. κλυτός. Τοῖς οὐδετέροις ὀνόμασιν ἀρσενικά καὶ θηλυκά ἐπίθετα, καὶ μετοχὰς ἀρσενικάς τε καὶ θηλυκάς ἐπιφέρουσιν, οἷον εὐφνης παιδῶν, καὶ κώριον κάλλιστη, καὶ γύναιον ἐρχομένη, καὶ μειράκιον λέγων κτ. — φύσις est ingenium, indoles, ut Theaet. p. 142 D. et al. Stallb.

ἔδοξα ἀκοῦσαι] 'visus mihi sum audire' — verum pro certo affirmare non ausim, quum fieri

οὐκ ἂν θανατόζοιμι, εἰ παιδικὰ Πανσανίου τυγχάνει ὄν. καὶ τῷ Ἀδειμάντῳ ἀμφοτέρω, ὃ τε Κήπιδος καὶ ὁ Λευκολοφίδου, καὶ ἄλλοι τινὲς ἐφαινοντο. περὶ δὲ ὧν διελέγοντο οὐκ ἐδυνάμην ἐγῶγε μαθεῖν ἔξωθεν, καίπερ λιπαρῶς ἔχων ἀκούειν τοῦ Προδίκου — πάσσοφος γὰρ μοι δοκεῖ ἀνὴρ 316 εἶναι καὶ θεῖος —, ἀλλὰ διὰ τὴν βαρύτερη τῆς φωνῆς βόμβος τις ἐν τῷ οἰκίματι γιγνόμενος ἀσαφῆ ἐποίει τὰ λεγόμενα.

Καὶ ἡμεῖς μὲν ἄρτι εἰσεληλύθειμεν, κατόπιν δὲ ἡμῶν ἐπεισῆλθον Ἀλκιβιάδης τε ὁ καλός, ὡς φῆς σὺ καὶ ἐγὼ πείδομαι, καὶ Κριτίας ὁ Καλλιᾶστρον.

τυγχάνει ὄν.] post haec verba inferunt Cod. Bodl. Vat. τοῦτ' ἦν, alii libri ταῦτό τ' ἦν; in Paris. E. supra ἦν scriptum est ὄν. De quo interpretamento v. Stud. phil. p. 845 sq. πᾶσσοφος γὰρ μοι δ.] V. πᾶσσοφος. Bodl. Vat. πᾶσσοφος. Deinde ἀνὴρ scripsit Bekker. Vat. r. et Vindob. ὁ ἀνὴρ. ceteri libri ἀνὴρ. P. 316. Ἀλκιβιάδης τε] om. τε Bodl. Vat.

potuerit, ut perperam audierim. Agathonis nomen apud Calliam facile a quopiam appellari potuit in consensus praeparatione, quae describitur p. 317 D.

εἰ παιδικὰ Π. τ. ὄν.] Constructionem ne mireris, multo audacius Phaedr. p. 240 A: ἔτι τοίνυν ἄγαμον, ἄπαιδα, ἄοικον ὃ τι πλεῖστον χρόνον παιδικὰ ἔραστῆς εὐξαιτ' ἂν γενέσθαι Stallb.

τυγχάνει ὄν.] Quae vulgo sequuntur verba τοῦτ' ἦν τὸ μειράκιον h. e. id erat adolescens, int. παιδικὰ, ea ad Socratis coniecturam, qua Agathonem a Pausania amari suspicatus erat, confirmandam Platonis orationi primum apposita, tum a librariis inserta sunt, quo factum est, ut Pausanias et Agatho, qui inter se coniuncti alteri pari audientium, ambobus Adimantis, oppositi sunt, oratione divellerentur.

τῷ Ἀδειμάντῳ] Adimanti, Cepidis filii, mentio fit, quod sciamus, alibi nusquam; alterius, qui Leucolophidae filius appellatur, rarissime. De hoc Hemsterhus. ad Lucian. Tim. p. 451 ed. Lehm. conferri iubet Xenoph. Hist. Gr. II, 4, 21 et Schol. ad Aristoph.

Ran. v. 1561. Stallb. Vid. Meineke Fragm. Comie. Graec. II. p. 513.

δοκεῖ ἀνὴρ εἶναι καὶ θεῖος] De rep. I. p. 331E: Σιμωνίδῃ γε οὐδ' ἀδιονόμιστον σοφὸς γὰρ καὶ θεῖος ὁ ἀνὴρ. De voc. θεῖος v. Sophist. p. 216 B: καὶ μοι δοκεῖ θεὸς μὲν ἀνὴρ οὐδ' ἀμῶς εἶναι, θεῖος μὲν πάντας γὰρ ἐγὼ τοὺς φιλοσόφους τοιοῦτους προσαγορεύω.

P. 316. ὡς φῆς σὺ] v. p. 309 A. καὶ Κριτίας ὁ Κ.] Est hic Critias ille, quem constat διλογίας fuisse adeo studiosum, ut crudelis et impotentis tyranni partes egerit. v. Xenoph. Mem. I, 2, 12. A Platone, quocum cognationis vinculo coniunctus fuit, — Perictione enim et Critias tyrannus eodem avo, cui et ipsi erat nomen Critiae, usi sunt — a Platone igitur in pluribus sermonibus vel loquens introducit, veluti in Charmide, Timaeo et Critia, vel certe commemoratur. Erat enim, ut scribit scholiast. ad Tim. p. 20: γενναῖος καὶ ἀβραῶς φύσεως, ἠπτετο δὲ καὶ φιλοσόφων συνοισιῶν, καὶ ἐκαλεῖτο ἰδιώτης μὲν ἐν φιλοσόφοις, φιλόσοφος δὲ ἐν ἰδιώταις. Stallb. Conf. Boeckh. De Oecon. Att. I. p. 433—437.

Cap. VIII. Ἡμεῖς οὖν ὡς εἰσῆλθομεν, ἔτι σμίκε' ἅττα διατρίψαντες καὶ ταῦτα διαθεασάμενοι προσῆμεν πρὸς τὸν Β Πρωταγόραν, καὶ ἐγὼ εἶπον· ὦ Πρωταγόρα, πρὸς σέ τοι ἦλθομεν ἐγὼ τε καὶ Ἰπποκράτης οὗτος. Πότερον, ἔφη, μόνῃ βουλόμενοι διαλεχθῆναι ἢ καὶ μετὰ τῶν ἄλλων; Ἡμῖν μὲν, ἦν δ' ἐγὼ, οὐδὲν διαφέρει· ἀκούσας δὲ οὗ ἕνεκα ἦλθομεν, αὐτὸς σκέψαι. Τί οὖν δὴ ἐστίν, ἔφη, οὗ ἕνεκα ἦμετε; Ἰπποκράτης ὅδε ἐστὶ μὲν τῶν ἐπιχωρίων, Ἀπολλοδώρου υἱός, οἰκίας μεγάλης τε καὶ εὐδαίμονος· αὐτὸς δὲ τὴν φύσιν δοκεῖ ἐνάμιλλος εἶναι τοῖς ἡλικιώταις. ἐπιθ- C μείν δέ μοι δοκεῖ ἐλλόγιμος γενέσθαι ἐν τῇ πόλει. τοῦτο δὲ οἰεταὶ οἱ μάλιστα γενέσθαι, εἰ σοὶ συγγένοιτο. ταῦτ'

Cap. VIII. ἔτι σμίκε' ἅττα] V. ἔτι μικρὰ ἅττα, quod ex codd. optimis mutatum.

B. πρὸς σέ τοι ἦλθ.] Codd. plerique omnes πρὸς σέ τι. Perperam, v. annot.

μάλιστα γενέσθαι] Stephanus scribendum censuit μάλιστ' ἂν γενέσθαι, cuius sententiae accessit Sauppis.

Cap. VIII. B. προσῆμεν πρὸς τ. Πρ.] Socratem iam superiore tempore in Protagorae notitiam pervenisse ex iis, quae sophista illi in extremo dialogo (p. 361 E) dicit, intelligitur. Aperte igitur Hippocrates patrocinium suscipere eumque ad Protagoram adducere potuit.

πρὸς σέ τοι ἦλθομεν] Socrates ianitori mandaverat, ut Protagoram se convenire velle nuntiaret. Eo haec verba spectant: ad te igitur — ut tibi iam nuntiatum est — venimus. Particulam τοι non hoc connectendi sensu accepit Stallbaum. Annotat ille: Frequens est hucusus voculae τοι pronomini cum vi quadam adiunctae, veluti Xenoph. Mem. I, 6, 11: ὦ Σώκρατες, ἐγὼ τοι σε δίκαιον μὲν νομίζω. Cyrop. V, 2, 23: ἐγὼ τοι, ἔφη, ὦ ἀνδρες φίλοι, οἶμαι. Ibid. VII, 5, 53, ἐγὼ τοι, ἔχθρες — οὐκ ἂν ἐδυνάμην σοι προσελθεῖν. Aristoph. Av. v. 275: οὗτος, ὦ σέ τοι.

Πότερον — μόνῃ βουλόμενοι διαλ.] Iam ex his verbis Protagorae magnus rerum humanarum usus elucet; nam quum Socrates et Hippocrates, qui ipsum

adire voluerant, in multorum hominum coetum incidissent, ille quidem sensit, permultum eorum interesse posse, ut quae vellent ne divulgarentur.

Ἰπποκράτης ὅδε —] Cum his comparari possunt, quae idem in simili causa dixit Euthyd. p. 275 A: ἔστι δὲ οὗτος Ἀξίλοχον μὲν υἱὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου τοῦ παλαιοῦ, ἀντανεπιός δὲ τοῦ νῦν ὄντος Ἀλκιβιάδου· ὄνομα δ' αὐτοῦ Κλειτίας.

τὴν φύσιν δοκεῖ ἐνάμιλλος εἶναι τοῖς ἡλικ.] videtur indole cum aequalibus suis certare. Stallb.

C. τοῦτο δὲ οἰεταὶ — γενέσθαι] ἂν, ut solet, additum est p. 353 B: ἢ οἶμαι ἂν ἐγῶγε κάλλιστα φανερόν γενέσθαι, p. 327 B: οἶμαι ἂν ἀγαθὸν ἀλλήτας τοὺς υἱεὶς γίγνεσθαι, v. p. 318 A. 348 D. Sed recte, opinor, Heindorfius hanc voculam sermonis usu hoc quoque loco requiri negat, cf. Lys. or. 13, 53: νῦν δὲ πισθεῖς ὑφ' ἂν τότε ἐπεισθῆς, εἰ τῶν στρατηγῶν καὶ τῶν ταξιάρχων τὰ ὀνόματα μόνον εἶποις, μέγα τι ἔσται παρ' αὐτῶν διαπραξασθαι. v. Heindorf. et ad h. l. et ad Phaedon. p. 67 B. Etenim simplici

οὐν ἤδη σὺ σκόπει, πότερον περὶ αὐτῶν μόνος οἶει δεῖν διαλέγεσθαι πρὸς μόνους, ἢ μετ' ἄλλων. Ὁρθῶς, ἔφη, προμηθεῖ, ὦ Σώκρατες, ὑπὲρ ἐμοῦ. ξένον γὰρ ἄνδρα καὶ ἰόντα εἰς πόλεις μεγάλας, καὶ ἐν ταύταις πείθοντα τῶν νέων τοὺς βελτίστους ἀπολείποντας τὰς τῶν ἄλλων συνουσίας, καὶ οἰκείων καὶ ὀθνείων, καὶ πρεσβυτέρων καὶ νεωτέρων, ἑαντῷ συνεῖναι ὡς βελτίους ἐσομένους διὰ τὴν ἑαυτοῦ συνουσίαν, χρὴ εὐλαβεῖσθαι τὸν ταῦτα πράττοντα· οὐ γὰρ μικροὶ περὶ αὐτὰ φθόνοι τε γίνονται καὶ ἄλλα δυσμένειαί τε καὶ ἐπιβουλαί. ἐγὼ δὲ τὴν σοφιστικὴν τέχνην φημὶ μὲν εἶναι παλαιάν, τοὺς δὲ μεταχειριζομένους αὐτὴν τῶν παλαιῶν ἀνδρῶν φοβουμένους τὸ ἐπαχθῆς αὐτῆς πρόσχημα ποιεῖσθαι καὶ προκαλύπτεσθαι τοὺς μὲν ποιήσιν, οἶον Ὀμηρόν τε καὶ Ἡσίοδον καὶ Σιμωνίδην, τοὺς δὲ

C. καὶ ἰόντα εἰς π.] Sic Bodl. Vat. Vind. Venet. E. Ambr. pro vulg. καὶ κατιότα, quod Stallbaumio magis placuit, sed v. Apol. 19 E. Theag. 128 et Themist. or. 29. p. 347 B, qui in proximis ἀπολιπόντας legit.

aoristo certa adolescentis spes ac fiducia indicatur, ut haec verba ita liceat latine reddere: hoc autem sibi putat utique contingere, si tua utatur disciplina et institutione.

μόνος οἶει δεῖν διαλ.] Subiecti casus verbo finito per attractionem quandam accommodatus. Debebat enim e vulgari ratione μόνον scribi; de quo loquendi genere diximus ad Criton. p. 50 E. Stallb.

ξένον γὰρ ἄνδρα καὶ ἰόντα —] peregrinum enim virum, qui in magnas urbes descendit in iisque iuvenum optimos commovet, ut relicta aliorum consuetudine, et affinium et alienorum, et seniorum et iuniorum, ipsius utantur consuetudine, meliores se per eam evasuro existimantes, oportet sibi cavere ista facientem. Nam haec: τὸν ταῦτα πράττοντα, perspicuitatis causa

Ὁρθῶς μὲν γὰρ τελετάς θ' ἡμῖν κατέδειξε φόνον τ' ἀπέχεσθαι, Μουσαῖος δ' ἐξακέσας τε νόσον καὶ χρησμούς, Ἡσίοδος δὲ γῆς ἐργασίας, καρπῶν ὥρας, ἀρότους· οὐ δὲ θεῖος Ὀμηρος ἀπὸ τοῦ τιμῆν καὶ κλέος ἔσχεν πλὴν τοῦδ' ὅτι χρηστ' ἐδίδαξε, τάξεις, ἀρετάς, ὀπίσεις ἀνδρῶν;

addita sunt. Stallb. Vid. Themist. or. 29. p. 347.

καὶ οἰκείων καὶ ὀθνείων] Infra p. 320 B a Socrate οἰκείοι et ἄλλοτριοι inter se opponuntur, sed Protagoras h. l. ὀθνείων dixit et propter τὸ ὁμοιοτέλετον, quam elocutionis figuram omnium maxime sophistae usurpare solebant, et quod haec vox Atheniensium propria esset, v. Bekk. Anecd. Gr. III. p. 1095.

D. φοβουμένους τὸ ἐπαχθῆς αὐτῆς] metuentes invidiam inde oriundam. Erat enim ipsa institutionis professio invidiosa. Lach. p. 184 B: ἐπίφθονος ἢ προσποίησις τῆς τοιαύτης ἐπιστήμης.

οἶον Ὀμηρον —] Quo iure Protagoras hic et poetas et eos omnes, a quibus Graeci politio-rem humanitatem habebant, sophistas appellaverit, in praefat. p. 2 sq. expositum est. Aristophanes (Ran. v. 1031) Aeschylum de his poetis sic disputantem facit:

αὐτὴν τελετάς τε καὶ χρησιμωδίας, τοὺς ἀμφὶ τε Ὀρφέα καὶ Μουσαῖον, ἐνίοις δὲ τινας ἤσθηται καὶ γυμναστικὴν, οἶον Ἴκκος τε ὁ Ταραντῖνος καὶ ὁ νῦν ἐτι ὢν οὐδενὸς ἤττων σοφιστῆς Ἡρόδικος ὁ Σηλυμβριανός, τὸ δὲ ἀρχαῖον Μεγαροεύς. μουσικὴν δὲ Ἀγαθοκλῆς τε ὁ ὑμέτερος πρόσχημα ἐποίησατο, μέγας ὢν σοφιστῆς, καὶ Πυθοκλείδης ὁ Κεῖος καὶ ἄλλοι πολλοί. οὗτοι πάντες, ὥσπερ λέγω, φοβηθέντες τὸν φθόνον ταῖς τέχναις ταύταις παραπετάσμασιν ἐχρήσαντο. ἐγὼ δὲ τούτοις ἅπασιν κατὰ τοῦτο εἶναι οὐ ξυμφέρομαι. ἡγοῦμαι γὰρ αὐτοὺς οὐ τι διαπράξασθαι ὃ ἐβουλήθη-

E. ὁ Σηλυμβριανός] Stallb. Σηλυμβριανός, sed μ additur in superioribus codicibus omnibus et, ut bene monuit Sauppius, in inscriptionibus quae habentur in Boeckhii libro De Oecon. Att. II. p. 726.

P. 317. κατὰ τοῦτο εἶναι] Astius τὸ ante κατὰ intercidisse suspicatur, sed v. ann.

P. 317. οὐ τι διαπράξασθαι] Ambr. Coisl. οὐ τοι. Male, v. annot.

οἶον Ἴκκος] Iccus, nobilis athleta, teste Stephano Byz. s. v. Τάρας circa Olymp. 77 (a. 470 a. Chr. n.) floruit. Eius mentionem facit Plato etiam Legg. VIII. p. 839 E, ubi v. Ast. Illum Protagoras, quem in Sicilia constat versatum esse (v. Hipp. I. p. 282 D), in eo itinere in ipso Tarento vidisse (ἡσθησθαι) putandus est.

E. Ἡρόδικος ὁ Σηλ.] Herodicus, a Selymbria, Thraciae urbe, ad Propontidem sita, ita dictus, distinguendus ille ab Herodico, Gorgiae fratre (Gorg. p. 448 B), artem gymnasticam cum medica arte copulavisse dicitur. v. de Republ. III. p. 406 A. Phaedr. p. 227 extr. Stallb.

τὸ δὲ ἀρχαῖον Μεγαροεύς] Megaris natus, sed a Selymbrianis posteaquam in eorum urbem se contulerat, civitate donatus est, conf. Legg. I. p. 729 A: προστησώμεθα γοῦν Τύρταιον, τὸν φύσει μὲν Ἀθηναῖον, τῶν δὲ δὲ (τῶν Λακεδαιμονίων) πολίτην γενόμενον.

Ἀγαθοκλῆς τε ὁ ὑμέτερος] Agathocles Lachet. p. 180 D Damonis, musici illius aetatis clarissimi, magister appellatur. Pythocles Alci-

biad. I. p. 118 C Periclis praeceptor fuisse narratur. De utroque exposuit copiosius Groen van Prinsterer Prosopographiae Platon. p. 185 sq. — ὥσπερ λέγω, wie gesagt, v. Phaedon. p. 57 C. Apolog. Socr. p. 21 A. ibique annot. Stallb.

P. 317. κατὰ τοῦτο εἶναι οὐ ξυμφέρομαι] mihi vero cum his omnibus, quantum quidem ad hoc attinet, non convenit. De dictione συμφέρεσθαι τινι, consentire cum aliquo, conf. Herodot. I, 173: ἐν τῷδε ἴδιον νενομίκασι καὶ οὐδαμοῖσι ἄλλοισι συμφέρονται ἀνθρώποισι. Plat. Tim. p. 25 E. Charmid. p. 164 D. al. Infinitivus εἶναι etsi similiter atque in formula ἐκὼν εἶναι aliisque additus videtur, tamen vulgaris ratio certe exigebat τὸ κατὰ τοῦτο εἶναι, sed prorsus eodem modo Politic. p. 300 C: εἰς δύναμιν εἶναι. Isaeus or. 2, 32: κατὰ δύναμιν εἶναι. Stallb. v. Krüger Gr. 55. 1. 1.

οὐ τι διαπράξασθαι —] haudquaquam perfecisse quod voluissent. Sic οὐ τι saepe apud Platonem legitur, vel-

σαν· οὐ γὰρ λαθεῖν τῶν ἀνθρώπων τοὺς δυναμένους ἐν ταῖς πόλεσι πράττειν, ὥνπερ ἕνεκα ταῦτ' ἐστὶ τὰ προσχήματα, ἐπεὶ οἳ γε πολλοί, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐδὲν αἰσθάνονται, ἀλλ' ἄτ' ἄν οὗτοι διαγρῆλωσι, ταῦτα ὑμνοῦσι. τὸ οὖν ἀποδιδράσκοντα μὴ δύνασθαι ἀποδρᾶναι, ἀλλὰ καταφανῆ εἶναι, πολλῇ μορίᾳ B καὶ τοῦ ἐπιχειρήματος, καὶ πολὺ δυσμενεστέρους παρέχεσθαι ἀνάγκη τοὺς ἀνθρώπους· ἡγοῦνται γὰρ τὸν τοιοῦτον πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ πανοῦργον εἶναι. ἐγὼ οὖν τούτων τὴν ἐναντίαν ἄπασαν ὁδὸν ἐλήλυθα, καὶ ὁμολογῶ τε σοφιστῆς εἶναι καὶ παιδεύειν ἀνθρώπους, καὶ εὐλάβειαν ταύτην οἶμαι βελτίω ἐκείνης εἶναι, τὸ ὁμολογεῖν μᾶλλον ἢ ἔξαρονον εἶναι· καὶ ἄλλας πρὸς ταύτην ἔσκεμμαι, ὥστε, σὺν θεῶ

τὸ οὖν ἀποδ.] Libri τὸν praeter Ven. ☞.
μὴ δύνασθαι ἀποδρᾶναι] Veteres editiones. ἀποδρᾶναι.

uti Phaedon. p. 81 D. Phileb. p. 13 C. p. 52 A. Phaedr. p. 242 E. De Republ. II. p. 358 C. al. Stallb.

τοὺς δυναμένους — πρᾶττειν] Vide ne πρᾶττειν sit insitium. Nam quum hic de viris in re publica potentibus agatur universis nec, quae sit eorum potentia, accuratius exponatur, [οἱ δυνάμενοι, qui alibi iidem dicuntur δυνατοί, aptius τοῖς πολλοῖς i. e. vulgo s. imperitiae multitudini opponuntur, quam οἱ δυνάμενοι πρᾶττειν. In Gorgia p. 525 E, ubi de tyrannis rerumque civilium administratoribus agitur, dicit Socrates: ἐν τῶν δυναμένων εἰσι καὶ οἱ σφόδρα πονηροὶ γινόμενοι ἄνθρωποι. πρᾶττειν si Plato scripsit, intellexit τὰ πράγματα sive τὰ τῶν πόλεων. v. Demosth. 18, 45. Isoer. 4, 188.

ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐδὲν αἰσθ.] propemodum nihil sentiunt. Nam ita hanc formulam apud Platonem usurpari ad Gorg. p. 520 B monuimus. — ταῦτα ὑμνοῦσι, ea decantant, ut recte interpretatur Ruhnk. ad Tim. p. 262. Stallb. τὸ οὖν ἀποδιδράσκοντα μὴ δ. ἀπ.] aufugere conantem non posse aufugere, sed deprehendi. De ἀποδιδρά-

σκοντα conatum significante v. ad Menexen. p. 244 E. Dein καὶ ante τοῦ ἐπιχειρήματος est vel, hoc sensu: id vel conari velle stultum est. Itaque τοῦ ἐπιχειρήματος iterat notionem praecedentis ἀποδιδράσκοντα. Stallb. Conf. de rep. VI. p. 492 E: καὶ τὸ ἐπιχειρεῖν πολλῇ ἀνοία.

B. τούτων τὴν ἐναντίαν ἄπασαν ὁδὸν] h. e. τὴν ὁδὸν ἢ ἄπασά ἐστιν ἐναντία τούτων. pro τούτων eadem comparatione quae vocatur compendiaria dici potuit τούτοις. Andocid. or. 1, 5: ἐγὼ πολὺ τὴν ἐναντίαν τούτοις γνώμην ἔχω. Protagoras ipse infra p. 323 D τὰ καὶ καὶ τὰναντία τούτοις, sed uno versu interiecto rursus τὰναντία τούτων κατὰ, nullo sententiae discrimine, quod Krüger Gr. 48, 13, 4 statuit. — Voc. πᾶς et ἄπας saepe eodem modo optimi scriptores usurpaverunt, ut Xenoph. Anab. I, 5, 1: ἦν ἢ γῆ πεδῖον ἄπαν ὁμαλὲς ὥσπερ θάλαττα. Herodot. I, 52: ἀνέθρηκε σάκος τε χρύσειον πᾶν ὁμοῖος καὶ ἀλμῆν στερεὴν πᾶσαν χρυσεῖην. Thucyd. VI. 21, 2. VI. 37, 3.

καὶ ἄλλας πρὸς ταύτην ἔσκεμμαι] atque alias etiam praeter hanc cautiones indagavi. — σὺν θεῶ εἰπεῖν.

εἰπεῖν, μηδὲν δεινὸν πάσχειν διὰ τὸ ὁμολογεῖν σοφιστῆς C εἶναι. καίτοι πολλά γε ἔτη ἤδη εἰμι ἐν τῇ τέχνῃ, καὶ γὰρ καὶ τὰ ξύμπαντα πολλά μοι ἐστίν· οὐδενὸς ὅτου οὐ πάντων ἄν ὑμῶν καθ' ἡλικίαν πατὴρ εἴην. ὥστε πολὺ μοι ἤδιστόν ἐστιν, εἴ τι βούλεσθε, περὶ τούτων ἀπάντων ἐναντίον τῶν ἔνδον ὄντων τὸν λόγον ποιεῖσθαι. Καὶ ἐγὼ — ὑπώπτευσά γὰρ βούλεσθαι αὐτὸν τῷ τε Προδίκῳ καὶ τῷ Ἰππία ἐνδείξασθαι καὶ καλλωπίσασθαι, ὅτι ἐρασταὶ αὐτοῦ ἀφιγμένοι εἴημεν — Τί οὖν, ἔφην ἐγὼ, οὐ καὶ Πρόδικον D

C. πολλά γε ἔτη ἤδη] Coisl. πολλά γε ἤδη ἔτη, quem secuti sunt Bekker. Stallb. Ast.

εἴημεν] Hanc formam et h. l. et Hipp. I. p. 301 D libri omnes habent, sed εἴμεν, quod ap. Platon. ubique reponendum videtur, ser-

hanc formulam cum modestiae quadam significatione usurpari solitam Henr. Stephanus ad Theaetet. p. 151 B recte interpretatur: quod ita dico, ut in eo opem divinam agnoscam vel, in quo quidem a deo me iuvare negare nolim. Latine dicas: iuvante s. favente deo. Stallb. Protagorae etiam vitae exitu infelici illud Solonis τὸ μηδένα εἶναι τῶν ζώντων ὄλιβιον (Herod. I, 86) comprobatur est, multumque cum sophistae verbis discrepat hic Timonis Sillus, quo Protagoras de diis scripsisse dicitur:

πᾶσαν ἔχων φρυλακὴν ἐπιεικείης· τὰ μὲν οὐ οἱ χραίσμησ', ἀλλὰ φρυγῆς ἐπεμαίετο, ὄφρα μὴ οὕτως Σωκρατικὸν πίνων ψυχρὸν πότον Ἄιδι δῶν. (v. Sext. Empir. adv. Math. IX. 57).

C. εἰμι ἐν τῇ τέχνῃ] artem factito. v. praefat. p. 4. καὶ γὰρ καὶ τὰ ξύμπ.] etenim multi omnino mihi anni sunt. Eandem sententiam cum vi et gravitate quadam confirmans addit: nemo ex vobis omnibus est, cuius ego non possim pro aetate pater esse. In his οὐδενὸς per attractionem quadam casu proximi pronomini ὅτου accommodatum est, ut infra p. 323 C: ὡς

ἀναγκαῖον οὐδένα ὄντιν' οὐχὶ — μετέχειν, et πάντων redundat, ut ap. Demosth. or. 20, 3: οὐ γὰρ ἐστίν ἐφ' ὅτου τούτο οὐ πεπόνθατε τῶν πάντων.

καθ' ἡλικίαν πατὴρ] Apud Homerum Nestor Diomed: ἡ μὲν καὶ νέος ἐσσί, ἐμὸς δέ κει καὶ παῖς εἶης ὀπλότατος γενεῆσφι. Quum vero multi Graeci iam duodevicesimo aetatis anno completo in matrimonium irent, ex his verbis id unum efficitur, Protagoram minimum viginti annis quum Prodicō et Hippia, tum Socrati aetate praestitisse.

περὶ τούτων ἀπάντων ἐναντίον] H. e. coram omnibus, qui intus sunt; non modo coram iis quibuscum hic versor, sed etiam coram Prodicō et Hippia eorumque auditoribus. ἀπάντων, cum vi quadam praemissum, ad proxima τῶν ἔνδον ὄντων pertinet.

καὶ τῷ Ἰππία ἐνδείξασθαι] De discrimine verborum ἐπιδεικνυσθαι et ἐνδεικνυσθαι recte Schol. ad Alcibiad. I. p. 105 B: τὸ ἐνδείξασθαι ἐπὶ τοῦ λογιμοῦ τάττει, τὸ δὲ ἐπιδείξασθαι ἐπὶ τοῦ ἀποτάδην (de eo, quod directe i. e. re ipsa ostenditur). Stallb.

D. Τί οὖν, ἔφην ἐγὼ, οὐ κ.] Pronomen ἐγὼ propter longiorem verborum intercaedimem repetitum.

καὶ Ἴππιαν ἐκαλέσαμεν καὶ τοὺς μετ' αὐτῶν, ἵνα ἐπακούσωσιν ἡμῶν; Πάνν μὲν οὖν, ἔφη ὁ Πρωταγόρας. Βούλεσθε οὖν, ὁ Καλλίας ἔφη, συνέδριον κατασκευάσωμεν, ἵνα καθιζόμενοι διαλέγησθε; Ἐδόκει χρῆναι. ἄσμενοι δὲ πάντες ἡμεῖς, ὡς ἀκουσόμενοι ἀνδρῶν σοφῶν, καὶ αὐτοὶ ἀντιλαβόμενοι τῶν βάρθρων καὶ τῶν κλινῶν κατεσκευάζομεν παρὰ τῷ Ἴππια· ἐκεῖ γὰρ προὔπηρχε τὰ βάρθρα· ἐν δὲ τούτῳ Καλλίας τε καὶ Ἀλκιβιάδης ἡμέτην ἄγοντε τὸν Πρόδικον, ἀναστήσαντες ἐκ τῆς κλίνης, καὶ τοὺς μετὰ τοῦ Προδίκου.

Cap. IX. Ἐπεὶ δὲ πάντες συνεκαθεζόμεθα, ὁ Πρωταγόρας, Νῦν δὴ ἄν, ἔφη, λέγοις, ὦ Σώκρατες, ἐπειδὴ καὶ

vatum est Theaet. p. 147 A, de rep. VIII. p. 580 D, item παρῆμεν Parmen. p. 127 A.

D. συνέδρ. κατασκευάσωμεν] Vind. κατασκευάσωμεν. Deinde vulgo καθιζόμενοι, quod e Bodl. Vind. et Vat. correctum.

καὶ αὐτοὶ ἀντιλ.] Vulg. αὐτοὶ τε, sed recte Coisl. τε om., quod Ast. in γε mutandum censuit. — παρὰ τῷ Ἴππια e Bodl. Vat. receperunt Turicens. vulg. παρὰ τὸν Ἴππιαν.

E. ἄγοντε τὸν Πρ., ἀναστήσαντες] Heindorf. coni. ἀναστήσαντες, sed v. Euthyd. p. 273 D: ἐγελασάτην γοῦν ἄμφω βλέψαντες εἰς ἀλλήλω. Gorg. p. 481 D. Phaedr. p. 278 B.

Cap. IX. Ἐπεὶ δὲ πάντες —] Sic. codd. meliores omnes. Vulgo ἐπειδὴ δὲ π. Deinde ὁ ante nomen Protagorae dicibus invitis vulgo deerat. Mox vett. editt. ὀλίγω πρότερον, contra codd. plurimorum optimorumque auctoritatem.

ὁ Καλλίας ἔφη] Contra vulgarem loquendi usum Calliae nomen nunc praepositum est, cuius sententia ut hospitis omnium esset gravissima.

Ἐδόκει χρῆναι] Frequens est hoc in narratione asyndeton, ut infra p. 338 E: ἐδόκει πᾶσιν οὕτω ποιητέον εἶναι. Xenoph. Anab. I. 3, 20. V. 1. 8. al. καὶ αὐτοὶ] Non expectabamus, ut servi subsellia lectosque componerent. — Ad κατασκευάζομεν liquet e superioribus repeti oportere συνέδριον.

E. ἄγοντε τὸν Πρόδικον] Homo mollis et delicatus, qui ad multum diem cubuerat, tandem e lecto excitatus adducitur, v. p. 315 A: οὗς ἄγει ὁ Πρωταγόρας. Sunt qui his verbis Prodicum aegram valetudinem describi existiment, sed homini e dolore labo-

ranti in lectulo melius, quam in tali consessu prospectum fuisset, et Socrates summae esset inhumanitatis incusandus, si Prodicum aegrotum ea quaefecitratione tractasset, v. p. 341 sq.

Cap. IX. συνεκαθεζόμεθα] hic omnes praeter Hippiam, qui quidem in solio mansit, in lectis et subselliis consederunt, at in sellis sedentes de re publica sermones habent qui ad Polemarchum vel in Cephalidomum in Piraeo sitam convenerant, v. de rep. 328 C: καθήστο.. ἐπὶ τινος προσκεφαλαίου τε καὶ δίφρου.. ἐν τῇ αὐτῇ· ἐκαθεζόμεθα οὖν παρ' αὐτόν. ἔκειντο γὰρ δίφρου τινὲς αὐτόθι κλύαφ.

Νῦν δὴ ἄν, ἔφη, λέγοις] Nunc igitur, inquit, dicere possis.

οἷδε πάρεσι, περὶ ὧν ὀλίγον πρότερον μνησάντων ἐποιοῦ πρός ἐμὲ ὑπὲρ τοῦ νεανίσκου. Καὶ ἐγὼ εἶπον, ὅτι Ἡ αὐτῇ μοι ἀρχὴ ἔστιν, ὃ Πρωταγόρα, ἤπερ ἄρτι, περὶ ὧν ἀφικόμεν. 318 Ἴπποκράτης γὰρ ὅδε τυγχάνει ἐν ἐπιθυμίᾳ ὧν τῆς σῆς συνουσίας· ὅ τι οὖν αὐτῷ ἀποβήσεται, ἐάν σοι συνῆ, ἠδέως ἂν φησι πυνθέσθαι. τοσοῦτος ὁ γε ἡμέτερος λόγος. Ὑπολαβῶν οὖν ὁ Πρωταγόρας εἶπεν· Ὡ νεανίσκε, ἔσται τοίνυν σοι, ἐάν ἐμοὶ συνῆς, ἢ ἂν ἡμέρα ἐμοὶ συγγένῃ, ἀπιέναι οἴκαδε βελτίονι γερονότι, καὶ ἐν τῇ ὑστεραίᾳ ταῦτά ταῦτα, καὶ ἐκάστης ἡμέρας αἰεὶ ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐπιδιδόναι. Καὶ ἐγὼ ἀκούσας εἶπον· Ὡ Πρωταγόρα, τοῦτο μὲν οὐδὲν θαυμα- B στὸν λέγεις, ἀλλὰ εἰκός, ἐπεὶ κἂν σύ, καίπερ τηλικούτος ὧν καὶ οὕτω σοφός, εἴ τις σε διδάξειεν ὃ μὴ τυγχάνεις ἐπιστάμενος, βελτίων ἂν γένοιο. ἀλλὰ μὴ οὕτως, ἀλλ' ὥσπερ ἂν εἰ αὐτίκα μάλα μεταβαλὼν τὴν ἐπιθυμίαν Ἴπποκράτης ὅδε ἐπιθυμήσειε τῆς συνουσίας τούτου τοῦ νεανίσκου τοῦ νῦν νεωστὶ ἐπιδημοῦντος, Ζευξίππου τοῦ Ἡρα-

P. 318. B. ὧν καὶ οὕτω σοφός] Bodl. Vind. οὕτως σ. Dein vulg. ὃ μὴ τυγχάνεις. ὃ e Bodl. Vind. Vatic. Coisl. aliis receptum. Vat. τυγχάνης: unde Bekkerus fecit τυγχάνεις.

εἰ αὐτίκα μάλα μετ.] μάλα, quod e Bas. 2 Heindorf. iam restituit Vat. Θ. Venet. Ξ. Vat. r. habent, iniuria denuo eiecerunt recent. edit. αὐτίκα μάλα refertur ad v. ἐπιθυμήσειε. v. Xenoph. Oecon. XV. 7: ἀλλ' εἴ μοι αὐτίκα μάλα δόξειε γεωργεῖν, ὅμοιος ἂν μοι δοῦν εἶναι τῷ περιούντι Ιατρώ κτέ. Deinde νῦν νεωστὶ ἐπιδ. exhibent libri optimi atque plurimi. Vulgo νῦν ἐπιδ. νεωστὶ.

P. 318. ὅ τι οὖν αὐτῷ ἀποβήσεται] quid ipsi eventurum sit, situa utatur consuetudine ac disciplina. Stallb.

τῇ ὑστεραίᾳ ταῦτά ταῦτα] H. e. pariter, itidem: τῇ ὑστεραίᾳ Plato nusquam ἡμέρα addidit, τῇ προτεραίᾳ semel Phaedon. p. 59 D.

B. καίπερ τηλικούτος ὧν] tam grandis aetate. v. p. 317 C. Deinde ὃ μὴ τυγχάνεις ne cum Bekkerō in ὃ μὴ τυγχάνεις mutes, indicativus orationi obliquae interpositus non infrequens, ut p. 320 D et Gorg. p. 464 D. Stallb.

βελτίων ἂν γένοιο] Euthyd. p. 292 B: ἀγαθὸν ὁμολογήσαμεν ἀλλήλοις ἐγὼ τε καὶ Κλεινίας

οὐδὲν εἶναι ἄλλο ἢ ἐπιστήμην τινά.

ἀλλὰ μὴ οὕτως] Sed noli mihi sic respondere. Dicitio elliptica μὴ οὕτως, μὴ μοι οὕτως, μὴ μοι μηδ' αἰῶς. Infra p. 331 C: μὴ μοι, ἢν δ' ἐγὼ οὐδὲν γὰρ δεῶμαι. Plurima exempla collegit Heindorfius ad h. l.

Ζευξίππου τοῦ Ἡρακλ.] Zeuxippus Heracliota pictor hoc uno loco memoratur, nisi forte Socrates apud Xenophontem (Symp. IV, 63) eundem intellexit, quem simpliciter τὸν Ἡρακλεώτην ξένον nominavit. Id vero minus est credibile, Zeuxin, pictorem celeberrimum, a Socrate vocatum esse Zeuxippum, quae Corais est suspicio ad Plutarch. Pericl. c. 13, cui assentitur Brunn Hist. Graec.

κλεώτου, καὶ ἀφικόμενος παρ' αὐτόν, ὥσπερ παρὰ δὲ νῦν, ἀκούσειεν αὐτοῦ ταῦτα ταῦτα, ἄπερ σοῦ, ὅτι ἐκάστης ἡμέρας ξυνὼν αὐτῷ βελτίων ἔσται καὶ ἐπιδώσει, εἰ αὐτὸν ἐπανεροίτο· τί δὴ φῆς βελτίω ἔσεσθαι καὶ εἰς τί ἐπιδώσειν; εἰποι ἂν αὐτῷ ὁ Ζεῦξιππος, ὅτι πρὸς γραφικὴν· καὶ εἰ Ὀρθαγόρα τῷ Θηβαίῳ συγγενόμενος, ἀκούσας ἐκείνου ταῦτα ταῦτα, ἄπερ σοῦ, ἐπανεροίτο αὐτόν, εἰς ὅτι βελτίων καθ' ἡμέραν ἔσται συγγιγνόμενος ἐκείνῳ, εἰποι ἂν, ὅτι εἰς αὐλήσιν· οὕτω δὴ καὶ σὺ εἶπέ τῷ νεανίσκῳ καὶ ἐμοὶ ὑπὲρ
 D τούτου ἐρωτῶντι, Ἰπποκράτης ὁδε Πρωταγόρα συγγενόμενος, ἢ ἂν αὐτῷ ἡμέρα συγγένηται, βελτίων ἄπεισι γενόμενος καὶ τῶν ἄλλων ἡμερῶν ἐκάστης οὕτως ἐπιδώσει εἰς τί, ὃ Πρωταγόρα, καὶ περὶ τοῦ; Καὶ ὁ Πρωταγόρας ἐμοῦ ταῦτα ἀκούσας, Σὺ τε καλῶς ἐρωτᾷς, ἔφη, ὃ Σώκρατες, καὶ ἐγὼ τοῖς καλῶς ἐρωτῶσι χαίρω ἀποκρινόμενος. Ἰπποκράτης γὰρ παρ' ἐμὲ ἀφικόμενος οὐ πείσεται ἄπερ ἂν ἔπαθεν ἄλλῳ τῷ συγγενόμενος τῶν σοφιστῶν. οἱ μὲν γὰρ

C. αὐτῷ ὁ Ζεῦξιππος] Accessit articulus e Bodl. Vind. Vat. Ven. E. Coisl.

D. ἢ ἂν αὐτῷ ἡμέρα συγγ.] V. αὐτῷ omissum, invitis codicibus praeter unum omnibus. Deinde libri omnes οὕτως ἐπιδώσει. Unus Angel. w. ἐπιδώσει a pr. manu.

καλῶς ἐρωτᾷς, ἔφη] V. καλῶς, ἔφη, ἐρωτᾷς, contra fidem optimorum librorum.

cor. Artific. II, 77. — Ceterum pingendi artē illo tempore non pauci studuerunt, v. Aristot. Polit. VIII. 3: ἐστὶ δὲ τέτταρα σχεδὸν ἂν παιδεύειν εἰσώθασι, γράμματα καὶ γυμναστικὴν καὶ μουσικὴν καὶ τέτταρα ἐπινοήσασιν, et paulo inferius, δοκεῖ δὲ καὶ γραφικὴν χρήσιμος εἶναι πρὸς τὸ κοῖνῳ τὰ τῶν τεχνιτῶν ἔργα κέλλιον.

C. Ὀρθαγόρα τῷ Θηβαίῳ] Non dubium videtur, quin idem sit Orthagoras tibiē, cui Epaminondas operam dedisse dicitur ap. Athen. p. 184 D. Fuit autem Thebis ars tibiē canendi in summo honore, indeque ad Alcibiadis aetatem multi eius artis magistri Athenas accessiti sunt. Alcibiades autem, ut ait Aul. Gellius N. A. 15, 17, quum apud avunculum Periclem puer artibus ac disci-

plinis liberalibus erudiretur et accessi Pericles Antigēnidam tibiēcinem iussisset, ut eum canere tibiis doceret, traditas sibi tibiis quum ad os adhibuisset inflassetque, pudefactus oris deformitate abiecit infregitque, quum Plutarcho teste (Alcib. c. II) diceret: Ἀπλείτωσαν οὖν Θηβαίων παῖδες· οὐ γὰρ ἴσασιν διαλέγεσθαι κτλ. Inde haec disciplina ab Atheniensibus reprobata est, v. Aristot. Polit. VIII. 6: κακαλῶς ἀπεδοῦντο αὐτοῦ (τοῦ αὐλοῦ) οἱ πρότερον τὴν χρῆσιν ἐν τῶν νέων καὶ τῶν ἐλευθέρων, καίπερ χρῆσάμενοι τὸ πρῶτον αὐτῷ. Idem de tibiae usu iudicavit Plato de rep. III. p. 399 C et iniquius etiam multo ante Pythagoras teste Aristid. Quint. de Mus. II. p. 110.

D. Πρωταγόρα συγγ.] gravius hoc quam σοὶ συγγ.

ἄλλοι λωβῶνται τοὺς νέους· τὰς γὰρ τέχνας αὐτοὺς πε- E φενρότας ἀκοντας πάλιν αὖ ἄγοντες ἐμβάλλουσιν εἰς τέχνας, λογισμούς τε καὶ ἀστρονομίαν καὶ γεωμετρίαν καὶ μουσικὴν διδάσκοντες — καὶ ἅμα εἰς τὸν Ἰππίαν ἀπέβλεψε — παρὰ δ' ἐμὲ ἀφικόμενος μαθήσεται οὐ περὶ ἄλλου του ἢ περὶ οὗ ἦκει. τὸ δὲ μάθημά ἐστιν εὐβουλία περὶ τε τῶν οἰκείων, ὅπως ἂν ἄριστα τὴν αὐτοῦ οἰκίαν διοικοῖ, καὶ περὶ τῶν τῆς πόλεως, ὅπως τὰ τῆς πόλεως δυνατώτατος ἂν εἴη καὶ πράττειν καὶ λέγειν. Ἀρ', ἔφη 319 ἐγὼ, ἔπομαι σου τῷ λόγῳ; δοκεῖς γὰρ μοι λέγειν τὴν πολιτικὴν τέχνην καὶ ὑπισχεῖσθαι ποιεῖν ἄνδρας ἀγαθοὺς πολλούς. Αὐτὸ μὲν οὖν τοῦτό ἐστιν, ἔφη, ὃ Σώκρατες, τὸ ἐπαγγέλλεμα, ὃ ἐπαγγέλλομαι.

Cap. X. Ἡ καλόν, ἢν δ' ἐγὼ, τέχνημα ἄρα κέκτησαι, εἶπερ κέκτησαι· οὐ γὰρ τι ἄλλο πρὸς γε δὲ εἰρήσεται ἢ ἄπερ νοῶ. ἐγὼ γὰρ τοῦτο, ὃ Πρωταγόρα, οὐκ ᾤμην διδα-

E. πάλιν αὖ ἄγοντες ἐμβ.] αὖ restitutum est ex ed. Bas. 2. codd. Bodl. Vind. Flor. a. c. aliisque codd. plurimis. Deinde vulgo εἰς τὰς τέχνας. Bodl. εἰς τε τέχνας. Ceteri fere omnes εἰς τέχνας. P. 319. Ἀρ', ἔφη ἐγὼ] Male olim Ἀρ', ἔφη ἐγὼ.

Cap. X. οὐ γὰρ τι ἄλλο] V. ἄλλο τι, contra fidem optimorum codicum.

E. ἀκοντας πάλιν αὖ ἄγοντες ἐμβ. εἰς τ.] invitos rursus retrahentes in artium quasi gyrum coniiiciunt et ad eas tractandas compellunt. Carpitur Hippias, qui etiam Hipp. Maior. p. 285 C dicitur ἀριβέστατα ἐπίστασθαι ἀνθρώπων διαιρεῖν περὶ τε γεωμετρίων δυνάμεως καὶ συλλαβῶν καὶ ἀκρονίων καὶ ἡνθῶν: atque astronomiam et geometriam magno cum studio coluit. v. supra p. 315 C. — πάλιν αὖ dictum ἐν παραλλήλῳ, ut ap. Aristoph. Plut. v. 622. v. 860. al. Simili ubertate Latini retro referri, rursus reverti, rursus reserare, alia dixerunt. Stallb. Protagoras de his ipsis artibus disputaverat in libro περὶ τεχνῶν, quo docuerat ex earum studio idoneum fructum percipi non posse. v. Sophist. p. 232 D. Aristot. Metaphys. II, 2 extr.

εἰς τὸν Ἰππίαν ἀπέβλεψε] vultum ad Hippiam avertit, int. a nobis. Aristides, qui ex memoria hunc locum attulit III. p. 548 (II. p. 433 Dind.): ὁ Πρωταγόρας εἰς τὸν Ἰππίαν παραβλέπει. Videtur igitur apud Platonem legisse ὑπέβλεψε, 'limis oculis Hippiam adspexit', quod Protagora parum est dignum. v. p. 361 E.

ὅπως ἂν — διοικοῖ] qua ratione optime possit suam ipsius domum administrare. Lysid. p. 207 E: προμηθοῦνται, ὅπως ἂν εὐδαιμονοίησιν. Xenoph. Cyrop. I, 2, 6: ἐπιμέλονται, ὡς ἀνβέλτιστοι εἰενοὶ πόλῃται. Ibid. II, 1, 4: βουλευόμεθα, ὅπως ἂν ἄριστα ἀγωνιζοίμεθα. Ceterum de hac sophistarum imprimisque Protagorae professione v. Men. p. 91 A sqq. Hipp. Mai. p. 296 A. Euthydem. p. 273 D. al. Stallb.

P. 319. ποιεῖν ἄνδρας ἀγαθοὺς πολλούς] De horum verborum ambiguitate v. praefat. p. 16.

B κτὸν εἶναι, σοὶ δὲ λέγουσι οὐκ ἔχω ὅπως ἄρ' ἀπιστῶ. ὅθεν δὲ αὐτὸ ἠγοῦμαι οὐ διδακτὸν εἶναι, μηδ' ὑπ' ἀνθρώπων παρὰ σκευαστὸν ἀνθρώποις, δίκαιός εἰμι εἰπεῖν. ἐγὼ γὰρ Ἀθηναίους, ὡς περὶ καὶ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες, φημι σοφοὺς εἶναι. ὁρῶ οὖν, ὅταν συλλεγῶμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐπειδὴ μὲν περὶ οἰκοδομίας τι δέη προᾶξει τὴν πόλιν, τοὺς οἰκοδόμους μεταπεμπομένους συμβούλους περὶ τῶν οἰκοδομημάτων, ὅταν δὲ περὶ ναυπηγίας, τοὺς ναυπηγούς· καὶ
C τὰλλα πάντα οὕτως, ὅσα ἠγοῦνται μαθητά τε καὶ διδακτὰ εἶναι. εἴν δέ τις ἄλλος ἐπιχειρῇ αὐτοῖς συμβουλεύειν, ὃν ἐκεῖνοι μὴ οἴονται δημιουργὸν εἶναι, κἂν πάννυ καλὸς ἦ καὶ πλούσιος καὶ τῶν γενναίων, οὐδέν τι μᾶλλον ἀποδέχονται, ἀλλὰ καταγελοῖσι καὶ θορυβοῦσιν, ἕως ἄν ἡ αὐτὸς ἀποστῇ ὃ ἐπιχειρῶν λέγειν καταθορυβηθείς, ἢ οἱ τοξόται

B. ὅπως ἄρ' ἀπιστῶ] Pro ἄρ' codd. et vet. edit. omnes ἄν, quod Bekker. servavit, recent. edit. del. Deinde v. ἠγοῦμαι αὐτό. Inverso ordine codd. fere omnes.

C. μαθητά τε καὶ δ.] Ald. Bas. 2. codd. Bodl. Vat. Ven. Σ. Flor. a. c. al. μαθηματά τε, errore manifesto.

Cap. X. B. ὅπως ἄρ' ἀπιστῶ] 'Non putaveram id doceri posse, tibi vero affirmanti nescio quo tandem modo fidem non habeam'. ἄν, quod omnes codices habent, quum nullo modo ferri possit, editores plerique omnes autuncinis incluserunt, aut plane eiecerunt, nos mutavimus in ἄρα, quae particula saepius sic ponitur, ut Hipp. I. p. 297 E: ὅρα γὰρ, εἰ τοῦτο φαίμεν εἶναι καλόν, πως τι ἄρ' ἂν ἀγωνιζοίμεθα; Phaedr. p. 228 D. Eodem modo οὖν in interrogatione aliunde suspensa infertur infra p. 322 B et Symp. 219 D: ὥστε οὐδ' ὅπως οὖν θεμιζοίμην εἶχον. οὐδ' ὅπως προσαγαγοίμην.

μηδ' ὑπ' ἀνθρώπων παρ.] Pind. Ol. IX. 41: ἀγαθοὶ δὲ καὶ σοφοὶ κατὰ δαίμον' ἄνδρες ἐγέροντο.

ὡς περὶ καὶ οἱ ἄλλοι Ἕλλ.] Int. φασί; ipsi autem Athenienses hanc laudem sibi vindicabant. Isocr. VIII. 52: προσποιούσιν οἱ δὲ σοφώτατοι τῶν Ἑλλήνων

εἶναι τοιοῦτοις χρώμεθα συμβούλοις κτῆ.

περὶ τῶν οἰκοδομημάτων] Haec Socrates addidit, ut aedificatores de ipsis aedificiis eorumque materia consuli declararet, non de necessitate, utilitate, magnitudine; quod nisi fecisset, totam sententiam Protagoras Gorgiae verbis refellere potuisset: οἶσθα δήπου ὅτι τὰ νεώρια τὰντα καὶ τὰ τεῖχη τὰ Ἀθηναίων καὶ ἡ τῶν λιμένων κατασκευὴ ἐκ τῆς Θεμιστοκλέους συμβουλῆς γέγονε, τὰ δ' ἐκ τῆς Περικλέους, ἀλλ' οὐκ ἐκ τῶν δημιουργῶν.

C. οἱ τοξόται αὐτὸν ἀφελκ.] Factum esse interdictum, ut mali oratores per ministros publicos, qui ab arcibus, quos gestabant, τοξόται, a patria Σύνθαι appellati sunt, a suggestu moverentur et e populitura abducerentur, docuit Heindorfius collatis locis Aristoph. Equitt. v. 665. Ecclesiaz. v. 258. Xenoph. Mem. III. 6, 1. Stallb. Conf. Boeckh. De Oecon. Att. I. p. 291 sq.

αὐτὸν ἀφελκύσασιν ἢ ἐξαίρωνται κελυόντων τῶν πρυτάνεων. περὶ μὲν οὖν ὧν οἴονται ἐν τέχνῃ εἶναι, οὕτω διαπράττονται· ἐπειδὴν δέ τι περὶ τῆς πόλεως διοικήσεως D δὲ βουλευσασθαι, συμβουλεύει αὐτοῖς ἀνιστάμενος περὶ τούτων ὁμοίως μὲν τέκτων, ὁμοίως δὲ χαλκεύς, σκυτοτόμος, ἔμπορος ναύκληρος, πλούσιος πένης, γενναῖος ἀγεννῆς, καὶ τούτοις οὐδεὶς τοῦτο ἐπιπλήττει ὡς περὶ τοῖς πρότερον, ὅτι οὐδαμόθεν μαθῶν, οὐδὲ ὄντος διδασκάλου οὐδενὸς αὐτῶ, ἔπειτα συμβουλεύειν ἐπιχειρεῖ· δῆλον γὰρ, ὅτι οὐκ ἠγοῦνται διδακτὸν εἶναι. μὴ τοίνυν ὅτι τὸ κοινὸν

ἢ ἐξαίρωνται] Bodl. ἐξέρωνται. Unde Bekkerus finxit ἐξέρωνται, quod in nullo codice repertum. Dein Bodl. Vat. pro περὶ τῆς habent περὶ τῶν τῆς, quod Sauppis recepit. Sed illorum codicum fides in talibus haudquaquam tanta est, quanta Sauppis videtur. Vitiose p. 312 D τοῦ τὸ pro τοῦ, p. 315 B τοῦ τὸν pro τοῦτον τὸν, p. 317 C εἶτ' pro εἶ τι et alia multa habent. Et h. l. περὶ τῶν τῆς πόλεως si verum esset, delendum esset διοικήσεως.

D. γενναῖος ἀγεννῆς] Vat. e ἀγεννῆς. Male. Nam ἀγεννῆς, ubicunque τῶ γενναῖω opponitur, meliores codices praebent, v. Legg. III. p. 690 A. IV. p. 714 E. V. p. 755 B. Sophocl. Trach. v. 61: καὶ ἀγεννήτων ἄρα μῦθοι καλῶς πίπτουσιν. Contra ἀγεννῆς scribitur, ubi simpliciter de origine et genere cogitandum. Tim. p. 27 C: εἰ γέγονεν ἢ καὶ ἀγενεὶς ἐστίν, utrum habeat originem necne.

περὶ μὲν οὖν ὧν οἴον.] 'de iis igitur, quae in arte versari arbitrantur, ita agunt'. ἐν τέχνῃ εἶναι, quod plerumque significat τέχνῃ χρῆσθαι, ut supra p. 317 C et Men. p. 91 E, h. l. idem est ac τέχνῃ ἔχουσιν.

D. ὁμοίως μὲν τέκτων, ὁμοίως δὲ χαλκεύς — ἀγεννῆς] Eodem modo Latini loquuntur. Cicer. Tusc. V, 39: Democritus luminibus amissis alba discernere et atra non poterat; at vero bona mala, aequa iniqua, honesta turpia, utilia inutilia, magna parva poterat. Quemadmodum Cicero, ubi contraria sic consociavit, ut alterum alteri responderet et ex binis par quoddam existeret, copulam in primo pari posuit, in ceteris omisit, ita hoc loco ὁμοίως μὲν — ὁμοίως δὲ ad cetera paria pertinet, unde apparet alterum par mutilum esse et requiri, quod respondeat σκυτοτόμῳ. In Gorg. p. 517 E cum eo coniungitur σκυτοδέψος; eundem hic probaverim.

ὅτι οὐδαμόθεν μαθῶν — ἐπιχειρεῖ] Transitus a numero plurali ad singularem frequens, veluti infra p. 334 C. Phaedon. p. 62 D. al. De sententia conf. Aeschin. or. I. 27: ὁ νομοθέτης οὐκ ἀπελάννει ἀπὸ τοῦ βήματος εἰ τις μὴ προγόνων ἐστὶ τῶν ἐστρατηγημένων, οὐδὲ γε εἰ τέχνῃ τινα ἐργάζεται. . . ἀλλὰ τοῦτους καὶ μάλιστα ἀσπάζεται καὶ διὰ τοῦτο πολλὰς ἐπερωτᾷ, τίς ἀγορεύειν βούλεται. Hoc institutum a Socrate et Platone saepius reprehensum argumentis parum idoneis defendit Aristot. Polit. III. 6. Quae enim ratio in his: ἔσται γὰρ ἕκαστος μὲν (τοῦ πλήθους) χεῖρων κοίτης τῶν εἰδότην, ἅπαντες δὲ συνελθόντες ἢ βελτίους ἢ οὐ χεῖρους.

μὴ τοίνυν ὅτι τὸ κ.] Atqui ne solam rem publicam commemorem ita sentire, ne privatim quidem cives nostri sapientissimi et optimi eam quam habent vir-

Ε τῆς πόλεως οὕτως ἔχει, ἀλλ' ἰδίᾳ ἡμῖν οἱ σοφώτατοι καὶ ἄριστοι τῶν πολιτῶν ταύτην τὴν ἀρετὴν ἣν ἔχουσιν οὐχ οἰοί τε ἄλλοις παραδίδόναι· ἐπεὶ Περικλῆς, ὁ τουτωνὶ τῶν νεανίσκων πατήρ, τούτους ἂ μὲν διδασκάλων εἶχετο καλῶς καὶ εὖ ἐπαίδευσεν, ἂ δὲ αὐτὸς σοφός ἐστιν οὔτε αὐ-
320 τὸς παιδεύει οὔτε τῷ ἄλλῳ παραδίδωσιν, ἀλλ' αὐτοὶ περιούμιοντες νέμονται ὥσπερ ἄφρονοι, ἔάν που αὐτόματοι περιτύχῃσι τῇ ἀρετῇ. εἰ δὲ βούλει, Κλεινίαν, τὸν Ἀλκιβιάδου

E. καὶ εὖ ἐπαίδευσεν] Aoristum exhibent Bodl. Vat. Ambr. Barber. pro vulg. ἐπαίδευεν.

P. 320. αὐτὸς παιδεύει] παιδεύει habent codd. omnes. Stephanus dedit παιδεύειν.

τὸν Ἄλκ. τουτουῖ ν.] Sic. Bodl. Vind. Flor. a. c. Vat. Ven. Ξ.

tutem cum aliis communicare possunt. Apol. Socr. p. 40 D: οἶμαι ἂν μὴ ὅτι ἰδιώτην τινά, ἀλλὰ τὸν μέγαν βασιλέα εὐαριθμητοῦς ἂν εὐρεῖν. Similiter post οὐ μόνον simplex ἀλλὰ infertur, si alterum orationis membrum maiore vi et gravitate est. τοίνυν estiam vero, porro, ut Apol. p. 33 E. Ceterum τὸ κοινὸν τῆς πόλεως, commune civitatis, respública, etiam Criton. p. 50 A. Stallb. v. Krüg. Gr. 67. 14, 3; 69. 4, 3.

E. ἂ μὲν διδασκάλων εἴ-
χετο] quantum quidem a magistrorum disciplina pendebat. Menon. p. 93 D: ὅσα διδασκάλων ἀγαθῶν εἶχετο. Ibid. p. 94 B: Περικλῆς τοὺς υἱεῖς ἰππέας μὲν ἐδίδαξε καὶ μουσικὴν καὶ ἀγορίαν καὶ τὰλλα ἐπαίδευσεν, ὅσα τέχνης ἔχεται, οὐδὲν ἄλλο πρᾶττειν (δεῖ) τοὺς μέλλοντας εὐδαιμόνως βιώσασθαι. Simile ductum est ab armentis solutis ac liberis. v. Plut. Lucull. c. 24. Liv. 24. 3.

P. 320. οὔτε τῷ ἄλλῳ παραδίδωσιν] neque ulli alii instituentos tradit, sed ipsi oberrantes pascuntur quasi a custodia liberi, si forte fortuna alicubi in virtutem incidant. Stallb. ἄφροτος est 'vinculis non constrictus' et ἄφροτος νέμεσθαι dicitur, qui ad suum arbitrium vivit. v. de rep. VI. p. 498 C: ὅταν δὲ πολιτικῶν καὶ στρατιωτῶν ἐκτὸς γίγνηται, τότε ἤδη ἄφροτους νέμεσθαι καὶ

μηδὲν ἄλλο πρᾶττειν (δεῖ) τοὺς μέλλοντας εὐδαιμόνως βιώσασθαι. Simile ductum est ab armentis solutis ac liberis. v. Plut. Lucull. c. 24. Liv. 24. 3.

Κλεινίαν, τὸν Ἄλκ.] Clinias Alcib. I. p. 118 E ab ipso Alcibiade homo insanus (μαινόμενος) vocatur. Eius igitur et Alcibiadis tutelam pater Pericli et Ariphroni commiserat. Pluribus quidem locis unus Pericles tutor eorum fuisse traditur, ut Alcib. I. p. 104 B. Xenoph. Mem. I, 2. 40. Isocr. or. 16. 28. Sed neque apud Graecos moris erat, ut uni tutela pupillorum mandaretur (v. de Leg. 924 A), et Ariphronem et ipsum illorum tutorem fuisse narrat Plut. Alcib. c. 1: τοῦ Ἀλκιβιάδου Περικλῆς καὶ Ἀρίφρων, προσήκοντες κατὰ γένος ἐπετροπενον. De ipsa propinquitate nec Plato nec Xenophon nec Isocrates tutem ullam faciunt mentionem; a posterioribus Pericles modo vitricus, modo avunculus Alcibiadis dicitur, v. Cornel. Nep. Alc. c. 1. Val. Max. III. 1 ext. 1. Aul. Gell. 15, 17, et Aristid. III. p. 542 Socratem dicit Pericli maledixisse apud Alcibiadem, ὃ θείος τε καὶ ἐπίτροπος καὶ ἀντὶ τοῦ πατρὸς ἦν. Id modo constat, Alcibiadis matrem Dinomachen filiam Megaclis, et Megaclis sororem Agaristen Periclis matrem fuisse, cf. Plut. I. 1. et Herodot. VI. 133.

τουτουὶ νεώτερον ἀδελφόν, ἐπιτροπεύων ὁ αὐτὸς οὗτος ἀνὴρ Περικλῆς, δεδιὼς περὶ αὐτοῦ, μὴ διαφθαρεῖ δὴ ὑπ' Ἀλκιβιάδου, ἀποσπάσας ἀπὸ τούτου, καταθέμενος ἐν Ἀρίφρονος ἐπαίδευσιν· καὶ πρὶν ἕξ μῆνας γερονένας, ἀπέδωκε τούτῳ οὐκ ἔχων ὅ τι χρῆσαιτο αὐτῷ. καὶ ἄλλους σοὶ παμ- B
πόλλους ἔχω λέγειν, οἳ αὐτοὶ ἀγαθοὶ ὄντες οὐδένα πώποτε βελτίω ἐποίησαν οὔτε τῶν οἰκείων οὔτε τῶν ἀλλοτριῶν. ἐγὼ οὖν, ὃ Πρωταγόρα, εἰς ταῦτα ἀποβλέπων οὐχ ἡγοῦμαι διδασκτὸν εἶναι ἀρετῆν· ἐπειδὴ δὲ σοῦ ἀκούω ταῦτα λέγοντος, κάμπτομαι καὶ οἶμαι τί σε λέγειν διὰ τὸ ἡγεῖσθαι σε πολλῶν μὲν ἔμπειρον γερονένας, πολλὰ δὲ μεμαθηκέναι, τὰ δὲ αὐτὸν ἐξευρηκέναι. εἰ οὖν ἔχεις ἐναργέστερον ἡμῖν ἐπιδείξει, ὡς διδασκτὸν ἐστὶν ἡ ἀρετὴ, μὴ φθονήσης, ἀλλ' ἐπίδειξον. Ἄλλ', ὃ Σώκρατες, ἔφη, οὐ φθονήσω. ἀλλὰ πότερον ὑμῖν, ὡς πρεσβύτερος νεωτέροις, μῦθον λέγων ἐπιδείξω, ἢ λόγῳ διεξιελθῶν; Πολλοὶ οὖν αὐτῷ

alii. V. τουτουί, quod vitio laborare multi viderunt. Nam Alcibiades, qui colloquio interest, intelligitur.

ἐν Ἀρίφρονος] Bodl. Vat. ἐν ἀρίφρονος ἀπέδωκε τούτῳ] Ven. Σ. Angel. w. Barber. Vat. e. Elor. o. ἀποδέδωκε, sed in hoc verbo et in τιθέναι aoristus ob syllabam finalem saepe in perfectum mutatus est, v. Phaedr. p. 257 A et p. 278 C. B. διδασκτὸν εἶναι ἀρετῆν] V. τὴν ἀρ. Articulum libri plurimi optimique aspernantur. v. p. 324. A. C. p. 326 E. p. 328 C. p. 361 A. al.

C. ἢ λόγῳ διεξιελθῶν] Bas. 2. codd. Flor. a. c. [διεξιελθῶ.

μὴ διαφθαρεῖ δὴ ὑπ' Ἄλκ.] De hoc coniunctivo v. Krüg. Gr. 54. 8, 9. Optativum cum verbis timendi Plato coniunxit p. 321 A et 322 C. — Voculam δὴ Socrates per ironiam addidit significans Periclem non sine causa Cliniae timuisse videri.

καταθέμενος ἐν Ἀρίφρονος] int. οἶμα. κατατίθεσθαι h. l. est alicui aliquid custodiendum et conservandum tradere; alia vi aliaque constructione positum est p. 314 A. — In Periclis domo Alcibiadem educatum fuisse tradunt Cornel. Nep. Alcib. c. 2. Diodor. XII. 38. Aul. Gell. XV. 17, unde Cliniam in eadem domo fuisse consequitur. Pericles igitur fratres disiuncturus hunc Ariphroni educandum tradidit,

qui puerum male moratum mox remisit, ut Pericles, qui Cliniam in matris contubernio esse nollet, facere non posset, quin eum, quem ab Alcibiadis convictu removerat (ἀποσπάσας), ei restitueret (ἀπέδωκε).

πρὶν ἕξ μῆνας γερονένας] Usitatus esset διαγερονένας, sed saepius apud Platonem aliosque Atticos verba simplicia inveniuntur, ubi exspectes composita; ut p. 310 C ἤλθον pro ἐπανήλθον, p. 321 C ἔρχεται pro ἐπέρχεται.

B. κάμπτομαι καὶ οἶμαι —] Opportune comparavit Heindorfus Thucyd. III, 58: καίτοι ἀξιούμεν — καμφθῆναι ὑμᾶς καὶ μεταγνῶναι, εἰ τι ὑπὸ Θηβαίων ἐπέσθητε. Conf. Lachet. p. 192 E. Menex. p. 244 E. Stallb.

ὑπέλαβον τῶν παρακαθημένων, ὁποτέρως βούλοιο, οὕτω διεξιέναι. Δοκεῖ τοίνυν μοι, ἔφη, χαριέστερον εἶναι μῦθον ὑμῖν λέγειν.

Mox οὕτω ante διεξιέναι tuentur codd. plerique omnes. Vett. editt. perperam omittunt.

C. ὑπέλαβον—διεξιέναι] H. e. respondentēs iuebant.

μῦθον ὑμῖν λέγειν] Quum ii, qui antiquissimis temporibus apud Graecos exstitissent philosophi, sapientiae placita et praecepta ita proposuissent, ut poeseos ornamentis uterentur ad ea illustranda et commendanda, veluti Empedocles, Xenophanes, Parmenides, Epicharmus, alii: mirandum non est, quod etiam posterioris aetatis sapientes ad declarandas opiniones suas poeticas adhibuerunt narrationes, quo severitatem sapientiae temperarent fabularum suavitate et iucunditate. Et hoc quidem philosophandi genere etiam sophistae usi esse reperiuntur, quo magis iuvenum animos eloquentiae illecebris caperent captosque tenerent. Nota est et multum celebrata Prodicī sophistae de Hercule narratio, qua is virtutis praestantiam illustrare et voluptatis contemptum commendare studuit. Itaque etiam Protagoras, sententiam suam de hominis ad virtutem institutione declaraturus, fabula utitur, quia δοκεῖ χαριέστερον εἶναι μῦθον λέγειν. Qua in re operae pretium est animadvertere, quanta cum licentia versatus sit. Quamquam enim tota haec narratio composita est ad imitationem fabulae Hesiodicae de Prometheus et Pandora Theogon. p. 535 sqq., tamen dici non potest, quantum in singulis partibus ab eadem recedat. De quo argumento peculiarem scripsit commentationem Arnold. Ekker: Specimen in Protagorae apud Platonem Fabulam de Prometheus. Traiecti ad Rhen. 1822. 8. Nimirum philosophi illius aetatis hoc sibi sumpserunt, ut

fabulas, ab antiquitate traditas, ad suam rem transferrent et pro consilio suo mutarent, exornarent, illustrarent, quemadmodum poetas scenicos novimus easdem pro consiliorum suorum varietate varie mutasse et ad rem praesentem accommodasse. Et Protagorae quidem propositum hoc est, ut virtutem doctrina posse comparari hac narratione verisimile reddat ceterasque Socratis dubitationes amoveat. Quum enim Socrates dixisset virtutem sibi non videri doctrina ullo modo comparari posse, Protagoras id agit, ut doceat genus humanum utique paullatim tantum ad vitae civilis cultum humanitatemque progressum esse, omnibusque natura inesse sensum quandam iusti et honesti, qui disciplina et institutione possit excitari, augeri, corroborari. His deinde addit argumenta quaedam, ex quibus appareat Athenienses quoque in ea esse sententia, ut virtutem doctrina et institutione parari posse existiment. Denique explicare studet, unde fiat, ut clarissimorum virorum filii malevadari neque parentum virtutes aemulari videantur. Ceterum attentos lectores non fugiet orationem, qua Protagorae fabula exponitur, prae se ferre speciem coloremque plane poeticum. Quemadmodum enim in aliis libris, veluti in Symposio, qui loquentes inducuntur, ita verba faciunt, ut proprio atque suo dicendi genere utantur, sic nunc quoque sophista ita sermocinatur, ut promore suo splendidam atque grandem sectetur orationem. Imo tota haec fabula repetita videtur ex libro Protagorae, qui inscriptus fuit Περὶ τῆς ἐν ἀρχῇ καταστάσεως. Quanquam quid in ea imitatione

Cap. XI. Ἦν γὰρ ποτε χρόνος, ὅτε θεοὶ μὲν ἦσαν, θνητὰ δὲ γένη οὐκ ἦν. ἐπειδὴ δὲ καὶ τούτοις χρόνος ἦλθεν D εἰμαρμένος γενέσεως, τυποῦσιν αὐτὰ θεοὶ γῆς ἔνδον ἐκ γῆς καὶ πυρὸς μίξαντες καὶ τῶν ὅσα πυρὶ καὶ γῆ κεράννυται. ἐπειδὴ δ' ἄγειν αὐτὰ πρὸς φῶς ἐμελλον, προσέταξαν Προμηθεὶ καὶ Ἐπιμηθεὶ κοσμησαί τε καὶ νεῖμαι δυνάμεις ἐκάστοις ὡς πρόκειται. Προμηθεὶ δὲ παραιτεῖται Ἐπιμηθεὺς

expressum sit, non satis certo ubique definiti potest, quum de Protagorae dicendi genere nihil memoriae traditum sit. Philostrat. Vit. Sophist. I. 494: γρὸς δὲ τὸν Πρωταγόραν ὁ Πλάτων σεμνῶς μὲν ἐρητηνόντα, ὑπτιάζοντα δὲ τῇ σεμνότητι καὶ πον καὶ μακρολογώτερον τοῦ συμμέτρον, τὴν ἰδέαν αὐτοῦ μύθῳ μακρῷ ἐχαρκτηρίσεν. Hunc Protagorae mythum referunt etiam Himerius Orat. XXI. §. 10. Iulian. Orat. VI. p. 195 ed. Spanhem. Themist. Orat. XXVII. p. 338. Aristid. III. p. 168 et celato auctoris nomine nec sine mutatione Etym. M. s. v. Ἰθόριον. Hygin. Fab. 142. Stallb.

Cap. XI. Ἦν γὰρ ποτε χρόνος] His verbis Graecorum fabularum narrationes exordiri solitos esse multi loci sunt argumento, veluti Achill. Tat. II. 11: Ἦν γὰρ χρόνος ὅτε τῆς πορφύρας ὁ κόσμος ἀνθρώποις ἀπόρητος ἦν· μικρὸς δὲ αὐτὴν ἐκάλυπτε νόστος κτέ. Particula γὰρ non raro ponitur, ubi ad rem exponendam acceditur.

θνητὰ δὲ γένη] h. e. animalia. Cave de solis hominibus cogitaveris.— καὶ τούτοις, ut antea diis, nam suo tempore ii quoque facti erant, de qua re v. Stein Platonismus p. XXVIII.

D. γῆς ἔνδον] Quod animalia dicuntur tellurem intus a diis formata esse, accommodate hoc ad veterum populorum opinionem fingitur, qua terram habuerunt communem omnium parentem, quae animalia et homines e fecundo gremio suo emisisset. Stallb.

ἐκ γῆς καὶ πυρὸς—] Timae. p. 42 E: λαβόντες (οἱ νεοὶ θεοὶ) ἀθάνατον ἀρχὴν θνητοῦ ζώου, μι-

μούμενοι τὸν σφέτερον [δημιουργόν, πυρὸς καὶ γῆς ὕδατος τε καὶ ἀέρος ἀπὸ τοῦ κόσμον δανειζόμενοι μόρια ὡς ἀποδοθησόμενα πάλιν, εἰς ταυτὸν ξυνεκόλλων. Ibid. p. 82 A. Protagorae aqua terrae, aër ignimisceri visa sunt. Haec quatuor esse rerum principia, e quibus omnia constarent, Empedocli primo placuit, v. Zeller Philos. Graec. I. p. 507.

καὶ τῶν ὅσα—κεράν.] Articuli vis ante pron. relat. positi a vulgari non recedit, sed est hic eius usus apud Platonem multo frequentior, quam apud alios scriptores, v. Phileb. p. 37 B. C. de rep. V. p. 469 B. Sophist. p. 241 E. al. Themistius or. 27 p. 338 Platonem imitatus scripsit μίσγων ἐκ γῆς καὶ πυρὸς καὶ τῶν ἐκείνους ξυμφύλων.

ὡς πρόκειται] Orationis obliquae ratio πρόκειτο exigebat. Sed ὡς πρόκειται est 'ita ut decet vel convenit' et νεῖμαι ὡς πρόκειται in universum est 'convenienter et rite distribuere'; contra ὡς πρόκειται esset: ut deceret, quod penderet e verbo προσέταξαν, i. e. e iussu et consilio deorum vel ex eo quod dii pro conveniente haberent. Ast.

παραιτεῖται—αὐτὸς νείμαι] 'sibi ipsi distributionis munus deposcit'. παραιτεῖσθαι est deprecari eiusque verbi duplicem vim et petendi et avertendi habet, cf. Apol. 27 A: ὅπερ κατ' ἀρχὰς ὑμᾶς παρητησάμην et infrap. 358 A: τὴν Προδίκου διαίρεσιν τῶν ὀνομάτων παραιτοῦμαι.— αὐτὸς h. l. fere idem est ac μόνος, ut supra p. 309 A. 320 A et in vulgari formula αὐτοὶ γὰρ ἔσμεν de Leg. p. 836 B. Aristoph. Acharn. 504. al.

αὐτὸς νείμαι· Νείμαντος δ' ἐμοῦ, ἔφη, ἐπίσκεψαι. καὶ
 E οὕτω πείσας νέμει. νέμων δὲ τοῖς μὲν ἰσχὺν ἄνευ τάχους
 προσῆπτε, τὰ δ' ἀσθενέστερα τάχει ἐκόσμει· τὰ δὲ ὠπλιζε,
 τοῖς δ' ἄοπλον διδούς φύσιν ἄλλην τιν' αὐτοῖς ἐμηχανᾶτο
 δύνανται εἰς σωτηρίαν. ἃ μὲν γὰρ αὐτῶν σμικρότητι ἤμπι-
 σχε, πτηνὸν φρυγῆν ἢ κατάγειον οἰκησιν ἐνεμεν· ἃ δὲ ἠϋξε
 321 μεγέθει, τῷδε αὐτῷ αὐτὰ ἔσωξε· καὶ τὰλλα οὕτως ἐπανι-
 σῶν ἐνεμε. ταῦτα δὲ ἐμηχανᾶτο εὐλάβειαν ἔχων, μή τι
 γένος ἀιστωθεῖη. ἐπειδὴ δὲ αὐτοῖς ἀλληλοφθοριῶν διαφυ-
 γὰς ἐπήρηκεσε, πρὸς τὰς ἐκ Διὸς ὄρας εὐμάρειαν ἐμηχα-
 νᾶτο ἀμφιεννὺς αὐτὰ πικραῖς τε θριξί καὶ στερεοῖς δέρ-
 μασι, ἱκανοῖς μὲν ἀμῦναι χειμῶνα, δυνατοῖς δὲ καὶ κλύ-
 ματα, καὶ εἰς εὐνάς ἰούσιν ὅπως ὑπάρχοι τὰ αὐτὰ ταῦτα
 B στρωμνὴ οἰκεία τε καὶ αὐτοφυῆς ἐκάστω, καὶ ὑποδῶν τὰ

οὕτω πείσας] Bodl. Vindob. Flor. a. b. c. οὕτως π.

E. τὰ δ' ἀσθενέστερα — τὰ δὲ ὠπλιζε] Sic unus cod. Paris.
 a Ruhnkenio collatus, cuius varias lectiones edidit Heusdius. Vett.
 editt. cum reliquis libris: τοὺς δ' ἀσθενεστέρους — τοὺς δὲ ὠπλ.,
 quod iam Cornarius verissime emendavit.

P. 321. τῷδε αὐτῷ] Sic cod. Ambros. pro vulg. τῷ δὲ αὐτῷ.
 Deinde εὐμάρειαν codd. plerique pro vulg. εὐμαρίαν.

ὅπως ὑπάρχοι] Vett. editt. ὑπάρχη quod ex plurimis codd.
 emendatum est.

E. σμικρότητι ἤμπισχε] Eodem modo p. 321 A: ἀμφιεν-
 νὺς αὐτὰ — στερεοῖς δέρμασιν.
 — πτηνὸν φρυγῆν, volatilem
 fugam, poetice dictum pro
 alas, quibus effugere pos-
 sent. Stallb.

P. 321. τῷδε αὐτῷ] hoc ipso,
 videl. magnitudinis praesidio, v.
 Buttmannum ad Demosth. Mid-
 dian. p. 156.

πρὸς τὰς ἐκ Διὸς ὄρας
 εὐμάρε.] adversus coeli
 aërisque tempestates iis
 paravit subsidia ita, ut
 muniret ea atque indueret
 et densis villis et solidis
 pellibus, quae aptae essent
 tam ad frigus arcendum,
 quam ad aestum pellendum,
 simulque ut cubilia ineun-
 tibus ipsae hae pelles sin-
 gulorum proprium essent
 et nativum stragulum. Etiam
 haec poeticum habent colorem.

Voc. εὐμάρεια Hesychius in-
 terpretatur εὐχέρεια, ἡσυχία;
 Suidas ἢ εὐνολία. Stallb.

χειμῶνα — καὶ κλύματα] Plato ubicunque his verbis tem-
 pestatem universam significavit,
 aut plurali numero utrumque po-
 suit, aut utrumque singulari, v.
 Tim. p. 22 E: ὅσον μὴ χειμῶν
 ἔξαισιος ἢ κλύμα ἀπέριγχε. Ibid.
 p. 74 B: ἐμηχανᾶτο προβολὴν
 μὲν κλύματων, πρόβλημα δὲ χει-
 μῶνων. Politic. p. 279 D: τὰ πρὸς
 χειμῶνας καὶ κλύματα ἀλέξητη-
 ρια. Vide igitur ne hoc quoque
 loco χειμῶνας scripserit.

B. ὑποδῶν] Vulgatam lectio-
 nem ὑπὸ πόδων ita interpretes
 explicaverunt, ut e superioribus
 ἀμφιεννὺς intelligendum esse
 existimarent. Sed hoc verbum de
 veste induenda, nunquam de so-
 leis induendis usurpatum est,
 quod ex eo sciri potest, quia
 ἡμφισμένος per se ipsum est

μὲν ὀπλαῖς, τὰ δὲ θριξί καὶ δέρμασι στερεοῖς καὶ ἀναίμοις.
 τούντεῦθεν τροφὰς ἄλλοις ἄλλας ἐξεπόριζε, τοῖς μὲν ἐκ
 γῆς βοτάνην, ἄλλοις δὲ δένδρων καρπούς, τοῖς δὲ ρίζας·
 ἔστι δ' οἷς ἔδωκεν εἶναι τροφήν ζώων ἄλλων βοράν. καὶ
 τοῖς μὲν ὀλιγογονίαν προσῆψε, τοῖς δ' ἀναλισκομένοις ὑπὸ
 τούτων πολυγονίαν, σωτηρίαν τῷ γένει πορίζων. ἄτε δὴ
 οὖν οὐ πάντι σοφὸς ὢν ὁ Ἐπιμηθεὺς ἔλαθεν αὐτὸν κατ- C
 αναλώσας τὰς δυνάμεις. λοιπὸν δ' ἀκόσμητον ἔτι αὐτῷ
 ἦν τὸ ἀνθρώπων γένος, καὶ ἠπόρει ὅ τι χρῆσαιτο. ἀπο-

B. καὶ στερεοῖς — τὰ δὲ θριξί] Haec om. Vat. 175., videli-
 cet erroro per ὁμοιοτέλετον nato. — ὑποδῶν est Cobeti (Var. lectt. p. 3)
 emendatio certissima; vulg. ὑπὸ ποδῶν. Bas. I ὑποπόδων. Pro θριξί
 Stallb. et Baiter. maluerunt ὄννξι, quod Hermann. recepit. Saupp.
 θριξί καὶ delevit.

οὐ πάντι σοφὸς ὢν] Vett. editt. pro τι habent τοι, quod ex
 optimis codd. emendatum.

C. τὰς δυνάμεις] Post haec vulgo inferuntur verba εἰς τὰ
 ἄλογα, quae recte desunt in Bodl. et Vatic. Deinde vett. editt. δὴ
 ἐτι ἀκόσμητον, sed ἐτι in omnibus fere codd. post ἀκόσμητον collo-
 catum invenitur. Bodl. Vat. διακόσμητον (sine accentu). δ' ἀκόσμη-
 τον, quod cum Sauppio recepimus, reperitur in Par. 3017 (Heusde
 spec. crit. p. 142).

τὸ ἀνθρώπων γένος] Vulg. τὸ τῶν ἀνθρ. Sed om. articulum
 τῶν Bodl. Vat. Coisl. Vind. v. ann. ad p. 355 A.

'veste indutus', ut de rep. II.
 p. 372 A: θέρους μὲν τὰ πολλὰ
 γυμνοὶ τε καὶ ἀνυπόδητοι ἐργά-
 σονται, τοῦ δὲ χειμῶνος ἡμφι-
 σμένοι τε καὶ ὑποδεδεμένοι
 ἱκανῶς.

τὰ δὲ θριξί καὶ δέρμασι] Hunc locum alii aliter sanare
 conati sunt. Stephanus pro θριξί,
 quod h. l. prorsus ineptum est, in
 libro quodam a se repertum nar-
 rat τύλοις, cuius nusquam nunc
 vestigium in libris apparet. ὄννξι,
 quod alii scribendum suspicati
 sunt, ita ferri posset, si sequere-
 tur: τὰ δὲ δέρμασι. Ficinus lo-
 cum interpretatus est: 'pedibus-
 que soleas addidit, ungulas, setas,
 callum, pelles itidem quam du-
 rissimas'. Et excidisse quaedam,
 in aprico est, sed quae ea sint,
 nemo hodie investigaverit. Sen-
 tentiae autem et Protagorae di-
 cendi rationi accommodata essent
 haec: ὑποδῶν τὰ μὲν ὀπλαῖς, τὰ
 δὲ ὄννξι, τὰ δὲ τύλοις, τὰ δὲ
 δέρμασι στερεοῖς καὶ ἀναίμοις.

C. ἔλαθεν αὐτὸν — δυνά-
 μεις] Epimetheus facultates,
 quas a diis acceperat omnibus
 animalibus convenienter tribuen-
 das, imprudens consumpserat, ut
 qua re hominem ornaret, non ha-
 beret. Homo autem, quum ipse
 nondum sapientiam ac rationem
 haberet, quam Protagorae quidem
 sententia pro illis ipsis facultati-
 bus postea a Prometheo accepit,
 non potuit reliquis animalibus
 tanquam τοῖς ἀλόγοις opponi.

ἀποροῦντι δὲ αὐτῷ ἐργε-
 ται] Haesitanti supervenit
 Prometheus. Fuit qui ἐπέργε-
 ται scribendum conieceret. At
 conferas Xenoph. Symp. II, 1:
 ἐργεταὶ αὐτοῖς ἐπὶ νόμον Συ-
 ρακούσιος ἀνθρώπος. Aristoph.
 Equitt. v. 818: ἦξει σοι δορυῖς,
 ἀγροικὸς. Thucyd. I. 27, 1; 61, 1
 al. Cum proximis opportune con-
 tulit Heindorf. Plutarch. de
 Fortuna p. 98 D: μόνος δὲ ὁ ἀν-
 θρώπος κατὰ τὸν Πλάτωνα
 γυμνὸς καὶ ἀνοπλος καὶ ἀνυπό-

ροῦντι δὲ αὐτῷ ἔρχεται Προμηθεὺς ἐπισκεψόμενος τὴν νομὴν, καὶ ὁρᾷ τὰ μὲν ἄλλα ζῶα ἐμμελῶς πάντων ἔχοντα, τὸν δὲ ἄνθρωπον γυμνόν τε καὶ ἀνυπόδητον καὶ ἄστρωτον καὶ ἄοπλον. ἦδη δὲ καὶ ἡ εἰμαρμένη ἡμέρα παρῆν, ἐν ἣ ἔδει καὶ ἄνθρωπον ἐξιέναι ἐκ γῆς εἰς φῶς. ἀπορία οὖν ἐχόμενος ὁ Προμηθεὺς, ἦντινα σωτηρίαν τῷ ἀνθρώπῳ εὔροι, κλέπτει Ἡφαίστου καὶ Ἀθηναῖς τὴν ἔντεχρον σοφίαν σὺν πυρὶ — ἀμήχανον γὰρ ἦν ἄνευ πυρὸς αὐτὴν κτητὴν τῷ ἢ χρησίμην γενέσθαι —, καὶ οὕτω δὴ δωρεῖται ἀνθρώπῳ. τὴν μὲν οὖν περὶ τὸν βίον σοφίαν ἄνθρωπος ταύτη ἔσχε, τὴν δὲ πολιτικὴν οὐκ εἶχεν· ἦν γὰρ παρὰ τῷ Διὶ τῷ δὲ Προμηθεὶ εἰς μὲν τὴν ἀκρόπολιν τὴν τοῦ Διὸς οἰκῶσιν οὐκέτι ἐνεχώρει εἰσελθεῖν· πρὸς δὲ καὶ αἱ Διὸς φυλακαὶ φοβεραὶ ἦσαν· εἰς δὲ τὸ τῆς Ἀθηναῖς καὶ Ἡφαίστου οἴκημα

ἀπορία οὖν ἐχόμενος] Bodl. Vat. σχόμενος, quod Saupprius nunc recepit; nobis vulgata lectio multo videtur aptior.

δετος καὶ ἀστρωτος ὑπὸ τῆς φύσεως ἀπολείπεται. Similiter Seneca Consolat. ad Marc. XI: Quid est homo? imbecillum corpus et fragile, nudum, suapte natura inerme, alienae opis indigens, ad omnem fortunae contumeliam proiec-tum. Stallb. De genitivo πάντων ex ἐμμελῶς ἔχοντα pendente v. Krüg. Gr. 47, 10, 5.

ἐν ἣ ἔδει καὶ ἄνθρ. ἐξ.] omnia igitur animalia eodem die in lucem prodiisse Protagoras censuit.

D. τὴν ἔντεχρον σοφίαν] factitandarum artium sollertia quum homini i. e. humano generi pro ceterorum animalium facultatibus a Prometheo donata sit, consequitur, omnes homines illa initio certe rerum, donec societas quaedam humana exstitit, pariter usos esse, v. ad p. 322 B.

σὺν πυρὶ] Artes non potuisse sine ignis usu excoli aut inveniri pervulgata est apud scriptores veteres sententia. Itaque Aeschyl. Prometh. v. 7: τὸ σὺν γὰρ ἄνθος, παντέχρον πυρὸς σέλας, θυητοῖσι κλέψας ὤπασεν. Ibid. v. 109: ναρθηκοπλήρωτον δὲ θηρώμαι πυρὸς πηγῆν

κλοπαίαν, ἣ διδάσκαλος τέχνης. Ibid. v. 253: ἄφ' οὗ γε (πυρὸς) πολλὰς ἐμαθήθησονται τέχνας. Diodor. Sicul. I, 8: γνωσθέντος δὲ τοῦ πυρὸς καὶ τῶν ἄλλων χρησίμων κατὰ μικρὸν καὶ τὰς τέχνας εὐρεθῆναι καὶ τὰλλα τὰ δυνάμενα τὸν κοινὸν βίον ὠφελῆσαι. Stallb.

ἔσχε] nactus erat.

οὐκέτι ἐνεχώρει —] H. e. per breviter tempore non iam licebat intrare sive fieri non amplius poterat, ut intraret; aderat enim iam ἡ εἰμαρμένη ἡμέρα. — πρὸς δὲ καὶ φοβ. ἦσ. praeterea vero etiam custodes ibi erant terribiles, int. Κράτος καὶ Βία, cf. Hesiod. Theog. 385. Aeschyl. Prom. init., qui omnem conatum artem civilem ex arce auferendi irritum fecissent; non illi quidem ipsum Prometheus, Iovis ministrum (v. Gorg. p. 523 D), cui vel facultatum distributio commissa erat, ab arce prohibuissent, sed ne quid inde subduceret, obstittissent.

E. εἰς δὲ τὸ τῆς Ἀθηναῖς —] His si addidisset Protagoras ὅσπερ λέγω, orationis cursus aliquanto esset dilucidior: revoca-

τὸ κοινόν, ἐν ᾧ ἐφιλοτεχνεῖτην, λαθῶν εἰσέρχεται, καὶ κλέψας τὴν τε ἔμπυρον τέχνην τὴν τοῦ Ἡφαίστου καὶ τὴν ἄλλην τὴν τῆς Ἀθηναῖς δίδωσιν ἀνθρώπῳ, καὶ ἐκ τούτου εὐπορία μὲν ἀνθρώπῳ τοῦ βίου γίνεται, Προμηθεὶα δὲ δι' Ἐπιμηθεὶα ὕστερον, ἥπερ λέγεται, κλοπῆς δίκη μετῆλθεν. 322

Cap. XII. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἄνθρωπος θείας μετέσχε μοίρας, πρῶτον μὲν διὰ τὴν τῶν θεῶν συγγένειαν ζῶων μόνον θεοὺς ἐνόμισε, καὶ ἐπεχειρεῖ βωμούς τε ἰδρῦσθαι καὶ ἀγάλματα θεῶν· ἔπειτα φωνὴν καὶ ὀνόματα ταχὺ διηρθρώσατο τῇ τέχνῃ, καὶ οἰκήσεις καὶ ἐσθῆτας καὶ ὑποδέσεις καὶ στρωμνάς καὶ τὰς ἐκ γῆς τροφὰς εὔρετο. οὕτω δὴ παρεσκευασμένοι κατ' ἀρχὰς ἄνθρωποι ὤκουν σποράδην, πόλεις δὲ οὐκ ἦσαν. ἀπαλλυντο οὖν ὑπὸ τῶν θηρίων διὰ τὸ πανταχῇ αὐτῶν ἀσθενέστεροι εἶναι, καὶ ἡ δημοιοργικὴ τέχνη αὐτοῖς πρὸς μὲν τροφήν ἱκανὴ βοήθης ἦν, πρὸς δὲ τὸν τῶν θηρίων πόλεμον ἐνδεής· πολιτικὴν γὰρ τέχνην οὐπω εἶχον,

Cap. XII. P. 322. διὰ τὴν τῶν θεῶν συγγένειαν] Codd. omnes διὰ τὴν τοῦ θεοῦ συγγ. Hermann τοῦ θεοῦ uncinis inclusit, Saupp. plane exstinxit. Deuschle etiam διὰ τὴν συγγένειαν in suspiciōnem vocavit, v. quae de his verbis scripsimus in Stud. phil. p. 846 sq.

tur enim oratio ad superiora ὁ Προμηθεὺς. κλέπτει κτε., unde civilis artis mentione iniecta aberraverat. Quam vagantem orationem Protagorae, quem quidem subito dixisse tenendum est, iusto severius multi reprehenderunt.

Cap. XII. P. 322. διὰ τὴν τῶν θεῶν συγγένειαν] De sententia v. Cicer. de Leg. I. 8, 25. τοῦ θεοῦ nihil habet, quo se tueatur. Nam quum homines per Prometheus Vulcani et Minervae artem ac sapientiam accepissent, propter quod munus divinae sortis participes facti esse dicuntur. iis cum caelestibus s. diis cognatio erat, non vero cum deo.

καὶ ἐπεχειρεῖ βωμ. —] Non id dicit Protagoras, hominem simulatque ignem et factitandarum artium sollertiam acceperit, omnium primum aras et simulacra deorum constituisse, tum vocem

articulasse et verba conformasse, denique res ad vitam necessarias invenisse, sed quae homo vel ab omni societate civili remotus ipsa divinae sortis communicatione secutus esse videatur, ea ita enumerat, ut a deorum cultu incipiat, ἐντεῦθεν γὰρ ἀρχεσθαι δίκαιον (Isocr. 7, 29). Ceterum etiam Graecis antiquitus pro simulacris deorum lapides et stipites fuisse tradunt Pausan. 7. 22, 4. Dio. Chrys. or. 12 (I. p. 406).

φωνὴν — διηρθρώσατο] v. Xenoph. Mem. I. 4, 12.

B. ἀπαλλυντο οὖν ὑπὸ τ. θηρ.] In Politico p. 274 B dicitur homines Saturno regnante omnibus copiis ultro oblati abundasse et cum belluis interque se commercium tutissimum habuisse, sed Iove rerum potito vehementer laborasse et belluarum saevitia et ciborum inopia; cf. de Leg. p. 677.

ἧς μέρος πολεμική. ἐξήτουν δὴ ἀθροίζεσθαι καὶ σώζεσθαι κίζοντες πόλεις. ὅτ' οὖν ἀθροισθεῖεν, ἠδίκουν ἀλλήλους, ἅτε οὐκ ἔχοντες τὴν πολιτικὴν τέχνην, ὥστε πάλιν σκεδαν-
C νύμενοι διεφθείροντο. Ζεὺς οὖν δείσας περὶ τῶ γένει ἡμῶν, μὴ ἀπόλοιτο πᾶν, Ἐρμῆν πέμπει ἄγοντα εἰς ἀνθρώ-
πους αἰδῶ τε καὶ δίκην, ἵν' εἴεν πόλεων κόσμοι τε καὶ δεσμοὶ φιλίας συναγωγοί. ἐρωτᾷ οὖν Ἐρμῆς Δία, τίνα οὖν τρόπον δοίη δίκην καὶ αἰδῶ ἀνθρώποις. πότερον ὡς αἱ τέχναι νενέμηνται, οὕτω καὶ ταύτας νείμω; νενέμηνται δὲ ὧδε· εἰς ἔχων ἰατρικὴν πολλοῖς ἱκανὸς ἰδιώταις, καὶ οἱ

B. ἐξήτουν δὴ ἀθρ.] Sic Bodl. Vat. Coisl. Venet. Ξ. alii plurimi. V. ἐξήτουν δέ. v. annot.

C. ἐρωτᾷ οὖν Ἐρμ. Δία, τίνα οὖν —] Vett. editt. ἐρ. οὖν Ἐρμ., δια τίνα οὖν τρ., quod emendarunt Heusdius et Heindorfius, quorum rationem confirmavit Venet. Σ.

ἐξήτουν δὴ ἀθροίζεσθαι] Quum homines, nulla dum societate inter se coniuncti, impetum ferarum nec sustinere nec arcere valerent, factum est, ut cuperent congregari et in urbibus tuti habitare. Itaque δὴ pro δέ per sententiae rationem requiritur. Verbum ζητεῖν, cupiendi s. studendi significatione usurpatum, illustravit Heusdius Specim. crit. p. 104 sq. Stallb.

δείσας περὶ τῶ γένει ἡμῶν] Supra p. 320 A: δεδιώς περὶ αὐτοῦ, μὴ διαφθαρεῖ. Utraque structura frequens. v. Heindorf. ad Euthydem. p. 275 B., qui φοβείσθαι et θαρρεῖν construī docuit cum περὶ addito modo tertio, modo secundo casu. Stallb.

C ἄγοντα — αἰδῶ τε καὶ δίκην] Civilis vitae originem repetit a verecundia et iustitia, qua civitates ordinatae et tanquam communi quodam vinculo colligatae sint. Nam hoc significant verba καὶ δεσμοὶ φιλίας συναγωγοί. Ob oculos habuit Homerum et Hesiodum, qui αἰδῶ καὶ νέμειν saepius commemorant. Odys. II, 64 Telemachus ad procos: νειμεισθήητε καὶ αὐτοὶ Ἄλλους τ' αἰδέσθητε περικτιόνας ἀνθρώπους, οἱ περι-

ναιετόνοσι: ad quem locum Eustathius p. 1434, 29 praeter alia de eo argumento haec disputat: ἰστέον δὲ, ὅτι καὶ Ἡσίοδος ἄμφω ταῦτα, αἰδῶ καὶ νέμειν, τὸν ἀνθρώπινον βίον οἷδε συνίσταν, ὃν οἰχομένον λείψεται, φησί, κατὰ βίον ἄλγεα λυγρὰ. Hesiod. Opp. et DD. v. 197: ἀθανάτων μετὰ φύλον ἴτην προλιπόντι ἀνθρώπους Αἰδῶς καὶ Νέμεισι: τὰ δὲ λείψεται ἄλγεα λυγρὰ θνητοῖς ἀνθρώποισι, κακοῦ δ' οὐκ ἔσεται ἄλλη. Conf. Aristides Orat. in Iov. T. I. p. 8. ed Dindorf. Stallb.

τίνα οὖν τρῶπ. δοίη] v. ad p. 319 B.

νενέμηνται δὲ ὧδε] int. ἐν τοῖς ἀνθρώποις, artes inter homines divisae sunt s. divisae inveniuntur. Attributae erant a Prometheo hominibus omnibus omnium artium facultates, ut sibi quisque omnia quae ad vitae usum pertinerent, posset comparare. Et quamdiu ferarum modo sparsi habitabant, quacunque arte opus erat, eam ipsi facitaverunt. Sed quum agresti vita relicta ad cultum humanum progressuri urbes condidissent, tum in unum locum congregati aliam aliam excolerunt artem, quo factum est, ut is rei status, de quo apud Iovem Mer-

ἄλλοι δημιουργοί. καὶ δίκην δὴ καὶ αἰδῶ οὕτω θῶ ἐν τοῖς ἀνθρώποις, ἢ ἐπὶ πάντας νείμω; Ἐπὶ πάντας, ἔφη ὁ Ζεὺς, D καὶ πάντες μετεχόντων· οὐ γὰρ ἂν γένοιτο πόλεις, εἰ ὀλίγοι αὐτῶν μετέχουσι ὥσπερ ἄλλων τεχνῶν. καὶ νόμον γε θὲς παρ' ἐμοῦ τὸν μὴ δυνάμενον αἰδοῦς καὶ δίκης μετέχειν κτείνειν ὡς νόσον πόλεως.

Οὕτω δὴ, ὃ Σώκρατες, καὶ διὰ ταῦτα οἱ τε ἄλλοι καὶ Ἀθηναῖοι, ὅταν μὲν περὶ ἀρετῆς τεκτονικῆς ἢ λόγος ἢ ἄλλης τινὸς δημιουργικῆς, ὀλίγοι οἰονται μετεῖναι συμβουλῆς, καὶ ἐάν τις ἐκτὸς ὢν τῶν ὀλίγων συμβουλεύη, οὐκ E ἀνέχονται, ὡς σὺ φῆς· εἰκότως, ὡς ἐγὼ φημι· ὅταν δὲ εἰς συμβουλὴν πολιτικῆς ἀρετῆς ἴωσιν, ἣν δεῖ διὰ δικαιοσύνης 323 πᾶσαν ἰέναι καὶ σωφροσύνης, εἰκότως ἅπαντος ἀνδρὸς ἀνέχονται, ὡς παντὶ προσῆκον ταύτης γε μετέχειν τῆς ἀρετῆς, ἢ μὴ εἶναι πόλεις. αὕτη, ὃ Σώκρατες, τοῦτου αἰτία.

D. καὶ Ἀθηναῖοι] Vat. r. et Vind. καὶ οἱ Ἀθηναῖον, quod Stallb. recepit probante Astio; sed v. p. 324 C.

curius locutus esse fingitur, inter homines iam tum valeret. Eam ob causam Iupiter, nesimile quid in iustitia et verecundia accidat, non solum attribui omnibus, sed etiam exerceri ab omnibus iubet (καὶ πάντες μετεχόντων). Contra quam legem si quis faciat, eum tolli vult tanquam pestem civitatis. Protagoras igitur iustitiam negat homini ingentam et innatam esse aut sua sponte ab eo expeti, sed necesse esse, ut quicumque in societate civili velit versari, is illam virtutem exerceat, cf. Aristot. Pol. III. 9: ὁ νόμος συνθήμη καὶ, καθάπερ ἔφη Ἀνικόφρων ὁ σοφιστής, ἐργητής ἀλλήλοις τῶν δικαίων, ἀλλ' οὐχ οἷος ποιεῖν ἀγαθὸς καὶ δικαίους τοὺς πολίτας.

καὶ οἱ ἄλλοι δημιουργοί] int. ἱκανοὶ εἶσιν ἰδιώταις.

P. 323. διὰ δικαιοσύνης π. ἰέναι] Dictionem comparatis similibus formulis, veluti διὰ φρονήσεως ἰέναι, διὰ δόξης ἰέναι, διὰ ἡδονῶν πορεύεσθαι, διὰ τοῦ

δικαίου πορεύεσθαι, illustravit Heindorfius. Dedita autem opera Protagoras idem verbum ἰέναι et propria et metaphorica significatione in eodem enuntiato usurpavit; cf. μετεῖναι συμβουλῆς et εἰς συμβουλήν ἰέναι. p. 327 E: οὐδεὶς σοι φαίνεται . . εἰ ζητοῖς, οὐδ' ἂν εἰς φανεῖν . . οὐ βῆδιον τούτων διδάσκαλον φανῆται. Fusius de hac re expositum est in Stud. philol. p. 851 sq.

ὡς — προσῆκον] quippe quum conveniat. De hoc accusativo absoluto v. Krüg. Gr. 56. 9, 5.

ἢ μὴ εἶν. πό.] alioquin non essent urbes. Post ἢ negligentius illatus est infinitivus, quasi praecessisset ὡς ἀναγκαῖον, non ὡς προσῆκον. Phaedr. p. 271 D: δεῖ δὴ — δύνασθαι ἀκολουθεῖν ἢ μηδὲ εἰδέναι. Ibid. p. 245 E., ubi v. ann. Alia huius constructionis exemplum si qui desiderarent, ii adeant Heindorfium ad h. l. Stallb.

Ἴνα δὲ μὴ οἷη ἀπατᾶσθαι, ὡς τῷ ὄντι ἡγοῦνται πάντες ἄνθρωποι πάντα ἄνδρα μετέχειν δικαιοσύνης τε καὶ τῆς ἄλλης πολιτικῆς ἀρετῆς, τόδε αὖ λαβεῖ τεκμήριον. Ἐν γὰρ ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς, ὥσπερ σὺ λέγεις, ἕαν τις φῆ ἀγαθὸς ἀυλῆτης εἶναι ἢ ἄλλην ἡντινοῦν τέχνην, ἣν μὴ ἔστιν, ἢ καταγελωσῶσιν ἢ χαλεπαίνουσι, καὶ οἱ οἰκείοι προσιόντες νουθετοῦσιν ὡς μαινόμενον· ἐν δὲ δικαιοσύνη καὶ ἐν τῇ ἄλλῃ πολιτικῇ ἀρετῇ, ἕαν τινα καὶ εἰδῶσιν, ὅτι ἄδικός ἐστιν, ἕαν οὗτος αὐτὸς καθ' αὐτοῦ ἀληθῆ λέγῃ ἐναντίον πολλῶν, ὃ ἐκεῖ σωφροσύνην ἡγοῦντο εἶναι, τάλῃθ' ἔλεγεν, ἐνταῦθα μανίαν, καὶ φασὶ πάντας δεῖν φάναι εἶναι δικαίους, ἕαν τε ὦσιν ἕαν τε μὴ, ἢ μαίνεσθαι τὸν μὴ προσποιούμενον δικαιοσύνην, ὡς ἀναγκαῖον οὐδένα ὄντιν' οὐχὶ ἀμωσγρέπως μετέχειν αὐτῆς, ἢ μὴ εἶναι ἐν ἀνθρώποις.

Cap. XIII. Ὅτι μὲν οὖν πάντ' ἄνδρα εἰκότως ἀποδέχονται περὶ ταύτης τῆς ἀρετῆς σύμβουλον διὰ τὸ ἡγεῖσθαι

ἀπατᾶσθαι, ὡς τῷ ὄντι ἡγοῦνται] Constructio ad sensum conformata. Nam plene dicendum fuit ἀπατᾶσθαι ὑπ' ἑμοῦ λέγοντος: ne putes fraudulenter tibi persuaderi. Saepius ita usurpatum esse ἀπατᾶν et ἕξαπατᾶν significatione praegnantem, quam parum eleganter vocant grammatici, docuit Astius collatis locis Cratyl. p. 413 D. Xenoph. Anab. V, 7, 6. Quibus adde Lysiae locum orat. XIII. in Agorat. p. 491. ed. Reisk. §. 70: λέξει δέ, ὡ ἄνδρες δικασταί, καὶ ἕξαπατῆται ὑμᾶς πειράσεται, ὡς ἐπὶ τῶν τετρακοσίων Φρύγιζον ἀπέκτεινε. Dein πάντα ἄνδρα est nostrum jedermann; sic infra p. 325 A. Criton. p. 47 B. De Rep. II. p. 360 D. I. p. 331 B. Aristoph. Ran. v. 1033. al. Stallb. Verba ὡς τῷ ὄντι κτέ. rectius coniunges cum τόδε αὖ λαβεῖ τεκμήριον: Ne autem tibi mentiri credas, hoc etiam accipe argumentum, revera existimare omnes homines etc.

ἢ ἄλλην ἡντινοῦν τέχνην] Intell. ἀγαθός.

B. ἕαν τινα καὶ εἰδῶσιν] in iustitia vero ceterisque virtutibus civilibus, etiam

si quem noverint esse iniustum, si is de se ipse multis audientibus vera fateatur, quod quidem illic (in ceteris artibus) continentiam putabant esse, videlicet verum dicere, id hic insaniam esse existimant. Δικαιοσύνην nunc appellat sophista rem iudiciariam, quod nunc non mirum. De simili vocabuli usu vide annot. ad Gorg. c. XIX. Post ὃ ἡγοῦντο εἶναι perspicuitatis causa additum τάλῃθ' ἔλεγεν. v. Gorg. p. 476 E. p. 501 A. infra p. 351 A. Post ἐνταῦθα μανίαν int. ἡγοῦνται. Stallb.

προσποιούμενον δικαιοσύνην] Paulo durius et insolentius hoc dictum est pro προσποιούμενον δικαιον εἶναι.

ὡς ἀναγκαῖον] Facili opera ὄν addideris. Sed cautius hac in re versandum esse docebunt quae Heindorfius ad h. l. egoque ad Gorg. p. 495 C adscripsimus. Stallb.

Cap. XIII. C. ἀποδέχονται] int. οἱ τε ἄλλοι καὶ Ἀθηναῖοι, vel οἱ σοὶ πολέται, sed mirer, nisi Protagoras ipse alterutrum adiecerit.

παντὶ μετεῖναι αὐτῆς, ταῦτα λέγω· ὅτι δὲ αὐτὴν οὐ φύσει ἡγοῦνται εἶναι οὐδ' ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου, ἀλλὰ διδακτόν τε καὶ ἐξ ἐπιμελείας παραγίνεσθαι ἢ ἂν παραγίννηται, τοῦτό σοι μετὰ τοῦτο πειράσομαι ἀποδείξει. Ὅσα γὰρ ἡγοῦνται ἀλλήλους κακὰ ἔχειν ἄνθρωποι φύσει ἢ τύχῃ, οὐδεὶς θυμουται, οὐδὲ νουθετεῖ, οὐδὲ διδάσκει, οὐδὲ κολάζει τοὺς ταῦτα ἔχοντας, ἵνα μὴ τοιοῦτοι ὦσιν, ἀλλ' ἔλεοῦσιν. οἶον τοὺς αἰσχροὺς ἢ σμικροὺς ἢ ἀσθενεῖς τίς οὕτως ἀνόητος, ὥστε τι τούτων ἐπιχειρεῖν ποιεῖν; ταῦτα μὲν γὰρ, οἶμαι, ἴσασιν ὅτι φύσει τε καὶ τύχῃ τοῖς ἀνθρώποις γίννεται τὰ κακὰ καὶ τὰναντία τούτοις· ὅσα δὲ ἐξ ἐπιμελείας καὶ ἀσκήσεως καὶ διδαχῆς οἶονται γίνεσθαι ἀγαθὰ ἀνθρώποις, ἕαν τις ταῦτα μὴ ἔχη, ἀλλὰ τὰναντία τούτων κακὰ, ἐπὶ τούτοις που οἱ τε θυμοὶ γίνονται καὶ αἱ κολάσεις. καὶ αἱ νουθετήσεις. ὧν ἔστιν ἐν καὶ ἡ ἀδικία καὶ ἡ ἀσέβεια καὶ συλλήβδην πᾶν τὸ ἐναντίον τῆς πολιτικῆς ἀρετῆς. 324

Cap. XIII. P. 323. D. ἄνθρωποι φύσει ἢ τύχῃ] Heindorfius malebat ἡ φ. ἢ τύχῃ.

οἶμαι, ἴσασιν] Bodl. Vat. οἶμαι ἴσασιν. Vat. r. et Vind. οἶμαι ἴσασιν; alii et editt. vett. ἴσασιν, οἶμαι.

τὰ κακὰ καὶ τὰναντ.] Libri omnes τὰ καλὰ καὶ τὰναντ. v. Stud. philol. p. 847 sq.

Ὅσα γὰρ ἡγοῦνται—] Nam quaecunque mala homines inter se habere arbitrantur naturae vel fortunae culpa. De proximis Stallbaum haec subtiliter disputavit: Facile alicui istud οὐδὲ διδάσκει ceteris verbis importune interiectum videatur, ut mirandum sit neminem dum in eo offendisse, praesertim quum mox p. 323 E nonnisi οἱ τε θυμοὶ καὶ αἱ κολάσεις καὶ αἱ νουθετήσεις commemorantur. Sed vereor, ne nihil loco movendum sit, si quidem διδάσκων, quemadmodum nostrum zurechtweisen, de leniore reprehensione dici recte colligitur ex Apolog. Soer. p. 26 A: εἰ δὲ ἄκων διαφθείρω, τῶν τοιούτων καὶ ἀκουσίαν ἀμαρτημάτων οὐ δεῦρο νόμος εἰσάγειν ἐστίν, ἀλλ' ἰδίᾳ λαβόντα διδάσκειν καὶ νουθετεῖν, Mox p. 325 A: τὸν μὴ μετέχοντα καὶ διδάσκειν καὶ κολάζειν.

Ibid.: κολαζόμενος καὶ διδασκόμενος.

ταῦτα μὲν—τὰ κακὰ] ταῦτα est nominativus, v. p. 357 E, et cohaeret cum τὰ κακὰ, ut comprehendat deformitatem, parvitatem, imbecillitatem, quae naturalium malorum exempla allata erant. Pulchra et deformia quid hoc loco sibi velint, quo de bonis et malis agatur, nemo facile dixerit. Et Ficinum iam τὰ κακὰ invenisse, ex hac eius interpretatione patet: intelligunt sane, ut arbitror, omnes, haec mala eorumque contraria natura hominibus fortunaque provenire.

E. καὶ ἡ ἀσέβεια] Nec iustitiae nec temperantiae, quas Protagoras adhuc civiles virtutes dixit esse, contraria est impietas. Sed sophista nunc ad virtutem universam transitum sibi parat, v. p. 325 A. 329 C. 330 A.

ἐνθα δὴ πᾶς παντὶ θυμοῦται καὶ νουθετεῖ, δῆλον ὅτι ὡς ἐξ ἐπιμελείας καὶ μαθήσεως κτητῆς οὐσης. εἰ γὰρ ἐθέλεις ἐννοῆσαι τὸ κολάζειν, ὃ Σώκρατες, τοὺς ἀδικούντας τίποτε δύναται, αὐτό σε διδάξει, ὅτι οἱ γε ἄνθρωποι ἡγοῦνται παρασκευαστὸν εἶναι ἀρετῆν. οὐδεὶς γὰρ κολάζει τοὺς ἀδικούντας πρὸς τούτῳ τὸν νοῦν ἔχων καὶ τούτου ἕνεκα, ὅτι ἠδίκησεν, ὅστις μὴ ὥσπερ θηρίου ἀλογίστως τιμωρεῖται· ὁ δὲ μετὰ λόγου ἐπιχειρῶν κολάζειν οὐ τοῦ παρεληλυθότος ἕνεκα ἀδικήματος τιμωρεῖται — οὐ γὰρ ἂν τό γε πραχθὲν ἀγένητον θείη — ἀλλὰ τοῦ μέλλοντος χάριν, ἵνα μὴ αὐτὸς ἀδικήσῃ μῆτε αὐτὸς οὗτος μῆτε ἄλλος ὁ τούτου ἰδὼν κολασθέντα. καὶ τοιαύτην διάνοιαν ἔχων διανοεῖται παιδευτῆν εἶναι ἀρετῆν· ἀποτροπῆς γοῦν ἕνεκα κολάζει. ταύτην οὖν τὴν δόξαν πάντες ἔχουσιν, ὅσοι περ τιμωροῦνται καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ. τιμωροῦνται δὲ καὶ κολάζονται οἱ τε

P. 324. ἐνθα δὴ πᾶς π. φ.] Sic Bodl. Vat. pro vulg. ἐνθεν δὴ π. Deinde Stob. in Floril. T. 46. 92 verba οὐδεὶς γὰρ κολάζει — ἰδὼν κολασθέντα afferens pro πρὸς τούτῳ habet πρὸς τούτο τὸν νοῦν ἔχων, quod iniuria probat Ast.

B. ἵνα μὴ αὐθις ἀδ.] Bodl. Vat. ἵνα post ἀδικήσῃ iterant, quam lectionem Orellius suspicatus est ex τινὰ ὄρτα esse; bene. Dein iidem libri κολάζειν. ταύτην pro κολάζει. ταύτην.

P. 324. εἰ γὰρ ἐθέλεις — διδάξει] Futurum post εἰ ἐθέλεις illatum etiam infra p. 342 D; εἰ γὰρ ἐθέλει τις —, εὐρήσει αὐτὸν φ. τ. φαινόμενον. v. ad Phaedon, p. 68 C. — τί ποτε δύναται, quam tandem vim habeat. Stallb.

αὐτό σε διδάξει] per se ipsum i. e. ut nulla alia re opus sit, v. ad p. 320 D. Infra p. 329 B ὡς αὐτοὶ δηλοί. al. De sententia v. Senec. de ira I. 16, 21: 'Nam, ut Plato ait, nemo prudens punit, quia peccatum est, sed ne peccetur; revocari enim praeterita non possunt, futura prohibentur, et quos volet nequitiae male cedentis exempla fieri, palam occidet. . . ut alios pereundo deterreant.' De eodem argumento Plato in Gorg. p. 525 uberius explicat. Ceteri Graeci quid de poena senserint, vis vocis ἀλόλαστος haud dubie significat.

οἱ γε ἄνθρωποι] int. οἱ μετὰ λόγον ἐπιχειροῦντες κολάζειν, quibus oppositus est ὅστις ὥσπερ θηρίου ἀλογίστως τιμωρεῖται (ulciscitur). Non igitur omnes homines intelligit, sed quiratione qua praediti sunt, utuntur, ut in Menandri sententia: ὡς χάριέν ἐστ' ἄνθρωπος, ὅταν ἀνθρώπος ἦ.

C. τιμωροῦνται δὲ καὶ κολάζονται] Aristotel. Rhetor. I. 10, 17: διαφέρει δὲ τιμωρία καὶ κολασίς· ἡ μὲν γὰρ κολασίς τοῦ πάσχητος ἕνεκά ἐστιν, ἡ δὲ τιμωρία τοῦ ποιούντος, ἵνα ἀποπληρωθῇ. Rarior autem est hic usus verbi κολάζεσθαι pro κολάζειν. Heindorf. contulit Aristoph. Vesp. 405: νῦν ἐκείνο τοῦ ξύθνημον, ὃ κολαζόμεσθα, κέντρον ἐντέτατ' ὄν, cui Stallb. addit Plat. Menex. p. 240 D: κολασάμενοι τὴν ὑπερηφανείαν. Et qui his locis discrimen inter

ἄλλοι ἄνθρωποι οὓς ἂν οἴωνται ἀδικεῖν, καὶ οὐχ ἥμισυ Ἀθηναῖοι, οἱ σοὶ πολῖται· ὥστε κατὰ τούτον τὸν λόγον καὶ Ἀθηναῖοί εἰσι τῶν ἡγουμένων παρασκευαστὸν εἶναι καὶ διδακτὸν ἀρετῆν. Ὡς μὲν οὖν εἰκότως ἀποδέχονται οἱ σοὶ πολῖται καὶ χαλκῆως καὶ σκυτοτόμου συμβουλευόντος τὰ πολιτικά, καὶ ὅτι διδακτὸν καὶ παρασκευαστὸν ἡγοῦνται ἀρετῆν, ἀποδέδεικται σοι, ὃ Σώκρατες, ἱκανῶς, ὡς γ' ἐμοὶ φαίνεται.

Cap. XIV. Ἐτι δὴ λοιπὴ ἡ ἀπορία ἐστίν, ἣν ἀπορεῖς περὶ τῶν ἀνδρῶν τῶν ἀγαθῶν, τί δήποτε οἱ ἄνδρες οἱ ἀγαθοὶ τὰ μὲν ἄλλα τοὺς αὐτῶν υἱεῖς διδάσκουσιν ἢ διδασκάλων ἔχεται καὶ σοφοὺς ποιοῦσιν, ἣν δὲ αὐτοὶ ἀρετῆν ἀγαθοί, οὐδενὸς βελτίους ποιοῦσι. τούτου δὴ πέρι, ὃ Σώκρατες, οὐκέτι μῦθόν σοι ἐρῶ, ἀλλὰ λόγον. ὧδε γὰρ ἐννόη-

D. ὡς γ' ἐμοὶ φαίνεται] Sic plurimi libri pro vulg. ὡς γέ μοι φ.

Cap. XIV. λοιπὴ ἡ ἀπορία] Sic de Heindorfii coniectura scripsimus cui etiam Lobeck. Paralip. I. p. 512 tacite assensus est. Libri omnes λοιπὴ ἀπορία. Sed articulus ἡ, qui post λοιπὴ facile intercidere potuit, opus videtur esse, v. ann.

κολάζεσθαι et κολάζειν statuunt, ut illo castigantis studium significetur, ii subtilius quam verius iudicant. Protagorae quidem argumentandi vis in eo posita est idque pro concessio sumit, qui cum ratione castiget, eum non ad ultionem, sed ad emendationem eius qui deliquerit, spectare. Nullo igitur sententiae discrimine a Protagora bis positum est κολάζει, semel κολάζονται, ethoc quidem propter praecedens τιμωροῦνται.

ἀποδέχονται — συμβουλευόντος] Infra p. 339 D: οὐ φησιν ἀποδέχεσθαι αὐτοῦ τὰ αὐτὰ ἑαυτῶ λέγοντος, Isocr. or. 21, 18: εἰ ἀποδέξεσθε τῶν τὰ τοιαῦτα λεγόντων. v. de Leg. p. 634 C. ibique Stallb.

Cap. XIV. D. λοιπὴ ἡ ἀπορία —] restat dubitatio tua de viris bonis, quare etc. Respicit Protagoras Socratis dubitationem illam p. 319 E propositam eamque nunc discussurus est.

διδάσκουσιν ἢ διδάσκ.] institui et erudiri iubent.

Usitatus hoc in genere est verbum medium. Et mox ipse Protagoras; τὰ μὲν ἄλλα διδάσκονται τοὺς υἱεῖς, et ταῦτα δ' ἄρα οὐ διδάσκονται. Sed activo nunc utitur, ut supra p. 320 A: Περικλής, ὁ τοντωνὶ τῶν νεανίσκων πατήρ, τούτους, ἃ μὲν διδασκάλων εἶχετο, καλῶς καὶ εὖ ἐπαίδευσεν. Ibid. καταθέμενος ἐν Ἀρίφρονος ἐπαίδευσεν. Men. p. 94 A, ubi p. 93 D dictum αὐτὸν ἐπαίδευσάτο, prorsus eadem verbi significatione. v. Kuster ad Aristoph. Nub. v. 128. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 4 sq. Matth. ad Eurip. Med. v. 299. — ἣν δὲ αὐτοὶ ἀρ. ἀγ., sc. εἰσι. Rarior ellipsis ratio. v. Schaefer. Melett. p. 43 sq. Stallb. οὐκέτι μῦθον] Iam alter locus orationis ita modo in fabula Protagorae haeret, quia sophista virtutem a Iove profectam esse eiusque iussu ab omnibus exerceri dixit. Hinc vero solum argumentis ex ipsa re ductis se usurum esse profitetur. Ac primum sic argumentatur: Si unum

σου. Πότερον ἔστι τι ἐν, ἢ οὐκ ἔστιν, οὐ ἀναγκαῖον πάντας
 E τοὺς πολίτας μετέχειν, εἴπερ μέλλει πόλις εἶναι; ἐν τούτῳ
 γὰρ αὐτὴ λύεται ἢ ἀπορία, ἢν σὺ ἀπορεῖς, ἢ ἄλλοθι οὐδαμοῦ.
 εἰ μὲν γὰρ ἔστι, καὶ τοῦτό ἐστι τὸ ἐν οὐ τεκτονική, οὐδὲ
 χαλκεία, οὐδὲ κερραμεία, ἀλλὰ δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη καὶ
 325 τὸ ὄσιον εἶναι, καὶ συλλήβδην ἐν αὐτὸ προσαγορεύω εἶναι
 ἀνδρὸς ἀρετὴν· εἰ τοῦτ' ἔστιν οὐ δεῖ πάντας μετέχειν καὶ
 μετὰ τούτου πάντ' ἄνδρα, ἐάν τι καὶ ἄλλο βούληται μαν-
 θάνειν ἢ πράττειν, οὕτω πράττειν, ἄνευ δὲ τούτου μὴ, ἢ
 τὸν μὴ μετέχοντα καὶ διδάσκειν καὶ κολάζειν καὶ παῖδα
 καὶ ἄνδρα καὶ γυναῖκα, ἕωσπερ ἂν κολαζόμενος βελτίων
 γένηται, ὃς δ' ἂν μὴ ὑπακούῃ κολαζόμενος καὶ διδασκόμε-
 B νος, ὡς ἀνίατον ὄντα τούτου ἐκβάλλειν ἐκ τῶν πόλεων ἢ
 ἀποκτείνειν· εἰ οὕτω μὲν ἔχει, οὕτω δ' αὐτοῦ πεφυκός
 οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες εἰ τὰ μὲν ἄλλα διδάσκονται τοὺς υἱεῖς,

E. εἴπερ μέλλει πόλις εἶναι] Ald. Bas. I cum aliquot codd. mss. πολίτης εἶναι. Flor. b. in marg. πόλις τις εἶναι., unde lectionis illius origo apparet. v. p. 326 E.

P. 325. B. οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες εἰ τὰ μὲν ἄλλα] In his Heusdius εἰ delendum censuit.

aliquid est, cuius omnes cives debent participes esse, idque in iustitia et virtute consistit, quam omnes homines doctrina et institutione parari posse existimant (c. XIII.), efficitur, ut isti viri boni, qui filiis virtutem non tradant, ratione agant satis mira. Deinde (c. XV) docet, iis ipsis id praecipuae esse curae, ut filios ad virtutem adducant, denique explicat, cur haec patrum cura saepe prospero eventu careat.

P. 325. καὶ συλλήβδην — ἀνδρὸς ἀρετὴν] denique uno nomine illud appello hominis virtutem. De addito εἶναι v. ad p. 311 E.

εἰ τοῦτ' ἔστιν οὐ δεῖ —] si, inquam, hoc est etc. Nam denuo filium orationis redorditur. Mox iterum post longiorem verborum ambitum: εἰ οὕτω μὲν ἔχει κτέ., si igitur res ita se habet. In his οὐ δεῖ κτέ. a relativo transit ad demonstrativum μετὰ τούτου. Nam proprie

pergere debebat: καὶ μεθ' οὐ. Sed prorsus eodem modo Phileb. p. 12 B: ἦν ὅδε Ἀφροδίτην μὲν λέγεσθαι φησι, τὸ δ' ἄληθέστατον αὐτῆς ὄνομα Ἡδονὴν εἶναι. et alibi sexcenties. Itaque nihil habet offensionis quod mox adduntur haec: ἢ τὸν μὴ μετέχοντα — κολάζειν, ad quae apparet mente repetendum esse verbum δεῖ. Deinde verbo οὕτω ante πράττειν quasi iteratur praecedens illud μετὰ τούτου. Stallb.

καὶ παῖδα καὶ ἄνδ. κ. γυναικὰ] Quum de coercitione agatur, ratio non obscura est, cur puer primo loco, ultimo femina posita sit, v. ad p. 314 A.

B. οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες εἰ τὰ μὲν ἄλλα —] Non video repetitum hoc εἰ quid molestiae afferat. Neque haec in voculae collocatione. Nam istud οἱ ἀγαθοὶ cum vi dicitur ideoque tum primum locum in hac verborum comprehensione occupat, tum iteratur in periodi clausula. Stallb.

τοῦτο δὲ μὴ, σκέψαι, ὡς θαυμασίως γίνονται οἱ ἀγαθοί. ὅτι μὲν γὰρ διδακτὸν αὐτὸ ἡγοῦνται καὶ ἰδία καὶ δημοσία, ἀπεδειξαμεν· διδακτοῦ δὲ ὄντος καὶ θεραπευτοῦ, τὰ μὲν ἄλλα ἄρα τοὺς υἱεῖς διδάσκονται, ἐφ' οἷς οὐκ ἔστι θάνατος ἢ ζημία, ἐὰν μὴ ἐπιστῶνται, ἐφ' ὧν δὲ ἢ τε ζημία θάνατος αὐτῶν τοῖς παισὶ καὶ φυγαὶ μὴ μαθοῦσι μηδὲ θερα- C
 πευθεῖσιν εἰς ἀρετὴν, καὶ πρὸς τῷ θανάτῳ χρημάτων τε
 δημεύσεις καὶ ὡς ἔπος εἰπεῖν ξυλλήβδην τῶν οἰκῶν ἀνα-

θάνατος ἢ ζημία] Bodl. Vind. Venet. S. Ambros. Φ. ἢ ζημία. Male; v. annot. Dein libri omnes ἐφ' ὧν δὲ, pro quo Stallbaum et rec. editor. de Heindorfia coniectura scrips. ἐφ' ὧν δὲ. Sauppius vero nunc librorum scripturam vindicavit, cf. Stud. philol. p. 849 sq. Pro ἐπιστῶνται, quod exhibet Venet. Σ., vulgo ἐπίστωνται legitur. — Coisl. ἢ γὰρ ζημία. v. annot.

ὡς θαυμασίως γίνονται] vide, quam mire isti boni se habeant vel, quam mira istorum bonorum ratio evadat, videlicet ex hoc tuo iudicio. Adverbium θαυμασίως Schleiermacher. in θαυμάσιοι mutandum censuit eique nos etiam nuper assensi sumus. Fortasse tamen tolerari potest. Sauppius ad id defendendum hos locos attulit: Plutarch. mor. 127 A: ὡς οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνήσαντες καὶ εἰσαύριον ἠδέως γίνονται. 686 B: τοὺς παρὰ Πλ. δειπνήσαντας καὶ τῇ ὑστεραία καλῶς γίνεσθαι. Conf. O. Schneider ad Isocr. Panegy. §. 5.

ἐφ' ὧν] Protagoras, ut vulgarem loquendi modum sequeretur, dicere debuit ἐφ' οἷς, v. Lys. or. 22, 5: πεποίηκε παρὰ τοῖς νόμοις, ἐφ' οἷς θάνατος ἢ ζημία. Aeschin. or. 3, 250: ἐφ' οἷς ἔστιν ἐν τῶν νόμων ζημία θάνατος. Sed quum ἐφ' οἷς bis deinceps positum sophistae molestum videretur, orationis variandae gratia, quod minus usitatum sed non minus graecum erat, dicere maluit. Conf. Isocr. or. 15, 20: καὶ γὰρ αἰσχρὸν ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων παραγμάτων ἐλεημονεστάτους ὁμολογεῖσθαι εἶναι. ἐπὶ δὲ τοῖς ἀγῶσι τοῖς ἐνθάδε γιννομένοις πάναντία τῇ

δόξῃ φαίνεσθαι πράττοντας; cf. supra p. 318 A et ad p. 324 C.

ἢ τε ζημία θάνατος — καὶ πρὸς τῷ θαν.] Vocula τε aptius collocata esset post θάνατος, sed ista ἢ ζημία θάνατος, si sensum spectas, unam sane notionem efficiunt. Quamobrem τε primo adhaerescit vocabulo. Ceterum mirandum non est, quod in hac similibusque locutionibus v. ζημία articulum praefixum habet. Significatur enim poena legibus constituta. Demosth. or. 19, 127: τῶν τοιούτων ὁ νόμος θάνατον τὴν ζημίαν εἶναι κελεύει. Ibid. §. 331: ὃς θάνατον κελεύει τούτων τὴν ζημίαν εἶναι. Ibid. §. 286. al. Stallb.

καὶ ὡς ἔπος εἰπεῖν συλλήβδην —] tet, ut uno verbo comprehendam, domorum eversiones; ut Antiphontis domus eversa totumque genus infamatum est, v. de decem orat. I. p. 834. Non igitur Protagoras h. l. verbis ὡς (ἔπος) εἰπεῖν, de quibus v. p. 317 A, vim vocis ἀνατροπαί ut veritatem excedentis lenit, cf. de Leg. p. 728 A: πᾶς γὰρ ὅ τ' ἐπὶ γῆς καὶ ὑπὸ γῆς χροσὸς ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιός· ὡς δὲ εἰπεῖν συλλήβδην, ὃς ἄπερ ἂν νομοθέτης. . . τάττη. . . μὴ ἐθέλη ἐπιτηδένειν. . . οὐκ οἶδε. . . ψυχὴν κακοσχημονεστάτα διατιθεῖς.

τροπαί, ταῦτα δ' ἄρα οὐ διδάσκονται, οὐδ' ἐπιμελοῦνται πᾶσαν ἐπιμέλειαν; Οἴεσθαί γε χρῆ, ὦ Σώκρατες.

Cap. XV. Ἐκ παίδων σμικρῶν ἀρξάμενοι μέχρι οὐ-
περ ἂν ζῶσι καὶ διδάσκουσι καὶ νουθετοῦσιν. ἐπειδὴν
θάττον συνιῆ τις τὰ λεγόμενα, καὶ τροφὸς καὶ μήτηρ καὶ
παιδαγωγὸς καὶ αὐτὸς ὁ πατὴρ περὶ τούτου διαμάχονται,
D ὅπως ὡς βέλτιστος ἔσται ὁ παῖς, παρ' ἑκαστον καὶ ἔργον

Cap. XV. C. μέχρι οὐπερ ἂν ζ.] Sic codd. fere omnes. Vulgo
μέχρις οὐπερ, sed μέχρις a Platonis usu videtur abhorruisse, v. Stallb.
ad Sympos. c. XXIX. in. Aliter statuunt Lobeck, ad Phryn. p. 14.
Krüger, ad Dionys. Hal. Hist. p. 108., qui tamen variarum lectionum
apud Platonem rationem non subduxerunt.

θάττον συνιῆ τις] Sic Vat. pro vulg. συνιῆ. Bodl. accentu
caret. v. Buttman. Gr. Ampl. T. I. p. 543. Krüger. Gr. 38. 1, 5.

D. ὅπως ὡς βέλτ.] Recent. editiones inde ab Hermanniana cum
Bodl. Vind. Vat. Θ. r. ὡς omittunt. Male.

C. ταῦτα δ' ἄρα οὐ διδ.] Prorsus eodem modo post ἄρα
infertur δ' ἄρα Criton. p. 50 E:
ἢ πρὸς μὲν ἄρα σοὶ τὸν πατέρα
οὐκ ἔξ ἴσου ἦν τὸ δίκαιον —
πρὸς δὲ τὴν πατρίδα ἄρα καὶ
τοὺς νόμους ἔξέσται σοι; De Re-
publ. X. p. 600 D: ἀλλὰ Πρωτα-
γόρας μὲν ἄρα . . . καὶ Πρόδικος
. . . φιλοῦνται, Ὀμηρον δ' ἄρα . .
φασφδεῖν ἂν . . . εἶων; Usurpatur
haec ratio cum vi quadam et gra-
vitate in conclusione aminore ad
maius, quam dialectici vocant,
quum id, quod secundo loco com-
memoratur, propter rei antea
memoratae conditionem absur-
dum et ineptum videri significatur.
Similia notavimus ad Apolog.
Socr. p. 34 C. De repetito δὲ
v. Buttman. ad Demosth. Mid-
dian. p. 155. Stallb.

Οἴεσθαί γε χρῆ] Saepe Plato
hac formula usus est, ut Phaedon.
p. 68 B. Criton. p. 53 C. 54 B.

Cap. XV. Est hoc caput ad-
modum notabile, quippe ex quo
puerorum educatio et institutio,
quae apud Athenienses illa aetate
vigebat, optime cognosci possit.
Conf. Creuzer. Orat. de civitate
Athenar. p. 21 et 57. L. Wiese, viri
illustrissimi, commentat. quae
inscripta est: In optima Platonis
civitate qualis sit puerorum in-

stitutio (Premislav. 1834. 4) p. 8
sq. Becker Charicl. I, 19—66.
Cramer Histor. Educat. et In-
stitut. I. p. 280 sqq.

Ἐκ παίδων σμικρῶν —] Protogoras ipse dicere solebat:
φύσεως καὶ ἀσκήσεως διδασκαλία
δεῖται, καὶ ἀπὸ νεότητος δὲ ἀρ-
ξάμενους δεῖ μανθάνειν. Cramer
Anecd. Par. I. p. 171.

μέχρι οὐπερ ἂν ζῶσι] int.
οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες. De rep. 471 B:
μέχρι τούτου ποιήσονται τὴν
διαφορὰν, μέχρι οὐ ἂν οἱ αἰτιοὶ
ἀναγκασθῶσι . . . δοῦναι δίκην. De
re optime Plato ipse de L. p. 729 C:
παιδεία νέων διαφέρουσα ἔστιν οὐ
τὸ νουθετεῖν, ἀλλ' ἄπερ ἂν ἄλλον
νουθετῶν εἴποι τις, φαίνεσθαι
ταῦτα αὐτὸν δρῶντα διὰ βίον.

ἐπειδὴν θάττον —] Imita-
tus est hunc locum conscriptor
libri De rep. Lacedaemon. II. 1:
ἐπειδὴν τάχιστα οἱ παῖδες τὰ λε-
γόμενα] ἐπιμαθῶσιν, εὐθύς μὲν ἐπ'
αὐτοῖς παιδαγωγὸς θεραποντας
ἐφιστάσιν, εὐθύς δὲ πέμπουσιν
εἰς διδασκάλων μαθησομένων
καὶ γράμματα καὶ μουσικὴν καὶ
τὰ ἐν παλαιστροῖ.

D. ὅπως ὡς βέλτιστος —] Opus est ὡς, quod in filiis edu-
candis nemo sanus eo spectat, quae
res apud veteres, ut Aristides

καὶ λόγον διδάσκοντες καὶ ἐνδεικνύμενοι, ὅτι τὸ μὲν δί-
καιον, τὸ δὲ ἄδικον, καὶ τότε μὲν καλόν, τότε δὲ αἰσχρόν,
καὶ τότε μὲν ὅσιον, τότε δὲ ἀνόσιον, καὶ τὰ μὲν ποιεῖ, τὰ
δὲ μὴ ποιεῖ. καὶ ἂν μὲν ἐκὼν πεῖθηται· εἰ δὲ μὴ, ὥσπερ
ξύλον διαστρεφόμενον καὶ καμπτόμενον εὐθύνουσιν ἀπει-
λαῖς καὶ πληγαῖς. Μετὰ δὲ ταῦτα εἰς διδασκάλων πέμπου-
τες πολὺ μᾶλλον ἐντέλλονται ἐπιμελεῖσθαι εὐκοσμίας τῶν
παίδων ἢ γραμμάτων τε καὶ καθαρίσεως. οἱ δὲ διδάσκαλοι E
τούτων τε ἐπιμελοῦνται, καὶ ἐπειδὴν αὐτὰ γράμματα μάθωσι
καὶ μέλλωσι συνήσειν τὰ γεγραμμένα, ὥσπερ τότε τὴν
φωνήν, παρατιθέασιν αὐτοῖς ἐπὶ τῶν βάθρων ἀναγιγνώ-

τὰ μὲν ποιεῖ, τὰ δὲ μὴ] Sic Bodl. et Vat. unde Bekker. as-
sumpsit probantibus ceteris editor. praeter Stallb. qui vulg. τάδε μὲν
— τάδε δὲ servavit.

sensit, ne periculo quidem vacua
erat, sed ut quam optimi fiant et
quantum per eorum indolem licet,
virtute ornentur. Vel Persarum
rex eunuchos, quibus corpus filii
ab ortu recentis curandum trade-
bat, iussit μηχανάσθαι, ὅπως οἱ
ἄλλιστος ἔσται (Alcib. I. p. 121 D).
Conf. Euripid. Med. v. 289: χρῆ δ'
οὐποδ', ὅστις ἀρτίφρων πέφνη,
ἀνὴρ Παιδάς περὶ σωῶς ἐκδιδα-
σεσθαι σοφούς.

ἂν μὲν ἐκὼν πεῖθηται] Intell. εὐ ἔχει, frequenti ellipsi.
v. Gregor. Corinth. de Dialect.
p. 47 sqq. et supra p. 311 D.

Μετὰ δὲ ταῦτα εἰς διδ.
πέμπ.] Omnis liberorum insti-
tutio quum in arbitrio parentum
posita esset, ut nec quando pueri
nec cui in disciplinam tradendi
essent, publice praescriberetur,
conjectura id perspicere potest, quod
Protagoras ipse paulo post dicit,
puerum alium alio aetatis anno
scholam frequentare coepisse;
p. 326 C: οἱ τούτων νειῆς προ-
αίτατα εἰς διδασκάλων τῆς ἡλι-
κίας ἀρξάμενοι φοιτῶν ὀφθαίτατα
ἀπαλλασσονται. Sed quoto ae-
tatis anno rectissime id fieret, de
ea re iam inter veteres magna
erat dissensio. Plerique viri docti
pueros septem annis minores lit-
teris instituendos non putaverunt,
quia illa demum aetas et intel-
lectum disciplinarum capere et

PLAT. PROT.

laborem pati posset, v. Quintil.
Inst. Orat. I. I, 15. Platoni vero
ne ea quidem aetas animi exco-
lendi studiumatura visa est; quin
ille pueros ad decimum usque ae-
tatis annum ad corporis tantum
exercitationes artesque incum-
bere voluit, ut decennalesdemum
in scribendo et legendo exerceren-
tur, v. de Leg. p. 809 E. — Publi-
ca cura eo tantum spectavit, ne
quid in scholis contra honestatem
fieret, v. Aeschin. or. 1, 9 sqq. Plat.
de Leg. p. 804 E. Xenoph. Cyrop.
1. 2, 2. al.

ἐπειδὴν γράμματα μά-
θωσι] int. γράψαι τε καὶ ἀνα-
γνώσκειν (de Leg. p. 810 B). Solo
ap. Lucian. Anach. 21: γράμμα-
τα γράψασθαι καὶ τορῶς αὐτὰ
ἐπιλέξασθαι διδάσκουμεν. — ὡς-
περ τότε. quem admodum an-
tea, v. Phaedr. p. 271 E. Gorg.
p. 488 C. al.

ἐπὶ τῶν βάθρων] βάθρα
sunt subsellia scholastica,
v. ad p. 315 C. Commentarii in-
star est locus Legg. p. 810 E: λέ-
γω μὲν, ὅτι ποιηταὶ τε ἡμῖν εἰσί
τινες ἐπὶ τῶν ἑξαμέτρων ἀμύπολλοι
καὶ τριμέτρων καὶ πάντων δὴ
τῶν λεγομένων μέτρων, οἱ μὲν
ἐπὶ σπουδῆν, οἱ δὲ ἐπὶ γέλωτα
ἀρμηγρότες, ἐν οἷς φασὶ δεῖν —
τούς ὀρθῶς παιδευομένους τῶν
νέων τρέφειν καὶ διακορεῖς ποι-

σκειν ποιητῶν ἀγαθῶν ποιήματα καὶ ἐμμανθάνειν ἀνα-
 326 κάουσι, ἐν οἷς πολλὰ μὲν νουθετήσεις ἐνεῖσι, πολλὰ δὲ
 διέξοδοι καὶ ἔπαινοι καὶ ἐγκώμια παλαιῶν ἀνδρῶν ἀγα-
 θῶν, ἵνα ὁ παῖς ζῆλῶν μιμῆται καὶ ὀρέγεται τοιοῦτος γε-
 νέσθαι. οἳ τ' αὖ καθαρισταὶ ἕτερα τοιαῦτα σωφροσύνης τε
 ἐπιμελοῦνται καὶ ὅπως ἂν οἱ νέοι μηδὲν κακουργῶσι. πρὸς
 δὲ τούτοις, ἐπειδὴν καθαρίζουν μάθωσιν, ἄλλων αὖ ποιητῶν
 B ἀγαθῶν ποιήματα διδάσκουσι, μελοποιῶν, εἰς τὰ καθαρι-

εἶν, πολυμήρους τ' ἐν ταῖς ἀνα-
 γνάσεσι ποιούντας καὶ πολυμα-
 θεῖς, ὅλους ποιητὰς ἐμμανθά-
 νοντας· οἳ δὲ ἐν πάντων κεφα-
 λαία ἐκλέξαντες καὶ τινὰς ὅλας
 ῥήσεις εἰς ταῦτό ξυναγαγόντες
 ἐμμανθάνειν φασὶ δεῖν εἰς μνη-
 μῆν τιθεμένων, εἰ μέλλει τις
 ἀγαθὸς ἦμῖν καὶ σοφὸς ἐν πο-
 λυπειρίας καὶ πολυμαθίας γενέ-
 σθαι. Stallb.

ποιητῶν ἀγαθῶν ποιή-
 ματα] Phaedr. p. 278 C: Ὀμηρῶ
 καὶ εἰ τις ἄλλος αὖ ποιῆσιν ψι-
 λῆν συντέθεικε. Grammatistae
 enim carmina musicis modis ca-
 rentia tradiderunt, quibus inpro-
 ximis lyrice opponuntur; v. de
 Leg. p. 810 B, ac plerique, ut par
 erat, Homeri maxime carmina
 tractabant, etsi erant qui illa ut
 nimis prisca fastidirent. Plutarch.
 Alcib. VII: ἐπέστη (Ἀλκιβιάδης)
 γραμματοδιδασκάλῳ καὶ βιβλίον
 ἤτησεν Ὀμηρικόν· εἰπόντος δὲ
 τοῦ διδασκάλου, μηδὲν ἔχειν
 Ὀμήρου, κορυφῶν καθιόμενος
 αὐτοῦ, παρήλαθεν. Ἐτέρου δὲ
 φήσαντος, ἔχειν Ὀμηρον ὅφ' αὐ-
 τοῦ διασφωμένον· εἶτ', ἔφη,
 γράμματα διδάσκεις. . . καὶ οὐχὶ
 τοὺς νέους παιδεύεις. Praeter
 Homerum Hesiodus et Theognis
 in scholis usui erant, de illo v.
 Aeschin. or. 3, 73, de hoc Welcker
 Theogn. p. 72. Isocrat. 2, 43.

ἐμμανθάνειν] int. in scholis
 ipsis. Ratio qua in hac re usi
 sunt grammatae memoratur
 Euthyd. p. 276 C: τί δέ, ὦ Κλεινία,
 ὁπότε ἀποστοματίζοι ἡμῖν ὁ
 γραμματιστής, πότεροι ἐμμανθά-
 νον τῶν παιδῶν τὰ ἀποστοματι-
 ζόμενα, οἱ σοφοὶ ἢ οἱ ἀμαθεῖς;

P. 326. πολλὰ δὲ διέξο-
 δοι —] Διεξιλεῖν τῷ λόγῳ est
 oratione persequi: quod saepe
 numero copiosae narrationis ha-
 bet significationem. Itaque διέξο-
 δοι sunt narrationes de
 virtutibus laudibusque vir-
 rorum clarorum et illu-
 strium. Stallb.

οἳ τ' αὖ καθαρισταὶ —]
 De citharistarum munere et of-
 ficio deque musica ab ingenuis
 adolescentibus mature discenda
 et exercenda v. Legg. p. 812 A.
 sqq. de Republ. III. p. 398 sqq.
 Aristotel. Polit. VIII. 5. Plu-
 tarch. de Music. T. V. P. II. p.
 662 ed. Wyttenb. Aristoph.
 Nub. v. 966: εἶτ' αὖ (ὁ καθαρι-
 στῆς) προμαθεῖν ἔσμ' ἐδιδασκεν
 τῷ μῆρῳ μὴ ξυνέχοντα, ἢ Παλλ-
 λάδα περὶ πόλιν δεινάν, ἢ
 Τηλέπορον τι βόαμα, Ἐρτει-
 ναμένους τὴν ἀρμονίαν, ἣν οἱ
 πατέρες παρέδωκαν. Stallb. Plato
 pueros tredecim annos natos ad
 musicam accedere et per tres
 deinceps annos fidibus discere
 vult de Leg. p. 809 E.

ἕτερα τοιαῦτα] tali iti-
 dem modo, v. ad p. 318 A et in-
 fra p. 344 D: καὶ γεωργόν —
 ἀμῆχανον ἂν θεῖη καὶ ἰατρὸν
 ταῦτά ταῦτα. Stallb.

οἱ νέοι] Aristot. Pol. VIII. 6:
 ἡ μὲν οὖν ἀρχύτον πλαταγὴ ἐστὶ
 τοῖς νηπίοις ἀρόπτουσα τῶν
 παιδιῶν, ἡ δὲ παιδεία πλαταγὴ
 τοῖς μετέξοισι τῶν νέων.

εἰς τὰ καθαρισματα ἐντε-
 νοντες] citharoedicis modis in-
 cludentes. Nam τόνος quum et
 ad vocum fidiumve cantum per-
 tineat et adversum mensuram s.

ματα ἐντείνοντες, καὶ τοὺς ῥυθμούς τε καὶ τὰς ἀρμονίας
 ἀναγκάζουσι οἰκειοῦσθαι ταῖς ψυχαῖς τῶν παιδῶν, ἵνα
 ἡμερώτεροί τε ᾧσι, καὶ εὐρυθμότεροί καὶ εὐαρμωστότεροι
 γιγνόμενοι χρήσιμοι ᾧσιν εἰς τὸ λέγειν τε καὶ πράττειν·
 πᾶς γὰρ ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου εὐρυθμίας τε καὶ εὐαρμο-
 στίας δεῖται. ἔτι τοίνυν πρὸς τούτοις εἰς παιδοτρίβον πέμ-
 πουσιν, ἵνα τὰ σώματα βελτίω ἔχοντες ὑπηρετῶσι τῇ δια-
 νοίᾳ χρηστῇ οὕσῃ, καὶ μὴ ἀναγκάζονται ἀποδειλιάν δια-
 τὴν πονηρίαν τῶν σωμάτων καὶ ἐν τοῖς πολέμοις καὶ ἐν

P. 326. B. ἔτι τοίνυν πρὸς τούτοις] Paris. E. et Flor. b.
 πρὸς τούτοις omittunt, probante Bekkero.

metrum, ἐντείνειν τι est aliquid
 vel musicis modis vel versu in-
 cludere; hac significatione po-
 situm est Phaedon. p. 60 D: περὶ
 τῶν ποιημάτων ὧν πεποίηκας,
 ἐντείνεις (sc. εἰς ἔπος s. εἰς μέ-
 τρον) τοὺς τοῦ Ἀίσωπον λόγους. .
 ἄλλοι τινὲς με ἤροτο.

ἀναγκάζουσι οἰκειοῦ-
 σθαι ταῖς ψυχ.] Disciplinas
 honestas puerorum animis flitu
 impressas esse tradit Xenoph.
 Cyrop. II. 2, 14: κἀνάμασι διδά-
 σκαλοι παισὶν ἀγαθὰ μαθήματα
 μηχανῶνται, conf. Aristot. Pol.
 VIII. 5: οὐ παιζουσι μανθάνον-
 τες· μετὰ λυπῆς γὰρ ἢ μάθησις.
 De sententia idem eodem capite
 extr. πολλοὶ φασὶ τῶν σοφῶν οἱ
 μὲν ἀρμονίαν εἶπαι τὴν ψυχὴν,
 οἳ δ' ἔχουν ἀρμονίαν.

B. ἵνα ἡμερώτεροί τε ᾧσι,
 καὶ εὐρ.] Quam praeclare ve-
 teres de vi et efficacia musices
 senserint, quum multi loci alio-
 rum scriptorum testantur, tum
 Platonis verba de Republ. III.
 p. 401 D. E, ubi inter alia:
 καταδύεται, inquit, εἰς τὸ ἐντὸς
 τῆς ψυχῆς ὁ τε ῥυθμὸς καὶ ἀρ-
 μονία, καὶ ἐρωμενέστατα ἄπτε-
 ται αὐτῆς φέροντα τὴν εὐσχη-
 μοσύνην, καὶ ποιεῖ εὐσχημόνα,
 εἰάν τις ὀρθῶς τραφῇ. Stallb.

πᾶς γὰρ ὁ βίος —] Aristi-
 des Quintil. de Music. I.
 p. 2: πᾶσα ἡλικία καὶ σύμπας
 βίος, ἅπαντα δὲ πρᾶξις μουσικῆ
 μόνη τελῶς ἂν κατακοσμηθῆι.
 Cicero de Offic. I, 40: Sic-

ut in fidibus aut in tibiis,
 — sic videndum est in vi-
 ta, ne forte quid discrepet,
 vel multo etiam magis, quo
 maior et melior actiorum
 quam sonorum concentus
 est. Stallb.

ἔτι τοίνυν πρὸς τούτοις]
 Aristoph. Plut. v. 1002: καὶ πρὸς
 ἐπὶ τούτοις εἶπε. De simili ser-
 monis ubertate v. Lobeck. ad
 Phrynich. p. 754.

εἰς παιδοτρίβον πέμπ.]
 Pueri enim, postquam litterarum
 et artis musicae initia perceperant,
 paedotribarum disciplinae
 tradebantur, a quibus in pala-
 estris artem gymnasticam docerentur.
 Plat. de Republ. III.
 p. 403 C: μετὰ δὴ μουσικῆν
 γυμναστικῆν θρεπτέοι οἱ νεανίαι.
 Alcibiad. I. p. 106 E Socrates
 ad Alcibiadem: ἔμαθες γὰρ σύ
 γε, κατὰ μνήμην ἐμὴν, γράμματα
 καὶ καθαρίζουν καὶ παλαίειν.
 Legg. VII. p. 813 A sqq. Crit.
 p. 50 D. Aristoph. Nubb. v. 973
 item post citharistam mentionem
 magistri gymnastici facit. Ceterum
 Hesychius, Photius, alii, v. παιδοτρίβης per γυμνα-
 στῆς interpretantur. Haec fere
 Stallb. Dolendum est, quod Soc-
 rates hanc rem ut in vulgus nota-
 tam leviter modo attigit apud
 Xenoph. Mem. III. 5, 22, ubi Peri-
 cles minori: οἰμαί σε, inquit,
 οὐδὲν ἤττον ἔχειν εἰπεῖν ὁπότε
 στρατηγεῖν ἢ ὁπότε παλαίειν
 ἤρξω μανθάνειν. Id vero dubium

ταῖς ἄλλαις πράξεσι. καὶ ταῦτα ποιοῦσιν οἱ μάλιστα δυνάμενοι μάλιστα· μάλιστα δὲ δύνανται οἱ πλουσιώτατοι, καὶ οἱ τούτων υἱεῖς πρῶταίτατα εἰς διδασκάλων τῆς ἡλικίας ἀρξάμενοι φοιτᾶν ὀφθαίτατα ἀπαλλάττονται. Ἐπειδὴν δὲ ἐκ διδασκάλων ἀπαλλαγῶσιν, ἡ πόλις αὐτοὺς τε νόμους ἀναγκάζει μανθάνειν καὶ κατὰ τούτους ζῆν κατὰ παράδειγμα, ἵνα μὴ αὐτοὶ ἐφ' αὐτῶν εἰκὴ πράττωσιν, ἀλλ' ἀτεχνῶς ὥσπερ οἱ γραμματισταὶ τοῖς μῆπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων ὑπογράφαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι οὕτω τὸ γραμματεῖον διδῶσι καὶ ἀναγκάζουσι γράφειν κατὰ τὴν

C. οἱ μάλιστα δυν. μάλιστα] Libri of (Bodl. οὐ) μάλιστα δυν. Alterum μάλιστα ex Heindorfii coniectura additum, qui recte: Quid, inquit, qui non possunt magis quam ceteri (μάλιστα), num facere negligunt prorsus? Hoc dicens Protagoras suam ipse argumentationem labefactasset.

κατὰ τούτους ζῆν κατὰ παράδειγμα] Elegans est coniectura Heindorfii: κατὰ τούτους ζῆν καθάπερ παράδειγμα, i. e. καθάπερ κατὰ παράδειγμα. Sed v. Hanow Exercit. in Com. Graec. I. p. 140. Dobreis ad Aristoph. Plut. v. 314. Schaefer ad Lam. Bos. p. 782; cf. ann. ad p. 337 E.

D. τὸ γραμματεῖον διδῶσι] V. γραμματίον, quod e Bodl. et Vat. Bekker. mutavit.

non videtur, quin pueri iisdem annis, quibus litteraturam et musicam docebantur, corporum etiam exercitationi in palaestra vacaverint. Eisdem autem artibus, quas a paedotriba didicerant, postea e pueris egressi in gymnasiis nullo docente operam dederunt.

C. πρῶταίτατα . . τῆς ἡλικίας] Poll. Onom. I. 69: τὸ πρῶταίτατα καὶ ὀφθαίτατα οὐκ ἐπὶ ἡμέρας μέρους ἀλλ' ἐπὶ χρόνον λέγεται . . ὡς ἐπὶ τῶν τι πραττόντων πρὸ καιροῦ ἢ μετὰ καιρόν, πρῶτ' ἡλικίας καὶ πρῶταίτερον καὶ πρῶταίτατα, ὅθεν τῆς ἡλικίας, ὀφθαίτερον, ὀφθαίτατα, v. p. 310 C.

ἡ πόλις — ἀναγκάζει μανθάνειν] Apud Lacedaemonios quidem, quorum leges (ῥῆτραι) non scriptae essent, id factum est; sed de tali Atheniensium cura publica nihil, quod sciam, aliunde constat. Solo ipse apud Lucianum (Anachars. c. 22) Scythae illi hospiti dicit: ὄνθμιζομεν τὰς γνάμιας (τῶν νέων), νόμους τε τοὺς κοινοὺς ἐκδιδάσκον-

τες, οἱ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκεινται ἀναγιγνώσκουσι μεγάλους γραμμὰς ἀναγεγραμμένους. Andocid. or. I. 84: τοὺς νεορομένους τῶν νόμων ἀναγράφειν εἰς τὸν τοῖχον . . σκοπεῖν τῷ βουλομένῳ. Harpocrat. s. v. ὁ κάτῳθεν νόμος. Poll. Onom. VIII. 128. Publice igitur illae leges propositae erant, ut disci possent; et dicebantur, quia si cuius conscientiam fugiebant, qui sui iuris esset, cum imperiti incommodo id factum est, v. Aeschin. or. I. 18.

D. αὐτοὶ ἐφ' αὐτῶν εἰκὴ πρ.] ipsi perse, respicit Socratis verba αὐτοὶ περιόντες νέμονται ὥσπερ ἄφροι, ἐάν που αὐτόματοι περιτύχουσι τῇ ἀρετῇ p. 320 A. cf. p. 323 C.

ὑπογράφαντες γραμμὰς] Hodie pueri ante quam singularum litterarum formae suis ac propriis ductibus lineatae iis imitandae proponuntur, variorum generum ductibus ac lineis formandis exercentur; talia lineamenta, quibus figurae litterarum

ὑφήγησιν τῶν γραμμῶν, ὡς δὲ καὶ ἡ πόλις νόμους ὑπογράψασα, ἀγαθῶν καὶ παλαιῶν νομοθετῶν εὐρήματα, κατὰ τούτους ἀναγκάζει καὶ ἄρχειν καὶ ἄρχεσθαι, ὅς δ' ἂν ἐκτὸς βαίνη τούτων, κολάζει· καὶ ὄνομα τῇ κολάσει ταύτῃ καὶ παρ' ὑμῖν καὶ ἄλλοθι πολλαχοῦ, ὡς εὐθυνοῦσης τῆς Ε δίκης, εὐθύναι. Τοσαύτης οὖν τῆς ἐπιμελείας οὔσης περὶ ἀρετῆς ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ, θαυμάζεις, ὦ Σώκρατες, καὶ ἀπορεῖς, εἰ διδασκόν ἐστιν ἀρετῆ; Ἀλλ' οὐ χορῆ θαυμάζεις, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον, εἰ μὴ διδασκόν.

Cap. XVI. Διὰ τί οὖν τῶν ἀγαθῶν πατέρων πολλοὶ υἱεῖς φαῦλοι γίνονται; τοῦτο αὐτὸ μάθε· οὐδὲν γὰρ θαυμαστόν, εἴπερ ἀληθῆ ἐγὼ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἔλεγον, ὅτι τοῦτου τοῦ πράγματος, τῆς ἀρετῆς, εἰ μέλλει πόλις εἶναι, 327 οὐδένα δεῖ ἰδιωτεύειν. Εἰ γὰρ δὴ ὁ λέγω οὕτως ἔχει —

E. τῆς δίκης, εὐθύναι] Steph. εὐθύναι, pravo accentu. Bodl. εὐθύνη superscriptum habet, quod volebat restitutum Cornarius, recte adversante Heindorfio, qui pluralem numerum in formulis forensibus legitimum esse monuit ideoque non sine causa nunc positum.

praeformabantur, grammatae praescriptis videntur. Plerique interpretes γραμμὰς intelligunt lineas eo consilio a magistris ductas, ut pueri directe s. ad lineam scriberent. Huic interpretationi obstant verba proxima γράφειν κατὰ τὴν ὑφήγησιν τῶν γραμμῶν, pro quibus dicendum fuisset γράφειν κατὰ γραμμὴν vel ἐπὶ γραμμῆν. Veteres varias rationes in scribendi arte tradenda secutos esse intelliges e Quintil. Inst. Or. lib. I. c. 1 Senec. epistol. 94. 51.

ὡς δὲ καὶ ἡ πόλις] — Ὡς pro οὕτως dictum ut p. 338 A: ὡς οὖν ποιήσετε. De rep. p. 530 D: ὡς πρὸς ἀστρονομίαν —, ὡς πρὸς ἐκαστόν τι φορᾶν. Thucyd. 3. 37: ὡς οὖν χορῆ καὶ ἡμᾶς ποιεῖν. v. Krüg. Gr. 25. 10, 11. Voculam δὲ in comparationibus sic positam copiose illustrant Heindorf. ad Phaedon. p. 72 C et Schaefer. Melett. Crit. Spec. I. p. 59.

ἐκτὸς βαίνη τούτων] De Leg. p. 697 B: τούτων ἂν ἐκτὸς

τις βαίνη νομοθέτης. Ibid. p. 876 E: μὴ ποτε βαίνωιν ἐξωτῆς δίκης. Eadem vi migrandi Plato posuit ἐμβαίνειν de rep. 338 E et ἐξέρχεσθαι de Leg. p. 644 B.

E. εὐθύναι] correctiones. Tim. Lex. p. 125 interpretatur δίκαι κατὰ τῶν ἀρχόντων κακῶς, ubi v. Ruhnken. conf. Aristot. Pol. VI. 8 (1322 C. Bekk.): ἐπεὶ δὲ εἶναι τῶν ἀρχῶν . . διαχειρίζουσι πολλὰ τῶν κοινῶν, ἀναγκαῖον ἕτερον εἶναι τὴν ληφομένην λογισμὸν καὶ προσεϋθυνοῦσαν . . καλοῦσι δὲ τοῦτους οἱ μὲν εὐθύνοους, οἱ δὲ λογιστάς, οἱ δὲ ἐξεταστάς, οἱ δὲ συνηγόρους.

Cap. XVI. τῶν ἀγαθῶν πατέρων — υἱεῖς φαῦλοι] Iam Homerus: παῦροι γὰρ τοὶ παῖδες ὁμοιοὶ πατρὶ πέλονται, οἱ πλεονες κακίους, παῦροι δὲ τε πατρὸς ἀρεῖους (Od. II. 276).

ἐν τοῖς ἔμπροσθεν] P. 323 A. — οὐδένα δεῖ ἰδιωτεύειν recte Heindorfius interpretatur: in ceteris quidem rebus alios esse δημιουργούς,

ἔχει δὲ μάλιστα πάντων οὕτως — ἐνθυμήθητι ἄλλο τῶν ἐπιτηδευμάτων ὅτι οὖν καὶ μαθημάτων προελόμενος. εἰ μὴ οἶόν τ' ἦν πόλιν εἶναι, εἰ μὴ πάντες ἀλλήτοι ἦμεν, ὁποῖός τις ἐδύνατο ἕκαστος, καὶ τοῦτο καὶ ἰδία καὶ δημοσία πᾶς πάντα καὶ ἐδίδασκε καὶ ἐπέπληττε τὸν μὴ καλῶς ἀλοῦντα, καὶ μὴ ἐφθόνηι τούτου, ὥσπερ νῦν τῶν δικαίων καὶ τῶν νομίμων οὐδεὶς φθονεῖ οὐδ' ἀποκρούττεται ὥσπερ τῶν ἄλλων τεχνημάτων — λυσιτελεῖ γὰρ, οἶμαι, ἡμῶν ἢ ἀλλήλων δικαιοσύνη καὶ ἀρετή· διὰ ταῦτα πᾶς παντὶ προθυμῶς λέγει καὶ διδάσκει καὶ τὰ δίκαια καὶ τὰ νόμιμα —

Cap. XVI. P. 327. καὶ τοῦτο καὶ ἰδία] καὶ ante ἰδία accessit e Bodl. Vat. Venetis, Florentis, aliis. Mox pro ἐδίδασκε Bekkerus e solo Vatic. Θ διεδίδασκε dedit.

B. ἀλλήτοι τοὺς νεῖς γίγνεσθαι] Vulgo γενέσθαι, quod ex plurimis optimisque libris mutatum.

alios ἰδιώτας; in iustitia nemini licere ἰδιώτην esse, sed unumquemque quasi δημιουργόν quendam esse oportere. Verba εἶπερ μὲλλει πόλις εἶναι sic intelligas: siquidem civitas futura sit salva et incolumis; ut Criton. p. 50 B: ἢ δοκεῖ σοι οἶόν τε ἔτι ἐκείνην τὴν πόλιν εἶναι καὶ μὴ ἀνατετραφῆναι. Proxima sic intelligas: Nam si, quod ego contendo, neminem debere virtutis minus gnarum aut imperitum esse, vere dictum est, ut est sane, rem tecum considera quovis alio studiorum et disciplinarum genere exempli causa adhibito. Stallb.

P. 327. ὁποῖός τις ἐδύνατο ἕκαστος] Intell. ἀλλήτοι εἶναι.

καὶ ἐπέπληττε τὸν μὴ καλῶς.] Accusativus τὸν ἀλοῦντα e verbo ἐδίδασκε pendet, remotiore eo quidem, sed totius sententiae primario, et cum πάντα cohaeret. Rectissime enim Stallbaumius: Poterat, inquit, simpliciter dici: πᾶς πάντα ἐδίδασκε τὸν μὴ καλῶς ἀλοῦντα. Quod

quidem in mente habens scriptor interiectum istud καὶ ἐπέπληττε non respicit, sed casum participii superiori illi πάντα accommodat, v. ad Phaedon. p. 94 D et ann. ad p. 313 B. Similiter mox verba ὥσπερ τῶν ἄλλων τεχνημάτων cohaerent cum remotioribus τῶν δικαίων — οὐδεὶς φθονεῖ, perinde ac si οὐδ' ἀποκρούττεται non esset interiectum. Veram esse hanc interpretationem docent etiam verba καὶ μὴ ἐφθόνηι τούτου, quae more loquendi pervulgato ad πᾶς πάντα ἐδίδασκε referuntur. P. 320 B: μὴ φθονήσης, ἀλλ' ἐπίδειξον. Lachet. p. 200 B: διδάξω καὶ σέ, καὶ οὐ φθονήσω. Sympos. p. 223 A: ἀλλ' ἕασον, καὶ μὴ φθονήσης τῷ μερικίῳ ὑπ' ἐμοῦ ἐπαινεθῆναι. Tim. p. 23 D: φθόνος οὐδεὶς, — ἀλλὰ σοῦ τε ἕνεκα ἐγὼ κ. τ. λ. Men. p. 71 D: εἶπον καὶ μὴ φθονήσης. al. v. Bernhardt De Syntax. Gr. p. 351.

B. διδάσκει καὶ τὰ δίκαια] καὶ rectius abesset et ex syllaba finali verbi διδάσκει videtur nasasse. Referuntur haec ad superiora νῦν τῶν δικαίων καὶ τῶν νομίμων οὐδεὶς φθονεῖ.

εἰ οὖν οὕτω καὶ ἐν ἀλλήτοι πᾶσαν προθυμίαν καὶ ἀφθονίαν εἶχομεν ἀλλήλους διδάσκων, οἶμαι ἂν τι, ἔφη, μάλλον, ὢ Σώκρατες, τῶν ἀγαθῶν ἀλλήτοι ἀγαθοὺς ἀλλήτοι τοὺς νεῖς γίγνεσθαι ἢ τῶν φαύλων; οἶμαι μὲν οὐ, ἀλλὰ ὅτου ἔτυχεν ὁ υἱὸς εὐφρέστατος γενόμενος εἰς ἀλλήτοι, οὗτος C ἂν ἐλλόγιμος ἠξήθη, ὅτου δὲ ἀφνης, ἀκλεῆς· καὶ πολλάκις μὲν ἀγαθοῦ ἀλλήτοι φαῦλος ἂν ἀπέβη, πολλάκις δ' ἂν φαύλου ἀγαθός. ἀλλ' οὖν ἀλλήτοι γ' ἂν πάντες ἦσαν ἱκανοὶ ὡς πρὸς τοὺς ἰδιώτας καὶ μηδὲν ἀλλήσεως ἐπαίοντα. οὕτως οἶον καὶ νῦν, ὅστις σοι ἀδικώτατος φαίνεται ἀνθρώπος τῶν ἐν νόμοις καὶ ἀνθρώποις τετραμμένων, δί-

C. ἀλλ' οὖν — γ' ἂν] Libri omnes ἀλλ' οὖν — γούν. Correxit Nattmann de Plat. Prot. p. 12.

οὕτως οἶον καὶ] Haec librorum scriptura a Sauppio mutata est in οὕτως ὅου καὶν, sed. v. ann.

εἰ οὖν οὕτω —] Parenthesi absoluta revertitur oratio unde digressa erat: cuius rei indicium facit οὖν, ut Euthydem. p. 290 B. C. Apol. Socr. p. 29 D. p. 40 D. Sympos. p. 201 D. al. Stallb.

οἶμαι ἂν τι, ἔφη, μάλλον] Expectabas μάλλον τι. Sed v. Xenoph. Cyrop. I, 6, 11: οἶμαι τι, ἔφη, ἥττον τοῦτο εἶναι αἰσχρόν.

C. οὗτος ἂν ἐλλόγιμος ἠξήθη] i. e. οὗτος ἂν ἠξήθη ὥστε ἐλλόγ. γίγνεσθαι. Frequens est haec verborum ἀξίειν, αἰρεῖν, τελεῖν, παιδεύειν, διδάσκειν, al. constructio, quam grammatici appellant prolepsin adiectivi. Demosthen. or. 2, 5: παρακρονοῦμενος μέγας νῦν ἠξήθη. Plat. de Republ. VIII. p. 565 C: ἕνα τινὰ αἰεὶ δῆμος εἴθε ... τρέφειν τε καὶ ἀξίειν μέγαν. Aeschyl. Agam. v. 761: μέγαν τελεσθέντα ὄλβον. Eurip. Heraclid. v. 575: διδάσκει σοφόν, redde sapientes, de quo genere loquendi consulas imprimis Bentley. Epist. ad Mill. p. 18. Valcken. Diatrib. p. 205. Ahlmeier de prolepsi poetica. Paderborn 1827. Meyer commentatio de epithetorum ornant. vi et natura. Eutin. 1837. Aen. Koch. Luc. Char. p. 52 sqq. Stallb. Comparativo usus est Plato

de Leg. p. 681 A: τῶν οἰκήσεων μεξίονον ἀξίειν. Thucyd. IV. 171: τοὺς λόγους μακροτέρους οὐ μνημονοῦμεν. — Deinde ad ἀκλεῆς per zeugma intelligendum ἐγένετο.

ἀλλ' οὖν ἀλλήτοι γ' ἂν π.] Frequens ἀλλ' οὖν — γε. Sophist. p. 254 C: ἀλλ' οὖν λόγου γε ἐνδεῖς μηδὲν γινώμεθα. Aeschin. or. 3, 11: ἀλλ' οὖν προβάλλεται γέ τι πρὸ τῆς αἰσχύνης. al. Deinde ὡς πρὸς τοὺς ἰδ. est: si cum rudibus comparantur. Stallb.

οὕτως οἶον καὶ νῦν] H. e. quemadmodum credis (v. p. 327 B: οἶμαι ἂν τι μάλλον κτέ et οἶμαι μὲν οὐ), si civitas stare non posset, nisi omnes cives essent tibi cines, artem tibia canendi nemini defuturam, ita nunc quoque existima, quum, ut vidimus, iustitiam in civibus omnibus inesse oporteat, qui tibi videatur iniustissimus, eum praeditum esse iustitia atque adeo, si cum agrestibus comparatur, antistitem quendam eius virtutis esse. Itaque in verbis δίκαιον αὐτὸν εἶναι partic. ἂν, quam excidisse quidam arbitrati sunt, per sententiae rationem ne ferri quidem potest.

ἐν νόμοις καὶ ἀνθρώποις] Stallbaumius semper sibi molesta fuisse dicit verba καὶ ἀνθρώποις, sed egregie illustrantur Isocratis loco or. II. 2, in quo orator

καιον αὐτὸν εἶναι καὶ δημιουργὸν τούτου τοῦ πράγματος,
D εἰ δέοι αὐτὸν κρίνεσθαι πρὸς ἀνθρώπους, οἷς μήτε παιδεία
ἔστί μήτε δικαστήρια μήτε νόμοι, μηδὲ ἀνάγκη μηδεμία
διὰ παντὸς ἀναγκάζουσα ἀρετῆς ἐπιμελεῖσθαι, ἀλλ' εἶεν
ἄγριοι τινες, οἷοι περ οὖς πέρυσι Φερεκράτης ὁ ποιητῆς
ἐδίδαξεν ἐπὶ Ἀθηναίῳ. ἢ σφόδρα ἐν τοῖς τοιούτοις ἀνθρώ-
ποις γενόμενος, ὥσπερ οἱ ἐν ἐκείνῳ τῷ χορῷ μισάνθρωποι,

D. μισάνθρωποι] C. F. Heinrichus hanc Pherecratis fabulam eandem fuisse ac Chironem et chorum e Centauris constituisse ratus in commentat., quae inscripta est: Demonstratio et restitutio loci corrupti e Platon. Protagora (Kiliae 1813. 4), ἡμιάνθρωποι coniecit, pro quo leniore mutatione μισάνθρωποι scribendum censuit Jacobs. Anthol. Palat. III. 2. p. 800. Quas coniecturas reiecit Meineke Fragm. Com. Graec. I. p. 71 sqq. prolato loco Themist. or. 26. p. 323 C.

causas, cur tyranni in virtute comparanda civibus sint inferiores, has profert: τοὺς ἰδιώτας ἔστί πολλὰ τὰ παιδεύοντα, μάλιστα μὲν τὸ μὴ τροφῶν. . . ἐπειθ' οἱ νόμοι. . . ἔτι δ' ἡ παρρησία καὶ τὸ φανερώς ἐξείναι τοῖς τε φίλοις ἐπιπλήξει καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἐπιθῆσθαι ταῖς ἀλλήλων ἀμαρτίαις κτέ. Eiusmodi admonitiones et coercitiones nulla lege constitutae hic sunt intelligendae, quibus solivagus homo non magis quam tyrannus corrigitur.

D. ἀλλ' εἶεν ἄγριοι τινες —] H. e. ἀλλ' οἷοι εἶεν ἄγριοι τινες, sed quos fingamus ferros esse et agrestes. Sic enim hic optativus explicandus. v. ad Remp. VIII. p. 549 A. Stallb.

οἷοι περ οὖς πέρυσι Φερεκράτης] Quales erant in fabula quam superiore anno docuit Pherecrates in certamine Lenaico. Ita haec explicuit Casaubonus ad Athen. lib. V. p. 218 D, ubi quo tempore fabula acta sit, his verbis proditur: ἐδιδάχθησαν δὲ οἱ ἄγριοι ἐπ' Ἀριστίωνος ἄρχοντος h. e. Ol. 89, 4, v. praefat. p. 23 Paucis reliquis exceptis et haec fabula et ceterae Pherecratis, qui in veteris comoediae poetis nobilissimis numeratus est et ἀτιμωτάτος dicitur Athenaeo p. 268 x intmreiderunt. Notum est metrum Pherecrateum, quo invento

ipse videtur gloriarī ap. Hephaest. p. 101; v. schol. Arist. Nub. v. 563. Meineke Fragm. Com. Graec. I. 68; II, 283,

ἐπὶ Ἀθηναίῳ] Aristoph. Acharn. v. 504: Ἄντοί γὰρ ἔσμεν οὐπὶ Ἀθηναίῳ τ' ἀγῶν, ubi scholiastes: εἰς τὰ Ἀθηναία καθῆκε τὸ δράμα, v. Demosth. or. 21, 10. Agebantur autem Bacchi Lenaei dies festi ac solemnes summa hieme, mense Gamelione, ut docet Proclus ad Hesiod. Op. et D. v. 506: τῷ Γαμηλιῶνι, καθ' ὃν καὶ τὰ Ἀθηναία παρ' Ἀθηναίους. Ἴωνες δὲ τοῦτον (τὸν μῆνα) οὐδ' ἄλλως, ἀλλὰ Ἀθηναίῳνα καλοῦσι. De Lenaeorum origine et celebratione v. Aug. Mommsen Heortologia p. 332 sqq.

ὥσπερ οἱ ἐν ἐκείνῳ τ. χορ. μισάνθρωποι] int. ἐγένοντο ἐν τοῖς τοιούτοις h. e. ἀγροῖς ἀνθρώποις. Longissime a vero aberrat opinio eorum, qui ἀγροῖους ac μισάνθρώπους eosdem esse arbitrantur. Hi enim inter homines educati et sub legibus aequo iure cum ceteris vivere docti propter civium pravitatem hominum coetus urbesque reliquerant, illi ab omni animi cultu semper remoti vel pessimo cive multo erant peiores. Aristoph. Lysistr. v. 812: οὗτος ἄρ' ὁ Τίμων ἄγεθ' ὑπὸ μίσους πολλὰ καταρασάμενος ἀνδράσι πονηροῖς, ubi schol.: ἐπιεικῆς ἦν καὶ ἔφηνε τοὺς πο-

ἀγαπήσαις ἂν, εἰ ἐντύχοις Εὐρυβάτῳ καὶ Φρυώνδῳ, καὶ ἀνολοφύραι' ἂν ποθῶν τήντων ἐνθάδε ἀνθρώπων πονηρίαν. νῦν δὲ τροφῆς, ὃ Σώκρατες, διότι πάντες διδάσκα- E
λοι εἰσιν ἀρετῆς, καθ' ὅσον δύνανται ἕκαστος, καὶ οὐδεὶς σοὶ φαίνεται. εἴθ' ὥσπερ ἂν εἰ ζητοῖς, τίς διδάσκαλος τοῦ ἑλληνίζειν, οὐδ' ἂν εἰς φανεῖν, οὐδέ γ' ἂν, οἶμαι, εἰ ζητοῖς, 328
τίς ἂν ἡμῖν διδάξειε τοὺς τῶν χειροτεχνῶν υἱεῖς αὐτῆν

E. φαίνεται. εἴθ' ὥσπερ] Sic cum libris omnibus Bekker. et Turicensis. Recentiores editores φαίνεται εἶναι. ὥσπερ de Heindorfii coniectura, quae placuit etiam Astio et Stallbaumio. Sed videntur Graeci particula εἶτα nonnunquam paulo liberius usi esse, ut a nostratibus partic. nun saepe usurpatur. Minus certe h. l. displicet quam εἶναι, quod post praegressum εἰσι plane redundat.

νηρούς. Illius similes erant Pisthetaerus et Euelpides, quos Aristophanes in Avibus vitam litium ac negotiorum plenam fugientes facit. Recte igitur Heindorfius: „Quantum, inquit, assequi coniectura queam, rem ita institutam fuisse opinor a Pherecrate, ut chorum facerent homines non suae tantum reipublicae, sed omnium omnino hominum osores, qui civitate sua relicta quum inter feros immanesque homines secessissent, mox resipiscentes illam, unde abierant, societatem hominum civilemque vitam requirerent. Quorum exemplo Protagoras Socratem dicit eiulaturum desiderio vel pravissimorum Athenis hominum.“ — Phrynondas et Eurybatus propter insignem morum pravitatem proverbio celebrati sunt. v. Suidas et Harpocrat. s. v. Aeschin. or. 3, 137 ibique schol. Et Eurybati famam ad ultimam graecae linguae memoriam servatam esse, e recenti voce Ὑπερρυβάτος apparet, qua ὁ ὑπερβάλλον Εὐρυβάτον πονηρῶν significabatur, v. Bekker. Anecd. Gr. I. p. 67.

P. 328. τίς ἂν ἡμῖν διδάξειε] ἡμῖν ne quis sollicitet, conf. Kriiger Gr. 48. 6. Structura verborum paullo impeditior propter anacoluthon. Nam post

οὐδέ γ' ἂν inferri debebat deinde ὁμόδιος ἂν τούτων διδάσκαλος φανεῖν. Quoniam autem plura interiecta sunt, mutata paululum orationis forma haec adduntur: οὐ ὁμόδιον οἶμαι εἶναι — τούτων διδάσκαλον φανῆναι. In quibus quod etiam negandi particula iterata est, id neminem opinor, morabitur. Ad καθ' ὅσον — ὄντες ὁμοτέχνοι liquet apud animum intelligendum esse αὐτοὺς διδάσκειν. Haec vero, τούτους ἔτι τίς ἂν διδάξειεν, iterant praecedentia illa τίς ἂν ἡμῖν διδάξειε, interposito tamen ἔτι, praeterea, quod referendum ad verba ἦν δὴ παρὰ τοῦ πατρὸς μεμαθήκασι, quam iam a patre didicerunt. Itaque totum locum interpretamur sic: quemadmodum enim, si Graeceloquendum magistrum quaeras, prorsus nullus apparuerit, neque etiam, opinor, si quaeras, quis nobis possit opificum filios eam ipsam artem docere, quam iam a patre acceperunt, quantum quidem per patrem eiusque amicos ὁμοτέχνους fieri id potuerat, hos, inquam, si quaeras, quis adhuc (in arte illa sua) docere possit, non facile arbitror futurum, ut quis horum magister existat s. prodeat; imperitorum au-

ταύτην τὴν τέχνην, ἣν δὴ παρὰ τοῦ πατρὸς μεμαθήκασι, καθ' ὅσον οἶός τ' ἦν ὁ πατήρ καὶ οἱ τοῦ πατρὸς φίλοι ὄντες ὁμοτέχνοι, τούτους ἔτι τίς ἂν διδάξειεν, οὐ θάδιον οἶμαι εἶναι, ὃ Σώκρατες, τούτων διδάσκαλον φανῆναι, τῶν δὲ ἀπειρῶν παντάπασιν θάδιον, οὕτω δὲ ἀρετῆς καὶ τῶν ἄλλων πάντων. ἀλλὰ κἄν εἰ ὀλίγον ἔστι τις ὅστις διαφέρει ἡμῶν προσιβάσαι εἰς ἀρετὴν, ἀγαπητόν. Ὡν δὴ ἐγὼ οἶμαι εἶς εἶναι, καὶ διαφερόντως ἂν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ὀνήσαι τινα πρὸς τὸ καλὸν καὶ ἀγαθὸν γενέσθαι, καὶ ἀξίως τοῦ μισθοῦ ὃν πράττομαι, καὶ ἔτι πλείονος, ὥστε καὶ αὐτῷ δοκεῖν τῷ μαθόντι. διὰ ταῦτα καὶ τὸν τρόπον τῆς πράξεως τοῦ μισθοῦ τοιοῦτον πεποίημαι. ἐπειδὴν γὰρ τις παρ' ἐμοῦ μάθῃ, ἂν μὲν βούληται, ἀπέδωκεν ὃ ἐγὼ πράττομαι ἀργύ-

P. 328. B. ὀνήσαι] Libri omnes νοῆσαι, quod emendavit Do breus advers. II. p. 391.

ἀπέδωκεν] Libri ἀποδέδωκεν, quod Sauppis plane eiecit. De hac permutatione perfecti et aoristi v. ad p. 320 A et Stud. philolog. p. 852. Perfectum Heindorfius sic defendit, ut interpretetur: quando quis ex me didicit, ubi voluerit, iam numeravit. Sed nulla in tali perfecto conditio esse potest. Exempla vide ap. Krüger. Gr. 53. 3, 4.

tem facile est invenire magistrum: eadem etiam virtutis ceterarumque rerum omnium ratio est. Stallb.

ἀλλὰ κἄν εἰ ὀλίγον —] sed si quis est qui vel paululum nobis in eo praestet, ut alios ad virtutem provehat: contenti esse debemus. De κἄν εἰ, quod aut cum indicativo aut cum optativo coniungitur, v. Stallbaum. ad Phaedon. p. 71 B. Sententiam illustrant Archidami verba ap. Thucyd. I, 84: πολὺ διαφέρειν οὐ δεῖ νομίζεῖν ἀνθρώπων ἀνθρώπων, κρᾶτιστον δὲ εἶναι ὅστις ἐν τοῖς ἀναγκαιοτάτοις παιδευέται.

B. Ὡν δὴ ἐγὼ οἶμαι —] Ex his igitur me arbitrator unum esse et praeter ceteros institutione mea aliquem, veluti Hippocratem, ad virtutem iuvare posse, idque sic, ut dignus sim ea mercede, quam exigo, adeoque etiam maiore, ita ut ipsi etiam discenti ita videatur. cf. Hipp. I. p. 281 B: ἰατρὸς εἰ παρὰ τῶν νέων πολλὰ χρήματα λαμβάνων ἔτι πλείω ὠφελεῖν ἂν λαμβάνεις. Quum

Protagoras h. l. de virtute tradenda disserat, νοῆσαι nullum hic habet locum; ὀνήσαι eodem modo positum est de Rep. p. 600 D: εἴπερ οἶός τ' ἦν πρὸς ἀρετὴν ὀνήσαι ἀνθρώπους.

τὸν τρόπον — τοιοῦτον πεπ.] Rem paulo aliter narrat Aristoteles Ethic. Nicom. IX. 1: (ὅπερ φασὶ καὶ Πρωταγόραν ποιεῖν) ὅτε γὰρ διδάξειεν ἀδήποτε, τιμῆσαι τὸν μαθόντα ἐπέλενεν, ὅσον δοκεῖ ἀξία ἐπίστασθαι, καὶ ἐλάμβανε τοσοῦτον. Veriora reique naturae aptiora videntur esse, quae Plato h. l. de sophistae instituto tradidit, eum non omnes, sed eos tantum discipulos, qui pecuniam ab ipso constitutam solvere nolissent, iuratos disciplinas aestimare et quanti aestimassent, tantum solverè iussisse. Eum aliis etiam conditionibus docuisse argumento sunt ea, quae de eius lite cum Euathlo tradunt Apuleius Flor. IV. 18. et Gellius N. A. V. 10. Cum quibus consentit Diogenes Laertius, qui (IX. 59) Protagoram dicit a singulis discipulis institutionis

ριον· ἂν δὲ μή, ἐλθὼν εἰς ἱερὸν ὁμόσας, ὅσον ἂν φῆ ἀξία C εἶναι τὰ μαθήματα, τοσοῦτον κατέθηκε.

Τοιοῦτόν σοι, ἔφη, ὃ Σώκρατες, ἐγὼ καὶ μῦθον καὶ λόγον εἶρηκα, ὡς διδασκὼν ἀρετῆ, καὶ Ἀθηναῖοι οὕτως ἡγοῦνται, καὶ ὅτι οὐδὲν θαυμαστὸν τῶν ἀγαθῶν πατέρων φαύλους υἱεὶς γίνεσθαι καὶ τῶν φαύλων ἀγαθούς, ἐπεὶ καὶ οἱ Πολυκλείτου υἱεὶς, Παράλου καὶ Ξανθίππου τοῦδε ἡλικιωῖται, οὐδὲν πρὸς τὸν πατέρα εἰσί, καὶ ἄλλοι ἄλλων δημιουργῶν. τῶνδε δὲ οὐπω ἀξίον τοῦτο κατηγορεῖν. ἔτι γὰρ ἐν αὐτοῖς εἰσιν ἐλπίδες· νέοι γάρ.

Cap. XVII. Πρωταγόρας μὲν τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπιδειξάμενος ἀπεπαύσατο τοῦ λόγου. καὶ ἐγὼ ἐπὶ μὲν πολὺν χρόνον κεκληγημένος ἔτι πρὸς αὐτὸν ἔβλεπον ὡς ἐροῦντά τι, ἐπιθυμῶν ἀκούειν· ἐπεὶ δὲ δὴ ἤσθόμην, ὅτι τῷ ὄντι πεπανμένος εἶη, μόγις πως ἐμαυτὸν ὥσπερ εἰς συναγείρας εἶπον, βλέψας πρὸς τὸν Ἰπποκράτη· Ὡ παῖ Ἀπολλοδώρου, ὡς χάριν σοι ἔχω, ὅτι προὔτρεψάς με ὧδε ἀφικέσθαι· πολ-

ὅσον ἂν φῆ ἀξία] Sic codd., nisi fallor, omnes. Vett. editt. ὅσον ἂν φησι ἀξία, quod frustra defendit Thiersch. Gr. p. 644. 8. ed. 3. Librarius, qui i adscriptum pro s habuerat, quum tertia persona verbi opus esset, φησι scripsit, hiatus minime curans.

C. πατέρων φ. υἱεὶς γίνεσθαι] Sic longe plurimi codd. in iisque optimi. V. γενέσθαι.

Cap. XVII. D. ἐπεὶ δὲ δὴ ἤσθόμην.] Sic. Bodl. et Vatican. pro vulg. ἐπειδὴ δὲ ἤσθόμην.

pretium exegisse centenas minas (circ. 2250 imperiales), cf. Quint. Inst. Or. III. 1. 10.

ἐλθὼν εἰς ἱερὸν] Cicero pro Balb. c. 5: Athenis, aiunt, quum quidam apud eos, qui sancte graviterque vixisset et testimonium dixisset et, ut mos Graecorum est, ad aras accederet etc.

C. τῶνδε δὲ οὐπω ἀξίον τοῦτο κατ.] hivero (Paralus et Xanthippus) nondum commerentur huiusmodi reprehensionem, quum adhuc liceat bona de iis sperare propter iuventutem. Nam ἀξίον ἔστιν est iustum est, decet. Stallb.

Cap. XVII. D. ἐπὶ μὲν πολὺν χρόνον κεκληγημένος]

ad multum tempus delinitus usque eum intuebar. Neque enim cum Heindorfio haec, ἐπὶ μὲν π. χρόνον, traxerim ad seq. ἔβλεπον. Menex. p. 235 A: καὶ ἐκαστοτε ἔστηκα — κηλούμενος. Ibid. B: οὕτως ἔναυλος ὁ λόγος τε καὶ ὁ φθόγγος παρὰ τοῦ λέγοντος ἐνδύεται εἰς τὰ ὦτα, ὥστε μόγις τετάρτη ἢ πέμπτη ἡμέρα ἀναμιμνήσκουμαι ἐμαυτοῦ. — ὡς ἐροῦντά τι, putans eum aliquid dicturum. Stallb.

ὧδε ἀφικέσθαι] Photius Lex. p. 658, 14 et Suidas s. v. Ὡδε haec habent: ὧδε οὐ μόνον τὸ οὕτως, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνθάδε ὡς ἡμεῖς. . καὶ Πλάτων που κέχρηται ἀντὶ τοῦ δεῦρο καὶ ἐνθάδε. τὸ δὲ οὕτως ἐν τοῖς πλείστοις δηλοῖ. Huius Platonis loci

Ε λου γὰρ ποιῶμαι ἀκηκοέναι ἢ ἀκήκοα Πρωταγόρου. ἐγὼ γὰρ ἐν μὲν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ ἠγούμην οὐκ εἶναι ἀνθρωπίνην ἐπιμέλειαν, ἣ ὅι ἀγαθοὶ ἀγαθοὶ γίνονται· νῦν δὲ πέπεισμαι. πλὴν σμικρὸν τί μοι ἐμποδῶν, ὃ δῆλον ὅτι Πρωταγόρας θαδίως ἐπεκιδιιάξει, ἐπειδὴ καὶ τὰ πολλὰ ταῦτα ἐξεδίδαξε. καὶ γὰρ εἰ μὲν τις περὶ αὐτῶν τούτων
329 συγγένοιτο ὄρωσιν τῶν δημηγόρων, τάχ' ἂν καὶ τοιοῦτους λόγους ἀκούσειεν ἢ Περικλέους ἢ ἄλλου τινὸς τῶν ἱκανῶν εἰπεῖν· εἰ δὲ ἐπανεροῖτό τινά τι, ὥσπερ βιβλία οὐδὲν ἔχουσιν οὔτε ἀποκρίνασθαι οὔτε αὐτοὶ ἐρέσθαι, ἀλλ' ἐάν τις καὶ σμικρὸν ἐπερωτήσῃ τι τῶν φηθέντων, ὥσπερ τὰ χαλκεία πληγέντα μακρὸν ἤχει καὶ ἀποτείνει, ἐάν μὴ ἐπιλά-

E. ἢ ὅι ἀγαθοὶ ἀγαθοὶ γ.] Sic Stallb. cum codd. optimis neque numero paucis. V. ἢ ἀγαθοὶ ὅι ἀγ. Bodl. Vat. ἢ ἀγαθὸν ὅι ἀγαθοὶ.

P. 329. βιβλία] Bodl. et Vat. βυβλία. Deinde δόλιχον Stephanus probantibus Meineke Fragm. Com. Graec. III. p. 366. Sauppe et Deutschle. Libri δολιχόν.

immemor Meineke Fragm. Com. Graec. II. p. 47 levitatis Photium incusat negatque ὡς apud bonos scriptores pro δεῦρο vel ἐνθάδε inveniri.

E. ἢ ὅι ἀγαθοὶ ἀγαθοὶ γίνονται.] Hanc scripturam nos quoque vulgatae praeferimus; nullam enim videmus causam, cur praedicatum ἀγαθοὶ h. l. praepositum, quod vi sua adeo non eminet, ut nullo sententiae detrimento vel omitti possit. v. ad p. 344 D. De sententia v. ad p. 319 B.

ἐπεκιδιιάξει] Euthyphr. p. 7 A: ἀλλὰ σὺ δῆλον ὅτι ἐπεκιδιιάξεις, ὡς ἔστιν ἀληθῆ ἢ λέγεις.

P. 329. ὥσπερ βιβλία οὐδὲν ἔχουσιν — ἐρέσθαι] Saepius Socrates in hac quaestione, quam de virtutum coniunctione et conspiratione instituit, concionandi et colloquendi discrimen memorat et Protagoram, qui utriusque disputandi generis sit peritus, rogat, ut hoc velit uti i. e. ut longis orationibus missis breviter vel respondendo vel interrogando sermones secum conferat. Pro οὐδὲν ἔχουσιν οὔτε ἀποκρ. οὔτε ἐρέσθαι breviter dici

potuit οὐκ ἐπίστανται διαλέγεσθαι. Cratyl. p. 390 C: τὸν ἐρωτῶν καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπιστάμενον ἄλλο τι σὺ καλεῖς ἢ διαλέκτικόν; Οὐκ, ἀλλὰ τοῦτο. Male haec verba accipiunt, qui oratores quum interrogati sint omnino tacere arbitrentur; respondent illi, sed non ad ea quae ex iis quaesita erant neque ita, ut interrogantis intellectus rationem habeant, quapropter libris similes dicuntur, v. Phaedr. p. 275 D sqq., semperque longam rursus orationem ordiuntur.

μακρὸν ἤχει] Neutrum eodem modo cum aliis verbis sonum quandam significantibus coniungitur; supra p. 310 B τῇ φωνῇ μέγα λέγων, p. 334 D μείζον φθέγγεσθαι. Euthydr. p. 305 B φθγγόμενα καὶ βοῶντα μέγιστον τὰ σιδήρια λέγεται, ἐάν τις ἀφηται, et notum Homericum μακρὸν ἀῦτειν.

ἀποτείνει] Ad hoc verbum ex praecedentibus facile intelligas τὴν ἤχη. Similiter sine casu et absolute positum Gorg. p. 458 B: καὶ νῦν ἴσως πόρρω ἀποτενοῦμεν, ἣν διαλεγόμεθα, i. e. μακρολογήσομεν. Verbum ἐπι-

βηταί τις, καὶ οἱ ῥήτορες οὕτω σμικρὰ ἐρωτηθέντες δόλιχον κατατείνουσι τοῦ λόγου· Πρωταγόρας δὲ ὅδε ἱκανὸς B μὲν μακροὺς λόγους καὶ καλοὺς εἰπεῖν, ὡς αὐτὸ δηλοῖ, ἱκανὸς δὲ καὶ ἐρωτηθεὶς ἀποκρίνασθαι κατὰ βραχὺ καὶ ἐφόμενος περιμεῖναι τε καὶ ἀποδέξασθαι τὴν ἀπόκρισιν, ἢ ὀλίγοις ἐστὶ παρεσκευασμένα. νῦν οὖν, ὃ Πρωταγόρα, σμικροῦ τινος ἐνδεής εἰμι πάντ' ἔχειν, εἰ μοι ἀποκρίναιο τὸδε. τὴν ἀρετὴν φῆς διδασκτὸν εἶναι, καὶ ἐγὼ, εἴπερ ἄλλω

B. ὡς αὐτὸ δηλοῖ] αὐτὸ ex Par. E auctoribus Stephano et Hemsterhusio (Anecd. T. I. p. 177) repositum. Ceteri libri ὡς αὐτὰ δηλοῖ. Deinde ἀποκρίνασθαι Vat. r et Vindob. praebent. Vulgo ἀποκρίνεσθαι.

ἐνδεής εἰμι πάντ' ἔχειν] Vindobb. cum Vat. r. εἰμι καὶ πάντ' ἔχειν.

εἴπερ ἄλλω τῷ ἀνθρώπῳ.] Bodl. Vat. ἄλλω τῶν ἀνθρώπων. Male.

λαμβάνεσθαι eleganter positum, quum et proprie de iis dicatur, qui vasa contractant eoque sonum eorum reprimunt, et metaphorice significetprehendere (rationis repressandae causa) et redarguere veluti Sympos. p. 214 E. Gorg. p. 469 C. al. Proxima καὶ οἱ ῥήτορες οὕτω κ. τ. λ. referenda sunt ad ὥσπερ τὰ χ. πλ. μ. ἤχει. Vulgaris loquendi consuetudo exigebat οὕτω καὶ οἱ ῥήτορες σμ., quod non vereor ne ex Paris. E. revocandum sit. De Rep. I. p. 354 B: ὥσπερ οἱ λίχνοι ἀπογεύονται, καὶ ἐγὼ μοι δοκῶ οὕτως κ. τ. λ. IX. p. 585 A: ὥσπερ δὲ πρὸς τὸ μέλαν ἀποσκοποῦντες, καὶ πρὸς τὸ ἄλμπον οὕτως κ. τ. λ. Phaedr. p. 230 D. al. Stallb.

δόλιχον τοῦ λόγου] Ad vulgatam scripturam δολιχόν τοῦ λόγου tuendam Astius plures locos attulit, quibus adiectivum cum genitivo substantivi eiusdem generis componitur, ut Xenoph. Cyrop. III. 2, 2: σκοπῶν κατενοεὶ πολλὴν τῆς χώρας. . . ἐρημον καὶ ἀργὸν οὐσαν, Aristoph. Acharn. v. 350: τῆς μαρίλης συγχήν. al., sed multo h. l. languidius est adiectivum quam substantivum δόλιχος, de quo v. ann. ad p. 335 E. Simili significatione hanc vocem posuit Epierates: ἐπεὶ δὲ δόλιχον τοῖς ἔτεσιν ἤδη τρέχει, v.

Meineke I. I. Studium oratoris cum cursoris contendit Eupolis in Periclis eloquentia describenda: ὅποτε παρέλθοι δ', ὥσπερ ἀγαθοὶ δρομῆς, ἐκ δέκα ποδῶν ἤρει λέγων τοὺς ῥήτορας (Schol. Aristoph. Ach. 530), et Strepsiadēs, ut centum stadiis dicendo omnes Graecos superet, apud Aristophanem (Nub. 430) exoptat; cf. Quint. Instit. Or. XI. 3: Flavius Virginius interrogavit de quodam suo antisophiste, quot millia passuum declamasset.

B. ὡς αὐτὸ δηλοῖ] ut res ipsa docet. Frequens formula αὐτὸ δηλοῖ, αὐτὸ δείξει, αὐτὸ σημαίνει. Sed inusitatus est numerus pluralis αὐτά.

σμικροῦ τινος ἐνδ. εἰμ.] paullulum quid requiro, ut omnia habeam, si mihi ad hoc respondeas. Optativus post indicativum κατὰ τὸ νοούμενον infertur: nam haec: σμ. τ. ἐνδ. εἰμι, fere idem significant quod: νῦν οὖν πάντ' ἂν ἔχοιμι. Stallb.

εἴπερ ἄλλω τῷ ἀνθρώπῳ, καὶ σοὶ πεῖθομαι] Verbis πεῖθομαι ἂν, quae vulgo post ἀνθρώπων adduntur, librarius quidam ellipsin prope constantem parum scite supplere conatus est. Infra p. 352 D: καὶ ἅμα, εἴπερ τῷ ἄλλω, αἰσχροὺν ἐστὶ καὶ ἐμοί. de Leg. p. 667 A: προσέχων τοῦτῳ τὸν

C τῶν ἀνθρώπων, καὶ σοὶ πείθομαι. ὁ δ' ἐθαύμασά σου λέγοντος, τοῦτό μοι ἐν τῇ ψυχῇ ἀποπλήρωσον. ἔλεγες γὰρ, ὅτι ὁ Ζεὺς τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν αἰδῶ πέμψειε τοῖς ἀνθρώποις, καὶ αὐτὸν πολλοῦ ἐν τοῖς λόγοις ἐλέγετο ὑπὸ σοῦ ἢ δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη καὶ ὁσιότης καὶ πάντα ταῦτα ὡς ἐν τι εἴη συλλήβδην, ἀρετή. ταῦτ' οὖν αὐτὰ δὲλεθῆ μοι ἀκριβῶς τῷ λόγῳ, πότερον ἐν μὲν τί ἐστὶν ἢ ἀρετή, μόρια δὲ αὐτῆς ἐστὶν ἢ δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη καὶ ὁσιότης, ἢ ταῦτ' ἐστὶν ἅ νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον πάντα
D ὀνόματα τοῦ αὐτοῦ ἐνὸς ὄντος. τοῦτ' ἐστὶν ὃ ἐτι ἐπιποθῶ.

Cap. XVIII. Ἀλλὰ ῥᾷδιον τοῦτό γ', ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἀποκρίνασθαι, ὅτι ἐνὸς ὄντος, τῆς ἀρετῆς, μόριά ἐστὶν ἢ ἐρωτᾶς. Πότερον, ἔφη, ὡς περ προσώπου τὰ μόρια μόρια ἐστὶ, στόμα τε καὶ ὄπισ καὶ ὀφθαλμοὶ καὶ ὦτα, ἢ ὡς περ τὰ τοῦ χρυσοῦ μόρια οὐδὲν διαφέρει τὰ ἕτερα τῶν ἑτέρων

ἀνθρώπων, καὶ] Post ἀνθρώπων libri omnes addunt πειθοίμην ἄν, quae verba recentior. edit. Heindorfio auctore cum proximis coniungunt et extincto πείθομαι scribunt ἀνθρώπων, πειθοίμην ἄν καὶ σοί, sed v. Stud. philol. p. 853 sq.

ἐν τῇ ψυχῇ ἀποπλήρωσον] Verba τῇ ψυχῇ in Bodl. ommissa sunt, spatium vacuo relicto.

ἔτι ἐπιποθῶ] Vat. r. ποθῶ. v. ad Remp. VI. p. 571 A.

Cap. XVIII. D. τῶν ἑτέρων καὶ τοῦ ὅλου] Sic Sauppium cum

νοῦν δρῶ τοῦτο, εἶπερ, ubi de elliptico usu voc. εἶπερ v. Stallbaum. Heindorfius autem, quum grammaticae consuleret, sententiam prorsus evertit, ut eius coniecturam plerisque editoribus probatam esse iure mireris. Socrates modo iis rationibus, quas Protagoras protulisset, sibi persuasum esse dixerat, virtutem doceri posse, v. p. 328 E: ἡ γοῦ μὲν οὐκ εἶναι ἀνθρώπων τὴν ἐπιμέλειαν, ἢ οἱ ἀγαθοὶ ἀγαθοὶ γίγνονται, νῦν δὲ πέπεισμαι. Hanc eandem sententiam nunc, postquam quid inter oratorem et dialecticum interesset exposuit, aliis verbis exprimit. Nec vero Socrates rem concessam denuo indubitationem vocare potest, quae inconstantia vel inhumanitas ab eo maxime est aliena.

C. ὁ δ' ἐθαύμασά σου λέγοντος] Theaet. p. 161 B: ὁ δὲ θαυμάζω τοῦ ἐταίρου σου. Apo-

log. Soer. in.: μάλιστα δὲ αὐτῶν ἐν ἐθαύμασα. Men. p. 95 C: καὶ Γοργίον μάλιστα ταῦτα ἀγαμαί. De Rep. II. p. 376 A. 367 D. De quo genitivo v. Krüger Gr. 47. 10, 9. Proxima recte interpretatur Heindorfius: hoc, quod mancum est quasi in animo meo, plenum perfectumque redde.

πολλοῦ] v. p. 325 A et p. 323 E.

Cap. XVIII. D. Πότερον, ἔφη, ὡς περ προσώπου —] Sententia haec est: Utrum illae formae et partes virtutis inter se natura et vi sua diversae sunt, quemadmodum partes corporis; an praeter magnitudinem aut parvitatem nihil habent, quo inter se differant? De ἀλλ' ἢ v. ad Phaedon. p. 81 B. Stallb.

καὶ τοῦ ὅλου, ἀλλ' ἢ μεγέθει καὶ σμικρότητι; Ἐκείνως μοι φαίνεται, ὦ Σώκρατες, ὡς περ τὰ τοῦ προσώπου μόρια ἔχει E πρὸς τὸ ὅλον πρόσωπον. Πότερον οὖν, ἢν δ' ἐγὼ, καὶ μεταλαμβάνουσιν οἱ ἄνθρωποι τούτων τῶν τῆς ἀρετῆς μορίων οἱ μὲν ἄλλο, οἱ δὲ ἄλλο, ἢ ἀνάγκη, ἐάνπερ τις ἐν λάβῃ, ἅπαντ' ἔχειν; Οὐδαμῶς, ἔφη, ἐπεὶ πολλοὶ ἀνδρείοι εἰσιν, ἄδικοι δέ, καὶ δίκαιοι αὐτῶν, σοφοὶ δὲ οὐ. Ἔστι γὰρ οὖν καὶ ταῦτα μόρια τῆς ἀρετῆς, ἔφη, ἐγὼ, σοφία τε καὶ 330 ἀνδρεία; Πάντων μάλιστα δήπου, ἔφη, καὶ μέγιστόν γε ἢ σοφία τῶν μορίων. Ἐκαστον δὲ αὐτῶν ἐστὶν, ἢν δ' ἐγὼ, ἄλλο, τὸ δὲ ἄλλο; Ναί. Ἡ καὶ δύναμιν αὐτῶν ἕκαστον ἰδίαν ἔχει, ὡς περ τὰ τοῦ προσώπου; οὐκ ἐστὶν ὀφθαλμὸς οἶον τὰ ὦτα,

Bodl. pr. m. et Vat. Vulgo τῶν ἑτέρων ἀλλήλων καὶ τοῦ ὅλου; sed apparet ἀλλήλων esse interpretamentum verborum τὰ ἕτερα τῶν ἑτέρων, recteque dici potuit aut τὰ μόρια διαφέρει ἀλλήλων καὶ τοῦ ὅλου, aut τὰ μόρια διαφ. τὰ ἕτερα τῶν ἑτέρων καὶ τοῦ ὅλου. Illo modo Socrates sententiam huius loci repetens p. 349 C bis locutus est.

E. μεταλαμβάνουσιν — οἱ δὲ ἄλλο] Quod Stephanus ἄλλου legendum censuit, fugit virum egregium ea verbi constructione loci sententiam plane perverti. Construntur enim μετέχειν, μεταδιδόναι, μεταλαμβάνειν, aliaque id genus verba cum accusativo, ubi quis in societatem et possessionem alicuius rei, quae de pluribus una est, integrae atque plenae venire dicitur. Quod quid sibi velit, liceat exemplo aliquo declarare diligentius. Recte dicitur μετέχω τῶν κτημάτων, quia ipsum verbum μετέχειν significat etiam ab aliis honorum partem possideri: unde fit, ut in hac similibusque sententiis constanti usu frequentetur casus secundus. Sed quando te partem dimidiam bonorum integram possidere significare volueris, non poteris aliter dicere nisi sic: μετέχω τῶν κτημάτων τὸ ἡμῖν: genitivus enim in tali sententia ineptus foret. Stallb. De proximis verbis Protagorae v. ad p. 323 E.

P. 330. μέγιστόν γε ἢ σοφία] Consentit Protagoras cum

Socrate ceteras virtutes sapientia s. scientia contineri docente.

Ἐκαστον δὲ αὐτῶν — τὸ δὲ ἄλλο] H. e. αὐτῶν δὲ ἕκαστον τὸ μὲν ἄλλο ἐστὶ, τὸ δὲ ἄλλο. Philob. p. 56 D: πῆ ποτε διορισάμενος οὐκ ἄλλην, τὴν δὲ ἄλλην θείη τις ἂν ἀριθμητικὴν; h. e. τὴν μὲν ἄλλην, τὴν δὲ ἄλλ. Eodem modo p. 320 B et infra p. 331 B. p. 334 A. p. 343 E. p. 355 D. Sophist. p. 221 E. Politic. p. 291 E. de Rep. p. 451 E. v. Schaefer. ad Lamb. Bos. p. 329. Hermann. ad Viger. p. 699. Heusdius Specim. Crit. p. 76. Stallb.

οὐκ ἐστὶν ὀφθαλμὸς] Illustrant haec verba ὡς περ τὰ τοῦ προσώπου, ideoque ἀσυνδέτως addita sunt. In proximis Stallbaumius distinguendum censuit: ἀρ' οὐν οὕτω καὶ τῆς ἀρετῆς μόρια (sc. ἔχει) οὐκ ἐστὶ τὸ ἕτερον οἶον τὸ ἕτερον, et probat hanc verborum distinctionem Astius ad h. l., sed obstat formula ἢ δήλα δὴ ὅτι, quae non nisi post interrogationem, ad quam nondum responsum est, infertur.

οὐδ' ἡ δύναμις αὐτοῦ ἢ αὐτῆ· οὐδὲ τῶν ἄλλων οὐδὲν ἔστιν οἷον τὸ ἕτερον οὔτε κατὰ τὴν δύναμιν οὔτε κατὰ τὰ ἄλλα. ἄρ' οὖν οὕτω καὶ τὰ τῆς ἀρετῆς μέρη οὐκ ἔστι τὸ
 B ἕτερον οἷον τὸ ἕτερον, οὔτε αὐτὸ οὔτε ἡ δύναμις αὐτοῦ; ἢ δῆλα δὴ, ὅτι οὕτως ἔχει, εἶπερ τῶ παραδείγματι γε ἔοικεν; Ἄλλ' οὕτως, ἔφη, ἔχει, ὡς Σώκρατες. Καὶ ἐγὼ εἶπον· Οὐδὲν ἄρα ἔστι τῶν τῆς ἀρετῆς μορίων ἄλλο οἷον ἐπιστήμη, οὐδ' οἷον δικαιοσύνη, οὐδ' οἷον ἀνδρεία, οὐδ' οἷον σωφροσύνη, οὐδ' οἷον ὀσιότης. Οὐκ ἔφη. Φέρε δὴ, ἔφη ἐγὼ, κοινῇ σκεψώμεθα, ποῖον τι αὐτῶν ἔστιν ἕκαστον. πρῶτον μὲν τὸ τοιούδε·
 C ἢ δικαιοσύνη πράγμα τί ἐστίν, ἢ οὐδὲν πράγμα; ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖ τί δὲ σοί; Καὶ ἐμοί, ἔφη. Τί οὖν; εἰ τις ἔροιο ἐμέ τε καὶ σέ, ὦ Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες, εἶπετον δὴ μοι, τοῦτο τὸ πρᾶγμα, ὃ ἀνομάσατε ἄρτι, ἢ δικαιοσύνη, αὐτὸ τοῦτο δίκαιόν ἐστιν, ἢ ἄδικον; ἐγὼ μὲν ἂν αὐτῶ ἀποκριναίμην, ὅτι δίκαιον· σὺ δὲ τί' ἂν ψῆφον θεῖο; τὴν

B. οὕτως, ἔφη, ἔχει, ὡς Σώκρατες] Verba ἔχει, ὡς Σώκρατες om. Bodl. Vat. et delevit Sauppius, v. ann. μορίων ἄλλο οἷον ἐπιστήμη] Vind. μορίων ἄλλοιόν ἐπιστήμη οὐδ' οἷον κτῆ et in marg. οἷον ἐπιστήμη. ἐν ἄλλῳ δέ· μορίων ἄλλοιόν.

οὔτε αὐτό] P. 333 A: ἀνόμοια καὶ αὐτὰ καὶ αἱ δυνάμεις αὐτῶν. p. 360 E: τί ποτ' ἐστίν αὐτὸ ἢ ἀρετῆ. Significat αὐτὸ in his rem ipsam per se et universe spectatam.

B. οὕτως, ἔφη, ἔχει, ὡς Σώκρ.] In exemplari, unde libri praestantissimi Bodleianus et Vaticanus descripti sunt, multi loci lectu difficillimi videntur fuisse (v. Stud. philol. p. 826), sed campaginam, qua principium huius questionis de virtutis partibus continebatur, ceteris omnibus fuisse obscuriorem, id vel leviter Bekkeri commentaria critica inspicienti manifestum erit. Nam in utroque libro a pag. 329 C ad p. 330 C Platonis verba alia sunt mutilata, alia omissa spatio vacuo nunc relicto, nunc non relicto. Nihil igitur causae est, cur verba ἔχει, ὡς Σώκρατες, quae Protagorae personae optime conveniunt (cf. p. 329 D. 330 A. al.), extinguamus.

πρῶτον μὲν τὸ τοιούδε] Int. σκεψώμεθα.

C. ὦ Πρωταγόρα τ. κ. Σώκρατες] E vulgari loquendi modo Socrates dicere debuit ὦ Σώκρατες τ. κ. Πρωταγόρα, v. p. 311 D, 316 A. al., sed honoris causa Protagorae ut homini aetate multo antecedenti (v. p. 317 C) et usu ac doctrina praestanti priorem locum concedit. Eadem verborum collocatione Socrates infra p. 353 A usus est: ἔροιοι ἂν ἡμᾶς ὦ Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες.

αὐτὸ τοῦτο δίκαιόν ἐστίν] num hoc ipsum est, quod nomen eius indicat, videlicet iustum. Stallb.

τί' ἂν ψῆφον θεῖο; τὴν αὐτὴν ἐμοί] Ante τὴν αὐτὴν intell. πότερον, usu frequenti, quem illustraverunt Heindorf. ad Gorg. p. 141. Astius ad Legg. p. 130. Hoogeveen. ad Viger. p. 409. Stallb.

αὐτὴν ἐμοί, ἢ ἄλλην; Τὴν αὐτὴν, ἔφη. Ἔστιν ἄρα τοιοῦτον ἢ δικαιοσύνη, οἷον δίκαιον εἶναι, φαίην ἂν ἔρωγε ἀποκρι- D νόμενος τῶ ἐρωτῶντι. οὐκοῦν καὶ σὺ; Ναί, ἔφη. Εἰ οὖν μετὰ τοῦτο ἡμᾶς ἔροιο· Οὐκοῦν καὶ ὀσιότητά τινά φατε εἶναι; φαίμεν ἂν, ὡς ἐγώμαι. Ναί, ἢ δ' ὄς. Οὐκοῦν φατε καὶ τοῦτο πρᾶγμα τι εἶναι; φαίμεν ἂν ἢ οὐ; Καὶ τοῦτο συνέφη. Πότερον δὲ τοῦτο αὐτὸ τὸ πρᾶγμα φατε τοιοῦτον πεφυκέναι, οἷον ἀνόσιον εἶναι, ἢ οἷον ὄσιον; ἀναγκαίη-σαιμ' ἂν ἔρωγ', ἔφη, τῶ ἐρωτήματι, καὶ εἶπομι' ἂν Εὐ-φήμει, ὡς ἀνθρώπε· σχολῇ μὲν' ἂν τι ἄλλο ὄσιον εἴη, εἰ E μὴ αὐτῆ γε ἢ ὀσιότης ὄσιον ἔσται. τί δὲ σὺ; οὐχ οὕτως ἂν ἀποκρίναιο; Πάννυ μὲν οὖν, ἔφη.

Cap. XIX. Εἰ οὖν μετὰ τοῦτ' εἶποι ἐρωτῶν ἡμᾶς, Πῶς οὖν ὀλίγον πρότερον ἐλέγετε; ἄρ' οὐκ ὀρθῶς ὑμῶν κατήκουσα; ἐδόξατέ μοι φάναι τὰ τῆς ἀρετῆς μέρη εἶναι οὕτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα, ὡς οὐκ εἶναι τὸ ἕτερον αὐτῶν οἷον τὸ ἕτερον· εἶπομι' ἂν ἔρωγε, ὅτι Τὰ μὲν ἄλλα ὀρθῶς ἤκουσας, ὅτι δὲ καὶ ἐμέ οἶει εἰπεῖν τοῦτο, παρήκουσας· Πρωταγόρας γὰρ ὅδε ταῦτα ἀπεκρίνατο, ἐγὼ δὲ ἠρώτων. 331 εἰ οὖν εἶποι, Ἀληθῆ ὅδε λέγει, ὡς Πρωταγόρα; σὺ φῆς οὐκ εἶναι τὸ ἕτερον μέρος οἷον τὸ ἕτερον τῶν τῆς ἀρετῆς; σὺ οὕτως ὁ λόγος ἐστίν; τί ἂν αὐτῶ ἀποκρίναιο; Ἀνάγκη, ἔφη, ὡς Σώκρατες, ὁμολογεῖν. Τί οὖν, ὡς Πρωταγόρα, ἀποκρινώμεθα αὐτῶ ταῦτα ὁμολογήσαντες, ἐὰν ἡμᾶς ἐπανέρωται, Οὐκ ἄρα ἐστίν ὀσιότης οἷον δίκαιον εἶναι πρᾶγμα, οὐδὲ δικαιοσύνη οἷον ὄσιον, ἀλλ' οἷον μὴ ὄσιον ἢ δ' ὀσιότης οἷον μὴ δίκαιον, ἀλλ' ἄδικον ἄρα, τὸ δὲ ἀνόσιον; τί αὐτῶ B

C. τοιοῦτον ἢ δικαιοσύνη] Sic Bekker. scripsit e codd. fere omnibus. Par. E et vett. editi. ἢ δ. τοιοῦτον.

D. ἔφη, τῶ ἐρωτῶν.] Vitiose ἔφη exhibent codd. praeter Ven. B et Flor. b.

Cap. XIX. E. ὀλίγον πρότερον ἐλέγετε] V. ὀλίγω, quod ex libris optimis mutatum. In proximis τὰ inseruit Hirschig prob. Saup. Libri omnes φάναι τῆς ἀρ. μόρ.

P. 331. οἷον μὴ δίκαιον, ἀλλ' ἄδικον ἄρα] Pro ἀλλ' ἄδικον ἄρα, quod suppeditavit Paris. E et ex Ficini interpretatione re-

τοιοῦτον —, οἷον δίκαιον εἶναι] Sic mox: φατέ τοιοῦτον πεφυκέναι, οἷον ἀνόσιον εἶναι, et p. 331 A: Οὐκ ἄρα ἐστίν ὀσιότης οἷον δίκαιον εἶναι πρᾶγμα, i. e. τοιοῦτον πρᾶγμα, οἷον δίκαιον εἶναι. Stallb.

Cap. XIX. E. ἐδόξατέ μοι φάναι] Expectabas ἐδόξατέ γὰρ μοι φάναι. Sed v. p. 330 A. ὡς οὐκ εἶναι] v. Krüger Gr. 65. 3, 4.

P. 331. B. ἀλλ' ἄδικον ἄρα, τὸ δὲ ἀνόσιον] H. e. ἀλλὰ τὸ

ἀποκρινόμεθα; ἐγὼ μὲν γὰρ αὐτὸς ὑπὲρ γε ἑμαντοῦ φαίην
 ἂν καὶ τὴν δικαιοσύνην ὅσιον εἶναι καὶ τὴν ὀσιότητα δι-
 καιον· καὶ ὑπὲρ σοῦ δέ, εἰ με ἐφῆς, ταῦτα ἂν ταῦτα ἀπο-
 κρινοίμην, ὅτι ἦτοι ταῦτόν ἐστι δικαιοσύνης ὀσιότητι ἢ ὅτι
 ὁμοιώτατον, καὶ μάλιστα πάντων ἢ τε δικαιοσύνη οἶον
 ὀσιότης καὶ ἢ ὀσιότης οἶον δικαιοσύνη. ἀλλ' ὅρα, εἰ δια-
 κωλύεις ἀποκρίνεσθαι, ἢ καὶ σοὶ συνδοκεῖ οὕτως. Οὐ πάν-
 C μοι δοκεῖ, ἔφη, ὦ Σώκρατες, οὕτως ἀπλοῦν εἶναι, ὥστε
 συγχωρήσαι τὴν τε δικαιοσύνην ὅσιον εἶναι καὶ τὴν ὀσιό-
 τητα δίκαιον, ἀλλὰ τί μοι δοκεῖ ἐν αὐτῷ διάφορον εἶναι.
 ἀλλὰ τί τοῦτο διαφέρει; ἔφη· εἰ γὰρ βούλει, ἔστω ἡμῖν
 καὶ δικαιοσύνη ὅσιον καὶ ὀσιότης δίκαιον. Μῆ μοι, ἦν δ'
 ἐγὼ· οὐδὲν γὰρ δέομαι τὸ εἰ βούλει τοῦτο καὶ εἰ σοὶ

stituit iam Heindorfius, veteres editiones cum codd. ἀλλὰ δίκαιον ἄρα.
 Schleiermacher. scribi voluit ἀλλ' ἄδικον, τὸ δὲ αὐτὸ ἀνόσιον (αὐτὸ ὅσιον
 exhib. Ven. Σ).

B. ὅτι ἦτοι ταῦτόν ἐστι] Sic vet. edit. et codices optimi;
 alii ταῦτόν γε ἐστὶ, quod recep. Stallbaum. et Turic. Libri Stobaei,
 qui Platonis verba ἐγὼ μὲν γὰρ αὐτὸς — οἶον δικαιοσύνη affert
 Floril. 9. 36, ταῦτόν γ' ἐστὶ.

διακωλύεις ἀποκρίνεσθαι] V. ἀποκρίνασθαι. Praesens
 debetur Bodl. et Vat.

C. οὐδὲν γὰρ δέομαι] οὐδὲ Bodl. Vat.

μὲν ἄδικον ἄρα, τὸ δὲ ἀνόσιον.
 v. p. 330 A. Ficinus: iniusta
 igitur illa, haec profana.
 Hanc vitiosam argumentationem
 Protagoras aequiore animo tulit,
 quam Diotima, quae quum So-
 crates similiter concluderet: Οὐκ
 εὐσημήσεις, ἔφη, ἢ οἶε ὅτι
 ἂν μὴ καλὸν ἢ ἀναγκαῖον αὐτὸ
 εἶναι αἰσχρὸν . . . καὶ μὴ σοφόν,
 ἀμαθές; ἢ οὐκ ἠσθήσῃ, ὅτι ἐστὶ
 τι μεταξὺ σοφίας καὶ ἀμαθίας;
 . . . Μῆ τοίνυν ἀναγκάζε δὲ μὴ κα-
 λὸν ἐστὶν αἰσχρὸν εἶναι, μηδὲ δὲ
 μὴ ἀγαθόν, καλόν (Symp. 202 A);
 cf. praefat. p. 16.

ταῦτόν ἐστι δικαιοσύνης
 ὀσιότητι] Gorg. p. 507 B: καὶ
 μὴν περὶ μὲν ἀνθρώπων τὰ προσ-
 ἦνοντα πρῶτων δίκαι' ἂν πρῶ-
 τοι, περὶ δὲ θεοῦς ὅσια. Plerum-
 que Plato pietatem iustitiae sub-
 iungit, cuius rei causam exposuit
 in Euthyphrone p. 12 sqq., sed
 num eo tempore quo hunc dialo-
 gum scripsit, ipse quinque virtu-

tes comprobaverit, id eo minus
 pro certo affirmari potest, quod
 p. 361 B pietas praetermissa est,
 de qua re v. praefat. p. 18. Nomen
 δικαιοσύνης ad similitudinem τῆς
 ὀσιότητος formatum legitur etiam
 Gorg. p. 508 A. Eadem de causa
 Cicero desiderationem pro desi-
 derio posuit Cat. Mai. XIV. 47:
 non est voluptatum tanta quasi
 titillatio in senibus. Credo, sed
 ne desideratio quidem.

καὶ μάλιστα πάντων —
 δικαιοσύνη] Haec verba quam-
 quam Stobaeus iam invenit, tam-
 en valde suspecta sunt, nec ita
 possunt defendi, ut iis Protagorae
 dictionem p. 330 A irrideri statu-
 amus, v. p. 333 B.

C. ἀλλὰ τί τοῦτο διαφέ-
 ρει] sed quid hoc nostra
 interest? h. e. sed nil refert,
 hoc an illud statuamus.
 Stallb.

Μῆ μοι, ἦν δ' ἐγὼ] V. p.
 318 B.

δοκεῖ ἐλέγχεσθαι, ἀλλ' ἐμέ τε καὶ σέ. τὸ δ' ἐμέ τε καὶ
 σέ τοῦτο λέγω, οἴομενος οὕτω τὸν λόγον βέλτιστ' ἂν ἐλέγ-
 χεσθαι, εἰ τις τὸ εἰ ἀφέλοι αὐτοῦ. Ἀλλὰ μέντοι, ἢ δ' ὅς, D
 προσείκε τι δικαιοσύνη ὀσιότητι· καὶ γὰρ οἰοῦν ὄφρουν
 ἀμηγρέπη προσείκε. τὸ γὰρ λευκὸν τῷ μέλανι ἐστὶν ὄπη
 προσείκε, καὶ τὸ σκληρὸν τῷ μαλακῷ, καὶ τὰλλα ἃ δοκεῖ
 ἐναντιώτατα εἶναι ἀλλήλοις. καὶ ἃ τότε ἔφαμεν ἄλλην
 δύναμιν ἔχειν καὶ οὐκ εἶναι τὸ ἕτερον οἶον τὸ ἕτερον, τὰ
 τοῦ προσώπου μόρια, ἀμηγρέπη προσείκε καὶ ἐστὶ τὸ ἕτε-
 ρον οἶον τὸ ἕτερον. ὥστε τοῦτα γε τῷ τρόπῳ κἂν ταῦτα E
 ἐλέγχοις, εἰ βούλοιο, ὡς ἅπαντά ἐστὶν ὅμοια ἀλλήλοις.
 ἀλλ' οὐχὶ τὰ ὁμοίων τι ἔχοντα ὅμοια δίκαιον καλεῖν, οὐδὲ
 τὰ ἀνόμοιον τι ἔχοντα ἀνόμοια, κἂν πάννυ σμικρὸν ἔχη τὸ
 ὅμοιον. Καὶ ἐγὼ θαυμάσας εἶπον πρὸς αὐτόν· Ἡ γὰρ οὕτω
 σοὶ τὸ δίκαιον καὶ τὸ ὅσιον πρὸς ἀλλήλα ἔχει, ὥστε ὁμοίων

D. ἐστὶν ὄπη προσείκε] Sic Coisl. Venet. Σ. ex corr.; alii libri
 δ μῆ. Verum iam Schleiermacher coniectura assecutus erat.

E. ἔχη τὸ ὅμοιον] Bodl. ἔχει. Sauppius τὸ ὅμοιον delevit
 auctore Hennebergero (Adnot. ad Plat. aliquot locos p. 5), sed v.
 ann.

τὸ δ' ἐμέ τ. κ. σέ τοῦτο]
 Haec me et te dico quum arbitrer,
 ita orationem rectissime explorari
 posse, si quis illud 'si' exeat tollat;
 cf. p. 333 C. Sententiam Stallbau-
 mius bene sic aperuit: Non cu-
 pio explorare id quod sumi-
 mus, etiam si verum illud
 esse persuasum non habea-
 mus; sed veram nostram
 sententiam et mentem (τὸ
 ἐμέ τε καὶ σέ) cupio cogno-
 scere et explorare. Puto au-
 tem me ita hoc optime fac-
 cere posse, si quis condi-
 tionis arbitrium (τὸ εἰ) plane
 removeat atque tollat. Per-
 peram Cornarius pro ἐλέγχε-
 σθαι voluit λέγεσθαι scribi.

D. ἀμηγρέπη προσείκε]
 una certe aliqua ratione
 simile est.

E. κἂν ταῦτα ἐλέγχοις]
 int. τὰ τοῦ προσώπου μόρια.
 Nam sententia haec est: ista qui-
 dem ratione, si volueris, etiam
 has faciei partes omnes inter se
 similes esse efficies et coges.

κἂν πάννυ σμικρὸν ἔχη τὸ
 ὅμοιον] H. e. κἂν τὸ ὅμοιον, ὃ
 ἔχει, πάννυ σμικρὸν ἢ. Frequens
 genus hoc breviloquentiae. Fi-
 cinus haec sic interpretatus est:
 si exiguum quiddam habent
 simile et dissimile. Videtur
 igitur in libro suo habuisse, quod
 de coniectura Schleierma-
 cheri in ordinem verborum re-
 cepit Heindorfius: ἔχη τὸ ἀνό-
 μοιον ἢ τὸ ὅμοιον. Neque tamen
 invitis libris quidquam mutan-
 dum censeo. Quum enim haec:
 οὐδὲ τὰ ἀνόμοιον τι ἔχοντα ἀνό-
 μοια, quasi obiter addita
 sint illustrationis gratia,
 quidni potuerit nunc τὸ ὅμοιον
 solum commemorari? Itaque ipse
 Schleiermacher postea de
 veritate illius emendationis du-
 bitavit, v. eius annot. p. 409.
 Stallb. Eodem modo oratio for-
 mata est p. 345 C. confirmant-
 que hanc interpretationem So-
 cratis verba proxima ὥστε ὁμοίων
 τι σμ. ἔ. ἀλλ. 'ut exiguum quan-
 dam inter se habeant similitudi-
 nem'; conf. p. 356 A.

τι σμικρὸν ἔχειν ἀλλήλοις; Οὐ πάνυ, ἔφη, οὕτως, οὐ μὲν-
332 τοι οὐδὲ αὖ ὡς σύ μοι δοκεῖς οἶεσθαι. Ἀλλὰ μὴν, ἔφη
ἐγώ, ἐπειδὴ δυσχερῶς δοκεῖς μοι ἔχειν πρὸς τοῦτο, τοῦτο
μὲν ἄσωμεν, τότε δὲ ἄλλο ὧν ἔλεγες ἐπισκεψάμεθα.

Cap. XX. Ἀφροσύνην τι καλεῖς; Ἐφη. Τούτῳ τῷ
πράγματι οὐ πᾶν τούναντιον ἐστὶν ἡ σοφία; Ἐμοιγε δοκεῖ,
ἔφη. Πότερον δὲ ὅταν πράττωσιν ἄνθρωποι ὀρθῶς τε καὶ
B ὠφελίμως, τότε σωφρονεῖν σοι δοκοῦσιν οὕτω πράττοντες,
ἢ τούναντιον; Σωφρονεῖν, ἔφη. Οὐκοῦν σωφροσύνη σω-

Cap. XX. P. 332. Ἀφροσύνην τι καλεῖς; Ἐφη. Τούτῳ
τῷ πρ.] Codd. fere omnes et editt. veteres Ἀφροσύνην τι καλεῖς
ἔφη τούτῳ τῷ πράγματι, οὐ — ἡ σοφία; Recte Bodl. ἔφη. Pro οὐ
Stephanus bene correxit οὐ.

ἢ τούναντιον] Libri omnes ἢ εἰ τούναντιον ἔπραττον. emen-
davit Stallbaum., cuius vide annotationem.

οὐ μὲντοι οὐδὲ αὖ ὡς σύ
μ.] Referas οὐ ad verbum prima-
rium vel universam sententiam:
οὐδὲ ἀδ ὅπως, quod in voc. ὡς
continetur. Homer. Iliad. IV,
v. 512: οὐ μὲν οὐδ' Ἀχιλλεύς —
μάριναται. Ibid. V, 22: οὐδὲ γὰρ
οὐδὲ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε κῆρα
μέλαιναν. ubi Eustathius p.
6. ed. Lips.: τὰ τοιαῦτα, inquit,
περιττὴν ἔχουσι τὴν μίαν ἀπό-
φασιν κατὰ Ἀπτικὴν συνήθειαν.
ἔστι δὲ τῶν δύο ἀρνήσεων ἡ μὲν
μία τοῦ δηματικοῦ πράγματος, ἡ
ἑτέρα δὲ τοῦ προσώπου, ἢ αὖ λέγει,
ὅτι οὐδὲ ὑπέκφυγεν ἄν οὐδὲ
αὐτὸς, καὶ ἐνδείκνυται τὴν παν-
τελή ἀρνήσιν τοῦ πράγματος.
Iliad. VI, 130. Plat. Phaedr. p.
278 E: οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τὸν ἐταί-
ρον δεῖ παρελθεῖν. Alcib. I.
p. 107 A: οὐδὲ μὴν οὐδὲ κτε.
Thucyd. I. 132: ἀλλ' οὐδ' ὡς
οὐδὲ τῶν Εἰλωτῶν μηνυταῖς τισὶ
πιστεύσαντες ἠξίωσαν Stallb.

Cap. XX. P. 332. Ἀφροσύνην
τι καλεῖς; Ἐφη.] Infra p. 332.
D: τὸ δὲ ἐναντίως πραττόμενον
ὑπὸ ἐναντίων πραττέσθαι; Ἐφη,
ubi deinceps pro Ἐφη infertur
Συνεχώρει. Ceterum et in hac
demonstratione et in ea quae sub-
sequitur, Socrate scaptiosis ratio-
nibus agit plurimumque adiuva-
tur duplici significatione vocabuli
σωφροσύνης. Nam quum sanitas
animi, quae propria est illius vo-

cis significatio, et probe intelli-
gendo et recte agendo cernatur,
σωφροσύνην h. l. modo pruden-
tiam modo temperantiam intelli-
git.

ἢ τούναντιον] Librorum
scripturam ἢ εἰ τούναντιον ἔπρατ-
τον corruptam esse quis est quin
primo statim obtutu videat? Ne-
que enim imperfecto cum si iuncto
in his locus est, neque congruit
quod respondetur σωφρονεῖν cum
superioribus, quae exigunt potius
οὐκ, ἀλλ' οὕτω πράττοντες vel
οὕτω πραττοντες. Itaque εἰ —
ἔπραττον ex inepta scioli alicui-
us interpretatione in ordinem
verborum in vectum suspicor. Nam
quum ἢ τούναντιον idem sit quod
ἢ μὴ σωφρονεῖν, recte respon-
detur Σωφρονεῖν. Mirum tamen
in codicibus nullum erroris vesti-
gium conspicuum esse. Fici-
nus totum locum sic interpre-
tatur: So. Utrum quum rec-
te et frugaliter homines
agunt, tunc ita operantes
temperanter agere tibi vi-
dentur? an quum contra
operantur? Prot. Tempe-
ranter agere videntur mihi,
quum frugaliter recteque
agunt. Postrema de suo videtur
adiecisse, ut sententiam proba-
bilem e verbis eliceret. Defendit
loci integritatem Bernhardy
Syntax. p. 373., sed defendit sic,

φρονοῦσιν; Ἀνάγκη. Οὐκοῦν οἱ μὴ ὀρθῶς πράττοντες
ἀφρόνως πράττουσι, καὶ οὐ σωφρονοῦσιν οὕτω πράττοντες;
Συνδοκεῖ μοι, ἔφη. Τούναντιον ἄρα ἐστὶ τὸ ἀφρόνως
πράττειν τῷ σωφρόνως. Ἐφη. Οὐκοῦν τὰ μὲν ἀφρόνως
πραττόμενα ἀφροσύνη πράττεται, τὰ δὲ σωφρόνως σωφρο-
σύνη; Ὁμολόγει, Οὐκοῦν εἰ τι ἰσχυρὴ πράττεται, ἰσχυρῶς
πράττεται, καὶ εἰ τι ἀσθενεῖα, ἀσθενῶς; Ἐδόκει. Καὶ εἰ τι
μετὰ τάχους, ταχέως, καὶ εἰ τι μετὰ βραδυτήτος, βραδέως; C
Ἐφη. Καὶ εἰ τι δὴ ὠσαύτως πράττεται, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πράτ-
τεται, καὶ εἰ τι ἐναντίως, ὑπὸ τοῦ ἐναντίου; Συνέφη. Φέρε
δὴ, ἦν δ' ἐγώ, ἐστὶ τι καλόν; Συνεχώρει. Τούτῳ ἐστὶ τι
ἐναντίον πλὴν τὸ αἰσχρόν; Οὐκ ἐστὶ. Τί δέ; ἐστὶ τι ἀγα-
θόν; Ἐστὶ. Τούτῳ ἐστὶ τι ἐναντίον πλὴν τὸ κακόν; Οὐκ
ἐστὶ. Τί δέ; ἐστὶ τι ὀξὺ ἐν φωνῇ; Ἐφη. Τούτῳ μὴ ἐστὶ τι
ἐναντίον ἄλλο πλὴν τὸ βαρύν; Οὐκ ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ'
ἐγώ, ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν ἐναντίων ἐν μόνον ἐστὶν ἐναντίον
καὶ οὐ πολλά; Συνωμολόγει. Ἴδι δὴ, ἦν δ' ἐγώ, ἀναλο- D
γισάμεθα τὰ ὁμολογημένα ἡμῖν. ὁμολογήκαμεν ἐν ἐνὶ μόν-
ον ἐναντίον εἶναι, πλείω δὲ μὴ; Ὁμολογήκαμεν. Τὸ δὲ
ἐναντίως πραττόμενον ὑπὸ ἐναντίων πραττέσθαι; Ἐφη.
Ὁμολογήκαμεν δὲ ἐναντίως πραττέσθαι ὃ ἄν ἀφρόνως
πράττηται τῷ σωφρόνως πραττομένῳ; Ἐφη. Τὸ δὲ σω-
φρόνως πραττόμενον ὑπὸ σωφροσύνης πραττέσθαι, τὸ δὲ
ἀφρόνως ὑπὸ ἀφροσύνης; Συνεχώρει. Οὐκοῦν εἴπερ ἐναν- E
τίως πράττεται, ὑπὸ ἐναντίου πράττει' ἄν; Ναί. Πράττε-
ται δὲ τὸ μὲν ὑπὸ σωφροσύνης, τὸ δὲ ὑπὸ ἀφροσύνης;
Ναί. Ἐναντίως; Πάνυ γε. Οὐκοῦν ὑπὸ ἐναντίων ὄντων;
Ναί. Ἐναντίον ἄρ' ἐστὶν ἀφροσύνη σωφροσύνη; Φαίνεται.
Μέμνησαι οὖν, ὅτι ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ὁμολογήται ἡμῖν
ἀφροσύνη σοφία ἐναντίον εἶναι; Συνωμολόγει. Ἐν δὲ ἐνὶ
μόνον ἐναντίον εἶναι; Φημί. Πότερον οὖν, ᾧ Πρωταγόρα,

E. ἀφροσύνη σωφροσύνη;] Sic Flor. b. in quo σωφροσύνη
scriptum, iota, quod subseribitur, de more neglecto. Reliqui libri
habent σωφροσύνης. Sed quanquam ἐναντίον interdum cum genitivo
construitur, tamen h. l. datus per ipsam concinnitatis rationem re-
quiritur. Ponitur enim etiam in proximis constanter casus tertius.

ut vix cuiquam satisfactorius vi-
deatur. Nam εἰ τούναντιον
ἔπραττον interpretatur de conatu:
wenn sie das Gegenheil
thun wollten. Stallb.

C. ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ] per ean-
dem rationem.

D. ἀναλογισάμεθα τὰ ὁμ.]
rationem in eamus eorum,
quae a nobis concessa sunt.

333 λύσωμεν τῶν λόγων; τὸ ἐν ἐνὶ μόνον ἐναντίον εἶναι, ἢ ἐκεῖνον, ἐν ᾧ ἐλέγεται ἕτερον εἶναι σωφροσύνης σοφία, μόριον δὲ ἐκάτερον ἀρετῆς, καὶ πρὸς τῷ ἕτερον εἶναι καὶ ἀνόμοια καὶ αὐτὰ καὶ αἱ δυνάμεις αὐτῶν, ὥσπερ τὰ τοῦ προσώπου μόρια; πότερον οὖν δὴ λύσωμεν; οὗτοι γὰρ οἱ λόγοι ἀμφοτέροι οὐ πάνν μουσικῶς λέγονται· οὐ γὰρ συναδουσιν οὐδὲ συναρμόττουσιν ἀλλήλοις. πῶς γὰρ ἂν συναδοίεν, B εἴπερ γε ἀνάγκη ἐνὶ μὲν ἐν μόνον ἐναντίον εἶναι, πλείοσι δὲ μὴ, τῇ δὲ ἀφροσύνη, ἐνὶ ὄντι, σοφία ἐναντία καὶ σωφροσύνη αὐ φαίνεται. ἢ γὰρ, ὡς Πρωταγόρα; ἔφη ἐγώ. ἢ ἄλλως πως; Ὁμολόγησε καὶ μάλ' ἀκόντως. Οὐκοῦν ἐν ἂν εἴη ἢ σωφροσύνη καὶ ἢ σοφία; τὸ δὲ πρότερον αὐ ἐφάνη ἡμῖν ἢ δικαιοσύνη καὶ ἢ δσιότης σχεδόν τι ταυτὸν ὄν. ἴθι δὴ, ἦν δ' ἐγώ, ὡς Πρωταγόρα, μὴ ἀποκάμωμεν, ἀλλὰ καὶ

P. 333. λύσωμεν τῶν λόγ.] Et h. l. et paulo post Vat. r λύσωμεν, quod Astius vulgatae lectioni censet praeferendum.

P. 333. λύσωμεν τῶν λόγων] Gorg. p. 480 E: οὐκοῦν ἢ κἀκεῖνα λυτέον, ἢ τὰδε ἀνάγκη συμβαίνειν; Mox haec interrogatio cum vi iteratur.

τὸ ἐν ἐνὶ — εἶναι] Ante haec verba Plato omisit, utpote ex praecedentibus facile intelligendum, λύσωμεν τοῦτον (τὸν λόγον). Phaedon. p. 94 A: εἰ ὀρθῆ ἢ ὑπόθεσις ἦν τὸ ψυχὴν ἀρμονίαν εἶναι.

καὶ πρὸς τῷ ἕτερον εἶναι] et praeterquam quod diversum sit, etiam etc. Leg. VI. p. 622 D: πρὸς τῷ γελοῖα εἶναι καὶ θυμὸν ἀνεγείρει πολλοῖς Sympos. p. 195 C: νέος μὲν οὖν ἔστι· πρὸς δὲ τῷ νέῳ ἀκαλός. De Rep. I. p. 337 D. III. p. 408 D. V. p. 463 A. al. Stallb.

οὐ — μουσικῶς] non — convenienter, cf. Aeschyl. Agam. v. 767: κἀρτ' ἀπομούσως. οὐδ' εὖ παραίδων οἴκα ἐνέμων. De Leg. p. 729 A: ἢ τῶν νέων ἀκολάκευτος οὐσία. . . πασῶν μουσικωτάτη τε καὶ ἀρίστη· ξυμφωνοῦσα γὰρ καὶ ξυναρμόττουσα εἰς ἅπαντα ἄλυπον τὸν βίον ἀπεργάζεται.

οὐ γὰρ συναδουσιν —] Gorg. p. 461 A: ἠγησάμενος οὐ συναδέειν τὰ λεγόμενα. Theaet.

p. 175 E: οὐδὲ γ' ἀρμονίαν λόγων λαβόντας. Sophist. p. 261 D. al. Ceterum Heindorfius: In his lenem agnosco sophistae irrationem, qui supra p. 326 B πάντα τὸν βίον εὐνομήναι καὶ εὐαρμοστίας δεῖσθαι dixisset. Stallb.

B. ἐναντίον εἶναι, πλείοσι δὲ μὴ] Argumentationis ratio πλείω δὲ μὴ requirit, quamquam res eodem redit; nam si unum unius est contrarium, neque plurium contrarium est unum, neque unius contraria sunt plura. Deinde ad ἢ γὰρ; quae interrogatio ad universam sententiam superiorem referenda est, commode intelligas οὕτως ἔχει. sc. οὐ συναδέειν τοὺς λόγους τούτους.

τὸ δὲ πρότερον αὐ ἔφ.] P. 331 A. B.

μὴ ἀποκάμωμεν] Isocrates orator quum ad praesentem utilitatem omnia referret nec intelligeret, quo tales quaestiones, quales Socrates hic invito Protagora persequitur, spectarent, eas tanquam nugae despiciatū habet or. 10, 1: εἰσὶ τινες οἱ . . . καταγεγηράκασι . . . διεξιόντες ὡς ἀνδρία καὶ σοφία καὶ δικαιοσύνη ταυτὸν ἔστι, καὶ φύσει μὲν οὐδὲν

τὰ λοιπὰ διασκεψώμεθα. ἄρα τίς σοι δοκεῖ ἀδικῶν ἀνθρώπος σωφρονεῖν, ὅτι ἀδικεῖ; Αἰσχυνοίμην ἂν ἔρωγ', ἔφη, C ὡς Σώκρατες, τοῦτο ὁμολογεῖν· ἐπεὶ πολλοὶ γέ φασι τῶν ἀνθρώπων. Πότερον οὖν πρὸς ἐκείνους τὸν λόγον ποιήσομαι, ἔφη, ἢ πρὸς σέ; Εἰ βούλει, ἔφη, πρὸς τοῦτον πρώτου τὸν λόγον διαλέχθητι τὸν τῶν πολλῶν. Ἄλλ' οὐδὲν μοι διαφέρει, ἂν μόνον σὺ γε ἀποκρίνη, εἴτ' οὖν δοκεῖ σοι ταῦτα, εἴτε μὴ. τὸν γὰρ λόγον ἔρωγε μάλιστα ἐξετάξω, συμβαίνει μέντοι ἴσως καὶ ἐμὲ τὸν ἐρωτῶντα καὶ τὸν ἀποκρινόμενον ἐξετάξεσθαι.

Τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἐκαλλωπίξεται ἡμῖν ὁ Πρωταγόρας· D τὸν γὰρ λόγον ἠτιᾶτο δυσχερῆ εἶναι· ἔπειτα μέντοι συνεχώρησεν ἀποκρίνεσθαι.

Cap. XXI. Ἴθι δὴ, ἔφη ἐγώ, ἐξ ἀρχῆς μοι ἀποκρίναι. δοκοῦσί τινές σοι σωφρονεῖν ἀδικούντες; Ἔστω, ἔφη. Τὸ δὲ σωφρονεῖν λέγεις εὐφρονεῖν; Ἐφη. Τὸ δ' εὐφρονεῖν

B. ἄρα τίς σοι δοκεῖ] Sic dedit Bekker. e Vat. et ex corr. Coisl. Vulg. ἄρα τί σοι δ. quod servaverat Stallbaum, sed cf. init. c. XXI.

C. τὸν λόγ. ποιήσομαι] Heindorfius maluit ποιήσομαι eumque secutus est Deuschle, sed v. Hermann. ad Viger. p. 742. Deinde ante τῶν πολλῶν articulum τὸν perperam om. Stephan.

Cap. XXI. D. φρονεῖν εὐβουλεύεσθαι] Perperam vett. editt. βουλεύεσθαι, quod ex codd. fere omnibus emendatum.

αὐτῶν ἔχομεν, μία δ' ἐπιστήμη καθ' ἅπαντων ἔστιν.

C. ἐπεὶ πολλοὶ γέ φασι τ. ἀνθρώ.] Ego quidem, inquit, pudore prohiberer, quominus hoc affirmarem: quamquam multi sane sunt qui illud confirment. Itaque haec πολλοὶ γέ φασι liquet referri ad ἔρωγε. Neque opus est, ut cum Heindorfio scribamus οἱ πολλοὶ γέ φ., licet deinde sequatur τὸν λόγον τὸν τῶν πολλῶν. Hic enim οἱ πολλοὶ sunt multi illi, quos modo dicebam. Stallb.

εἴτ' οὖν δοκεῖ σοι ταῦτα] Videlicet illa, quae vulgo placent. Proxima sic intelligas: Nam τὸν λόγον, h. e. ea quae dicuntur, nunc maxime exploro: quamquam accidat fortasse, ut, dum de

his opinionibus disseramus, ipsi quoque exploremur, hoc est nostra ipsorum sententia eliciatur. Stallb.

D. τὸν λόγον ἠτιᾶτο δυσχερῆ εἶναι.] Non tractatu difficile dicit Protagoras argumentum, sed molestum s. iniucundum; talis enim quaestio sophistae et ipsa per se minuta videbatur nec illi loco apta. Demosth. or. 20, 113: ἐπειδὴν τις κακοργῶν ἐπὶ μὴ προσήοντα πράγματα τοὺς λόγους μεταφέρει, δυσχερεῖς ἀνάγκη φαίνεσθαι. Diserte hic Protagoras ipse confirmat, quod in eo Socrates p. 332 A sibi visus erat observasse.

Cap. XXI. Totum hoc caput accurate tractavimus in Stud. philol. p. 826—834.

σωφρονεῖν ἀδικούντες] Isocr. or. 15, 242: οὗτοι μὲν

εὖ βουλευέσθαι, ὅτι ἀδικοῦσιν; Ἔστω, ἔφη. Πότερον, ἦν δ' ἐρώ, εἰ εὖ πράττουσιν ἀδικοῦντες, ἢ εἰ κακῶς; Εἰ εὖ. Λέγεις οὖν ἀγαθὰ ἅττα εἶναι; Λέγω. Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐρώ, ταῦτ' ἐστὶν ἀγαθὰ, ἃ ἐστὶν ὠφέλιμα τοῖς ἀνθρώποις; Καὶ ναὶ μὰ Δί', ἔφη, κἂν μὴ τοῖς ἀνθρώποις ὠφέλιμα ἦ, ἔργω καλῶ ἀγαθὰ. Καὶ μοι ἐδόκει ὁ Πρωταγόρας ἤδη τετραχύν-
 B ται τε καὶ ἀγωνιᾶν καὶ παρατετάχθαι πρὸς τὸ ἀποκρίνε-
 σθαι. ἐπειδὴ οὖν ἐώρων αὐτὸν οὕτως ἔχοντα, εὐλαβούμενος
 334 ἠρέμα ἠρόμην. Πότερον, ἦν δ' ἐρώ, λέγεις, ὦ Πρωταγόρα,
 ἃ μηδενὶ ἀνθρώπων ὠφέλιμά ἐστιν, ἢ ἃ μηδὲ τὸ παράπαν
 ὠφέλιμα; καὶ τὰ τοιαῦτα σὺ ἀγαθὰ καλεῖς; Οὐδαμῶς, ἔφη
 ἀλλ' ἔργωε πολλὰ οἶδ', ἃ ἀνθρώποις μὲν ἀνωφελεῖ ἐστὶ,
 καὶ σιτία καὶ ποτὰ καὶ φάρμακα καὶ ἄλλα μυρία, τὰ δὲ γε
 ὠφέλιμα· τὰ δὲ ἀνθρώποις μὲν οὐδέτερα, ἵπποις δέ· τὰ
 δὲ βουσί μόνον, τὰ δὲ κυσί, τὰ δὲ γε τούτων μὲν οὐδενί,
 δένδροις δέ, τὰ δὲ τοῦ δένδρου ταῖς μὲν ῥίζαις ἀγαθὰ,
 B ταῖς δὲ βλάσταις πονηρά, οἴου καὶ ἡ κόπρος πάντων τῶν

(οἱ συγκοφάνται) σαφρονοῦσιν ἀναίρειν ζητοῦντες ἀπείσας τὰς τοιαύτας διατριβὰς, ἐν αἷς ἡγοῦνται βελτίους γενομένους χαλεπωτέρον ἐσεσθαι ταῖς αὐτῶν πονηρίαις καὶ συγκοφαντίαις.

E. ἀγαθὰ — ὠφέλιμα τοῖς ἀνθρώποις] Socrati ipsi placuisse, quod utile esset idem esse bonum, Xenophon prodidit Mem. IV. 6, 8: ἄλλο ἂν τι φαίης ἀγαθὸν εἶναι ἢ τὸ ὠφέλιμον; Οὐκ ἔγωγ', ἔφη. Τὸ ἄρα ὠφέλιμον ἀγαθὸν ἐστὶν ὅτῳ ἂν ὠφέλιμον ἦ. v. Gorg. p. 499 C. Cicero de off. III. 3, 11. Sed h. l. verba τοῖς ἀνθρώποις adversarii causa adiecit, qui quidem πάντων χρημάτων μέτρον ἀνθρώπων εἶναι statuit (v. Theaet. p. 152 A. Cratyl. p. 385 E), Protagoras autem sermonem alio flectendi cupidus haec ipsa verba carpit.

ἀγωνιᾶν καὶ παρατετάχθαι] ἀγωνιᾶν h. l. vi desiderativa positum esse et significare 'certare velle' ex verbo παρατετάχθαι apparet, quod est 'in procinctu constituisse'.

ἠρέμα ἠρόμην] De Leg. p. 629 A: δεῖ δὲ οὐδὲν σκληρῶς ἡμᾶς αὐτοῖς διαμάχεσθαι

τὰ νῦν, ἀλλ' ἠρέμα ἀνερωτᾶν, ὡς μάλιστα περὶ ταῦτα ἡμῶν τε καὶ ἐκείνων σπουδαζόντων.

P. 334. καὶ τὰ τοιαῦτα — καλεῖς;] Respondet ad haec Protagoras, bona ut sint utilia, ita hominum utilitate non esse definienda.

πολλὰ οἶδ', ἃ —] Ad πολλὰ ex praecedentibus intelligendum voc. ἀγαθὰ. Proximis verbis ἃ ἀνθρώποις μὲν ἀνωφελεῖ ἐστὶ tacite opponuntur ἀγαθὰ μέντοι. Voc. ἀνωφελές hic et in seqq. est 'noxium', ut Xenoph. Hellen. I. 7, 28. Mem. II. 6, 4. Eodem modo dicitur lat. inutile.

τὰ δὲ γε ὠφέλιμα] alia (bona) sane — ut tu dicis — utilia. Oratio similiter formata p. 320 B, v. ad p. 330 A.

ἀνθρώποις μὲν οὐδέτερα] Conf. p. 351 D: ἐστὶ μὲν ἃ τῶν ἡδέων οὐκ ἐστὶν ἀγαθὰ. . . ἐστὶ δ' ἃ ἐστὶ, καὶ τρίτον ἃ οὐδέτερα, οὔτε κακὰ οὔτ' ἀγαθὰ.

ἵπποις δέ] int. ἀγαθὰ. Eadem est ratio sequentium dativorum, quod inde sciri potest, quia ultimo (ταῖς ῥίζαις) voc. ἀγαθὰ adiectum est.

φυτῶν ταῖς μὲν ῥίζαις ἀγαθὸν παραβαλλομένη, εἰ δ' ἐθέ-
 λοις ἐπὶ τοὺς πτόρθους καὶ τοὺς νέους κλῶνας ἐπιβάλλειν,
 πάντα ἀπόλλυσιν· ἐπεὶ καὶ τὸ ἔλαιον τοῖς μὲν φυτοῖς ἀπα-
 σὶν ἐστὶ πάγκακον καὶ ταῖς θριξὶ πολεμιώτατον ταῖς τῶν
 ἄλλων ζώων πλὴν ταῖς τοῦ ἀνθρώπου, ταῖς δὲ τοῦ ἀνθρώ-
 που ἀρωγὸν καὶ τῷ ἄλλῳ σώματι. οὕτω δὲ ποικίλον τί
 ἐστὶ τὸ ἀγαθὸν καὶ παντοδαπὸν, ὥστε καὶ ἐνταῦθα τοῖς
 μὲν ἔξωθεν τοῦ σώματος ἀγαθὸν ἐστὶ τῷ ἀνθρώπῳ, τοῖς C
 δ' ἐντὸς ταῦτόν τοῦτο κάκιστον· καὶ διὰ τοῦτο οἱ ια-
 τροὶ πάντες ἀπαγορεύουσι τοῖς ἀσθενούσι μὴ χορήσθαι
 ἐλαίῳ, ἀλλ' ἢ ὅ τι σμικροτάτῳ, ἐν τούτοις οἷς μέλλει ἔδε-
 σθαι, ὅσον μόνον τὴν δυσχέρειαν κατασβέσαι τὴν ἐπὶ ταῖς
 αἰσθήσεσι ταῖς διὰ τῶν χυμῶν γιγνομένην ἐν τοῖς σιτίοις
 τε καὶ ὄψοις.

P. 334. B. εἰ δ' ἐθέλοισ ἐπὶ τ. πτ.] Vett. editt. εἰ δὲ θέλοισ. Bodl. Vat. G. al. εἰ δ' ἐθέλοισ. Aliquot codd. εἰ δ' ἐθέλεις, probante Heindorfio.

C. διὰ τῶν χυμῶν] Libri omnes διὰ τῶν ῥιζῶν. v. Stud. philol. p. 831 sqq., ubi etiam dubitari posse dixi, an διὰ τῶν mutandum sit in ἀηδέων.

B. τὸ ἔλαιον — ταῖς θριξὶ πολεμιώτατον] Consilio et arte Protagoras verba collocavit, ut audientium exspectationem moveret. Plerique enim quum olei usum in uno homine cognovissent, non potuit iis non absurda videri sententia his primis verbis contenta.

τοῖς μὲν ἔξωθεν — τῷ ἀνθρώπῳ] ut hic quoque externis quidem partibus corporis humani bonum sit, interioribus vero idem pessimum. Athen. p. 46 F: ὁ Δημόκριτος πρὸς τὸν πνθόμενον πῶς ἂν ὑγιᾶς τις διάγοι ἔφη, εἰ τὰ μὲν ἐντὸς μέλιτι βρέχοι, τὰ δ' ἐκτὸς ἐλαίῳ.

C. ἀπαγορεύουσι — μὴ χορήσθαι] Priscianus p. 1196 ed. Putsch. „Attici (dicunt) ἀπαγορεύω μὴ λέγειν, καὶ, ἀπαγορεύω λέγειν.“ v. Hermann. ad Viger. p. 810 sqq. Buttman. ad Demosth. Midian. Excurs. XI. Stallb.

C. διὰ τῶν χυμῶν] Vulgata scripturam διὰ τῶν ῥιζῶν

nemo dum explicare conatus est; quis enim unquam audivit, veteres eo consilio ad cibos atque opsonia oleo usos esse, ut suave olerent; quis est qui nesciat, opsonia condiendi causa id et antiquo tempore factum esse et hodie fieri. Veterum scriptorum locos plurimos huc pertinentes collegimus l. l. p. 831—833, ex quibus arbitramur intellectum iri Protagoram h. l. nihil nisi de sapore ciborum cogitasse. Atqui χυμῶς, ut ait Galenus defin. med. II. 279, παρὰ Πλάτωνι καὶ Ἀριστοτέλει ἢ γενεστῇ ποιότητος ὀνομάζεται. De constructione verborum v. Athen. p. 280 A: ἀφαιρῶν τὰς διὰ χυλῶν ἡδονὰς οὐ δύναμαι νοῆσαι τὰ ἀγαθόν, quam Epicuri vocem Cicero (Tusc. III. 18, 41) sic latine reddidit: 'non habeo quod intelligam bonum, detrahens eas voluptates, quae sapore percipiuntur'. Et in perceptione inieundorum saporum fastidium oriri, si hoc Protagoras dixit, sententiam protulit et per se veram et h. l. aptam.

Cap. XXII. Εἰπόντος οὖν ταῦτα αὐτοῦ, οἱ παρόντες ἀνεθορύβησαν, ὡς εὖ λέγοι. καὶ ἐγὼ εἶπον· ὦ Πρωταγόρα, ἐγὼ τυγχάνω ἐπιλήσμων τις ὢν ἄνθρωπος, καὶ ἐάν D τίς μοι μακρὰ λέγη, ἐπιλανθάνομαι περὶ οὗ ἂν ἦ ὁ λόγος. ὥσπερ οὖν εἰ ἐτύγχανον ὑπόκωφος ὢν, ὧν ἂν χρῆναι, εἶπερ ἔμελλές μοι διαλέξεσθαι, μείζον φθέγγεσθαι ἢ πρὸς τοὺς ἄλλους, οὕτω καὶ νῦν, ἐπειδὴ ἐπιλήσμωνι ἐνέτυχες, σὺντεμνέ μοι τὰς ἀποκρίσεις καὶ βραχυτέρας ποιεῖ, εἰ μέλλω σοι ἐπεσθαι. Πῶς οὖν κελεύεις με βραχέα ἀποκρίνεσθαι; E ἢ βραχυτέρα σοι, ἔφη, ἀποκρίνωμαι ἢ δεῖ; Μηδαμῶς, ἦν δ' ἐγώ. Ἀλλ' ὅσα δεῖ; ἔφη. Ναί, ἦν δ' ἐγώ. Πότερα οὖν ὅσα ἐμοὶ δοκεῖ δεῖν ἀποκρίνεσθαι, τοσαῦτά σοι ἀποκρίνωμαι, ἢ ὅσα σοί; Ἀκήκοα γοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι σὺ οἶός τ' εἶ καὶ αὐτὸς καὶ ἄλλον διδάξαι περὶ τῶν αὐτῶν καὶ μακρὰ λέγειν, ἐάν βούλη, οὕτως, ὥστε τὸν λόγον μηδέποτε ἐπιλιπεῖν, καὶ αὐτὸ βραχέα οὕτως, ὥστε μηδένα σοῦ ἐν βραχυ- 335 τέροις εἰπεῖν. εἰ οὖν μέλλεις ἐμοὶ διαλέξεσθαι, τῷ ἐτέρῳ χωρὶ τρόπον πρὸς με, τῇ βραχυλογία. ὦ Σώκρατες, ἔφη,

Cap. XXII. D. ἔμελλές μοι διαλέξεσθαι] Vulg. διαλέγεσθαι auctoritate plurimorum optimorumque codd. mutatum est. Deinde pro ἀποκρίνωμαι Bodl. Vat. © et r et Coisl. ἀποκρίνομαι itemque in prox. sect.

καὶ βραχυτέρας ποιεῖ] Iniuria haec delenda censet Hirschig. Argumentat. Socratic. p. 13.

P. 335. μέλλεις ἐμοὶ διαλέξεσθαι] Etiam hic vett. editt. contra fidem plurimorum librorum διαλέγεσθαι exhibent.

Cap. XXII. D. καὶ βραχυτέρας ποιεῖ] Haec non redundant, sed accuratius Socrates rem verbo translato (συντέμνειν) significatam nunc exprimit, γ. p. 314 A: μὴ περὶ τοῖς φιλάτοις κινεῖς τε καὶ κινδυνεύεις. 320 B: κάμπτομαι καὶ οἰμᾶί τί σε λέγειν. al. Similis usus verbi συντέμνειν invenitur apud Aristophanem Thesmoph. v. 177: σοφοῦ πρὸς ἀνδρός; ὅστις ἐν βραχέϊ πολλοὺς καλῶς οἶός τε συντέμνειν λόγους.

E. Μηδαμῶς, ἦν δ' ἐγώ] Behüte. Intell. βραχυτέρα ἀποκρίνον ἢ δεῖ. Menex. p. 236 C: μηδαμῶς, ὦ Σώκρατες· ἀλλ' εἰπέ, καὶ πᾶν χαρίζε. De Rep. I. p. 350 E. Phaedr. p. 234 D. v. annot. ad p. 318 B. Stallb. ὅτι σὺ οἶός τ' εἶ καὶ αὐ-

τός] haec ita coniungenda sunt: ὅτι σὺ οἶός τ' εἶ καὶ αὐτός — περὶ τῶν αὐτῶν καὶ μακρὰ λέγειν — καὶ αὐτὸ βραχέα —, καὶ ἄλλον διδάξαι καὶ μακρὰ λέγειν κ. τ. λ. ὥστε τὸν λόγ. μηδ. ἐπιλιπεῖν] ut nunquam desit tibi oratio, h. e. orationis argumentum, ut tibi semper suppetat quod dicas. Stallb.

P. 335. χωρὶ — πρὸς με] Enclitica pronominis forma post praepositiones in Platonis libris non raro servata est. Menon. p. 79 A. codd. omnes παίζεις πρὸς με. Gorg. p. 489 E: νῦν δὲ εἰρωνεύου πρὸς με., ubi v. annot. Lysid. p. 211 A. Cratyl. p. 384 A. Theaet. p. 170 D. Xenoph. Anab. III, 3, 2: λέξατε οὖν,

ἐγὼ πολλοῖς ἤδη εἰς ἀγῶνα λόγων ἀφικόμην ἀνθρώποις, καὶ εἰ τοῦτο ἐποίουν, ὃ σὺ κελεύεις, ὡς ὁ ἀντιλέγων ἐκέλευέ με διαλέγεσθαι, οὕτω διελεγόμην, οὐδενὸς ἂν βελτίων ἐφαινόμην, οὐδ' ἂν ἐλέγετο Πρωταγόρου ὄνομα ἐν τοῖς Ἕλλησιν. Καὶ ἐγὼ — ἐγγυον γὰρ ὅτι οὐκ ἤρρεσεν αὐτὸς αὐτῷ ταῖς ἀποκρίσεσι ταῖς ἔμπροσθεν, καὶ ὅτι οὐκ ἐθέλη- B σοι ἐκὼν εἶναι ἀποκρινόμενος διαλέγεσθαι — ἠγγιδάμενος οὐκ ἐτι ἐμὸν ἔργον εἶναι παρεῖναι ἐν ταῖς συνουσίαις, Ἀλλὰ τοι, ἔφη, ὦ Πρωταγόρα, οὐδ' ἐγὼ λιπαρῶς ἔχω παρὰ τὰ σοὶ δοκοῦντα τὴν συνουσίαν ἡμῖν γίνεσθαι, ἀλλ' ἐπειδὴ σὺ βούλη διαλέγεσθαι ὡς ἐγὼ δύναμαι ἐπεσθαι, τότε σοι διαλέξομαι. σὺ μὲν γάρ, ὡς λέγεται περὶ σοῦ, φῆς δὲ καὶ αὐτός, καὶ ἐν μακρολογία καὶ ἐν βραχυλογία οἶός τ' εἶ συνουσίας ποιεῖσθαι· σοφὸς γὰρ εἶ· ἐγὼ δὲ τὰ μακρὰ ταῦτα C

ἐλέγετο] Libri omnes ἐγένετο, v. Stud. phil. p. 854.

ἔφη, πρὸς με. Charax p. 228 b: παρὰ Μενάνδρῳ σημειοῦται τὸ πρὸς με ἐγκλιθεῖν, de quo loco disputavit Hermannus De Emend. Rat. Gr. Gr. p. 75. Stallb.

ὡς ὁ ἀντιλέγων — οὕτω διελεγόμην] Est haec frequentissima illa universi enuntiatum appositio. Quemadmodum enim nomina nominibus per appositionem adduntur, sic etiam ea enuntiatum, quae superiora accuratius definiunt et interpretantur, non intercedente copula apponi solent. Possis hanc rationem commode nomine appositionis universorum enuntiatorum (Apposition der Sätze) insignire, quippe quae ex asse respondeat appositioni nominum. Stallb.

οὐδ' ἂν ἐλέγετο —] Ficinus hunc locum vertit: 'haud sane quovis alio homine insignior essem, nomineque Protagorae omnis Graecia resonaret'. Et sane eiusmodi sententia requiritur, sed ex vulgata scriptura elici nequit. De ἐλέγετο v. p. 311 E: τί ὄνομα ἄλλο λεγόμενον περὶ Πρωταγόρου ἀκούομεν; Hipp. I. p. 281 C: οἱ παλαιοὶ ἐκείνοι, ἂν ὀνόματα μεγάλα λέγεται ἐπὶ σοφία, Πιττακοῦ τε καὶ Βίαντος.

Protagoram, qui ab aetatis anno tricesimo ad septuagesimum sophistam egit, per totum illud tempus maxima gloria apud omnes Graecos floruisse Plato tradidit Men. p. 91 E, v. praefat. p. 4.

ὅτι οὐκ ἤρρεσεν —, καὶ ὅτι οὐκ ἐθέλησιν] Indicativus rem vere factam, optativus id indicat quod fieri posse Socrates suspicatur.

B. οὐκ ἐτι ἐμὸν ἔργον εἶναι] non amplius mei esse muneris colloquio interesse. Tim. p. 17 in.: οὐκοῦν σὸν τῶνδ' ἐγὼν — ἀναπληροῦν. Ibid. p. 27 B: σὸν οὖν ἔργον λέγειν ἂν εἴη — τὸ μετὰ τοῦτο. Gorg. p. 459 E: οὐ γὰρ σὸν ἔργον. Xenoph. Memor. III, 3, 3: τοῦτο οὐκ ἐμὸν οἶμαι τὸ ἔργον εἶναι. Dictionem copiose illustravit Valcken. ad Phoeniss. v. 447. Stallb.

ἐπειδὴ σὺ βούλη —] Sententia haec est: Non id flagito, ut praeter tuam sententiam et voluntatem colloquium inter me et te habeatur, sed si velis ea ratione colloqui, qua ego assequi possum, tecum colloquar, sin minus, hac disputatione missa abibo.

C. τὰ μακρὰ ταῦτα ἀδύ-

ἀδύνατος, ἐπεὶ ἐβουλόμην ἂν οἶός τ' εἶναι. ἀλλὰ σὲ ἐχρῆν ἡμῖν συγχωρεῖν τὸν ἀμφοτέρωθεν δυνάμενον, ἵνα συνουσία ἐγίγνετο· νῦν δὲ ἐπειδὴ οὐκ ἐθέλεις, καὶ ἐμοὶ τις ἀσχολία ἐστὶ, καὶ οὐκ ἂν οἶός τ' εἶην σοι παραμεῖναι ἀποτείνοντι μακροῦς λόγους — ἐλθεῖν γὰρ ποί με δεῖ — εἴμι· ἐπεὶ καὶ ταῦτ' ἂν ἴσως οὐκ ἀηδῶς σου ἤκουον.

Καὶ ἅμα ταῦτα εἰπὼν ἀνιστάμην ὡς ἀπίων. καὶ μου ἀνισταμένου ἐπιλαμβάνεται ὁ Καλλίας τῆς χειρὸς τῆ δεξιᾶ, τῆ δ' ἀριστερᾶ ἀντελάβετο τοῦ τρίβωνος τουτουῖ, καὶ εἶπεν· Οὐκ ἀφήσομέν σε, ὦ Σώκρατες· ἐὰν γὰρ σὺ ἐξέλθῃς, οὐχ ὁμοίως ἡμῖν ἔσονται οἱ διάλογοι. δέομαι

D. ἀντελάβετο τοῦ τρίβωνος] Stephan. τοῦ errore, ut videtur, omisit.

νατος] H. e. οὐ δύναμαι τὰ μακρὰ ταῦτα, ut mox dicit sē — τὸν ἀμφοτέρωθεν δυνάμενον. Eodem modo δυνατός cum accusativo construitur Politic. p. 295 B: τοῦτο δυνατός ἄν. Hipp. min. p. 367 E: οὐκοῦν ὁ ἀγαθὸς καὶ σοφὸς γεωμέτρης δυνατώτατος γε ἀμφοτέρω; Prorsus cum hoc loco congruit Menon. p. 94 B. C: καὶ τοὺς φαυλοτάτους ἀδυνάτους γεγονέναι τοῦτο τὸ πρῶγμα. Quocirca hoc dicit Socrates: ego vero non possum longas istas orationes habere aut intelligere; quanquam vellem mihi esse eius rei facultatem. Stallb.

ἐχρῆν ἡμῖν συγχ. — ἵνα σ. ἐγίγνετο] te oportebat nobis concedere (quod nunc secus est), ut colloquium fieret (quod in hac tua pervicacia non potest continuari). Sympos. 181 E: χρῆν δὲ νόμον εἶναι — ἵνα μὴ εἰς ἀδηλον πολλὴ σπουδὴ ἀνηλίσκετο. v. Krüger Gr. 54. 8. 8.

ἀποτείνοντι μακροῦς λόγους] P. 336 C: μακρὸν λόγον ἀποτείνων. P. 361 A. Gorg. p. 465 E ibique annot. Proxima, ἐπεὶ καὶ ταῦτ' ἄν — ἤκουον, sic intelligas: quanquam haec quoque lubenter ex te audierim: quod tamen mihi nunc non licet. Stallb.

D. τοῦ τρίβωνος τουτουῖ] Apud Xenophontem (Mem. I. 6, 2) Antiphon: ἱμάτιον, inquit, ὦ Σώκρατες, ἠμφίεσαι οὐ μόνον φαῦλον, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ θεῖον τε καὶ χεῖμῶνος. Idem igitur vestimentum ibi ἱμάτιον, hic τρίβων dicitur. Etiam scholiastes ad Aristoph. Plut. v. 842 τὸ τρίβωνιον interpretatur παλαιὸν ἱμάτιον, cf. schol. ad v. 882. Proprie igitur τρίβων significavit pallium longo usu detritum, sed plerumque eo nomine appellatum est amiculum aliquanto brevius quam ἱμάτιον et crassis filis textum, quale Doricorum erat proprium. Inde ab iis qui Laconici cultus studiosi erant, sumptum est, v. infra p. 342 E. Demosth. or. 54, 3: ἐσυνθροπάσασιν καὶ λακωνίζουσιν φασὶ καὶ τρίβωνας ἔχουσιν καὶ ἀπλᾶς ὑποδέδενται. Eodem vestimento iam inde a Socratis aetate philosophi quidam severiorem vitae rationem prae se ferentes uti sunt, unde factum est, ut posterioribus temporibus τρίβωνιον per synecdochen philosophum ipsum significaret, veluti The mist. or. 23. p. 299 A: (ἐν Γαλατικῇ τῇ Ἑλληνίδι) οἱ ἄνδρες ἴστε ὅτι ὀξείς καὶ ἀγχίνοι . . . καὶ τρίβωνιον παραφανέντος ἐκκρέμνεται εὐδῶς ὥσπερ τῆς λίθου τὰ σιδήρια.

οὐν σου παραμεῖναι ἡμῖν· ὡς ἐγὼ οὐδ' ἂν ἐνὸς ἡδίου ἀκούσαιμι ἢ σοῦ τε καὶ Πρωταγόρου διαλεγόμενων· ἀλλὰ χάρισαι ἡμῖν πᾶσιν. Καὶ ἐγὼ εἶπον — ἤδη δὲ ἀνεστήκη ὡς ἐξίων — Ὡ παῖ Ἰππονίκου, ἀεὶ μὲν ἐγωγέ σου τὴν φιλοσοφίαν ἄγαμαι, ἀτὰρ καὶ νῦν ἐπαινω καὶ φιλοῶ, ὥστε E βουλοίμην ἂν χαρίζεσθαι σοι, εἴ μου δυνατὰ δέοιο. νῦν δ' ἐστὶν ὥσπερ ἂν εἰ δέοιό μου Κρίσωνι τῷ Ἱμεραίῳ δρομεῖ ἀκμάζοντι ἐπεσθαι, ἢ τῶν δολιχοδρόμων τῶ ἢ τῶν ἡμεροδρόμων διαθεῖν τε καὶ ἐπεσθαι. εἶπομι ἂν σοι, ὅτι πολὺ 336 σοῦ μᾶλλον ἐγὼ ἐμαυτοῦ δέομαι θεόνσι τοῦτοις ἀκολουθεῖν, ἀλλ' οὐ γὰρ δύναμαι, ἀλλ' εἴ τι δέει θεάσασθαι ἐν τῷ αὐτῷ ἐμέ τε καὶ Κρίσωνα θεόντας, τούτου δέου συγ-

ἤδη δὲ ἀνεστήκη] Sic Rodl. Vat. pro vulg. ἀνεστήκειν. Vind. ἀνεστήκει, quod confirmat receptam lectionem. De Attica plusquamperfecti forma apud Platonem codicum auctoritate restituenda v. annot. ad Sympos. p. 198 C.

E. βουλοίμην ἂν χαρίζεσθαι σοι] Stallbaum. e Flor. o. pro χαρίζεσθαι dedit χαρίσασθαι, quod non ita videtur opus esse, ut a meliorum codicum scriptura recedatur.

ἀεὶ μὲν ἐγωγέ —] His comparata Socratis verba de eodem Callia ap. Xenoph. conv. VIII. 8: ἀεὶ μὲν οὐν ἐγωγέ ἠγάμην τὴν σὴν φύσιν, νῦν δὲ καὶ πολὺ μᾶλλον, ἐπεὶ ὁρῶ σε κτλ. ibid. IV. 62.

E. νῦν δ' ἐστὶν ὥσπερ ἂν εἰ δέοιό μου] nunc vero eadem ratio est s. perinde est ac si me roges etc. Criso Himeraeus, nobilis σταδιοδρόμος, ter deinceps cursu vicit, Olymp. 83. 84. 85. v. praefat. p. 20. Verba δρομεῖ ἀκμάζοντι Groen. van Prinsterer Propograph. Platon. p. 196 iniuria in glossematis suspicionem vocavit, siquidem iis ratio continetur, cur Socrates Crisonem non sit consecuturus. Crisonem ἐν ὄλῃ τῇ τῆς ἀσκήσεως ἀκμῇ continenter et severe vixisse memoriae prodidit Plato de Leg. p. 840 B.

τῶν δολιχοδρόμων] In corporum exercitationibus apud Graecos principem locum obtinuit cursus, cuius plura erant genera: qui curriculum a carcere ad metam semel emensus erat, is στάδιον decurrerat, qui con-

tinuo cursu a meta ad carcerem redierat idemque stadium bis emensus erat, eius cursus dicebatur δίαυλος. Sex vel decem δίαυλοι conficiendi erant δολιχοδρόμων, nam δόλιχος erat, quum cursor stadium toties decurreret, ut continuato cursu duodecim vel viginti stadia emetiretur. v. schol. ad Sophocl. Electr. v. 686; ad Aristoph. Nub. v. 28 et Krausius De Gymnastic. et Agonistic. Graecor. I. p. 344 sqq.

ἡμεροδρόμων] Livius 31, 24: 'hemerodromos vocant Graeci ingens die uno cursu emetientes spatium', iisque nuntiis, ubi res maturanda erat, usi sunt. v. Cornel. Nep. Milt. c. 4. Herodot. VI. 105.

διαθεῖν] cursu contendere, v. Hermann ad Viger. p. 811.

P. 336. τούτου δέου συγκαθεῖναι] hunc roga, ut se ad me demittat. Verba καθιέναι, ἐφιέναι, ἀνιέναι, ἀφιέναι, ὑφιέναι, ἐξιέναι, alia, saepe intransitiva significatione usurpari naravimus ad Remp. VIII. p. 563 A. Phaedon. p. 112 D. Stallb.

καθεῖναι· ἐγὼ μὲν γὰρ οὐ δύναμαι ταχὺ θεῖν, οὗτος δὲ δύναται βραδέως. εἰ οὖν ἐπιθυμεῖς ἐμοῦ καὶ Πρωταγόρου ἀκούειν, τούτου δέου, ὥσπερ τὸ πρῶτόν μοι ἀπεκρίνατο διὰ βραχέων τε καὶ αὐτὰ τὰ ἐρωτώμενα, οὕτω καὶ νῦν ἀποκρίνεσθαι. εἰ δὲ μή, τίς ὁ τρόπος ἔσται τῶν διαλόγων; χωρὶς γὰρ ἔγωγ' ὥμην εἶναι τὸ συνεῖναι τε ἀλλήλοις διαλεγόμενους καὶ τὸ δημηγορεῖν. Ἄλλ' ὄρας, ἔφη, ὦ Σώκρατες· δίκαια δοκεῖ λέγειν Πρωταγόρας ἀξιώων αὐτῶ τε ἐξεῖναι διαλέγεσθαι ὅπως βούλεται, καὶ σοὶ ὅπως ἂν αὐτὸν σὺ βούλη.

Cap. XXIII. Ὑπολαβῶν οὖν ὁ Ἀλκιβιάδης, Οὐ καλῶς λέγεις, ἔφη, ὦ Καλλία. Σωκράτης μὲν γὰρ ὅδε ὁμολογεῖ μὴ μετεῖναι οἱ μακρολογίας καὶ παραχωρεῖ Πρωταγόρα,

P. 336. διὰ βραχέων τε καὶ αὐτὰ τ.] Accessit τε ex codd. longe plurimis.

B. Ἄλλ' ὄρας, ἔφη, ὦ Σ.] Cornarius post ἔφη inseri volebat ὁ Καλλίας. Quod non opus. Dein αὐτῶ Bodl. pro vulg. αὐτῶ.

B. χωρὶς γὰρ ἔγωγ' ὥμην] In talibus locis δίχα, χωρὶς etc. non, ut vulgo, sejunctionem et separationem, sed diversitatem et oppositionem significant. Philob. p. 44 A: εἴπερ χωρὶς τοῦ μὴ λυπεῖσθαι καὶ τοῦ χαίρειν ἢ φυνος. Euthydem. p. 289 D: δῆλον οὖν, ὅτι καὶ περὶ λόγους χωρὶς ἢ τοῦ ποιεῖν τέχνη καὶ ἢ τοῦ χρῆσθαι. Philob. p. 17 A: οἷς διακεχωρισται τὸ τε διαλεκτικῶς πάλιν καὶ τὸ ἐριστικῶς ἡμᾶς ποιεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους τοὺς λόγους. Eurip. Iphig. Anl. 859: χωρὶς τὰ μὲν κἀγαμέμνονος. Aeschyl. Prometh. 963: μαθήσεται, ὅσον τὸ τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα. Plura dabit Heindorfius ad h. l. Auct. Inc. ap. Rutil. Lup. II. 15: seorsum est beneficium dare libenter et iniuriam facere nolle Stallb.

δημηγορεῖν] Aeschin. or. 1, 27: ὁ νομοθέτης διαρρηθὴν ἀπέδειξεν οὐδὲς χρῆ δημηγορεῖν καὶ οὐδὲς οὐδὲ λέγειν ἐν τῷ δήμῳ. Longas orationes, quibus in concione et in iudicio adversarii inter se certent, a colloquiis alienas esse Socrates censet.

Ἄλλ' ὄρας] Sed videt i. e. res tibi manifesta est. Haec verba saepenumero ita orationi aut praemittuntur aut interponuntur, ut per se sententiam efficiant indicentque alterum rei praesentis conditionem ipsum perspicere. Hipparch. p. 227 D: Ἄλλ' ὄρας, ὦ γλυκύντατε, τὸ κερδαίνειν ἀρετὴ ὁμολογήσαμεν εἶναι ὠφελείσθαι. Aristoph. Thesm. v. 496: ταῦθ', ὄρας, οὐ πάποτ' εἶπεν.

Cap. XXIII. Ὑπολαβῶν . . ὁ Ἀλκιβιάδης] Postquam Callias Protagorae, hospiti suo, patrociniatus est, fortiter et vehementer Alcibiades Socratis causam defendit eumque longarum orationum victoria concessa id suo iure postulare dicit, ut brevibus orationibus Protagoras certet. Quod si nolit sophista, fateatur et ipse hoc disputandi genere se Socrate inferiorem esse. Quaestionem ipsam Alcibiades non magis curat quam Callias, sed Socratem id spectare ratus, ut dignitatem suam tueatur, ei obsecundat. Hinc eius verba εἰ Πρωταγόρας ὁμολογεῖ φανλότερος εἶναι . . ἔξαρκεῖ Σωκράτει.

τοῦ δὲ διαλέγεσθαι οἷός τ' εἶναι καὶ ἐπίστασθαι λόγον τε C δοῦναι καὶ δέξασθαι θανατόζοιμ' ἂν εἰ τῷ ἀνθρώπων παραχωρεῖ. εἰ μὲν οὖν καὶ Πρωταγόρας ὁμολογεῖ φανλότερος εἶναι Σωκράτους διαλεχθῆναι, ἔξαρκεῖ Σωκράτει· εἰ δὲ ἀντιποιεῖται, διαλεγεσθῶ ἐρωτῶν τε καὶ ἀποκρινόμενος, μὴ ἔφ' ἐκάστη ἐρωτήσῃ μακρὸν λόγον ἀποτείνων, ἐκκρούων τοὺς λόγους καὶ οὐκ ἐθέλων διδοῦναι λόγον, ἀλλ' ἀπομηκύνων, ἕως ἂν ἐπιλάθωνται περὶ ὅτου τὸ ἐρώτημα ἦν οἱ D πολλοὶ τῶν ἀκούοντων· ἐπεὶ Σωκράτη γε ἐγὼ ἐγγυῶμαι μὴ ἐπιλήσεσθαι, οὐχ ὅτι παίζει καὶ φησιν ἐπιλήσμων εἶναι. ἐμοὶ μὲν οὖν δοκεῖ ἐπιεικέστερα Σωκράτης λέγειν· χρῆ γὰρ ἕκαστον τὴν ἑαυτοῦ γνώμην ἀποφαίνεσθαι.

Μετὰ δὲ τὸν Ἀλκιβιάδην, ὡς ἐγῶμαι, Κριτίας ἦν ὁ εἰπών· Ὡς Προδίκου καὶ Ἰππία, Καλλίας μὲν δοκεῖ μοι μάλα πρὸς Πρωταγόρου εἶναι, Ἀλκιβιάδης δὲ ἀεὶ φιλόνηκός E ἔστι πρὸς ὃ ἂν ὀρμήσῃ. ἡμᾶς δὲ οὐδὲν δεῖ συμφιλονεικεῖν οὔτε Σωκράτει οὔτε Πρωταγόρα, ἀλλὰ κοινῇ ἀμφοτέρων δεῖσθαι μὴ μεταξὺ διαλύσῃ τὴν ξυνουσίαν.

Cap. XXIII. C. εἰ μὲν οὖν καὶ Πρωτ.] In edit. Bekker. καὶ excidit, errore operarum, ut videtur.

D. Σωκράτη γε ἐγὼ ἐγγ.] V. Σωκράτει, quod ex optimis et plurimis libris mutatum. De ἐγγυῶσθαι v. ad Phaedon. p. 115 D.

E. πρὸς ὃ ἂν ὀρμήσῃ] Sic Bodl. Venet. Ξ. Coisl. Vindob. Vat. r. pro vulg. πρὸς ὃ τι ἂν.

C. τοῦ δὲ διαλέγεσθαι] Verba sic cohaerent: θανατόζοιμ' ἂν εἰ οἶσθα. P. 315 E: οὐκ ἂν θανατόζοιμ', εἰ παιδικὰ — τυγχάνει ἂν. p. 354 D: εἰ κακὸν καλεῖτε . . ἔχοιτ' ἂν εἰπεῖν. ἐκκρούων τοὺς λόγους] int. μακρῶ λόγῳ: longa oratione quodcumque disputationis argumentum propositum submovens. Theaet. p. 154 D: εἰ δεινὸς καὶ σοφὸς ἐγὼ τε καὶ σὺ ἡμεῖν . . ξυνηλθόντες σοφιστικῶς εἰς μάχην τοιαύτην, ἀλλήλων τοὺς λόγους τοῖς λόγοις ἐκρούομεν. Metaphora a gladiatoribus ducta ictum adversariorum declinantibus. D. οὐχ ὅτι παίζει] quamquam iocatur. Sic οὐχ ὅτι positum Gorg. p. 450 E. Theaet. p. 157 B. Lys. p. 219 E.

πρὸς Πρωταγόρου εἶναι] a partibus Protagorae stare; conf. Krüger. Gr. 68. 37, 1.

337 Εἰπόντος δὲ αὐτοῦ ταῦτα ὁ Προδίκος, Καλῶς μοι, ἔφη, δοκεῖς λέγειν, ὦ Κριτία· χρη γὰρ τοὺς ἐν τοιοῦσδε λόγοις παραγιγνομένους κοινούς μὲν εἶναι ἀμφοῖν τοῖν διαλεγομένοιν ἀκροατάς, ἴσους δὲ μή. ἔστι γὰρ οὐ ταυτόν· κοινῇ μὲν γὰρ ἀκοῦσαι δεῖ ἀμφοτέρων, μὴ ἴσων δὲ νεῖμαι ἐκατέρω, ἀλλὰ τῷ μὲν σοφωτέρω πλέον, τῷ δὲ ἀμαθεστέρω ἔλαττον. ἐγὼ μὲν καὶ αὐτός, ὦ Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες, ἀξιῶ ὑμᾶς συγχωρεῖν καὶ ἀλλήλοις περὶ τῶν λόγων ἀμφισβητεῖν μὲν, ἐρίζειν δὲ μή· ἀμφισβητοῦσι μὲν γὰρ καὶ δι' εὐνοίαν οἱ φίλοι τοῖς φίλοις, ἐρίζουσι δὲ οἱ διάφοροί τε καὶ ἐχθροὶ ἀλλήλοις. καὶ οὕτως ἂν καλλίστη ἡμῖν ἢ συνουσία γίγναιτο· ὑμεῖς τε γὰρ οἱ λέγοντες μάλιστ' ἂν οὕτως ἐν ἡμῖν τοῖς ἀκούουσιν εὐδοκίμοιτε καὶ οὐκ ἐπαυνοῖσθε — εὐδοκίμειν μὲν γὰρ ἔστι παρὰ ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀκουόντων ἄνευ ἀπάτης, ἐπαινεῖσθαι δὲ ἐν λόγῳ πολλάκις παρὰ δόξαν ψευδομένων —, ἡμεῖς τ' αὖ οἱ ἀκουόντες μάλιστ' ἂν οὕτως εὐφραίνομεθα, οὐχ ἠδοίμεθα· εὐφραίνεσθαι μὲν γὰρ ἔστι μανθάνοντά τι καὶ φρονήσεως

P. 337. B. οὕτως ἂν καλλίστη] Vindob. κάλλιστ' ἂν οὕτως.

P. 337. ὁ Προδίκος, Καλῶς μοι, ἔφη] Quum Prodicus in distinguendis explicandisque vocabulorum significationibus nimium operae collocaret, mirandum non est, quod hoc loco ita loquens inducitur, ut vocabulorum discrimina per omnia urgeat et quae consimilem usum habeant, ea perversa sedulitate ubique rimetur. Perstringitur ineptum hominis studium etiam infra p. 358 A. D. Menon. p. 75. Charmid. p. 163. Lachet. p. 197. Cratyl. p. 384 A. Euthydem. init. al. Rem ipsam etiam ab Socrate magni aestimatam esse auctor est Epicetetus ap. Arrianum L. II. c. 17. Unde apparet, cur personatus Socrates apud comicum tam multa garrat de recta nominum ratione. Et apud Platone Socrates ipse se Prodicus discipulum profitetur, sed non sine urbana hominis irrisione. v. ad p. 341 A. Stallb.

ἴσους δὲ μή] Prodicus ex iis quae Critias dixerat, unum ver-

bum κοινῇ arripit et laudat. Sententia vero talis requiritur, qualem profert Cicero de nat. deor. I. 7, 17: 'nolo existimes me adiutorem huic venisse, sed auditorem, et quidem aequum, libero iudicio, nulla eiusmodi adstrictum necessitate, ut mihi velim nolim sit certa quaedam tuenda sententia'. — ἴσος et κοινός saepe coniunguntur, veluti ab Andocide or. 4, 7: δέομαι ὑμῶν τῶν λόγων ἴσους καὶ κοινούς ἡμῖν ἐπιστάτας γενέσθαι. a Demosth. or. 29, 1: ἀνεστῆ ἴσοι καὶ κοινῶν γέννησθε ἀκροαταί, πολλὰς ἐκπίδας ἔχω ἐκτ.

ἐγὼ μὲν καὶ αὐτός —] Priscian. VIII. 7, 35: Cicero in Protagora: nunc a vobis, o Protagora et Socrate, postulo, ut de isto concedatis alter alteri et inter vos de huiusce modi rebus controversemini, non concertetis.

B. πολλάκις] int. ἔστι. εὐφραίνομεθα, οὐχ ἠδ.] Aristot. Top. II. 6: Προδίκος διηγείτο τὰς ἡδονὰς εἰς χαρὰν

μεταλαμβάνοντα αὐτῇ τῇ διανοίᾳ, ἠδεσθαι δὲ ἐσθίουτά τι ἢ ἄλλο ἢδὲ πάσχοντα αὐτῷ τῷ σώματι. Ταῦτα οὖν εἰπόντος τοῦ Προδικου, πολλοὶ πάνυ τῶν παρόντων ἀπεδέξαντο.

Cap. XXIV. Μετὰ δὲ τὸν Προδικὸν Ἰππίας ὁ σοφὸς εἶπεν, ὦ ἄνδρες, ἔφη, οἱ παρόντες, ἠγοῦμαι ἐγὼ ἡμᾶς συγγενεῖς τε καὶ οἰκείους καὶ πολίτας ἅπαντας εἶναι φύσει, οὐ νόμῳ· τὸ γὰρ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ φύσει συγγενές ἐστίν, ὁ δὲ νόμος, τύραννος ὢν τῶν ἀνθρώπων, πολλὰ παρὰ τὴν φύσιν βιάζεται. ἡμᾶς οὖν αἰσχροὺν τὴν μὲν φύσιν τῶν πραγμάτων εἰδέναι, σοφωτάτους δὲ ὄντας τῶν Ἑλλήνων, καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο νῦν συνεληλυθότας τῆς τε Ἑλλάδος εἰς

Cap. XXIV. P. 337. C. ἠγοῦμαι ἐγὼ ἡμᾶς συγγ.] Libri omnes ὑμᾶς, quod Bekkerus de coniectura Heindorfi recte mutavit in ἡμᾶς. Non enim Hippias se a ceteris segregat, ut proxima verba ἡμᾶς οὖν αἰσχροὺν κατέ. probant. Vulg. ὑμᾶς tenuerunt Stallb. Turicens. Herm. Deuschle.

καὶ τέρφιν καὶ εὐφροσύνην· ταῦτα γὰρ πάντα τοῦ αὐτοῦ, τῆς ἡδονῆς, ὀνόματά ἐστι.

C. εἰπόντος τοῦ Προδ. — ἀπεδέξαντο] H. e. vehementer probaverunt.

Cap. XXIV. ἠγοῦμαι . . ἡμᾶς συγγενεῖς τ. κ. οἰκ.] Cum omnes qui apud Calliam versabantur, Graeci essent, ut communem haberent originem, linguam, solemniam, in his verbis civilis coniunctionis Graecorum desiderium aliquod videri posset, nisi sophista ipse ab ea sententia longe se abesse statim proderet. Simile enim simili naturae lege cognatum esse vult; at quae erat eorum qui aderant talissimilitudo! Aliquanto verius illique coetui aptius dicerelicuit τῶν εὐτηχόντων πάντες εἰσὶ συγγενεῖς (Menandr. Sent. 510); cf. Lys. p. 214 A.

ἅπαντας εἶναι φύσει, οὐ νόμῳ] De discrimine, quod sophistae inter legem et naturam obtinere statuebant, v. quae ad Gorg. p. 484 B annotavimus. conf. Legg. X. p. 889 E. Theaet. p. 172 B. Xenoph. Mem. IV, 4, 14. Aluditur etiam hic ad versiculum Pindari: Νῶμος ὁ πάντων βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων

ἄγει δικαίων τὸ βιαιότατον ὑπετάτα χειρὶ· τεμαίρομαι ἐργοῖσιν Ἡρακλέος. Boeckh. ad Fragm. Pindar. T. II. p. 640 sq. Stallb. Conf. Herodot. III. 38: ὁρθῶς μοι δοκεῖ Πίνδαρος ποιῆσαι νόμον πάντων βασιλεῖα φήσας εἶναι. Pindari voci, de qua subtiliter disputavit Steinthal Gesch. d. Sprachwiss. b. d. Griech. u. Römern p. 68 sq., ei igitur haud absimile est Talleyrandi illud 'Ce que la politique conseille, la justice l'autorise'.

D. τῆς τε Ἑλλάδος εἰς αὐτὸ τὸ πρυτανεῖον] Hippias, homo sapientia sua mirifice inflatus sophistas praedicat tanquam omnium Graecorum sapientissimos, eaque ipsa de causa (κατ' αὐτὸ τοῦτο) se familiaresque suos dicit in hanc quasi sacram sedem artium ac doctrinarum, h. e. Athenas, convenisse atque in huius ipsius urbis florentissima beatissimaque domo commorari. Prytanea fuerunt aedificia Vestae sacra, in cuius honorem perpetuus ibi ignis fovebatur. Huiusmodi prytanea in omnibus Graeciae urbibus erant. v. Casaubon. ad Athen. XV. p. 700 D. Stallb. Athen. p. 187 D: τὴν Ἀθηναίων πόλιν, τὸ τῆς

αὐτὸ τὸ πρυτανεῖον τῆς σοφίας καὶ αὐτῆς τῆς πόλεως εἰς τὸν μέγιστον καὶ ὀλβιώτατον οἶκον τόνδε, μηδὲν τούτου τοῦ ἀξιώματος ἄξιον ἀποφῆνασθαι, ἀλλ' ὡσπερ τοὺς φαν-
 E λωτάτους τῶν ἀνθρώπων διαφέρεσθαι ἀλλήλοις. ἐγὼ μὲν οὖν καὶ δέομαι καὶ συμβουλεύω, ὡς Πρωταγόρα τε καὶ Σώ-
 338 κρατες, συμβῆναι ὑμᾶς ὡσπερ ὑπὸ διαιτητῶν ἡμῶν συμβι-
 βαζόντων εἰς τὸ μέσον, καὶ μήτε σὲ τὸ ἀκριβὲς τοῦτο εἶδος τῶν διαλόγων ζητεῖν τὸ κατὰ βραχὺ λίαν, εἰ μὴ ἡδὺ Πρωτα-

D. καὶ αὐτῆς τῆς πόλεως] Bekkerus et Astius invitibus omnibus καὶ αὐτῆς πόλεως.

Ἑλλάδος μουσεῖον, ἣν ὁ μὲν Πίνδαρος Ἑλλάδος ἔρεισμα ἔφη, Θουκυδίδης δ' ἐν τῷ εἰς Εὐριπίδην ἐπιγράμματι Ἑλλάδος Ἑλλάδα, ὁ δὲ Πύθιος ἔστιαν καὶ πρυτανεῖον τῶν Ἑλλήνων. cf. idem p. 254 B. Aelian. V. H. IV. 6. Thuc. II. 41. Magni autem Athenienses tales laudes fecerunt, v. Isocrat. 15, 156: Πένδαρον τὸν ποιητῆν οἱ πρὸ ἡμῶν γεγονότες ὑπὲρ ἐνὸς μόνου ἡμᾶτος, ὅτι τὴν πόλιν ἔρεισμα τῆς Ἑλλάδος ἀνόμασεν, οὕτως ἐτίμησαν ὥστε καὶ πρόξενον ποιήσασθαι καὶ δωρεὰν μυριάς αὐτῷ δοῦναι δραχμῶς.

E. συμβῆναι ὑμᾶς — εἰς τὸ μέσον] In his συμβῆναι εἰς τὸ μέσον idem est quod mox dicitur μέσον τι ἀμφοτέρους τε μείν. Vult enim eos ita conciliare, ut alter alteri aliquid concedat et media quaedam via in disputando ineatur. Stallb.

ὡσπερ ὑπὸ διαιτητῶν ἡμῶν] H. e. ὡφ' ἡμῶν ὡσπερ ὑπὸ διαιτητῶν συμβιβαζόντων. De ὑπὸ cum verbo συμβαίνειν coniuncto v. Krüger Gr. 52. 3, 1, et haec verborum traiectione quum in comparationibus apud Platonem frequens sit, tum prope est legitima, quum pronomem comparatione illustratur. Pauca enim inveneris exempla, quale est de Rep. p. 328 D: παρ' ἡμᾶς φοῖτα ὡς παρὰ φίλους, plerumque pronomem verbis, quibus comparatio continetur, aut postponitur aut interponitur, ut p. 352 B οὐδὲ ὡς περὶ τοιοῦτον αὐτοῦ ὄντος

dictum est pro οὐδὲ περὶ αὐτοῦ ὡς ὄντος τοιοῦτου. Phileb. p. 61 C: καθάπερ ἡμῶν οἰνογούσις τισὶ pro ἡμῶν καθ. οἶν. τ. Ibid. p. 59 E: καθάπερ εἰς δημοσιογούσις ἡμῶν. de Leg. p. 692 C: καταφρονήσας ὡς ὄντων ἡμῶν βραχέως ἀξίω. Praepositio praecedente comparatione cum particula ὡς nusquam iteratur, cum particula ὡσπερ raro. Tim. p. 27 B: ὡς εἰς δικαστὰς ἡμᾶς. de rep. p. 545 E: ὡς πρὸς παιδᾶς ἡμᾶς παιζούσας. Phaedon. p. 67 C: ὡσπερ ἐν δεσμῶν ἐν τοῦ σώματος. Singulare est supra p. 326 E: κατὰ τούτους κατὰ παράδειγμα. — De διαιτηταῖς 'disceptatoribus et reconciliatoribus' v. Hermann. Antiquitat. Graec. §. 145.

P. 338. ζητεῖν τὸ κατὰ βραχὺ λίαν] λίαν referendum esse ad ζητεῖν docent proxima, ubi item de Protagora: μήτ' αὐτὸν Πρωταγόραν πάντα κάλων ἐκτείναντα κτλ. Postposita est vocula cum vi et gravitate. Opponitur autem τὸ εἶδος τῶν διαλόγων τὸ κατὰ βραχὺ deincepto τῷ ἐφεῖναι καὶ χαλάσαι τὰς ἡνίας τοῖς λόγοις κ. τ. λ., in quibus verbis habentae orationis exquisita metaphora dicuntur de modo orationem moderandi et tractandi, cf. de Leg. p. 701 C: δεῖ οἰόνπερ ἔππον τὸν λόγον ἐνάστοτε ἀναλαμβάνειν, καὶ μὴ καθάπερ ἀγάλιον κεντημένον τὸ στόμα, βίᾳ ὑπὸ τοῦ λόγου φερόμενον κατὰ τὴν παροιμίαν ἀπὸ τινος ὄνου πεσεῖν.

γόρα, ἀλλ' ἐφεῖναι καὶ χαλάσαι τὰς ἡνίας τοῖς λόγοις, ἵνα μεγαλοπρεπέστεροι καὶ εὐσχημονέστεροι ἡμῶν φαίνωνται, μήτ' αὐτὸν Πρωταγόραν πάντα κάλων ἐκτείναντα, οὐρία ἐφέντα, φεύγειν εἰς τὸ πέλαγος τῶν λόγων ἀποκρούσαντα γῆν, ἀλλὰ μέσον τι ἀμφοτέρους τεμείν. ὡς οὖν ποιήσετε,

P. 338. εὐσχημονέστεροι ἡμῶν φαίνωνται] Codd. plerique ἡμῶν, quod receperunt Bekkerus et recent. edit., uniceque placet Winckelmanno ad Euthydem. p. 276 E. Dein Bodl. πάντα κάλων.

ἀλλὰ μέσον τι ἀμφοτέρους.] V. μέσον τοι, quod ex codd. fere omnibus emendatum.

ἵνα — ἡμῶν φαίνωνται] Hippias ad unum Socratem conversus haec dicit eumque hortatur, ut orationi habenas immittat, quo magnificentior ea et splendidior audientibus appareat. Pro ἡμῶν dici potuit σοί, sed ἡμῶν ratione, opinor, nulla explicari potest.

πάντα κάλων ἐκτείναντα] Metaphora petita est a re nautica, quod mirum nemini poterit videri, qui immensam orationis ubertatem atque copiam cum vasto pelago comparari solere meminerit. Parmenid. p. 137 A: πᾶς χρῆ τηλικόνδε ὄντα διανεύσαι τοιοῦτον τε καὶ τοσοῦτον πέλαγος λόγων; De Republ. V. p. 453 D: οὐκ οὖν καὶ ἡμῶν νεύστων καὶ πειρατῶν σώζεσθαι ἐν τοῦ λόγου; Et πάντα κάλων ἐκτείναντα κτείναντα, est omnem funem contendere, omnes rudentes solvere. v. Valeken. Diatr. in Eurip. Fragm. p. 334. Stallb. Eodem simili usus est Cicero Tusc. IV. 5, 9: Quae rebam, utrum panderem vela orationis statim, an eam ante paulullum dialecticorum remis propellerem.

οὐρία ἐφέντα — τεμείν] in ventum secundum se immittentem, h. e. vento secundo vela dantem, accipientem ventum a tergo, ut loquitur Ovid. Metamorph. XII, 37. Verbum ἐφιέναι intransitivo significato positum attingimus annot. ad p. 336 A. Ante οὐρία ἐφ. ne quis καὶ interponendum cum Stephano suspi-

cetur, v. Euthyphr. p. 4 C. Apolog. Socr. p. 27 A ibique annot. — ἀποκρούπτειν γῆν 'e conspectu terrae auferri'; ut abscondere terram dicuntur navigantes, qui tam longe in altum provecti sunt, ut terram non amplius possint conspiciere. Virgil. Aen. III, 291: Phaeacum abscondimus arces, conf. intpp. ad Thucyd. V, 65. — μέσον τέμνειν dicuntur nautae, qui scopulis interclusi medium tenent cursum, ne in alterutrum impingant, ut bene interpretatur Stephanus in Thes. L. G. Politic. p. 262 B: διὰ μέσον δὲ ἀσφαλέστερον ἵεναι τέμνοντας. Epist. VIII. p. 355 D. Hippias igitur eos vult μέσον τέμνειν ita, ut Socrates nimiam disserendi breviter, Protagoras prolixam et fusam orationem evitent. Stallb. De Hippiae sententia conf. Phaedr. p. 267 B: Πρὸ δίκως ἐγέλασε καὶ μόνος αὐτὸς εὐρηκεῖν αἴφῃ ὧν δεῖ λόγων· δεῖν δὲ οὔτε μακρῶν οὔτε βραχέων, ἀλλὰ μετρίων.

ὡς οὖν ποιήσετε —] Sic igitur facietis; de ὡς v. ad p. 326 D; de ceteris Stallbaum. haec annotavit: Futurum ποιήσετε quum leniore quadam cohortandi vi praeditum sit, mirandum non est, quod statim subiungitur imperativus. Eodem modo Sophocles. Antigone. v. 876. ed. Herm.: οὐκ ἄξετε καὶ ἄφετε. De proximis Schol. βαβδούχοι· ἄνδρες τῆς τῶν θεᾶτων εὐνοσμίας ἐπιμελούμενοι. Similia habet Schol. ad Aristoph. Pac. v.

καὶ πείθεσθέ μοι βαβδοῦχον καὶ ἐπιστάτην καὶ πρόταυιν
B ἐλέσθαι, ὅς ὑμῖν φυλάξει τὸ μέτριον μῆκος τῶν λόγων
ἐκατέρου.

Cap. XXV. Ταῦτα ἤρσε τοῖς παροῦσι, καὶ πάντες
ἐπήνεσαν, καὶ ἐμέ τε ὁ Καλλίας οὐκ ἔφη ἀφήσειν, καὶ
ἐλέσθαι ἐδέοντο ἐπιστάτην. εἶπον οὖν ἐγὼ, ὅτι αἰσχρὸν
εἶη βραβευτὴν ἐλέσθαι τῶν λόγων. εἶτε γὰρ χείρων ἔσται
ἡμῶν ὁ αἰρεθείς, οὐκ ὀρθῶς ἂν ἔχοι τὸν χείρω τῶν βελ-
τιούων ἐπιστατεῖν, εἶτε ὁμοιος, οὐδ' οὕτως ὀρθῶς· ὁ γὰρ
ὁμοιος ἡμῖν ὁμοία καὶ ποιήσει, ὥστε ἐκ περιττοῦ ἠρήσεται.
C ἀλλὰ δὴ βελτίονα ἡμῶν αἰρήσεσθε, τῇ μὲν ἀληθείᾳ, ὡς
ἐγῶμαι, ἀδύνατον ὑμῖν, ὥστε Πρωταγόρου τοῦδε σοφώ-
τερόν τινα ἐλέσθαι· εἰ δὲ αἰρήσεσθε μὲν μηδὲν βελτίω,
φήσετε δὲ, αἰσχρὸν καὶ τοῦτο τῶδε γίνεται, ὥσπερ φαύλω
ἀνθρώπῳ ἐπιστάτην αἰρεῖσθαι· ἐπεὶ τὸ γ' ἐμὸν οὐδὲν μοι
διαφέρει. ἀλλ' οὕτως ἐθέλω ποιῆσαι, ἴν', ὃ προθυμεισθε,

Cap. XXV. B. βραβευτὴν ἐλέσθαι τῶν λόγων] Vett.
editt. β. αἰρεῖσθαι τῷ λόγῳ, quod ex optimis plurimisque codd.
mutatum. Paulo ante de Heindorfii sententia Astius scripsit καὶ ἐμέ γ ε
ὁ Καλ.

ὥστε ἐκ περιττοῦ ἠρήσεται] Ald. Bas. εἰρήσεται, unde
Stephanus effinxit αἰρεθῆσεται. Veram lectionem servarunt Bodl.
Vat. Venett. ΞΣ. al.

733, qui tamen addit: ἢ βαβδοῦ-
χους εἶπε τοὺς κριτὰς τοῦ ἀγῶ-
νος, οὓς ὁ ποιητὴς αἰσχυρήσας
εἶπεν. Ac profecto de ludorum
praesidibus hic cogitandum, quos
constat a scipione, quem gesta-
bant, ita appellatos esse. v. Fab-
ri Agonist. I, 19. Nam ubi
apparitores intellexeris, parum
apte epistates et prytanis com-
memorari videantur necesse est,
de quibus v. ad Apolog. p. 32 B.

Cap. XXV. B. καὶ ἐμέ τε ὁ
Κ.] Vocula τε ut saepe traiecta
est. Nam haec dicit Socrates:
omnes laudabant meque et Cal-
lias retinebat et (omnes) orabant,
ut praesidem deligerem. Ali-
quanto concinnior oratio esset,
si pro ἐδέοντο scriptum esset ἐκέ-
λευον s. ἤξιον.

C. ἀλλὰ δὴ βελτίονα ἡμ.
αἰρ.] At enim nobis melio-
rem eligetis. Nam ἀλλὰ δὴ
ponitur, ubi quod ab altero pos-
sit obiici, id ab eo ipso, qui lo-

quitur, statim commemoratur ac
refellitur. v. ad Criton. p. 54 A.
Pro βελτίονα statim post infertur
βελτίω, quae forma ap. Plat.
multo frequentior. Plenior forma
invenitur Sophist. p. 245 B (πλέ-
ονα). Gorg. 486 B (χείρονα).
Tim. 39 A (μείζονα), ubi v. Stallb.
Epistol. VII. p. 345 B (μείζονα),
de Leg. p. 840 C. al. Valet et in his
numeri ratio et Phaedon. p. 101
A: ἐὰν μείζονα φῆς καὶ ἐλάττω.
Mox quod ὥστε post ἀδύνατον
illatum est, ubi simplicem infini-
tivum exspectes, multis exemplis
hunc usum illustrarunt Hein-
dorf. ad h. l. et ad Phaedr. p.
269 D. Ast. ad Legg. p. 461.
Krüger Gr. 65. 3. 1.

ἐπεὶ τὸ γ' ἐμὸν —] nam
quantum quidem ad me at-
tinet. De Rep. p. 345 A: ἐγὼ γὰρ
δὴ σοι λέγω τὸ γ' ἐμὸν ὅτι οὐ
πέισθαι.

ἀλλ' οὕτως ἐθέλω ποιῆσ.]
H. e. praesidem, ut vos me iube-

συνουσία τε καὶ διάλογοι ἡμῖν γίνονται· εἰ μὴ βούλεται
Πρωταγόρας ἀποκρίνεσθαι, οὗτος μὲν ἐρωτάτω, ἐγὼ δὲ
ἀποκρινούμαι, καὶ ἅμα πειράσομαι αὐτῷ δεῖξαι, ὡς ἐγὼ D
φῆμι χρῆναι τὸν ἀποκρινόμενον ἀποκρίνεσθαι· ἐπειδὴν δὲ
ἐγὼ ἀποκρίνωμαι ὁπόσ' ἂν οὗτος βούληται ἐρωτᾶν, πάλιν
οὗτος ἐμοὶ λόγον ὑποσχέτω ὁμοίως. ἐὰν οὖν μὴ δοκῇ πρό-
θυμος εἶναι πρὸς αὐτὸ τὸ ἐρωτώμενον ἀποκρίνεσθαι, καὶ
ἐγὼ καὶ ὑμεῖς κοινῇ δεησόμεθα αὐτοῦ ἅπερ ὑμεῖς ἐμοῦ,
μὴ διαφθεῖρειν τὴν συνουσίαν. καὶ οὐδὲν δεῖ τούτου ἔνεκα E
ἕνα ἐπιστάτην γενέσθαι, ἀλλὰ πάντες κοινῇ ἐπιστατήσετε. E
Ἐδόκει πᾶσιν οὕτω ποιητέον εἶναι. καὶ ὁ Πρωταγόρας
πάνυ μὲν οὐκ ἠθέλεν, ὅμως δὲ ἠναγκάσθη ὁμολογήσαι
ἐρωτήσιν, καὶ ἐπειδὴν ἱκανῶς ἐρωτήσῃ, πάλιν δώσειν
λόγον κατὰ σμικρὸν ἀποκρινόμενος. ἤρξατο οὖν ἐρωτᾶν
οὕτως ἰως.

Cap. XXVI. Ἐγὼμαί, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐγὼ ἀνδρὶ
παιδείας μέγιστον μέρος εἶναι περὶ ἐπῶν δεινὸν εἶναι·

D. ὁπόσ' ἂν οὗτος β. ἐρ.] ὁπόσ' e Bodl. Vat. pro ὅπως dedit
Bekker.

tis, deligere nolo, sed etc. Accu-
ratus hoc quod facere velit ex-
plicat proximis verbis εἰ μὴ βού-
λεται Πρωτ. κτῆ.

D. πρὸς αὐτὸ τὸ ἐρωτ.
ἀπ.] ad id ipsum, quod in-
terrogatum fuerit, respon-
dere, sed aliena immiscere at-
que δημηγορεῖν. Stallb.

E. κατὰ σμικρὸν ἀποκριν.]
Sophist. p. 217 D: μὴ κατὰ σμικ-
ρὸν ἔπος πρὸς ἔπος ποιεῖσθαι
τὴν συνουσίαν, ἀλλ' ἐκτείναντα
ἀπομηνύειν λόγον συχρόν, ubi
κατὰ σμικρὸν additis verbis ἔπος
πρὸς ἔπος clarius illustratur.

Cap. XXVI. ἀνδρὶ παιδείας
μέγιστον μέρος.] Supra p. 326
vidimus Graecos maximeque Athe-
nienses iam puerili disciplina
poetarum praeceptis imbutos fu-
isse. Poetae enim quasi paren-
tes sapientiae optimique virtutis
magistri visi sunt. Id vero stu-
dium quamvis iam tum a Xeno-
phane et ab Heraclito improbatum
esset, tamen ludorum fines

excurrit et civium cupiditate quum
a rhapsodis tum a sophistis in-
flammata ita auctum est, ut de
poetarum verbis et sentiis in
conviviis, in gymnasiis, in aliis
locis crebri essent sermones et
concertationes, quid recte dictum
esset, quid secus. Eiusmodi con-
troversiam Aeschylum et Euripi-
dem inter se habentes fecit Ari-
stophanes Ran. v. 1120sq., quae
antequam instituitur, facete
omnes spectatores dicuntur tam
subtiles disputationes callere:
Εἰ . . . καταφροβεῖσθον, ἡ τις
ἀμαθία προσῆ Τοῖς θεωμένοι-
σιν, ὡς τὰ Λεπτά μὴ γνῶναι λε-
γόντων, Μηδὲν ὀρθῶς εἰπεῖν τοῦθ'
ὡς οὐκ ἔθ' οὕτω ταῦτ' ἔχει.
Ἐστρατευμένοι γὰρ εἰσι Βιβλίον
τ' ἔχον ἕκαστος μανθάνει τὰ δε-
ξιά. Talibus autem disputationi-
bus fieri non potuit quin ars gram-
matica nasceretur, cui Protago-
ram primum operam navasse
constat, v. Aristot. Rhetor. III.
5. Diog. Laert. IX. 54. Plat.
Phaedr. 267 C. Cratyl. 391 A.

339 ἔστι δὲ τοῦτο τὰ ὑπὸ τῶν ποιητῶν λεγόμενα οἷον τ' εἶναι
 ξυνηύαι ἃ τε ὀρθῶς πεποιήται καὶ ἃ μὴ, καὶ ἐπίστασθαι
 διελεῖν τε καὶ ἐρωτώμενον λόγον δοῦναι. καὶ δὴ καὶ νῦν
 ἔσται τὸ ἐρώτημα περὶ τοῦ αὐτοῦ μὲν, περὶ οὐπερ ἐγὼ τε
 καὶ σὺ νῦν δὴ διελεγόμεθα, περὶ ἀρετῆς, μετενηνεγμένου
 δὲ εἰς ποίησιν· τοσοῦτον μόνον διοίσει. λέγει γάρ που Σι-
 μωνίδης πρὸς Σκόπαν, τὸν Κρέοντος υἱὸν τοῦ Θεττα-
 λοῦ, ὅτι

B "Ανδρ' ἀγαθὸν μὲν ἀλαθῆως γενέσθαι χαλεπὸν,
 χερσίν τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ τετράγωνον, ἄνευ φόρου
 τετυγμένον.

Cap. XXVI. P. 339. τὸ ἐρώτημα] τὸ habet Bodl. et ex corr.
 Coisl. Venet. ΞΣ. Vett. editt. vel τῷ vel ἐρ.
 νῦν δὴ διελεγόμεθα] Sic Stallbaumio auctore cum Sauppio
 scripsimus propter disputationem prorsus interruptam. Vulg. νῦν
 διαλεγόμεθα. Vind. Vat. τ νῦν διελεγόμεθα.

P. 339. καὶ — διελεῖν] sin-
 gulas sententias et earum nexum
 aperire docendo, quem ad modum
 verba inter se coniungenda aut se-
 iungenda sint; v. Isocrat. or. 12,
 17: τοὺς λόγους μου ἐλυμαίνοντο
 (οἱ σοφισταί), παραναγιγνώσκον-
 τες ὡς δυνατὸν κάκιστα τοῖς ἐαν-
 τῶν καὶ διαιροῦντες οὐκ ὀρθῶς
 καὶ κατακρίζοντες καὶ πάντα τρό-
 πον διαφθείροντες.

λέγει — Σιμωνίδης] Simo-
 nides Ceus, poeta lyricus, bello-
 rum Medicorum aetate floruit.
 Is sophistarum instar Graeciam
 peragrans laudes eorum scripsit,
 qui honore et pecunia eum orna-
 bant. In quibus erat Scopas,
 Thessalorum princeps, v. Cicer.
 de Orat. II. 86. Quint. Inst. Or.
 XI. 2, 11. De Scopadarum gente
 explicuit Perizon. ad Aelian. V.
 H. XII. 1, de hoc, Creontis filio,
 v. schol. ad Theocr. XVI. 36: Οἱ
 Σιοπάδαι Κρανώνιοι τὸ γένος·
 Κράνων δὲ πόλις Θεσσαλίας,
 ὅθεν Σκόπας ὁ Κρανώνιος,
 Κρέοντος καὶ Ἐχεκράτιδος υἱός.
 — Protagoram mercede accepta
 Simonidis carmina interpretatum
 esse narrat Themistius or. 23 p.
 289 D, de qua re v. Welcker
 Kleine Schriften z. Gr. Litt. p. 437.
 "Ανδρ' ἀγαθόν] Verba Simo-

nidea ab Hermanno ad numeros
 revocata inveniuntur in praefati-
 one p. 23; aliter nec minus
 acute ea confavit Th. Bergk Poet.
 Lyric. Graec. p. 868 sqq., sed v.
 ad p. 345 C.

B. χερσίν τε — τετράγω-
 νον] Muretus ad Aristotel.
 Ethica I, 10., ubi haec laudan-
 tur, eumque secutus Gesne-
 rus in Thesaurο s. v. Quadra-
 tus, recte iudicantur metapho-
 ram ductam esse a corpore qua-
 drato, ita formato, ut quomo-
 docunque iaciatur, semper rectum
 permaneat; vel a quadrata figura,
 undique sui simili et aequali.
 Et fuit quadratum etiam Pytha-
 goreis signum aequalitatis et
 perfectionis. Aristotel. Rhet.
 III, 11: τὸν ἀγαθὸν ἀνδρα φά-
 ραι εἶναι τετράγωνον μεταφορᾷ.
 ἄμφο γὰρ τέλεια. Sopater ap.
 Stob. Serm. 44. p. 311. ed. Gesn.:
 τίς οὖν αὐτὸ κατὰ τὸν Σιμωνί-
 δον λόγον τετράγωνος, ὃς κατὰ
 πάσαν τύχην καὶ πραγμάτων
 μετὰστασιν ἀσφαλῶς ἐστήξει;
 Horat. Serm. II, 7, 86: Sa-
 piens — in se ipso totus
 teres atque rotundus. Etiam
 verba ἄνευ φόρου τετυγμένον
 multum celebrata sunt. Iulian.
 Caes. p. 333 B: δοκεῖ γὰρ εἶναι

τοῦτο ἐπίστασθαι τὸ ἄσμα, ἢ πᾶν σοι διεξέλθω; Καὶ ἐγὼ
 εἶπον, ὅτι Οὐδὲν δεῖ' ἐπίσταμαι τε γάρ, καὶ πάννυ μοι
 τυγχάνει μεμεληκὸς τοῦ ἄσματος. Εὐ, ἔφη, λέγεις. πότερον
 οὖν καλῶς σοι δοκεῖ πεποιῆσθαι καὶ ὀρθῶς, ἢ οὐ; Πάννυ,
 ἔφην ἐγὼ, καλῶς τε καὶ ὀρθῶς. Δοκεῖ δέ σοι καλῶς πεποι-
 ῆσθαι, εἰ ἐναντία λέγει αὐτὸς αὐτῷ ὁ ποιητής; Οὐ καλῶς,
 ἦν δ' ἐγώ. "Ορα δὴ, ἔφη, βέλτιον. Ἄλλ', ὦ γαθέ, ἔσκεμμαι C
 ἱκανῶς. Οἶσθα οὖν, ἔφη, ὅτι προϋόντος τοῦ ἄσματος λέγει
 πού

Οὐδέ μοι ἐμμελέως τὸ Πιττάκειον νέμεται
 καίτοι σοφοῦ παρὰ φωνῆς εἰρημένον· χαλεπὸν φάτ'
 ἔσθλόν ἐμμεναι.

ἐννοεῖς, ὅτι ὁ αὐτὸς οὗτος καὶ τάδε λέγει κάκεινα τὰ ἐμ-
 προσθεν; Οἶδα, ἦν δ' ἐγώ. Δοκεῖ οὖν σοι, ἔφη, ταῦτα
 ἐκείνοις ὁμολογεῖσθαι; Φαίνεται ἔμοιγε. Καὶ ἅμα μέντοι
 ἐφοβούμην, μὴ τι λέγοι. Ἄτάρ, ἔφην ἐγώ, σοὶ οὐ φαίνεται;

B. πότερον οὖν] Bodl. Vat. pro οὖν habent οὐ.
 Πάννυ, ἔφην ἐγώ, καλῶς τε καὶ ὀρθῶς] Libri: ἔφην
 ἔγωγε, καὶ ὀρθῶς. Cod. Bodl. et Vat. ἐγώ τε καὶ ὀρθῶς. v. ann.
 C. μὴ τι λέγοι] Sic codd. plerique omnes pro vulg. λέγη.

μοὶ πως ἀνὴρ κατὰ Σιμωνίδην
 τετράγωνος, ἄνευ φόρου τετυ-
 γμένος. Plura v. in Gaisfordi
 Poetis Minoribus T. III. p.
 193 sqq. ed. Lips., ubi de toto
 hoc carmine Simonideo disputa-
 tur. Stallb.

Πάννυ, ἔφην ἐγώ, καλῶς
 τε καὶ ὀρθῶς] Vett. editt.
 Πάννυ, ἔφην ἔγωγε, καὶ ὀρθῶς,
 quod codd. tumentur miro con-
 sensu. At enim in huiusmodi
 responsione ἔγωγε recte dici non
 potuit, sed aut ἔφην aut ἔφην
 ἐγώ dicendum fuit. Praeterea
 lectio vulgata etiam hoc habet
 incommodi, quod, quum praece-
 dat καλῶς καὶ ὀρθῶς, nunc nihil
 nisi καὶ ὀρθῶς respondetur. Ita-
 que Heusdini scribi voluit Πάννυ,
 ἔφην ἐγώ, ἔμοιγε καὶ καλῶς καὶ
 ὀρθῶς. Sed leniore ratione locum
 sanavit Bekkerus καλῶς ante τε
 inserendo. Haec fere Stallb.

C. Οὐδέ μοι ἐμμελέως —]
 Neque ego Pittaci vocem,
 quamvis sapientis hominis,
 rectam duco. ἐμμελέως coniun-

gendum cum εἰρημένον, et νέμε-
 ται idem est ac νομίζεται, primi-
 tivo pro derivato posito. Fuit au-
 tem lyricorum poetarum proprium,
 quae ipsi dicerent, ea aut confir-
 mare auctoritatibus aut contra
 eas defendere, v. Pindar. Pyth. IV.
 277. Nem. VII. 20. Isthm. V. 67.
 fragm. 190, iisque testibus gram-
 matici, quum descriptorum aetate
 aut de carminis auctore ambige-
 retur, non semel usi sunt, veluti
 Athen. p. 172 E: ὅτι δὲ τὸ ποίη-
 μα τοῦτο (Ἀθλα dicit) Στησιγό-
 ρον ἔστιν ἱκανώτατος μαρτύς
 Σιμωνίδης ὁ ποιητής κτλ. Id. p.
 512 F al.

χαλεπὸν φάτ' ἔσθλόν ἐμ.]
 Est haec vox Pittaci nobilissima,
 cuius de origine quae Zenobius
 (6, 38) et scholiastes ad Hipp. I.
 p. 304 E narraverunt, Erasmus,
 quem laudavit Astius, eleganter
 sic latine reddidit (Adagior. Chil.
 II. Cent. 1. 12): Periander Co-
 rinthius initio populariter ac mo-
 derate gerebat imperium, postea
 versis moribus tyrannice agere

- D Πῶς γὰρ ἂν φαίνοιτο ὁμολογεῖν αὐτὸς ἑαυτῷ ὅ ταῦτα ἀμφοτέρα λέγων, ὅς γε τὸ μὲν πρῶτον αὐτὸς ὑπέθετο χαλεπὸν εἶναι ἄνδρα ἀγαθὸν γενέσθαι ἀληθεία, ὀλίγον δὲ τοῦ ποιήματος εἰς τὸ πρόσθεν προσελθὼν ἐπελάθετο, καὶ Πιττακὸν τὸν ταῦτα λέγοντα ἑαυτῷ, ὅτι χαλεπὸν ἐσθλὸν ἐμμεναι, τοῦτον μέμφεται τε καὶ οὐ φησιν ἀποδέχεσθαι αὐτοῦ τὰ αὐτὰ ἑαυτῷ λέγοντος. καίτοι ὁπότε τὸν ταῦτα λέγοντα αὐτῷ μέμφεται, δῆλον, ὅτι καὶ ἑαυτὸν μέμφεται, ὥστε ἦτοι τὸ πρότερον ἢ ὕστερον οὐκ ὀρθῶς λέγει. Εἰπὼν οὖν ταῦτα πολλοῖς
- E θόρυβον παρέσχε καὶ ἔπαινον τῶν ἀκούοντων. καὶ ἐγὼ τὸ μὲν πρῶτον, ὡς περὶ ὑπὸ ἀγαθοῦ πύκτου πληγείς, ἐσκοτώθη τε καὶ ἰλιγγίασα εἰπόντος αὐτοῦ ταῦτα καὶ τῶν ἄλλων ἐπιθορυβησάντων· ἔπειτα, ὡς γε πρὸς σὲ εἰρησθαι τάληθῆ, ἵνα μοι χρόνος ἐγγένηται τῇ σκέψει τί λέγοι ὁ ποιητής,

D. ἀγαθὸν γενέσθαι ἀληθεία] V. ἀλαθεία. At vero non haec Simonidis verba sunt, sed Protagorae, qui Simonidea sua dialecto interpretatur. Itaque recte Bas. 2. Venet. Σ. Paris. E. et ex corr. Coisl. ἀληθεία. v. p. 340 B., ubi codd. omnes ἀληθεία tumentur.

D. καὶ ἔπαινον] Haec Sauppio delenda videntur, sed v. ann.

E. ἵνα μοι χρόνος ἐγγένηται] Vulg. ἐγγύηται, iam ab Heindorfio emendatum, e Vindob. et Vat. r mutatum est. Deinde τί λέγοι Bodl. Vat. Vind. pro τί λέγει.

coepit. Id simul atque cognitum esset Pittaco Mitylenaeo, diffusum de sui ipsius animi constantia, magistratum deposuisse relictoque imperio in exilium abiisse. Percontantibus deinde quibusdam, qua gratia fugisset imperium, respondisse 'quod admodum esset arduum probum esse, propter mutatum Periandrum.' Quibus auditis Solonem addidisse suum apophthegma χαλεπὰ τὰ καλὰ.

D. ὀλίγον δὲ τοῦ ποιήματος —] H. e. ὀλίγον δὲ προσελθὼν εἰς τὸ πρόσθεν τοῦ ποιήματος. Mox in verbis τοῦτον μέμφεται pronomen cum vi et efficacia post Πιττακὸν illatum, quod genus loquendi ad Gorg. p. 482 D illustravimus. — ἀποδέχεσθαι αὐτοῦ — λέγοντος, eum probare, quamvis eadem dicentem. cf. p. 324 C. — In proximis τὸ πρότερον adverbialiter positum. Stallb.

θόρυβον παρέσχε] θόρυ-

βος omnino est clamor et tumultus multitudinis aliquid vel probantis vel improbantis. Quam ob causam plerumque apertius significatur, utrum favoris an invidiae index sit intelligendus. Dio Chrysost. hom. 11 ad popul. Antioch.: τί μοι τῶν κρότων ὄφελος τούτων; τί δὲ τῶν ἐπαίνων καὶ τῶν θορύβων; Contrarium habetur apud Isoer. 15, 20: μετὰ θορύβου καὶ χαλεπότητος ἀκροῦσθαι τῶν ἀπολογουμένων. — Quam effusi veteres in plausu ac clamore edendo fuerint, id multis locis huius dialogi observare licet, nec mirum est, eum morem etiam in Christianorum aedes sacras se insinuassee diuque in iis haesisse.

E. ὡς περὶ — πληγείς] Πλήττεσθαι est verbum gladiatorium. Phileb. p. 22 E: ἐμογε δοκεῖ νῦν μὲν ἠδονῆ σοι πεπτοκέναι καθάπερ εἰς πληγείας ὑπὸ τῶν νῦν δὴ λόγων. — ὡς γε πρὸς σὲ εἶρ. v. ad p. 309 A. —

τρέπομαι πρὸς τὸν Πρόδικον, καὶ καλέσας αὐτόν, ὦ Πρόδικε, ἔφη ἐγὼ, σὸς μέντοι Σιμωνίδης πολίτης· δίκαιος εἰ βοηθεῖν τῷ ἀνδρὶ. δοκῶ οὖν μοι ἐγὼ παρακαλεῖν σέ, 340 ὡς περ ἔφη Ὅμηρος τὸν Σκάμανδρον πολιορκούμενον ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως τὸν Σιμόνεντα παρακαλεῖν, εἰπόντα

Φίλε κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφοτέροί περ σχωῶμεν.

ἀτὰρ καὶ ἐγὼ σὲ παρακαλῶ, μὴ ἡμῖν ὁ Πρωταγόρας τὸν Σιμωνίδην ἐκπέρσῃ. καὶ γὰρ οὖν καὶ δεῖται τὸ ὑπὲρ Σιμωνίδου ἐπανόρθωμα τῆς σῆς μουσικῆς, ἣ τὸ τε βούλεσθαι καὶ ἐπιθυμεῖν διαιρεῖς ὡς οὐ ταῦτόν ὄν, καὶ ἂ νῦν B δὴ εἶπες πολλά τε καὶ καλὰ. καὶ νῦν σκόπει, εἴ σοι συνοκεῖ ὅπερ ἐμοί. οὐ γὰρ φαίνεται ἐναντία λέγειν αὐτὸς αὐτῷ Σιμωνίδης. σὺ γάρ, ὦ Πρόδικε, προαπόφηναι τὴν σὴν γνώμην. ταῦτόν σοι δοκεῖ εἶναι τὸ γενέσθαι καὶ τὸ

ἵνα μοι χρόνος ἐγγένηται, ut mihi spatium intercederet ad considerandum. v. Phaed. p. 86 E. Sympos. p. 184 A. Pro τί λέγοι vulgo legebatur τί λέγει. Optativus κατὰ τὸ νοούμενον positus, unde haec modorum permutatio explicanda. Stallb.

σὸς μέντοι Σ. π.] tuus vero civis est Simonides. Ab Iulide enim, quae urbs erat insulae Cei, uterque oriundus erat.

P. 340. ὡς περ ἔφη Ὅμηρος — παρακαλεῖν] quem admodum dixit Homerus Scamandrum — advocasse. Infinitivus imperfecti vi positus. Nam poterat etiam hoc modo dici ὡς περ, ἔφη Ὅμηρος, ὁ Σκάμανδρος — τὸν Σιμόνεντα παρακαλεῖ. v. ad Sympos. p. 172 B. Locus Homeri, ad quem respicitur, exstat Iliad. Φ. 308., ubi deinceps adduntur haec: ἐπεὶ τάχα ἄστν μέγα Προιάμοιο ἀνακτος ἐκπέρσει., unde deinde explicandum istud μὴ — Σιμωνίδην ἐκπέρσῃ, ne — Simonidem pessumdet. Stallb.

δεῖται — τῆς σῆς μουσικῆς] desiderat ista Simonidis correctio tuam artem et eruditionem, qua velle et cupere distinguis. Nam ita

μουσική nunc intelligenda. Musica enim, latissimo sensu dicta, complectebatur ea omnia, quae vulgo dicuntur ad Musarum cultum pertinere, hoc est artes omnes et doctrinas elegantiores, adeoque ipsam philosophiam. v. Phaedon. p. 61 A. Cratyl. p. 406 A. Diodor. Sic. IV, 7. Strab. X. p. 717 B. Stallb. Omnis doctrinae fundamentum Prodicus esse voluit recte loquendi scientiam. Euthyd. p. 277 C: πρῶτον γάρ, ὡς φησι Πρόδικος, περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος μαθεῖν δεῖ. Eum quum distingueret verba βούλεσθαι et ἐπιθυμεῖν, Socrates ipse priore quodam tempore audisse existimandus est, v. p. 341 A.

B. ταῦτόν — τὸ γενέσθαι καὶ τὸ εἶναι] Eustath. ad II. II. 245: λέγεται παρὰ τῶν παλαιῶν, ὅτι οἱ Ἴωνες τὸ εἶναι γενέσθαι φασί. Sed totus hic locus ita tantum intelligi potest, ut etiam Socratis aetate plerisque Graecis utriusque discrimen exiguum aut prope nullum visum esse statuamus. Quod nisi ita fuisset, plane absona Protagorae esset sententia inter Pittaci et Simonidis voces nihil interesse dicentis. At ei omnes qui adsunt

εἶναι, ἢ ἄλλο; Ἄλλο νῆ Δί', ἔφη ὁ Πρόδικος. Οὐκοῦν, ἔφην ἐγώ, ἐν μὲν τοῖς πρώτοις αὐτὸς ὁ Σιμωνίδης τὴν ἑαυτοῦ γνώμην ἀπεφώνησεν, ὅτι ἄνδρα ἀγαθὸν ἀληθείᾳ γενέσθαι χαλεπὸν εἶη; Ἀληθῆ λέγεις, ἔφη ὁ Πρόδικος. Τὸν δὲ γε Πιττακόν, ἦν δ' ἐγώ, μέμφεται, οὐκ ὡς οἴεται Πρωταγόρας, ταῦτον ἑαυτῷ λέγοντα, ἀλλ' ἄλλο. οὐ γὰρ τοῦτο ὁ Πιττακὸς ἔλεγε τὸ χαλεπὸν, γενέσθαι ἐσθλόν, ὥσπερ ὁ Σιμωνίδης, ἀλλὰ τοῦτ', ἔμμεναι· ἔστι δὲ οὐ ταῦτόν, ὡς Πρωταγόρας, ὡς φησι Πρόδικος ὅδε, τὸ εἶναι καὶ τὸ γενέσθαι. εἰ δὲ μὴ τὸ αὐτὸ ἔστι τὸ εἶναι τῷ γενέσθαι, οὐκ ἐναντία λέγει ὁ Σιμωνίδης αὐτὸς αὐτῷ. καὶ ἴσως ἂν φαίη Πρόδικος ὅδε καὶ ἄλλοι πολλοὶ καθ' Ἡσίοδον γενέσθαι μὲν ἀγαθὸν χαλεπὸν εἶναι· τῆς γὰρ ἀρετῆς ἔμπροσθεν τοὺς θεοὺς ἰδρωτὰ θεῖναι· ὅταν δὲ τις αὐτῆς εἰς ἄκρον ἵκηται, ῥηϊδίην δὴ ἔπειτα πέλειν, χαλεπὴν περ εὐῶσαν, ἐκτῆσθαι.

P. 340. C. ταῦτόν ἑαυτῷ λ.] V. τὸ αὐτό. Sed Bodl. Vat. Par. E. Vat. r τὸ αὐτόν, unde Bekker. reposuit ταῦτόν probant. Stallb. ceterisque editoribus.

ἀλλὰ τοῦτ', ἔμμεναι.] Sic recte Vat. O. probant. etiam Stallbaum, et Bekker. Vulgo ἄλλα τὸ ἔμμεναι, quod Ast. Turicens. Saupp. alii servaverunt.

D. ῥηϊδίην δὴ ἔπειτα π.] V. δ' ἔπειτα, Bodl. Vat. Venet. S. Paris. B. C. Vind. δὴ ἔπειτα. Florent. a. c. o. Angel. Barber. Vat. e δ' ἔπειτα, quod a Bekkero eumque consecutis editoribus receptum est.

ἐκτῆσθαι.] Bodl. Vat. κτῆσθαι. Flor. b. a. man. sec. et Barber. hic et paulo post κεντῆσθαι.

accedunt et Socrates, quamvis in illo carmine Simonideo multum studii posuerit (πάννυμοι τυγχάνει μεμεληκὸς τοῦ ἄσματος p. 339 B), cum haesitatione poetae patronium suscipit. Non igitur sine causa Simonides, qui εἶναι et γενέσθαι primus subtiliter et argute distinxisset, Prodicus doctrinae auctor fuisse dicitur p. 341 A.

C. ἀλλὰ τοῦτ', ἔμμεναι.] Sc. ἐσθλόν. καὶ ἴσως ἂν φαίη Πρόδ.] Ex proximis interpretationibus prior ipsa per se non inepta est nec facile quis reliqui carminis ignarus aliter verba accipere potuit, sed posteriore Prodicus iusto magis irridetur, v. ad p. 337 A. D. καθ' Ἡσίοδον] He-

siodi versus leguntur Opp. et Dier. v. 287 sqq.: Τὴν μὲν τοὶ κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἔστιν ἐλέσθαι ῥηϊδίως· λείη μὲν ὁδός, μάλα δ' ἐγγυθὶ ναίει. Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρωτὰ θεοὶ προπαύρουθεν ἔθνησαν Ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὀρθίος οἶμος ἐπ' αὐτήν. Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὶ δ' εἰς ἄκρον ἵκηται, ῥηϊδίην δὴ ἔπειτα πέλει, χαλεπὴν περ εὐῶσαν. Laudantur de Republ. II. p. 364 C. D. Leg. IV. p. 718 E, ut taceam alios aliorum scriptorum locos. Stallb.

χαλεπὴν] int. κτῆσθαι. — ἐκτῆσθαι referendum ad ῥηϊδίην, v. p. 340 E: εἰ οὕτω φαῦλον τί φησιν εἶναι τὴν ἀρετὴν ἐκτῆσθαι. Ceterum Plato et ἐκτῆσθαι et

Cap. XXVII. Ὁ μὲν οὖν Πρόδικος ἀκούσας ταῦτα ἐπήνεσέ με· ὁ δὲ Πρωταγόρας, Τὸ ἐπανόρθωμά σοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, μείζον ἀμάρτημα ἔχει ἢ ὁ ἐπανορθοῦς. Καὶ ἐγὼ εἶπον, Κακὸν ἄρα μοι εἰργασταί, ὡς ἔοικεν, ὦ Πρωταγόρα, καὶ εἰμί τις γελοῖος ἰατρός· ἰάμενος μείζον τὸ νόσημα ποιῶ. Ἄλλ' οὕτως ἔχει, ἔφη. Πῶς δὴ; ἦν δ' ἐγώ. Πολλῆ ἂν, ἔφη, ἀμαθία εἴη τοῦ ποιητοῦ, εἰ οὕτω φαῦλον τί φησιν εἶναι τὴν ἀρετὴν ἐκτῆσθαι, ὃ ἔστι πάντων χαλεπώτατον, ὡς ἅπασι δοκεῖ ἀνθρώποις. Καὶ ἐγὼ εἶπον, Νῆ τὸν Δία, εἰς καιρὸν γε παρατετύχημεν ἡμῖν ἐν τοῖς λόγοις Πρόδικος ὅδε. κινδυνεύει γὰρ τοι, ὦ Πρωταγόρα, ἢ Προδικὸν σοφία θεία τις εἶναι πάλα, ἢ τοι ἀπὸ Σιμωνίδου ἀρξαμένη, ἢ καὶ ἔτι παλαιότερα. σὺ δὲ ἄλλων πολλῶν ἔμπειρος ἂν ταύτης ἄπειρος εἶναι φαίνεται, οὐκ ὥσπερ ἐγὼ ἔμπειρος διὰ τὸ μαθητῆς εἶναι Προδικὸν τουτουῖ. καὶ νῦν μοι δοκεῖς

Cap. XXVII. E. ἐν τοῖς λόγοις] ἐν om. Ven. S. Par. C. Barber. al.

κεκτῆσθαι usurpat; memorabilis locus est Theaet. p. 198 D: πρὶν ἐκτῆσθαι τοῦ κεντῆσθαι ἔνεκα, sed fallitur Eustathius quum formam hanc Platoni frequentatam atticam esse docet ad II. II. 272. 30: τὸ ἐκτῆσθαι Ἀττικόν ἔστι. Nam semel invenitur apud Aeschylum Prom. 792 ἐκτῆμεναι et in quibusdam libris Thueyd. II. 62, 4 προσεκτῆμεναι, v. Schneider ad remp. p. 464 D et Krüger Gr. 28. 10, 4.

Cap. XXVII. Τὸ ἐπανόρθωμα — ἢ ὁ ἐπανορθοῦς] Sententia haec est: Correctio tua maiore etiam premitur incommodo quam quod corrigis, i. e. quam sententia, quam corrigere studes et emendare. Stallb. Devoc. ἐπανόρθωμα eique affinis v. Lobeck ad Phryn. p. 250.

E. εἰ οὕτω φαῦλον —] si revera dicat, id quod tu quidem ais, v. p. 336 C et Stallbaum. ad Apol. p. 25 B. φαῦλον h. e. ῥᾶδιον (cf. cap. 26 extr.) oppositum est voci χαλεπόν. utramque contraria de causa proxime abest a significatione vocabuli κακόν.

εἰς καιρὸν] opportune, ut Xenoph. Cyrop. III, 1, 8. Alibi εἰς καλόν dicitur, ut Symp. p. 174 E, ubi v. ann. Stallb.

πάλα] iam inde antiquitus. De voc. θεῖος v. ad p. 315 E.

ἢ τοι ἀπὸ Σιμ. —] Respicit ad p. 316 D, ubi Protagoras dixerat sophisticen iam a Simonide, Homero, aliis, esse factitatum. Itaque εἰρωνικῶς etiam Prodicus artem verborum discrimina indagandi ad remotissima illa tempora refert. Stallb.

P. 341. οὐκ ὥσπερ ἐγὼ ἔμπειρος] int. εἰμί. 'ego vero peritus sum, quum huius Prodicus fuerim discipulus.' οὐκ ὥσπερ in talibus breviloquentia quadam poni loco particulae ad-versativae, id docte, ut solet, demonstravit Heindorfius et ad h. l. et ad Gorg. p. 522 A: τοὺς νεωτέρους ὑμῶν διαφθεῖρει τέμνων τε καὶ κίων. . . οὐκ ὥσπερ ἐγὼ πολλὰ καὶ ἠδέα καὶ παντοδαπὰ ἐνώρον ὑμᾶς. v. Symp. 179 E. Prodicus autem discipulum Socrates etiam alibi se profitetur, ut Men. p. 96 D. Cratyl. p. 384 C. Charmid. p. 163 D.

οὐ μανθάνειν, ὅτι καὶ τὸ χαλεπὸν τοῦτο ἴσως οὐχ οὕτω Σιμωνίδης ὑπελάμβανεν, ὥσπερ σὺ ὑπολαμβάνεις, ἀλλ' ὥσπερ περὶ τοῦ δεινοῦ Πρόδικός με οὐτοσί νουθετεῖ ἐκάστοτε, ὅταν ἐπαινῶν ἐγὼ ἢ σὲ ἢ ἄλλον τινὰ λέγω, ὅτι Πρωταγόρας σοφὸς καὶ δεινὸς ἐστὶν ἀνὴρ, ἐρωτᾷ, εἰ οὐκ αἰσχύνομαι τὰγαθὰ δεινὰ καλῶν — τὸ γὰρ δεινόν, φησί, κακὸν ἐστὶν· οὐδεὶς γοῦν λέγει ἐκάστοτε, δεινοῦ πλούτου, οὐδὲ δεινῆς εἰρήνης, οὐδὲ δεινῆς ὑγιείας, ἀλλὰ δεινῆς νόσου καὶ δεινοῦ πολέμου καὶ δεινῆς πενίας, ὡς τοῦ δεινοῦ κακοῦ ὄντος — ἴσως οὖν καὶ τὸ χαλεπὸν αὐτῶν οἱ Κεῖοι καὶ ὁ Σιμωνίδης ἢ κακὸν ὑπολαμβάνουσιν ἢ ἄλλο τι, ὃ σὺ οὐ μανθάνεις. ἐρώμεθα οὖν Πρόδικον· δίκαιον γὰρ τὴν Σιμωνίδου φωνὴν τοῦτον ἐρωτᾷν. τί ἔλεγε, ὦ Πρόδικε, τὸ χαλεπὸν Σιμωνίδης; Κακόν, ἔφη. Διὰ ταῦτ' ἄρα καὶ μέμφεται, ἣν δ' ἐγὼ, ὦ Πρόδικε, τὸν Πιπτακὸν λέγοντα Χα-

P. 341. ὑπελάμβανεν, ὥσπερ σὺ] Sic codd. fere omnes. Vulgo ὑπέλαβεν, quod retinuit Bekkerus.

ὅτι καὶ τὸ χαλεπὸν τοῦτο] istuc verbum χαλεπόν.

ὅταν ἐπαινῶν — ἐρωτᾷ, εἰ οὐκ αἰσχύνομαι] Continent haec verba interpretationem praecedentium: ὥσπερ περὶ τοῦ δεινοῦ — νουθετεῖ ἐκάστοτε, ideoque de more addita sunt ἀσυνδέτως. Germanice haec ita reddas: Sondern so wie Prodikus mich immer schilt wegen des Furchtbaren, nemlich wenn ich dich oder einen anderen lobend sage, „Protagoras ist doch gar ein weiser und furchtbarer Mann“, wie er dann fragt, ob ich etc. Stallb.

Πρωτ. σοφὸς καὶ δεινὸς ἐστὶν] Proprium hoc sophisticum fuisse nomen multi loci testantur. Itaque δεινοὶ καὶ σοφοὶ passim iunguntur, velut Theaet. p. 154 D. p. 173 B al. Ex quo apparet haec cum faceta irrisione dicta esse. Stallb.

B. λέγει ἐκάστοτε] quotiescunque ita fert occasio; quoties harum rerum mentio fit. — δεινοῦ πλούτου genitivus exclama-

tionis, ut de Rep. p. 509 C: Ἀπολλων, δαιμονίας ὑπερβολῆς. Euthyd. p. 303 A: ὁ Πόσειδον, δεινῶν λόγων. Aristoph. Nub. v. 818: τῆς μορίας τὸ Δία νομίζειν, ὄντα τηλικονοῦν. Ponitur hic genitivus plerumque sine φεῦ, ὡς similive exclamandi vocula, nec articulus additur nisi simpliciter substantivo.

ἴσως οὖν καὶ τὸ χαλεπόν] Continent haec apodosin praecedentibus illis ὥσπερ περὶ τοῦ δεινοῦ κ. τ. λ. respondentem. Quae tamen propter longiorem parenthesisin liberiore orationis conformatione annectitur. Nam superior ratio exigebat fere hanc structuram: οὕτως ἴσως καὶ τὸ χαλεπὸν οἱ Κεῖοι καὶ ὁ Σιμωνίδης ἢ κακὸν ὑπολ. κ. τ. λ. Ceterum οὖν etiam hoc loco post parenthesisin ita illatum est, ut abruptum sermonis filium resumatur. v. ad Sympos. p. 201 D. — τὴν Σιμωνίδου φωνὴν, i. e. dialectum. Phaedon. p. 62 A: καὶ ὁ Κέβης — Ἴττω Ζεὺς ἔφη, τῇ αὐτοῦ φωνῇ εἰπών. Stallb.

λεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι, ὥσπερ ἂν εἰ ἤκουεν αὐτοῦ λέγοντος, ὅτι ἐστὶ κακὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι. Ἀλλὰ τί οἶει, ἔφη, λέγειν, ὦ Σώκρατες, Σιμωνίδην ἄλλο ἢ τοῦτο, καὶ ὄνειδίζειν τῷ Πιπτακῷ, ὅτι τὰ ὀνόματα οὐκ ἠπίστατο ὀρθῶς διακρίειν, ἄτε Λέσβιος ὢν καὶ ἐν φωνῇ βαρβάρῳ τεθραμμένος; Ἀκούεις δὴ, ἔφη ἐγὼ, ὦ Πρωταγόρα, Προδίκου τοῦδε· ἔχεις τι πρὸς ταῦτα λέγειν; Καὶ ὁ Πρωταγόρας, Πολλοῦ γε δεῖ, ἔφη, οὕτως ἔχειν, ὦ Πρόδικε· ἀλλ' ἐγὼ εὖ οἶδ', ὅτι καὶ Σιμωνίδης τὸ χαλεπὸν ἔλεγε ὅπερ ἡμεῖς οἱ ἄλλοι, οὐ τὸ κακόν, ἀλλ' ὃ ἂν μὴ ῥάδιον ἦ, ἀλλὰ διὰ πολλῶν πραγμάτων γίγνηται. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ οἶμαι, ἔφη, ὦ Πρωταγόρα, τοῦτο λέγειν Σιμωνίδην, καὶ Πρόδικόν γε τόνδε

C. εἰ ἤκουεν] Vat. r. εἰ ἤκουσεν.

C. ὥσπερ ἂν εἰ ἤκουεν] H. e. ὥσπερ ἂν ἐμέμφετο, εἰ ἤκουεν.

ἄτε Λέσβιος ὢν καὶ ἐν φων. β. τερφ.] Dialecto Aeolica, qua illarum regionum incolae loquebantur, melicorum principes Alcaeus et Sappho scripserant nec eam Simonides ipse aspernatus erat, cf. p. 346 D. E. sed Prodicus unam linguam Atticam pro Graeca habet, qua qui a pueris locuti erant, iis aliae omnes dialecti agreste quiddam aut peregrinum sonare videbantur. Ita ut iudicaretur, inde maxime factum esse, quod iam illo tempore in Graecia omnes homines docti Attice loquebantur; ut apud Calliam Protagoras et Hippias non minus quam Prodicus et Socrates ea lingua usi esse putandi sunt, cf. Steinthal Gesch. d. Sprachwiss. b. d. Gr. u. R. p. 401.

D. εὖ οἶδ', ὅτι καὶ Σιμ.] Nimirum Simonides initio carminis, quum diceret ἀνδρ' ἀγαθὸν γενέσθαι χαλεπὸν, eam notionem vocis χαλεπὸν subiecerat. Quare Socrates sua sponte in Protagorae partem transiens eius causam alio argumento et eo quidem graviore defendit.

οὐ τὸ κακόν, ἀλλ' ὃ ἂν —] Poterat etiam dicere καὶ οὐ τὸ

κακόν. P. 337 C: μάλιστα ἂν οὕτως εὐφραίνοιμεθα, οὐχ ἠδοίμεθα, ubi paulo ante: μάλιστα ἂν οὕτως — εὐδοκίμοιτε καὶ οὐκ ἐπαινοῖσθε. Ceterum ἀλλὰ exiguo intervallo saepius repetitum, ut Phaedon. p. 63 E. Sympos. p. 211 E, ubi v. annot. Stallb.

Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ οἶμαι —] Petulans propemodum haec sophistarum irrisio est. Qui quum in suis de verborum differentia disputationibus illa de vocabulo δεινοῦ, quae Socrates memorabat in superioribus, serio tradidisset, atque item χαλεπὸν a Simonide κακόν dici ex animi sententia affirmasset, tamen lussisse nunc dicitur eamque sententiam nonnisi eo consilio proposuisse, ut videret, an Protagoras suam opinionem idoneis argumentis defendere posset. In verbis καὶ σοῦ δοκεῖν ἀποπειρᾶσθαι facile quempiam offenderit istud δοκεῖν post οἶμαι illatum. Sed similiter Phaedon. p. 60 C: ὥσπερ οὖν καὶ αὐτῷ μοι εἰοικεν —, ἦκειν δὴ φαίνεται, ubi v. annot. Phileb. p. 32 C: ἐν γὰρ τούτοις οἶμαι, κατὰ γε τὴν ἐμὴν δόξαν, εἰλικρινέσι τε ἐκατέροις γιγνομένοις, ὡς δοκεῖ, καὶ ἀμύκτοις — ἐμφανῆς ἐσέσθαι. Neque corruptum puto locum Lysiae Orat. 30, 9: εἴ τι δέ, οἶμαι, θαναστὸν νομίζω

εἰδέναι, ἀλλὰ παίζειν καὶ σοῦ δοκεῖν ἀποπειρᾶσθαι, εἰ οἶός
E τ' ἔσει τῷ σαντοῦ λόγῳ βοηθεῖν· ἐπεὶ ὅτι γε Σιμωνίδης
οὐ λέγει τὸ χαλεπὸν κακόν, μέγα τεκμηρίον ἔστιν εὐθύς
τὸ μετὰ τοῦτο ῥῆμα· λέγει γάρ, ὅτι

θεὸς ἂν μόνος τοῦτ' ἔχοι γέρας,
οὐ δῆπου τοῦτό γε λέγων, κακὸν ἔσθλόν ἔμμεναι, εἶπερ
τὸν θεὸν φησι μόνον τοῦτο ἂν ἔχειν καὶ τῷ θεῷ τοῦτο γέ-
ρας ἀπένευμε μόνῳ· ἀκόλαστον γὰρ ἂν τινα λέγοι Σιμων-
νίδην Πρόδικος καὶ οὐδαμῶς Κεῖον. ἀλλ' ἃ μοι δοκεῖ δια-
342 νοεῖσθαι Σιμωνίδης ἐν τούτῳ τῷ ἄσματι ἐθέλω σοι εἰπεῖν,
εἰ βούλει λαβεῖν μου πείραν ὅπως ἔχω, ὃ σὺ λέγεις τοῦτο,

D. καὶ σοῦ δοκεῖν ἀποπειρᾶσθαι] Ald. Bas. 1. δοκεῖ.
Recte ceteri libri. v. annot.

E. τοῦτο ἔχοι γέρας] Vett. editt. ἔχοι τοῦτο γέρας, quod e
Bodl. Vind. Vat. Paris. B. Coisl., aliis, mutatum.

ἔμμεναι, εἶπερ] Libri omnes ἔμμεναι, εἶτα. Locum tractavi
in Stud. phil. p. 855 sq.

Σιμωννίδην Πρόδικος] Sic Vat. Bodl. Reliqui libri ὁ Πρό-
δικος.

P. 342. ὃ σὺ λέγεις τοῦτο, περὶ ἐπῶν] Vulgo distinguunt ὃ
σὺ λέγεις, τοῦτο π. ἐπ. Recte dicitur ὅπως ἔχω περὶ ἐπῶν.

Νικόμαχον ἑτέροις ἀδικοῦσι μνη-
σικακεῖν ἀξιούν κτλ. Stallb.

E. εἶπερ τὸν θεὸν φησι —
ἔχειν καὶ — ἀπένευμε] Ad
vulgatam scripturam εἶτα Stall-
baum, annotavit: In talibus locis
εἶτα indicat id, quod secundo
loco commemoretur, superiori-
bus repugnare, ideoque per 'ta-
men' reddendum est, ut p. 343 C:
εἰ βουλόμενος λέγειν, ὅτι ἄνθρω-
ποι ἀγαθὸν γενέσθαι χαλεπὸν, ἔπειτα
ἐνέβαλε τὸ μὲν. Sed ita loci dif-
ficultas non tollitur. Alii οὐ δῆ-
που coniungendum dicunt cum
φησι καὶ ἀπένευμε, quod neque
per grammaticam neque per sen-
tentiae rationem licet. εἶπερ fa-
cile in εἶτα mutari potuit, quod
syllabae τα et περ litteris τ et π
supra εἰ scriptis indicari sole-
bant. Argumentatio Socratis
haec est: Pittaci vocem χαλεπὸν
ἔσθλόν ἔμμεναι proxime exci-
piunt Simonidis verba θεὸς ἂν
μόνος τοῦτ' ἔχοι γέρας. Quod
igitur Simonides deum vult ha-
bere praecipuum, id Pittaci dicto
subesse oportet. Atqui mali Si-

monides, ut Ceus, deo nihil tri-
buere potuit, ergo in Pittaci
dicto χαλεπὸν non intellexit ma-
lum. λέγων in verbis οὐ δῆπου
τοῦτό γε λέγων est 'intelligens'
vel 'interpretans', non 'dicens';
Pittacus enim κακὸν ἔσθλόν ἔμ-
μεναι dixisse dicitur.

ἀκόλαστον γὰρ ἂν τινα —
οὐδαμῶς Κεῖον] Ceorum civi-
tatem claram fuisse ob morum
probitatem, severitatem institu-
torum, reipublicae administra-
tionem, docuit Boeckh. in Min.
et Legg. p. 109. Conf. Plat.
Legg. p. 638 E. Aristoph. Ran.
v. 970. Fragm. Menandri p. 237
ed. Meinek. et Broendsted.
Reisen u. Untersuchungen
in Griechenland. Erstes
Buch. p. 66. coll. p. 97. Itaque
Κεῖος recte opponitur nunc ἀκο-
λάστῳ. Stallb.

P. 342. ὃ σὺ λέ-
γεις τοῦτο, περὶ ἐπῶν] quo-
modo me habeam περὶ ἐπῶν,
ut tu istuc appellas. Respicit
ad verba Protagorae p. 338 E:
ἡγοῦμαι — ἐγὼ ἀνθρώποι παιδείας

περὶ ἐπῶν· ἐὰν δὲ βούλη, σοῦ ἀκούσομαι. Ὁ μὲν οὖν Προ-
ταγόρας ἀκούσας μου ταῦτα λέγοντος, εἰ σὺ βούλει, ἔφη,
ὦ Σώκρατες· ὁ δὲ Πρόδικός τε καὶ ὁ Ἰππίας ἐκελευέτην
πάνυ, καὶ οἱ ἄλλοι.

Cap. XXVIII. Ἐγὼ τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ἃ γέ μοι δοκεῖ
περὶ τοῦ ἄσματος τούτου, πειράσομαι ὑμῖν διεξελεθεῖν.
Φιλοσοφία γάρ ἐστι παλαιότατη τε καὶ πλείστη τῶν Ἑλλή-
νων ἐν Κρῆτῃ τε καὶ ἐν Λακεδαίμονι, καὶ σοφισταὶ πλεῖ-
στοι γῆς ἐκεῖ εἰσιν. ἀλλ' ἐξαγοῦνται καὶ σχηματίζονται B
ἀμαθεῖς εἶναι, ἵνα μὴ κατάδηλοι ᾖσιν, ὅτι σοφία τῶν Ἑλ-
λήνων περιείσιν, ὥσπερ οὗς Πρωταγόρας ἔλεγε τοὺς σοφι-
στάς, ἀλλὰ δοκῶσι τῷ μάχεσθαι καὶ ἀνδρεία περιεῖναι,
ἡγοῦμενοι, εἰ γνωσθεῖεν ᾧ περιείσι, πάντας τοῦτο ἀσκή-

Cap. XXVIII. ἃ γέ μοι δοκεῖ] V. ἃ γέ μοι δοκεῖ mutavit Bek-
kerus in vitis libris omnibus in ἃ γ' ἐμοὶ δοκεῖ. Quod nollem factum.
Neque enim pronomen in his τῶσιν habet, fallunturque qui ubique
ἐμοὶ δοκεῖ scribendum arbitrantur. v. Fritsch. Quaest. Lucian.
p. 26 sq. et Stallbaum. ad Apol. Socr. p. 19 E. Criton. p. 45 D. Cratyl.
p. 417 D. 404 E. al.

B. γνωσθεῖεν ᾧ περιείσι] Certa haec est Heusdi emendatio.

μέγιστον μέρος εἶναι περὶ ἐπῶν
δεινὸν εἶναι. Stallb.

Εἰ σὺ βούλει] int. εἰπέ μοι
ἃ σοὶ δοκεῖ διανοεῖσθαι Σιμο-
νίδης.

Cap. XXVIII. Φιλοσοφία
γάρ ἐστι παλαιότατη —
Contenderat Protagoras p. 316 D
sophisticen iam ab Homero, Simo-
nide, aliis veterum, esse factita-
tam, sed eos omnes, ut effugerent
multitudinis invidiam, hanc ar-
tem suam callide aliis nominibus,
quae magis viderentur honesta,
praetexere solitos esse. Itaque
Socrates, ut est callidus εἶρων,
probata illa sophistae sententia,
idem de Cretensibus et Lacedae-
moniiis iudicat, quos ait arte so-
phistica, iam antiquitus ab iis
tractata, ceteris Graecis multum
praestare, sed illam sollertiam
suam sedulo occultare. Est au-
tem haec irrisio tanto elegantior,
quod Lacedaemonios inprimis a
litterarum studiis alienissimos
fuisse constat. Praeterea etiam
observandum est salsa cum ironia
acutam breviloquentiam tri-

bui veteribus illis, quos Socrates
vocat, sophistas; ita enim nota-
tur μακρολογία illa, quam Pro-
tagoras, Hippias, Prodicus, Gor-
gias, alii, studiose sectabantur,
quod facilius audientium animos
delinirent sibi que conciliarent.
Stallb. De genitivis τῶν Ἑλλή-
νων et γῆς cum πλείστη et πλεί-
στοι, non cum ἐκεῖ connectendis
v. Krüger Gr. 47. 28, 7.

σχηματίζονται recte inter-
pretatur Timaeus Gloss. p. 245.
προσποιοῦνται ἢ συντάττονται.
v. Phaedr. p. 255 A.

B. ὥσπερ οὗς Πρωταγό-
ρας ἔλεγε τοὺς σοφιστάς] Notetur
attractio subiecti, quod
pronomini relativo accommoda-
tum est. Etenim vulgaris ratio
exigebat: ὥσπερ οἱ σοφισταὶ
(ἐξαγοῦνται καὶ σχηματίζονται
ἀμαθεῖς εἶναι), οὗς Πρωταγόρας
ἔλεγε. Phaedon. p. 66 E: καὶ
τότε — ἡμῖν ἔσται οὐ ἐπιθυ-
μοῦμεν, — φρονησεως. v. ad
Apolog. p. 41 A. Perperam Ste-
phanus τοὺς delendum putabat.
Stallb.

σειν. νῦν δὲ ἀποκουψάμενοι ἐκεῖνο ἐξηπατήμασι τοὺς ἐν ταῖς πόλεσι λακωνίζοντας, καὶ οἱ μὲν ὧτά τε κατὰ γυννται μιμούμενοι αὐτούς, καὶ ἱμάντας περιειλίττονται καὶ φιλογυμναστοῦσι καὶ βραχείας ἀναβολὰς φοροῦσιν, ὡς δὴ τούτοις κρατοῦντας τῶν Ἑλλήνων τοὺς Λακεδαιμονίους· οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἐπειδὴν βούλωνται ἀνέδην τοῖς παρ' αὐτοῖς ξυγγενέσθαι σοφισταῖς καὶ ἤδη ἄχθονται λάθρα ξυγγιγνόμενοι, ξενηλασίας ποιοῦμενοι τῶν τε λακωνιζόντων τούτων καὶ ἐάν τις ἄλλος ξένος ἂν ἐπιδημήσῃ, συγγίγνονται τοῖς σοφισταῖς λαυθάνοντες τοὺς ξένους, καὶ αὐτοὶ οὐδένα ἐῶσι τῶν νέων εἰς τὰς ἄλλας πόλεις ἐξιέναι, ὥσπερ οὐδὲ Κρήτες,

Vett. editt. ὅπερ εἰσί. Cod. Bodl. οἱ (sic) περίεσιν, unde vera lectio emergit. Dein Bodl. Vat. Gr. post ἀσκήσειν addunt τὴν σοφίαν, quod receperunt Hermann et Sauppe. Sed meo iudicio nimis languidum est et ei obstat in sequentibus ἐκεῖνο. Non comparari potest p. 313 A.

C. τοῖς παρ' αὐτοῖς] Sauppian em., vulgo τοῖς παρ' αὐτοῖς.

ἐν ταῖς πόλεσι] int. ταῖς δημοκρατουμέναις, cf. Xenoph. Cyrop. VIII. 2. 28. Insanum hoc studium mores Lacedaemoniorum imitandi notavit philosophus etiam Gorg. p. 515 E, ubi τοὺς τὰ ὧτά κατεαγότας memorat. Heindorf. ad verba ὧτά τε κατὰ γυννται apte contulit Theocrit. XXII. 45: σκληραῖσι τεθλαγμένους οὐατα πυγμαῖς. Praeterea de his legendus Ottfr. Müller Histor. Gentium Graecar. T. II. P. II. p. 8 sqq.

ἱμάντας recte Heindorf. intellexit caestus, h. e. lora bubula, quibus pugiles manus illigabant, quo vehementiores inferrent ictus.

C. βραχείας ἀναβολὰς] h. e. τοῖβανας, v. ad p. 335 D. Thucyd. I. 6, 3: μετρία ἐσθῆτι καὶ ἐξ τῶν νῦν τρόπον πρώτου Λακεδαιμόνιοι ἐχρήσαντο. Idem, ut narrat Plutarchus Lyc. c. 16, ab aetatis anno duodecimo ἀνευ χειτῶρος διετέλουν ἐν ἱμάτιον εἰς τὸν ἐναντιὸν λαμβάνοντες; conf. (Xenoph.) de Rep. Laced. II. 4.

ὡς δὴ τούτ. κρατοῦντας] quasi vero his superent. δὴ, ut saepe, cum ironia dictum. De accusativo absoluto v. Krüger Gr. 56. 9, 10 et Stallbaum ad

Phaedon. p. 109 D. de Rep. p. 345 E. 426 B. Theaet. 157 B. Haec Platonis verba tangit, opinor, Aristoteles Pol. VIII. 4: τοὺς Λακωνίους ἴσμεν, ἕως αὐτοὶ προσήδηρον ταῖς φιλοπονίαις, ὑπερέχοντας τῶν ἄλλων. καὶ διεφέρον τῷ μόνον μὴ πρὸς ἀσκησάσθαι ἀσκήν.

ἐπειδὴν βούλωνται ἀνέδην —] quando volunt libere cum sophistis suis versari. De v. ἀνέδην, quod etiam hic est sans gêne, sans façon, vid. ad Gorg. p. 494 E. Stallb.

ξενηλασίας ποιοῦμ.] Thucyd. I. 144, 2: ἦν καὶ Λακεδαιμόνιοι ξενηλασίας μὴ ποιῶσι μήτε ἡμῶν μήτε τῶν ἡμετέρων ξυμμαχῶν, ubi v. intpp. Perizon. ad Aelian. V. H. XIII. 16. 7. Hermann. Antiquitat. Graec. 27, 14.

καὶ αὐτοὶ οὐδένα ἐῶσι — ἐξιέναι] Plutarch. Lycurg. c. 27: οὐδ' ἀποδημῆν ἴδωκε (Λυκοῦργος) τοῖς βουλομένοις καὶ πλανᾶσθαι ξενικὰ συνάγοντας ἤδη καὶ μιμητὰ βίαν ἀπειδύτων καὶ πολιτευμάτων διαφορᾶν. Cum his Plutarchus convenit Isocr. II, 18, ubi narrat apud Lacedaemonios μηδένα τῶν μαχίμων ἀνευ τῆς τῶν ἀρχόντων γνώμης ἀποδημῆν. Omnes cives

ἵνα μὴ ἀπομανθάνωσιν ἂ αὐτοὶ διδάσκουσιν. εἰσὶ δὲ ἐν ταῦταις ταῖς πόλεσιν οὐ μόνον ἄνδρες ἐπὶ παιδεύσει μέγα φρονούντες, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες. Γνωίητε δ' ἂν, ὅτι ἐγὼ ταῦτα ἀληθῆ λέγω, καὶ Λακεδαιμόνιοι πρὸς φιλοσοφίαν καὶ λόγους ἀριστα πεπαιδευμένοι, ὧδε. εἰ γὰρ ἐθέλει τις Λακεδαιμονίαν τῷ φανυλοτάτῳ συγγενέσθαι, τὰ μὲν πολλὰ ἐν τοῖς λόγοις εὐρήσει αὐτὸν φανῶντιναι φαινόμενον, ἔπειτα, ὅπου ἂν E τύχη τῶν λεγομένων, ἐνέβαλε δῆμα ἄξιον λόγου βραχὺ καὶ συνεστραμμένον, ὥσπερ δεινὸς ἀκοντιστής, ὥστε φαίνεσθαι τὸν προσδιαλεγόμενον παιδὸς μηδὲν βελτίω. Τοῦτο οὖν αὐτὸ καὶ τῶν νῦν εἰσιν οἱ κατανεοήμασι καὶ τῶν πάλαι, ὅτι τὸ λακωνίζειν πολὺ μᾶλλον ἐστὶ φιλοσοφεῖν ἢ φιλογυμναστεῖν, εἰδότες, ὅτι τοιαῦτα οἷόν τ' εἶναι δῆματα φθιγγεσθαι τελέως πεπαιδευμένου ἐστὶν ἀνθρώπου. τούτων 343

E. ὅπου ἂν τύχη τ. λ.] Sic codd. fere omnes pro vulg. τύχοι, quod nunc ineptum.

a Lycurgo vetitos fuisse peregrinare Aristoteles ap. Harpocrat. p. 159 testatur. v. C. F. Hermann Antiq. Graec. 27. 13. De eodem Cretensium instituto quamquam ab aliis scriptoribus nulla fit mentio, tamen eo minus dubitandum, quod et illorum leges Lacedaemoniis simillimae erant, et veteres omnino peregrinationem patriis moribus damnnum afferre existimabant. v. Aristot. Pol. VII, 5, 3.

D. ἀλλὰ καὶ γυναῖκες] Nam etiam mulieres Spartanae prae ceteris constantia et fortitudine animi excelebant; id quod testantur apophthegmata illa Lacaenarum. v. Cicero Tuscul. I, 42, 102. et Plutarch. Moral. p. 1217 sqq. Stallb.

εἰ γὰρ ἐθέλει τις] V. p. 324 A.

E. ἐνέβαλε δῆμα ἄξιον λόγου] Acutam illam Laconum breviloquentiam laudat Plato Legg. I. p. 642 E. Theaet. p. 130 C. Aliorum scriptorum locos exhibuit Meurs. Miscell. Lacon. III, 3. — Acute dicta apte cum telis comparantur: de quo usu loquendi v. ad Sympos. p. 219 B. — Tribuit vero Laconibus

τὸ βραχὺ καὶ συνεστραμμένον, breve illud atque contortum verborum sententiarumque acumen notans, quod in Laconismis admiramur. Nam συστρέφειν apud rhetores Graecos rotunditati et brevitati elocutionis iisque virtutibus significandis, quae ex utraque oriuntur, inseruire docta disputatione demonstravit I. C. T. Ernesti Lexic. Technolog. Graec. Rhetor. p. 335. — Egrege porro utitur aoristo ἐνέβαλε, ut promptam paratamque responsonem significet, quae veluti telum aliquid e vestigio emittitur. Quoniam enim hoc tempus actionem ipsam et per se spectatam significat, factum est, ut saepenumero poneretur de re cito et veluti uno temporis puncto peracta. v. ad Phaedon. p. 84 D. Cum proximis apte contulit Heindorfius Theaet. p. 177 B: ἢ ἔρητορική ἐκείνων πάντως ἀπομαραίνεται, ὥστε παῖδων μηδὲν δοκεῖν διαφέρειν. Stallb.

P. 343. τούτων ἦν] H. e. ex iis qui antiquo tempore Laconum disciplinam recte intellexerunt et secuti sunt, erant septem illi sapientes.

ἦν καὶ Θαλῆς ὁ Μιλήσιος, καὶ Πιττακὸς ὁ Μυτιληναῖος, καὶ Βίας ὁ Πριηνεύς, καὶ Σόλων ὁ ἡμέτερος, καὶ Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος, καὶ Μύσων ὁ Χηνεύς, καὶ ἑβδομος ἐν τούτοις ἐλέγετο Λακεδαιμόνιος Χίλων. οὗτοι πάντες ζήλωται καὶ ἐρασταὶ καὶ μαθηταὶ ἦσαν τῆς Λακεδαιμονίαν παιδείας, καὶ καταμάθοι ἄν τις αὐτῶν τὴν σοφίαν τοιαύτην οὖσαν, δῆματα βραχέα ἀξιομνημόνευτα ἐκάστω εἰρημένα. οὗτοι καὶ κοινῇ ξυνελθόντες ἀπαρχὴν τῆς σοφίας ἀνέθεσαν τῷ Ἀπόλλωνι εἰς τὸν νεῶν τὸν ἐν Δελφοῖς, γράψαντες ταῦτα, ἃ δὴ πάντες ὑμνοῦσι, γυνῶθι σαυτὸν, καὶ μηδὲν ἄγαν.

P. 343. Πιττακὸς ὁ Μυτιληναῖος] Sic Bodl. Vat. Vindob. tum hic, tum in proximis. Vulgo scribebatur Μυτιληναῖος. v. intrp. ad Liv. XXVII, 21.

εἰρημένα. οὗτοι] Hermann. scripsit εἰρημένα ἃ οὗτοι prob. Sauppio Deuschle εἰρημένα, ὅτι οὗτοι, pro quo fortasse scribere voluit εἰρημένα, ὅτι — sine οὗτοι — quod non plane ineptum esset. Sed nulla mutatione opus est. v. ann.

Θαλῆς ὁ Μιλήσιος —] De dictis illustrioribus septem Graeciae sapientum scripsit librum peculiarem I. Fr. Buddeus. Hal. Sax. 1699. 4. v. etiam Menag. ad Diog. Laert. I, 41. In numerum eorum refertur vulgo Perianther Corinthius, qui quum tyrannide occupata (v. ad p. 339 C) sapientis nomine indignus videretur, eius loco a Platone hic commemoratur Myson ὁ Χηνεύς. Diog. Laert. I, 106: Μύσων Στραμόνος, ὃς φησι Σωκράτους Ἐρμύππον παρατιθέμενος, τὸ γένος Χηνεύς, ἀπὸ κόμης τινὸς Οἰταίνης ἢ Λακωνικῆς, σὺν τοῖς ἑπτὰ καταριθμεῖται. Ibid. §. 108: μέμνηται αὐτοῦ καὶ Πλάτων ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ ἀντὶ Περιανδρῶν θείας αὐτόν. cf. Stephan. Byzant. s. v. Ἥπειρα. Patria hominis incerta; illud tamen apparet, a Platone quidem eum non habitum esse Lacedaemonium: alioquin parum commode adderentur haec: καὶ ἑβδομος ἐν τούτοις ἐλέγετο Λακεδαιμόνιος Χίλων. Ceterum Heindorfius ante Λακεδαιμόνιος desiderabat ὁ articulum. Haec fere Stallb.

ζήλωται καὶ ἐρασταὶ —] πάντα ταῦτα, inquit Socrates in Menone (p. 75 E), ταῦτόν τι λέγω.

ἴσως δ' ἂν ἡμῖν Πρόδικος διαφέροιο.

καὶ καταμάθοι ἄν τις] et perspici id potest ab eo, qui illorum philosophiam accuratius consideret. — τοιαύτην. perspicuitatis causa Socrates addit verba δῆματα βραχέα — εἰρημένα. — οὗτοι καὶ — hi breviloquentiae studio etiam Lacedaemonios superaverunt.

B. κοινῇ ξυνελθόντες] Socrates omnia illa dicta pervulgata uno eodemque tempore, quo sapientes illi Delphos convenissent, templi foribus ita inscripta esse fingit, ut quod quisque cogitatione optimum invenisset, id deo consecrasset. Pansan. X. 26: οὗτοι οὖν οἱ ἄνδρες ἀφιχόμενοι εἰς Δελφοὺς ἀνέθεσαν τῷ Ἀπόλλωνι τὰ ἀδοκίμα γυνῶθι σαυτὸν, καὶ μηδὲν ἄγαν. — ἀνατιθέναί dici constat de donariis, quae e parietibus templorum suspenduntur: cuiusmodi donaria dicuntur ἀναθήματα. v. Thom. M. s. v. ἀναθεῖναι.

γυνῶθι σαυτὸν] Clemens Alex. Strom. I. 14. p. 351: τὸ γυνῶθι σαυτὸν οἱ μὲν Χίλωνος ὑπειλήφασιν. Ἀριστοτέλης δὲ τῆς Πυθίας. Aristoteles igitur dictum illud acutissimum ad Apollinis

Τοῦ δὴ ἔνεκα ταῦτα λέγω; Ὅτι οὗτος ὁ τρόπος ἦν τῶν παλαιῶν τῆς φιλοσοφίας, βραχυλογία τις Λακωνική. καὶ δὴ καὶ τοῦ Πιττακοῦ ἰδίᾳ περιεφέρετο τοῦτο τὸ δῆμα ἐγκωμιαζόμενον ὑπὸ τῶν σοφῶν, τὸ χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι. ὁ οὖν Σιμωνίδης, ἅτε φιλότιμος ὦν ἐπὶ σοφίᾳ, ἔγνω, C ὅτι, εἰ καθέλοι τοῦτο τὸ δῆμα ὥσπερ εὐδοκίμουνα ἀθλη-

Delphici cultus initia retulit. Stob. Floril. 21, 26: πρὸ Χίλωνος ἦν ἔτι ἀνάγραπτον (τὸ γυνῶθι σαυτὸν) ἐν τῷ ἰδρυθέντι νεῶ μετὰ τὸν πέτριον τε καὶ χαλκοῦν, καθάπερ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ φιλοσοφίας εἰρημῆς, cf. Bernays Aristotel. Dialog. p. 97. Ab Aristotelis sententia non multum abhorrent, quae Critias personatus exponit Charmid. p. 164 D sqq. Apollinis praeceptum dicit Cicero de Leg. I. 22, 58: huius praecepti tanta vis et tanta sententia est, ut ea non homini cupiam, sed Delphico deo tribueretur, cf. Tusc. I. 22, 52. Iuvenal. 11, 27: e coelo descendit γυνῶθι σαυτὸν, Figendum et memori tractandum pectore. De hoc reliquisque dictis brevissimis, sed plurimum ponderis habentibus Senec. epist. 94: Haec cum ictu quodam audimus, nec ulli licet dubitare aut interrogare; adeo etiam sine ratione ipsa veritas ducit. v. Themist. or. 26. p. 317 A. Diog. Laert. I, 41.

Τοῦ δὴ — λέγω;] Saepenumero apud Platonem huiusmodi interrogationes orationis animandae gratia inferri docebunt quae diximus ad Gorg. p. 453 C. Stallb.

τῶν παλαιῶν τῆς φιλοσοφίας] Observes ordinem verborum. Opponit enim εἰρωνικῶς veterum sapientiam, quae cum breviloquentia erat coniuncta, sophistarum rationi, qui solebant δημηγορεῖν καὶ μακρολογεῖν, ideoque τῶν παλαιῶν primo loco collocavit. Neque enim in talibus perinde est, hoc an alio modo verba collocentur. De qua re hac occasione oblata paucis explicare iuvat. Itaque quadruplex esse potest istius generis nominum substantivorum coniunctio, quae magnopere cavenda

dum est, ne vi et usu suo nihil discrepare putetur. Ac primum quidem dici potest: ἢ τῶν παλαιῶν σοφία. Quo modo Graeci loqui solent, quum utriusque nominis ea est coniunctio, ut neutrum vi sua prae altero emineat, sed alterum cum altero in unam quasi coeat notionem. Unde fit, ut lingua Germanica saepenumero compositis utatur nominibus, quum istiusmodi verborum comprehensio diligenter exprimenda est. Veluti ἢ τοῦ πολέμου τύχη Germanice reddas: das Kriegsgeschick; ἢ τῶν πολεμίων γῆ, das Feindesland etc. Prorsus alia ratio est, quum dicitur ἢ σοφία τῶν παλαιῶν. Hoc enim modo qui loquitur, is priorem verborum partem sono acuit atque sapientiam veterum distinguit ab alia quadam re [veterum], quam non vult cum illa confundi aut permutari. Contraria huic ratio est, quum dicitur τῶν παλαιῶν ἢ σοφία. Nam ita τοῖς παλαιοῖς opponimus alios, quorum sapientia sit alia, ideoque priori parti verborum inter se iunctorum maiorem vim tribuimus quam posteriori. Denique articulo iterato dicitur: ἢ σοφία ἢ τῶν παλαιῶν, quod fit, quum nomen nomini per appositionem adicitur. Atque haec quidem verborum coniunctio constans est et legitima; quanquam fieri interdum potest, ut secunda atque tertia ratio propter rhetoricam aliquam verborum collocationem immutetur. Nos de grammatica ratione haec intelligi volumus, qualis obtinet, quum nulla extrinsecus accedit causa inversi vel invertendi simplicis verborum ordinis. Stallb. v. Krüg. Gr. 50. 8, 11.

C. εἰ καθέλοι τοῦτο τὸ

τὴν καὶ περιγένοιτο αὐτοῦ, αὐτὸς εὐδοκίμησει ἐν τοῖς τότε ἀνθρώποις. εἰς τοῦτο οὖν τὸ δῆμα καὶ τούτου ἕνεκα τούτω ἐπιβουλεύων κολουῖσαι αὐτὸ ἅπαν τὸ ἄσμα πεποίηκεν, ὡς μοι φαίνεται.

Cap. XXIX. Ἐπισκεψώμεθα δὴ αὐτὸ κοινῇ ἅπαντες, εἰ ἄρα ἐγὼ ἀληθῆ λέγω. Εὐθύς γὰρ τὸ πρῶτον τοῦ ἄσματος μαυικὸν ἂν φανεῖη, εἰ βουλόμενος λέγειν, ὅτι ἄνδρα ἀγαθὸν γενέσθαι χαλεπὸν, ἔπειτα ἐνέβαλε τὸ μὲν. τοῦτο γὰρ οὐδὲ πρὸς ἓνα λόγον φαίνεται ἐμβεβληθῆναι, ἐὰν μὴ τις ὑπολάβῃ πρὸς τὸ τοῦ Πιττακοῦ δῆμα ὡσπερ ἐρίζοντα

C. αὐτὸς εὐδοκίμησει ἐν τοῖς τ.] Vett. editt. εὐδοκίμησει τοῖς τ. ἀνθρ. Soloece. Correxit Heindorfius, cuius rationem firmarunt codd. Bodl. et Vat.

Cap. XXIX. C. αὐτὸ κοινῇ ἅπαντες] V. πάντες, contra fidem librorum fere omnium. Heindorf. coni. ἐπισκεψώμεθα δέ, quo non opus. Deinde Bodl. Vat. r. al. habent ἐνέβαλετο μὲν pro ἐνέβαλε τὸ μὲν.

δῆμα] si prostravisset hoc dictum. Nam καθαιρεῖν est violenter deiicere, humi prosternere. Aeschyl. Agam. v. 389: λιτῶν δ' ἀκούει μὲν οὐτις θεῶν τὸν δ' ἐπίστροφον τῶνδε φῶτ' ἄδικον καθαιρεῖ. Similiter p. 344 C: τίνα οὖν ἀμύχανος συμφορὰ καθαιρεῖ; Ibid. D. E. Stallb. ἐν τοῖς τότε ἀνθρώποις] Ficinus locum vertit: 'cognovit, si proverbium id refelleret convinceretque tanquam insignem certatorem, fore ut ipse illustris ab omnibus haberetur.' Non interpretatus est τότε nec apte id in hunc locum quadrat.

τούτου ἕνεκα] ut sapientiae famam consequeretur refutato Pittaci dicto. Deinde ἐπιβουλεύειν est insidiosè studere, quo significatu hoc verbum cum infinitivo iunctum legitur etiam Sympos. p. 203 B: ἢ οὖν Πενία ἐπιβουλεύουσα — παιδίον ποιήσασθαι. Lys. or. 13, 12: ἐπιβουλεύοντες καταλύσαι τὴν δημοκρατίαν. Idem. or. 4, 42. Demosth. or. 21, 16 et 88. Xenoph. Sympos. IV, 52: αἰσθάνομαι γὰρ τινὰς ἐπιβουλεύοντας διαφθεῖραι αὐτόν. Anab. V, 6, 29: αὐτὸς ἐπεβούλευε διαβάλλειν με. Stallb.

τούτω — κολουῖσαι αὐτό]

hoc (carmine), deprimere illud (dictum). κολουῖναι, quod proprie significat mutilare, amputare, h. l. elevandi vel affigendi vi positum est.

Cap. XXIX. D. ἔπειτα ἐνέβαλε τὸ μὲν] P. 339 B: ἄνδρα ἀγαθὸν μὲν ἀλαθέως γενέσθαι χαλεπὸν. Socrates haec dicit: Particula μὲν indicat, sententiam non ipsam per se capiendam esse, sed ei aut planis verbis aut cogitatione a scriptore alteram esse oppositam. Itaque Simonidis animo, quum primum versum carminis componeret, Pittaci dictum obversatum esse statuendum est.

οὐδὲ πρὸς ἓνα λόγον] Fortius hoc dictum quam πρὸς οὐδένα λόγον, ut significet prorsus inepte. De οὐδὲ εἰς v. ad Gorg. p. 512 E. Dictionem illustrabunt haec. Phileb. p. 33 B: τοῦτο μὲν εἶπε εἰσαῦτις ἐπισκεψώμεθα, ἐὰν πρὸς λόγον τι ἦ. Ibid. p. 42 E: οὐδὲν πρὸς λόγον, ὃ Πρωταρχε, ὃ σὺ νῦν ἤσον τὸ ἐρώτημα. Ibid. p. 18 D: τί πρὸς ἔπος αὐτῶν εἶπε; Protagor. p. 344 A: οὕτω φαίνεται πρὸς λόγον τὸ μὲν ἐμβεβλημένον, ubi hic locus respicitur. P. 351 E: ἐὰν μὲν πρὸς λόγον δοκῇ εἶναι τὸ σέμμα. Alcib. II. p. 147 B. al. Stallb.

λέγειν τὸν Σιμωνίδην· λέγοντος τοῦ Πιττακοῦ, ὅτι Χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι, ἀμφισβητοῦντα εἰπεῖν, ὅτι Οὐκ, ἀλλὰ γενέσθαι μὲν χαλεπὸν ἄνδρα ἀγαθὸν ἐστίν, ὃ Πιττακέ, ὡς ἀληθῶς, — οὐκ ἀληθεία ἀγαθόν, οὐκ ἐπὶ τούτω λέγει τὴν ἀλήθειαν, ὡς ἄρα ὄντων τινῶν τῶν μὲν ὡς ἀληθῶς ἀγαθῶν, τῶν δὲ ἀγαθῶν μὲν, οὐ μέντοι ἀληθῶς εὐήθες γὰρ τοῦτο γε φανεῖη ἂν καὶ οὐ Σιμωνίδου· ἀλλ' ὑπερβατὸν δεῖ θεῖναι ἐν τῷ ἄσματι τὸ ἀλαθέως, οὕτωςί πως ὑπειπόντα τὸ τοῦ Πιττακοῦ, ὡσπερ ἂν εἰ θείημεν αὐτόν

D. ὃ Πιττακέ, ὡς ἀληθῶς] V. ὃ Π. καὶ ὡς ἀληθῶς. Recte Bodl. Vat. Vind. Venet. Θ. et r. Coisl. καὶ om.

E. ἐν τῷ ἄσματι τὸ ἀλαθέως] Vett. editt. perperam ἀληθέως, quod ex codd. optimis mutatum. Idem error in proximis erat.

λέγοντος τοῦ Π. — ἀμφισβητοῦντα εἰπεῖν] Ante λέγοντος ne quis cum Cornario καὶ inserendum opinetur, vere observavit Heindorfius haec per expegesin addi verbis ἐρίζοντα λέγειν, comparans illa p. 348 A: τοὺς τιοῦτους μοι δοκεῖ χεῖραι μάλλον μιμεισθαι ἐμέ τε καὶ σέ, καταθεμένους — τοὺς λόγους ποιέσθαι. Conf. praeterea ad p. 330 A. p. 352 A et quae alibi de hac enuntiationum appositione diximus. Mox ad οὐκ intelligendum esse liquet ἐσθλὸν ἔμμεναι χαλεπὸν. Gorg. p. 477 A: κακίαν ἄλλην τινὰ ἐνορῶς ἢ πενίαν; Pol. Οὐκ, ἀλλὰ πενίαν. Ibid. p. 448 D: ἀλλὰ σὺ εἰ βούλει, ἐροῦ αὐτόν. Socr. Οὐκ. — ἀλλὰ πολὺ ἂν ἦδιον σέ. Theaet. p. 149 E: τῆς αὐτῆς ἢ ἄλλης οἶε τέχνης εἶναι —; Theaet. Οὐκ, ἀλλὰ τῆς αὐτῆς. De Rep. III. p. 405 C. Parm. p. 128 A. Lach. p. 195 A. Phaed. p. 236 D. Xenoph. Mem. II, 6, 12: ἄλλας δὲ τινὰς οἶσθα ἐπαδάς; Οὐκ, ἀλλ' ἦκουσα κτέ. Stallb. Verbo ἀμφισβητεῖν Socrates hic usus est contra Prodicī doctrinam p. 337 B propositam.

οὐκ ἐπὶ τούτω λ. τ. ἀληθείαν] Simonides, inquit, adverbium ἀλαθέως non cum ἀγαθόν coniungi voluit, sed addidit ad χαλεπὸν. In eadem sententia Pro-

tagoras quoque videtur fuisse, quum supra p. 339 D Simonidea sic proferret: χαλεπὸν εἶναι ἄνδρα ἀγαθὸν γενέσθαι ἀληθεία. At poeta enim, quem infra πανάμωμον ἀνθρώπων dicit, hic ἀλαθέως ἀγαθόν dixit.

E. ὡς ἄρα ὄντων τινῶν τῶν μὲν —] quasi (ex bonis) alii vere boni sint, alii boni quidem, sed non vere, v. p. 349 E. Krüger Gr. 51. 16, 4.

ὑπερβατὸν δεῖ θεῖναι —] traiectionem putare oportet τὸ ἀλαθέως. Elocutionis figuram ὑπερβατοῦ ad orationis numerum conformandum omnes scriptores veteres frequentaverunt; sed artis vocabulum hic primum invenitur. Latine dicitur verborum vel transgressio vel traiectione i. e. transpositio de suo loco in alienum, Alieno igitur loco adv. ἀλαθέως collocatum esse dicit, quo verbo poetam, si iustum verborum ordinem sequi voluisset, comprehensionem clausuram fuisse Socrates censuit. Itaque paulo inferius p. 344 A ὀρθῶς (h. e. non ὑπερβατῶς) ἐπ' ἐσχάτω κείμενον est 'recte a nobis — non a poeta — in fine positum est'.

οὕτωςί πως ὑπειπόντα] Recte Heindorfius: sic fere illud Pittaci apud animam intelligentem, quasi ipse loquatur Pittacus, Simoni-

λέγοντα τὸν Πιττακὸν καὶ Σιμωνίδην ἀποκρινόμενον, εἰ-
 πόντα ὦ ἀνθρώποι, χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι, τὸν δὲ ἀπο-
 344 κρινόμενον, ὅτι ὦ Πιττακέ, οὐκ ἀληθῆ λέγεις· οὐ γὰρ εἴ-
 ναι, ἀλλὰ γενέσθαι μὲν ἐστὶν ἀνδρᾶ ἀγαθὸν χερσί τε καὶ
 ποσὶ καὶ νόφ τετράγανον, ἀνευ ψόγου τετυγμένον, χαλε-
 πὸν ἀλαθείας. οὕτω φαίνεται πρὸς λόγον τὸ μὲν ἐμβεβλη-
 μένον καὶ τὸ ἀλαθείας ὀρθῶς ἐπ' ἐσχάτῳ κείμενον. καὶ
 τὰ ἐπιόντα πάντα τούτῳ μαρτυρεῖ, ὅτι οὕτως εἴρηται.
 B πολλὰ μὲν γὰρ ἔστι καὶ περὶ ἐκάστου τῶν ἐν τῷ ἄσματι
 B εἴρημένων ἀποδείξει, ὡς εὖ πεποιήται· πάντῳ γὰρ χαριέν-
 τως καὶ μεμελημένως ἔχει· ἀλλὰ μακρὸν ἂν εἴη αὐτὸ οὕτω
 διελεῖν. ἀλλὰ τὸν τύπον αὐτοῦ τὸν ὅλον διεξέλεθωμεν καὶ
 τὴν βούλησιν, ὅτι παντὸς μᾶλλον ἔλεγχός ἐστι τοῦ Πιττα-
 κείου ῥήματος διὰ παντὸς τοῦ ἄσματος.

Cap. XXX. Λέγει γὰρ μετὰ τοῦτο ὀλίγα διελεθῶν, ὡς
 ἂν εἰ λέγοι λόγον, ὅτι γενέσθαι μὲν ἀνδρᾶ ἀγαθὸν χαλε-
 πὸν ἀλαθείας, οἷόν τε μέντοι ἐπὶ γε χρόνον τινά· γενόμε-
 C νον δὲ διαμένειν ἐν ταύτῃ τῇ ἔξει καὶ εἶναι ἀνδρᾶ ἀγαθόν,
 ὡς σὺ λέγεις, ὦ Πιττακέ, ἀδύνατον καὶ οὐκ ἀνθρώπειον,
 ἀλλὰ θεὸς ἂν μόνος τοῦτο ἔχοι τὸ γέρας,

ἀνδρᾶ δ' οὐκ ἔστι μὴ οὐ κακὸν ἔμμεναι,
 ὃν ἂν ἀμήχανος συμφορὰ καθέλη.

P. 344. οὕτω φαίνεται πρὸς λόγον] Post φαίνεται in omni-
 bus libris legitur τὸ, quod cum recent. edit. delevimus. Iam Hein-
 dorf. delendum aut in τοι mutandum censuit.

des respondeat. Verbum ὑπ-
 ειπεῖν significat ita interpretari,
 ut de tuo aliquid subicias, sive
 loquendo sive cogitando. — Mox
 ante εἰπόντα intelligendum τὸν
 μέν, non cum Stephano infer-
 ciendum. v. ad p. 330 A.

P. 344. καὶ τὰ ἐπιόντα
 πάντῳ] P. 345 C: καὶ τὰ ἐπι-
 όντα γε τοῦ ἄσματος εἶ μᾶλλον
 δηλοῖ.

B. ἀλλὰ τὸν τύπον αὐ-
 τοῦ τὸν ὅλον δ. κ. τ. βού-
 λησιν] Τύπος quum proprie di-
 catur de adumbratione imagi-
 num, a philosophis usurpatur
 saepenumero de universa descri-
 ptione ac definitione orationis,
 disputationis, carminis alicuius,

quae singulorum verborum et
 argumentorum subtilius examen
 asperratur, et eorum summam
 paucis complectitur. Plat. De
 Rep. VI. p. 491 C, ubi v. ann.
 Aristotel. Ethic. Nicom. I, 11:
 καθ' ὅλον δὲ καὶ τύπῳ λεχθῆν
 τάχ' ἂν ἴσως ἔχοι. Platonica
 dedi ad Phileb. p. 202. Itaque
 vult summam et consilium totius
 carminis Simonidei breviter in-
 dicare, in singulorum verborum
 interpretatione non diutius mo-
 rari. Stallb.

Cap. XXX. C. καὶ οὐκ ἀνθρώ-
 πειον] Socrates nunc, quae ad
 Protagorae reprehensionem rei-
 ciendam supra p. 340 B inchoa-
 verat, persequitur et Pittaci vo-

τίνα οὖν ἀμήχανος συμφορὰ καθαιρεῖ ἐν πλοίου ἀρχῇ;
 δῆλον ὅτι οὐ τὸν ἰδιώτην· ὁ μὲν γὰρ ἰδιώτης ἀεὶ καθήρη-
 ται. ὥσπερ οὖν οὐ τὸν κείμενόν τις ἂν καταβάλοι, ἀλλὰ
 τὸν μὲν ἐστῶτά ποτε καταβάλοι ἂν τις, ὥστε κείμενον
 ποιῆσαι, τὸν δὲ κείμενον οὐ, οὕτω καὶ τὸν εὐμήχανον ὄντα D
 ποτὲ ἀμήχανος ἂν συμφορὰ καθέλοι, τὸν δὲ ἀεὶ ἀμήχανον
 ὄντα οὐ· καὶ τὸν κυβερνήτην μέγας χειμῶν ἐπιπεσῶν ἀμή-
 χανον ἂν ποιήσεις, καὶ γεωργὸν χαλεπῆ ὥρα ἐπελθοῦσα
 ἀμήχανον ἂν θείη, καὶ ἰατρὸν ταῦτά ταῦτα. τῷ μὲν γὰρ
 ἐσθλῷ ἐγγωρεῖ κακῷ γενέσθαι, ὥσπερ καὶ παρ' ἄλλου
 ποιητοῦ μαρτυρεῖται τοῦ εἰπόντος

αὐτὰρ ἀνῆρ ἀγαθὸς ποτὲ μὲν κακός, ἄλλοτε δ' ἐσθλός·
 τῷ δὲ κακῷ οὐκ ἐγγωρεῖ γενέσθαι, ἀλλ' ἀεὶ εἶναι ἀνάγκη. E
 ὥστε τὸν μὲν εὐμήχανον καὶ σοφὸν καὶ ἀγαθὸν ἐπειδὴν

cem a Simonidis longe diversam
 esse ostendit. Quemadmodum
 autem hic poeta bonum esse ne-
 minem nisi deum defendit ex ea-
 que re potissimum causa, cur
 huius carminis interpretatio dia-
 logo inserta sit, repetenda est,
 sic sapientiam in uno deo repe-
 riri priore iam tempore Pythago-
 ras perspexerat, v. Diog. Laert.
 I, 12: φιλοσοφίαν πρῶτος ἀνό-
 μασε Πυθαγόρας καὶ ἑαυτὸν φι-
 λόσοφον· μηδένα γὰρ εἶναι σο-
 φὸν ἀνθρώπων ἀλλ' ἢ θεόν.
 Pertinet huc etiam locus Ari-
 stotel. Metaph. I, 2, ubi vera ac
 perfecta scientia ab homine aliena
 dicitur, ὥστε κατὰ Σιμωνίδην
 θεὸς ἂν μόνος τοῦτο ἔχοι τὸ γέ-
 ρας, ἀνδρᾶ δ' οὐκ ἄξιον μὴ οὐ
 ζητεῖν τὴν καθ' αὐτὸν ἐπιστή-
 μην.

D. τὸν δὲ κείμενον οὐ] Ne
 quis haec temere inculcata opi-
 netur, quum praecedat ὥσπερ
 οὐ τὸν κείμενόν τις ἂν καταβά-
 λοι, eodem modo Gorg. p. 521
 D. E: οὐ πρὸς χάριν λεγῶν τοὺς
 λόγους οὓς λέγω ἐκάστοτε, ἀλλὰ
 πρὸς τὸ βέλτιστον, οὐ πρὸς τὸ
 ἡδίστον.

χαλεπῆ ὥρα ἐπελθοῦσα
 —] Ἐπεργεσθαι, ἐπιπίπτειν et
 ἐπιπέμπεσθαι dicuntur de malis
 et calamitatibus, quae subito in-
 cidunt vel immittuntur. — ἀμή-

χανον ἂν θείη, i. e. ποιήσεις,
 Supra p. 326 A. Xenoph. Cy-
 rop. IV, 6, 2: ὥσπερ ἂν εὐδαί-
 μονα πατέρα παῖς τιμῶν τιθείη.
 Imprimis ab Homero ceterisque
 poetis hic usus verbi frequentat-
 us. Unde Athenaeus XI. p. 501
 C: τὸ ποιῆσαι θείναι πρὸς τῶν
 ἀρχαίων ἐλέγετο. — καὶ ἰατρὸν
 ταῦτά ταῦτα, pariterque
 medicum. v. ad p. 326 A et
 Sympos. p. 178 E. Stallb.

παρ' ἄλλου ποιητοῦ] Ver-
 sus incerti gnomici, qui laudatur
 etiam Xenoph. Mem. I, 2, 20.
 Mox ἄλλοτε δ' post ποτὲ μὲν illa-
 tum usu hand infrequenti. v.
 Viger. p. 792. Ceterum de vir-
 tute idem sentiebat Protagoras
 p. 340 E, quam partam facile ser-
 vari posse Hesiodus voluerat; cf.
 Diog. Laert. VI. 105: ἀρῆσκει δ'
 αὐτοῖς καὶ τὴν ἀρετὴν διδασκῆν
 εἶναι, καθά φησιν Ἀντισθένης
 ἐν τῷ Ἡρακλεῖ, καὶ ἀναπόβλη-
 τον ὑπάρχειν.

τῷ δὲ κακῷ οὐκ ἐγγωρεῖ
 γενέσθαι] Intelligendum κακῷ,
 non inferendum, quod volebat
 Stephanus Menon. p. 89 A:
 εἰ φύσει οἱ ἀγαθοὶ ἐγγίνοντο, sc.
 ἀγαθοί. Eurip. Hecub. v. 781:
 νόμος γὰρ τοὺς θεοὺς ἠγοῦμεσθα,
 sc. θεοὺς. Nam ita haec recte
 nobis videtur explicasse ad Eu-
 thyphron. p. 3 B. Stallb.

ἀμήχανος συμφορὰ καθέλλη, οὐκ ἔστι μὴ οὐ κακὸν ἔμμεναι
 σὺ δὲ φῆς, ὦ Πιττακέ, χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι· τὸ δ'
 ἔστι γενέσθαι μὲν χαλεπὸν, δυνατὸν δὲ ἐσθλόν, ἔμμεναι
 δὲ ἀδύνατον.

πράξας μὲν γὰρ εὖ πᾶς ἀνὴρ ἀγαθός,
 κακὸς δ' εἰ κακῶς.

345 τίς οὖν εἰς γράμματα ἀγαθὴ πράξις ἔστι, καὶ τίς ἀνδρα
 ἀγαθὸν ποιεῖ εἰς γράμματα; δῆλον ὅτι ἡ τούτων μάθησις.
 τίς δὲ εὐπραγία ἀγαθὸν ἰατρὸν ποιεῖ; δῆλον ὅτι ἡ τῶν
 καμνόντων τῆς θεραπείας μάθησις. κακὸς δὲ κακῶς. τίς
 οὖν ἂν κακὸς ἰατρὸς γένοιτο; δῆλον ὅτι ὃ πρῶτον μὲν ὑπάρ-
 χει ἰατρῷ εἶναι, ἔπειτα ἀγαθῷ ἰατρῷ. οὗτος γὰρ ἂν καὶ κακὸς
 γένοιτο, ἡμεῖς δὲ οἱ ἰατρικῆς ἰδιῶται οὐκ ἂν ποτε γενοί-
 μεθα κακῶς πράξαντες οὔτε ἰατροὶ οὔτε τέκτονες οὔτε ἄλλο

Cap. XXX. E. μὴ οὐ κακὸν ἔμμεναι] Sic eodd. plerique
 pro vulg. εἶναι.

τὸ δ' ἔστι γενέσθαι μ. —] Sic Bodl. Vind. Coisl. Vulgo: τὸ
 δ' ἔστι γενέσθαι μὲν χαλεπὸν, δυνατὸν δὲ ἐσθλὸν δ' ἔμμεναι ἀδύ-
 νατον, sensu fere eodem. Schneidewino auctore (coniect. crit. p. 152)
 Hermann. et Sauppium ἐσθλὸν exstinxerunt.

E. τὸ δ' ἔστι γενέσθαι μὲν
 χ.] In his τὸ δέ, pro quo inter-
 dum plenius dicitur τὸ δὲ ἀληθές,
 ut de Rep. p. 443 D. Tim. p. 86 D,
 seorsum ab aliis accipiendum et
 interpretandum est 'imo s. quin
 imo', qua vi haec formula saepe
 a Platone posita est, ut Apol.
 p. 23 A, de Leg. 642 A, de Rep.
 340 D, quibus locis Stallbaum.
 hunc usum illustravit. Haec igitur
 Socrates dicit: imo, ut evadat
 quis bonus, etsi difficile est, tam-
 en fieri potest; ut sit (i. e. sem-
 per maneat), fieri non potest.

πράξας μὲν γὰρ εὖ — εἰ
 κακῶς] Haec quoque Simonide-
 a esse primus docuit Schlei-
 ermacherus. Quippe si es-
 sent Socratis verba, proxima
 disputatio non haberet quorsum
 commode referretur. Accedit
 quod mox haec inferuntur: ὅστε
 καὶ τοῦτο τοῦ ἄσματος πρὸς
 τοῦτο τείνει, ὅτι εἶναι μὲν ἀνδρα
 ἀγαθὸν οὐχ οἷόν τε διατελοῦντα
 ἀγαθὸν κτλ., quae omnem de hac
 causa tollunt dubitationem. Vo-
 cula εἰ ante κακῶς interponitur ut

si praecessisset εἰ μὲν γὰρ ἐπραξε.
 Neque necesse est, ut in proximi-
 mis, ubi Socrates haec suo more,
 h. e. oratione pedestri, iterat,
 εἰ ante κακῶς intrudatur. Stallb.
 Simonides, qui omnem hominem
 fortunae obnoxium esse voluit,
 ut neminem in insigni calamitate
 versantem bonum esse posse diceret,
 ad sententiam suam probandam
 ambiguitate locutionum
 εὖ πράσσειν et κακῶς πράσσειν
 multum adiuvatur; εὖ πράξας,
 inquit, bonus est; utrum vero in-
 telligendus sit is, recte qui fecerit,
 an is qui nulla calamitate afflic-
 ticus (v. p. 344 C) bona usus sit
 fortuna, ea omnibus communis
 est existimatio. Illud Socrati
 placuit, qui ut fortunae in vir-
 tute locus relinqueretur nullus,
 de suo addidit, una scientia recte
 factum niti i. e. recte facere neminem
 nisi scientia praeditum, prave
 neminem nisi scientia destitutum.

P. 345. οὔτε ἄλλο οὐδὲν
 τῶν τοιούτων] H. e. neque
 in ulla alia huiusmodi arte.

οὐδὲν τῶν τοιούτων· ὅστις δὲ μὴ ἰατρὸς ἂν γένοιτο κακῶς B
 πράξας, δῆλον ὅτι οὐδὲ κακὸς ἰατρὸς. οὔτω καὶ ὁ μὲν ἀγα-
 θὸς ἀνὴρ γένοιτ' ἂν ποτε καὶ κακὸς ἢ ὑπὸ χρόνου ἢ ὑπὸ
 νόσου ἢ ὑπὸ ἄλλου τινὸς περιπτώματος — αὐτὴ γὰρ μόνη
 ἔστι κακὴ πράξις, ἐπιστήμης στειρηθῆναι —, ὁ δὲ κακὸς
 ἀνὴρ οὐκ ἂν ποτε γένοιτο κακός· ἔστι γὰρ αἰεὶ· ἀλλ' εἰ
 μέλλει κακὸς γενέσθαι, δεῖ αὐτὸν πρότερον ἀγαθὸν γενέ-
 σθαι. ὅστε καὶ τοῦτο τοῦ ἄσματος πρὸς τοῦτο τείνει, ὅτι
 εἶναι μὲν ἀνδρα ἀγαθὸν οὐχ οἷόν τε διατελοῦντα ἀγαθόν, C
 γενέσθαι δὲ ἀγαθὸν οἷόν τε, καὶ κακὸν γε τὸν αὐτὸν τοῦ-
 τον· ἐπὶ πλεῖστον δὲ καὶ ἄριστοί εἰσιν οὓς ἂν οἱ
 θεοὶ φιλῶσι.

Cap. XXXI. Ταῦτά τε οὖν πάντα πρὸς τὸν Πιττακὸν
 εἰρηται, καὶ τὰ ἐπιόντα γε τοῦ ἄσματος ἔτι μᾶλλον δηλοῦ-
 φησὶ γάρ·

Τοῦνεκεν οὐ ποτ' ἐγὼ τὸ μὴ γενέσθαι δυνατὸν

διζήμενος κενεῖν ἐς ἄπρακτον ἐλπίδα μοῖραν αἰῶνος
 βαλέω,

πανάμωμον ἀνθρωπον, εὐρυθεοῦς ὅσοι καρπὸν αἰνύ-
 μεθα χθονός·

ἔπειθ' ὑμῖν εὐρῶν ἀπαγγελέω,

P. 345. C. διατελοῦντα ἀγαθόν] ἀγαθόν Sauppio sus-
 pectum videtur, sed dictum est pro ἀγαθὸν ὄντα, v. ann.

Cap. XXXI. κενεῖν ἐς ἄπρ.] V. εἰς, quod ex plurimis opti-
 misque libris emendatum. Deinde vulg. εὐρυθεοῦς e Bodl. Vat. mu-
 tavimus, ut iam Stephanus voluit.

ἔπειθ' ὑμῖν εὐρῶν] Vix haec integra sunt, pro ἔπειθ' Bergk

Proxima sic intelligas: quod si
 vero quis non potest ut me-
 dicus κακῶς πράττειν, nec
 malus medicus fieri potest.
 Stallb.

B. πρὸς τοῦτο τείνει] ad
 hoc probandum et demon-
 strandum refertur; eo spe-
 ctat, ut doceatur. Unde fit
 ut deinde addi possit ὅτι — οὐχ
 οἷόν τε κτλ. Stallb.

C. διατελοῦντα ἀγαθόν] Quum saepe simpliciter dicatur
 διατελεῖ ἀγαθός pro διατελεῖ
 ἀγαθὸς ὢν (v. Krüger Gr. 56. 5, 4),
 nihil est quod in his verbis re-
 prehendi possit. Referuntur haec
 ad superiora p. 344 B: γενόμενον
 (ἀνδρα ἀγαθόν) διαμένειν ἐν

ταύτῃ τῇ ἔξει καὶ εἶναι ἀν-
 δρα ἀγαθόν . . ἀδύνατον.

ἐπὶ πλεῖστον] int. ἀγαθοὶ
 γίνονται. Supra dixerat γενέ-
 σθαι μὲν ἀνδρα ἀγαθὸν χαλε-
 πόν, οἷόν τε μέντοι ἐπὶ γε χρό-
 νον τινά. Ad tempus igitur qui-
 vis homo bonus fieri potest, sed
 diutissime (v. p. 328 D) fiunt,
 quos dñi amant. Facile autem
 illud ἀγαθοὶ γίνονται subau-
 diri potest, quod in proxime prae-
 cedentibus verba καὶ κακὸν γε . .
 τοῦτον obiter addita et interiecta
 sunt, v. ad p. 331 E. Haec autem
 quomodo apud Simonidem cum
 ceteris connexa fuerint, hodie
 nescitur.

Cap. XXXI. Τοῦνεκεν οὐ

Ἐ φησίν. οὕτω σφόδρα καὶ δι' ὅλου τοῦ ἄσματος ἐπεξέρχεται τῷ τοῦ Πιττακοῦ ῥήματι.

πάντας δ' ἐπαίνημι καὶ φιλέω

ἐκὼν ὅστις ἔρδη

μηδὲν αἰσχρόν· ἀνάγκη δ' οὐδὲ θεοὶ μάχονται.

καὶ τοῦτ' ἐστὶ πρὸς τὸ αὐτὸ τοῦτο εἰρημένον. οὐ γὰρ οὐ-
τως ἀπαίδευτος ἦν Σιμωνίδης, ὥστε τούτους φάναι ἐπαι-
νεῖν, ὅς ἂν ἐκὼν μηδὲν κακὸν ποιῇ, ὡς ὄντων τινῶν, οὐ
ἐκόντες κακὰ ποιοῦσιν. ἐγὼ γὰρ σχεδόν τι οἶμαι τοῦτο, ὅτι
οὐδεὶς τῶν σοφῶν ἀνδρῶν ἠγρεῖται οὐδένα ἀνθρώπων

(Poet. melic. p. 871) ἐπὶ θ' vel ἐπὶ δ' scribi vult. Nobis negatio aliqua, veluti οὐποθ', requiri videtur. v. ad p. 346 D.

D. πάντας δὲ ἐπαίνημι] V. ἐπαινοῖμι. Bodl. Vat. ἐπαίνημι. Alii ἐπαινήμι. Venet. Σ. ἐπαίνημι, quod iam Stephanus restituendum vidit.

ποτ' ἐγὼ τ. μ. γ. —] Quo circa nunquam ego, id quod fieri non potest quaerens, frustra in irritam spem aevi partem proiciam, quae aereis virum plane integrum inter nos, latae quicunque frugibus vescimur terrae: tum vobis, quum invenero, indicabo. Voc. κενεάν pertinet ad μοῖραν ἀλώνας, et dictum est per prolepsin, ut sit: ὥστε κενεάν εἶναι, h. e. frustra. De hac prolepsin v. ad Tim. p. 72 D et supra ad p. 327 C. Istud παράμωμον ἀνθρώπων per appositionem additum est illis: το μὴ γενέσθαι δυνατὸν. — Verba εὐρεθεὶς ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα χθονός ob oculos habuit Horat. Od. II, 14, 10: Quicumque terrae munere vescimur, indice Valckenario ad Eurip. Hippolyt. v. 131, qui plura in hanc sententiam collegit. — ἐπειθ' ὑμῖν εὐρῶν h. e. εὐρῶν ἐπειθ' ὑμῖν. ἐπειτα sic participio praemissum illustravit Hermann. ad Aristoph. Nubb. v. 857. Stallb. Conf. Pind. Nem. VII. 55: τυχεῖν ἔν' ἀδύνατον εὐδαιμονίαν ἅπασαν ἀνελόμενον· οὐκ ἔχω εἰπεῖν, τί μιν τοῦτο Μοῖρα τέλος ἔμπεδον ὄρεξε.

D. ἐπεξέρχεται — ῥήματι] dictum — persequitur

et quasi hostiliter aggreditur.

πάντας δὲ ἐπαίνημι — ὅστις ἔρδη] Sic ὅστις et ὅς ἂν saepe ad pluralem numerum referuntur. Mox: ὥστε τούτους φάναι ἐπαινεῖν, ὅς ἂν ἐκὼν μηδὲν κακὸν ποιῇ. P. 345 E: οὐχ ὅς ἂν μὴ κακὰ ποιῇ ἐκὼν, τούτων φησὶν ἐπαινέτης εἶναι, ubi vulgo τούτων edebatur. De Republ. VIII. p. 566 D: ἀσπάζεται πάντας, ὅ ἂν περιτυγχάνη. Ibid. IV. p. 426 B. Sed plurima huius generis exempla congesserunt Heindorfius ad h. l. et Astius ad Legg. p. 63. — ὅστις ἔρδη dictum pro vulg. ὅστις ἂν ἔρδη. Solent enim relativa apud poetas cum coniunctivo construī ommissa ἂν particula. v. ad Gorg. p. 484 E. Stallb.

ἀνάγκη δ' οὐδὲ θεοὶ μάχονται] Simonidis hoc dictum, quod ab Diogene Laert. I, 77 Pittaco tribuitur, in proverbium abiit. v. Legg. V. p. 741 A. VII. p. 818. C. D. Rittershus. ad Oppian. Cyneget. p. 223. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Del. v. 122. Stanlei. ad Aeschyl. Prom. 105 A. Meineke ad Menandr. et Philem. Fragm. p. 367. Zenob. I, 85. Schol. Ruhnken. p. 230. Stallb.

οὐδένα ἀνθρώπων ἐκόν-

ἐκόντα ἐξαμαρτάνειν, οὐδὲ αἰσχρὰ τε καὶ κακὰ ἐκόντα ἐρ- E
γάζεσθαι, ἀλλ' εὐ ἴσασιν, ὅτι πάντες οἱ τὰ αἰσχρὰ καὶ
κακὰ ποιοῦντες ἄκοντες ποιοῦσι. καὶ δὴ καὶ ὁ Σιμωνίδης
οὐχ ὅς ἂν μὴ κακὰ ποιῇ ἐκὼν, τούτων φησὶν ἐπαινέτης
εἶναι, ἀλλὰ περὶ ἑαυτοῦ λέγει τοῦτο τὸ ἐκὼν. ἠγρεῖτο γὰρ
ἄνδρα καλὸν κἀγαθὸν πολλάκις αὐτὸν ἐπαναγκάζειν φίλον
τινὶ γίνεσθαι καὶ ἐπαινέτην, οἷον ἀνδρὶ πολλάκις συμβῆ- 346
ναι μητέρα ἢ πατέρα ἀλλόκοτον ἢ πατρίδα ἢ ἄλλο τι τῶν
τοιούτων. τούς μὲν οὖν πονηροὺς, ὅταν τοιοῦτόν τι αὐτοῖς
συμβῆ, ὥσπερ ἀσμένους ὄραν καὶ ψέγοντας ἐπιδεικνύναι
καὶ κατηγορεῖν τὴν πονηρίαν τῶν γονέων ἢ πατρίδος, ἵνα
αὐτοῖς ἀμελοῦσιν αὐτῶν μὴ ἐγκαλῶσιν οἱ ἀνθρώποι μηδ'
ὄνειδίωσιν, ὅτι ἀμελοῦσιν, ὥστε ἔτι μᾶλλον ψέγειν τε B
αὐτοὺς καὶ ἐχθρὰς ἐκουσίους πρὸς ταῖς ἀναγκαίαις προσ-

E. τούτων φησὶν ἐπαιν.] Sic Bodl. Vat. Venet. Σ. Pariss. B. C. E. Flor. a. b. c. o. Ambr. Angel. Barberin. Palat. et a. pr. m. Coisl., a sec. man. Venet. Ξ. Vulgat. τούτου servavit Bekkerus. Paulo ante vett. editt. ὅς ἂν μὴ τὰ κακὰ. Articulum Venet. ΞΣ. recte omittunt.

P. 346. καὶ ἐπαινέτην] Post haec in vett. editt. et in codicibus omnibus leguntur verba φιλεῖν καὶ ἐπαινεῖν, quibus quis interpretatus est φίλον γίνεσθαι καὶ ἐπαινέτην. Delenda esse iam vidit Gronius, interpres Germ. (a. 1783) p. 483.

ὅταν τοιοῦτόν τι αὐτ.] V. τι τοιοῦτον. Illud Bodl. Vat. Vind. exhibent.

B. πρὸς ταῖς ἀναγκαίαις προστ.] Codd. omnes ἀνάγκαις, corr. Heusdius Specim. crit. p. 73. Proxima verba καὶ ἐπαινεῖν ἀναγκάζεσθαι in vitii suspicionem vocat Saupprius.

τα —] Celebratissima haec Socratis sententia est, neminem sua sponte esse malum, sed quicumque improbe faciat, eius animum ignorantia esse obscuratum; res infra p. 352 C accuratius disseritur, cf. de Leg. p. 731 C. Gorg. p. 509 E. Hipp. I. p. 296 C. Aptissime Saupprius Epicharmum laudavit, apud quem Hercules: Ἀλλὰ μὲν ἐγὼ ἀνάγκη ταῦτα πάντα πονηρός οὐδ' ἄκων μάκαρ. Quibus verbis etsi externam tantum conditionem ac fortunam, qua Hercules utebatur, significasse videtur, tamen acrioris vir ingenii ut ad animum haec transferret, moveri potuit.

P. 346. ἢ πατέρα ἀλλόκο-

τον] Ἀλλόκοτος Phrynich. apud Bekker. Anecd. Graec. I. 14 ab ἄλλος et κότος i. e. τρόπος, ἦθος, ὄργη, derivat, ideoque proprie eum significare dicit, qui est alius indolis, quam quae natura ei vel inest vel inesse debet. Verissime autem addit: κνρῶς μὲν οὖν οἱ τὸν νοῦν βεβλαμμένοι καὶ ἐμπλητοὶ ἀλλόκοτοι καλοῦνται. Hoc loco significat saevum, ferocem. — καὶ ψέγοντας ἐπιδεικνύναι, vituperando rem reddere manifestam. — ὥστε ἔτι μᾶλλον ψ., ita ut magis etiam, quam par sit, eos vituperent et praeter necessarias inimicitias etiam voluntarias suscipiant. Stallb.

τίθεσθαι τοὺς δ' ἀγαθοὺς επικρύπτεσθαι τε καὶ ἐπαινεῖν ἀναγκάζεσθαι, καὶ εἴαν τι ὀργισθῶσι τοῖς γονεῦσιν ἢ πατρίδι ἀδικηθέντες, αὐτοὺς ἑαυτοὺς παραμυθεῖσθαι καὶ διαλλάττεσθαι προσαναγκάζοντας ἑαυτοὺς φιλεῖν τοὺς ἑαυτῶν καὶ ἐπαινεῖν. πολλάκις δέ, οἶμαι, καὶ Σιμωνίδης ἠγγῆσατο καὶ αὐτὸς ἢ τύραννον ἢ ἄλλον τινὰ τῶν τοιούτων ἐπαινεῖσαι καὶ ἐγκωμιάσαι οὐχ ἐκῶν, ἀλλ' ἀναγκαζόμενος. C ταῦτα δὴ καὶ τῷ Πιττακῷ λέγει, ὅτι Ἐγὼ, ὦ Πιττακέ, οὐ διὰ ταῦτά σε ψέγω, ὅτι εἰμι φιλόσοφος· ἐπεὶ

ἔμοιγ' ἔξαρκεῖ ὃς ἂν μὴ κακὸς ἦ
μηδ' ἄραν ἀπάλαμνος,
εἰδὼς τ' ὀνησίπολιν δίκαν ὕγιης ἀνῆρ·
οὐ μιν ἐγὼ μωμήσομαι·
οὐ γὰρ εἰμι φιλόμωμος·
τῶν γὰρ ἡλιθίων ἀπειρῶν γενέθλα,

C. εἰδὼς τ' ὀνησίπολιν δίκαν] Sic de praeclara Godofredi Hermanni coniectura edit. recent. omnes. Libri: εἰδὼς γε ὀνήσει πόλιν δίκαν. Dein Schleiermacher debetur οὐ μιν ἐγὼ μ. Nam codd. cum vett. editt. οὐ μὴν ἐγ.

ἡλιθίων ἀπειρῶν γενέθλα] Sic codd. omnes. Vett. editt. ἡλιθίων ἀπειρα γενέθλα.

B. ἑαυτοὺς παραμυθεῖσθαι] H. e. affectus suos sedare ac tranquillos reddere. v. Phaedon. p. 70 B. Socrates ipse hoc praeceptum, quo monet, ut domesticorum et patriae suae quisque iniurias aequo animo ferat, quum tota vita diligenter servavit, tum morte confirmavit.

προσαναγκ. ἑαυτοὺς φιλεῖν τοὺς ἑαυτῶν] Quod Socrates in Gorgia (p. 474 B) docet, iniuriam accipere quam facere praestare, id quidem multo latius patet, sed facilius ab animo humano hoc impetrari potest, ut iniuriam vel omittat vel condonet, quam ut in iniuriosos beneficia conferat. De tali igitur amore Socrates, vel potius Plato restricte praecipit.

ἠγγῆσατο — ἐπαινεῖσαι] iudicavit (propter mercedem) laudare se oportere. v. Stallbaum. ad Phaedon. p. 95 B.

Hermann. ad Viger. p. 743 n. 158. et Heindorf. ad h. l., qui recte arbitratur in talibus locis non δεῖν omisum esse, sed verba ἠγγεῖσθαι, λογίζεσθαι, νομίζεσθαι, al. significare aequum s. opus indicare; de Simonide v. p. 339 A.

C. ὅτι Ἐγὼ, ὦ Πιττακέ, εἰμι φιλόσοφος] Haec Platonis sunt, non Simonidis, cuius verba deinde demum adduntur: ἔμοιγε ἔξαρκεῖ — οὐ μιν ἐγὼ μωμήσομαι. οὐ γὰρ εἰμι φιλόμωμος. — εἰδὼς τ' ὀνησίπολιν δίκαν ὕγιης ἀνῆρ, i. e. gnarus iustitiae urbium adiutricis integer vir. — Ἀπάλαμνος est Hesychio interprete ἀμύχανος, inops consilii, ignavus, iners. — τῶν γὰρ ἡλ. ἀπ. γενέθλα, h. e. innumera enim stultorum natio. Stallb. ἀπειρῶν non per enallagen ad ἡλιθίων refertur, sed nominativus est et connectendum cum γενέθλα.

ὥστ' εἴ τις χείρει ψέγων, ἐμπλησθείη ἂν ἐκείνους μεμφομένος.

πάντα τοι καλά, τοῖσί τ' αἰσχρὰ μὴ μέμικται.

οὐ τοῦτο λέγει, ὥσπερ ἂν εἰ ἔλεγε, πάντα τοι λευκά, οἷς D μέλανα μὴ μέμικται· γελοῖον γὰρ ἂν εἴη πολλαχῆ· ἀλλ' ὅτι αὐτὸς καὶ τὰ μέσα ἀποδέχεται, ὥστε μὴ ψέγειν. καὶ οὐ ζητῶ, ἔφη, πανάμωμον ἄνθρωπον, εὐρυεδοῦς ὅσοι καρπὸν αἰνόμεθα χθονός· ἐπειθ' ὑμῖν εὐρῶν ἀπαγγελέω. ὥστε τούτου γ' ἔνεκα οὐδένα ἐπαινεῖσομαι, ἀλλὰ μοι ἔξαρκεῖ, ἂν ἢ μέσος καὶ μηδὲν κακὸν ποιῆ, ὡς ἐγὼ πάντας φιλέω καὶ ἐπαίνομι — καὶ τῇ φωνῇ ἐνταῦθα κέρηται τῇ τῶν Μυτιληναίων, ὡς πρὸς Πιττακὸν λέγων τὸ πάντας δὲ E ἐπαίνομι καὶ φιλέω ἐκῶν (ἐνταῦθα δεῖ ἐν τῷ ἐκῶν διαλαβεῖν λέγοντα), ὅστις ἔρδη μηδὲν αἰσχρόν, ἄκων δ' ἔστιν οὗς ἐγὼ ἐπαινοῦ καὶ φιλοῦ. σὲ οὖν, καὶ εἰ μέσως ἔλεγες ἐπιεικῆ καὶ ἀληθῆ, ὦ Πιττακέ, οὐκ ἂν ποτε ἔψεγον· 347

D. εὐρυεδοῦς ὅσοι] Sic Bodl. Vat. pro εὐρυέδους. Mox vett. editt. rursus bis ἐπαινοῦμι, quod ex codd. antea memoratis mutatum.

D. καὶ οὐ ζητῶ —] Ex hoc loco recte Schleiermacher coniecit in carmine Simonideo haec verba subiecta fuisse illis Πάντα τοι καλά κτέ. Hunc locum iam supra p. 345 D tractatum a Socrate nunc iterari, hoc mirum non videbitur considerantibus ex memoria omnia ab eo exponi.

οὐδένα ἐπαινεῖσομαι] S. A. Naber in Observatt. critic. in Plat. (Lugd. 1862) pro ἐπαινεῖσομαι, ut oratio aptius procedat, ἐπαιτιάσομαι scribendum suspicatur, sed vitium latere in ἐπειθ' diximus ad p. 345 C. Nam haec videntur dici: Nunquam talem inveniam ut vobis possim indicare. Itaque hanc quidem ob causam neminem laudabo aut laudare potero.

τῇ τῶν Μυτιληναίων] h. e. aeolica, v. ad p. 345 C.

E. ἐνταῦθα δεῖ — διαλαβεῖν] hic post ἐκῶν (non ante ἐκῶν) sermo suspendendus est, ut ἐκῶν disiungatur ab ὅστις ἔρδη κτέ. Vix ullus homo Graecus haec cum Socrate sic distin-

xerit, et a poeta ipso talem sententiam longe abfuisse intelligitur ex proximo versu ἀνάγκη κτέ. Ceterum qui tam accurate de distinctione ipsa loquitur, quin is eius rei signa aut iam habuerit aut statim invenerit, non est quod dubitemus. Aristoteles quidem Rhet. III. 5, 16: τὰ Ἡρακλείτου διαστίξαι ἔργον διὰ τὸ ἀδηλον εἶναι, ποτέρω πρόκειται, τῷ ὕστερον ἢ τῷ πρότερον, οἷον ἐν τῇ ἀρχῇ αὐτοῦ τοῦ συγγράμματος. φησὶ γὰρ τοῦ λόγου τοῦ δέοντος ἀεὶ ἀξύνετοι ἄνθρωποι γίγνονται. ἀδηλον γὰρ τὸ ἀεὶ πρὸς ὁποτέρω διαστίξαι. Quem locum quamquam alii aliter interpretati sunt, tamen E. A. Schmidt in libro quem inscripsit Beiträge z. Geschichte d. Grammat. p. 507 sqq. docta et subtili disputatione id effecit, Aristotelem iis verbis aut σιγμῆν quae a grammaticis dicitur i. e. interpunctionis notam significasse aut ineptias dixisse, cf. Steinthal Gesch. d. Sprachwiss. p. 694.

νῦν δέ — σφόδρα γὰρ καὶ περὶ τῶν μεγίστων ψευδόμενος δοκεῖς ἀληθῆ λέγειν, διὰ ταῦτά σε ἐγὼ ψέγω.

Ταῦτά μοι δοκεῖ, ὦ Πρόδικε καὶ Πρωταγόρα, ἦν δ' ἐγὼ, Σιμωνίδης διανοούμενος πεποιηκέναι τοῦτο τὸ ἄσμα.

Cap. XXXII. Καὶ ὁ Ἰππίας, Ἐὖ μὲν μοι δοκεῖς, ἔφη, B ὦ Σώκρατες, καὶ σὺ περὶ τοῦ ἄσματος διεληλυθέναι· ἔστι μέντοι, ἔφη, καὶ ἐμοὶ λόγος περὶ αὐτοῦ εὖ ἔχων, ὃν ὑμῖν ἐπιδείξω, ἂν βούλησθε. Καὶ ὁ Ἀλκιβιάδης, Naί, ἔφη, ὦ Ἰππία, εἰσαυθίς γε· νῦν δὲ δίκαιόν ἐστιν ἂ ὠμολογησάτην πρὸς ἀλλήλω Πρωταγόρας καὶ Σωκράτης, Πρωταγόρας μὲν εἰ ἔτι βούλεται ἐρωτᾶν, ἀποκρίνεσθαι Σωκράτη, εἰ δὲ δὴ βούλεται Σωκράτει ἀποκρίνεσθαι, ἐρωτᾶν τὸν ἕτερον. Καὶ ἐγὼ εἶπον· Ἐπιτρέπω μὲν ἐγώ γε Πρωταγόρα ὁπότερον αὐτῷ ἦθιον· εἰ δὲ βούλεται, περὶ μὲν ἄσμάτων τε καὶ ἐπῶν ἐάσωμεν, περὶ δὲ ὧν τὸ πρῶτον ἐγὼ σε ἠρώτησα, ὦ Πρωταγόρα, ἠδέως ἂν ἐπὶ τέλος ἔλθοιμι μετὰ σοῦ σκοπούμενος. καὶ γὰρ δοκεῖ μοι τὸ περὶ ποιήσεως διαλέγεσθαι ὁμοιότατον εἶναι τοῖς συμποσίοις τοῖς τῶν φαύλων καὶ ἀγοραίων ἀνθρώπων. καὶ γὰρ οὗτοι διὰ τὸ μὴ δύνασθαι

Cap. XXXII. P. 347. C. καὶ γὰρ δοκεῖ μοι] Verba τὸ περὶ ποιήσεως — οἶνον πίωσι laudat Athenaeus III. p. 97 A, qui articulum τῶν ante λόγων τῶν ἐαυτῶν omisit.

P. 347. νῦν δέ — σφόδρα γὰρ καὶ π.] Post νῦν δέ intelligas οὐχ οὕτως ἔχει vel σε ψέγω. vid. ad Apolog. Socrat. p. 38 B. ubi hanc aposiopesis illustravimus. Plene Iliad. XII, v. 326 sqq. Stallb.

Cap. XXXII. B. καὶ σὺ περὶ τοῦ ἄσμ.] Hoc καὶ referas ad proxima: ἔστι μέντοι καὶ ἐμοὶ λόγος. Dicit autem haec non sine suae sapientiae iactantia. Hipp. I. p. 286 A: ἔστι γὰρ μοι (περὶ ἐπιτηδευμάτων καλῶν) πάγκαλος λόγος συγγεόμενος, καὶ ἄλλοις εὖ διακειμένος καὶ τοῖς ὀνόμασι.

C. περὶ — ἐπῶν ἐάσωμεν] sc. λέγειν. v. Stallbaum, ad Alci- biad. I. p. 113 D.

καὶ γὰρ δοκεῖ μοι —] Acer- bam haec tota oratio continet

irrisiōnem sophistarum, qui, quum ipsi carerent ingenii doctrinae- que opibus, poetarum carminibus recitandis et interpretandis tempus transigebant, mirifice aucupantes sapientiae laudem. Itaque salse eos comparat cum hominibus eruditionis liberalioris expertibus, qui, quum neque familiariter inter se colloqui neque canere didicerint, tibicinas et saltatrices convivii adhibent, istarum artibus scilicet sese gnaviter delectaturi. — ἀγοραῖοι sunt Hesychio interprete οἱ ἐν ἀγορᾷ ἀναστρεφόμενοι. Horat. A. P. v. 245. vocat forenses. H. l. intelliguntur homines rudes et illiberales. — δι' ἐαυτῶν συνεῖναι. Mox §. D. dicitur αὐτοὺς αὐτοῖς ἐκταροῦς ὄντας συνεῖναι. Stallb.

ἀλλήλοις δι' ἐαυτῶν συνεῖναι ἐν τῷ πότῳ, μηδὲ διὰ τῆς ἐαυτῶν φωνῆς καὶ τῶν λόγων τῶν ἐαυτῶν ὑπὸ ἀπαιδευσίας τιμίας ποιούσι τὰς ἀνλητρίδας, πολλοὺ μισθοῦμενοι D ἀλλοτρίαν φωνὴν τῆν τῶν ἀλλῶν, καὶ διὰ τῆς ἐκείνων φωνῆς ἀλλήλοις σύνεισιν. ὅπου δὲ καλοὶ κάραθοι συμπόται καὶ πεπαιδευμένοι εἰσίν, οὐκ ἂν ἴδοις οὔτ' ἀνλητρίδας οὔτε ὀρχηστρίδας οὔτε ψαλτρίδας, ἀλλ' αὐτοὺς αὐτοῖς ἐκταροῦς ὄντας συνεῖναι ἄνευ τῶν λήρων τε καὶ παιδιῶν τούτων διὰ τῆς αὐτῶν φωνῆς, λέγοντάς τε καὶ ἀκούοντας ἐν μέρει ἐαυτῶν κοσμίως, κἂν πάνυ πολλὸν οἶνον πίωσιν. E οὔτω δὲ καὶ αἱ τοιαῖδε συνουσίαι, ἐὰν μὲν λάβωνται ἀνδρῶν οἰοίετο ἡμῶν οἱ πολλοὶ φασιν εἶναι, οὐδὲν δέονται ἀλλοτρίας φωνῆς, οὐδὲ ποιητῶν, οὐς οὔτε ἀνερεσθαι οἶον τ' ἔστι περὶ ὧν λέγουσιν, ἐπαγόμενοι τε αὐτοὺς οἱ πολλοὶ ἐν τοῖς λόγοις οἱ μὲν ταῦτά φασι τὸν ποιητὴν νοεῖν, οἱ δ'

D. συμπόται καὶ πεπαιδ.] Bodl. Vat. r. om. καὶ male. Athenaeus invenit καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ξυμπόται et statim post συνεῖναι.

D. τιμίας ποιούσι τὰς ἀνλητρίδας] 'tibicinarum pretia amplificans.' Euthyd. p. 304 B: τὸ γὰρ σπάνιον τίμιον, τὸ δὲ ὕδαρ εὐανότατον. Tibicina dimittitur etiam in Agathonis convivio p. 176 E: εἰσηγοῦμαι, τὴν μὲν ἄρτι εἰσελθούσαν ἀνλητρίδα χαίρειν ἔαν, ἀλοῦσαν ἐαυτῇ ἢ, ἂν βούληται, ταῖς γυναιξὶ ταῖς ἐνδον, ἡμᾶς δὲ διὰ λόγων ἀλλήλοις συνεῖναι τὸ τήμερον. Iam heroica aetate eiusmodi oblectamenta convivii quaesita sunt, sed adhibiti citharoedi et saltatores, non saltatrices et tibicinae. Athen. p. 14 A: ἐχρῶντο ἠρώες ἐν τοῖς συμποσίοις καὶ κίθαροδοῖς καὶ ὀρχηστρίαις; deinde p. 16 A: ἐχρῶντο καὶ ἀλοῖς καὶ σύριγγι. . . εἰς δὲ τὰ συμπόσια οὐ παρήγαγε. πλὴν ἐν τῇ Ὀπλοποιᾷ γάμων γενομένων ἀλλῶν μνημονεύει. τοῖς δὲ βαρβάροις ἀποδίδωσι τοὺς ἀλόους. cf. ann. ad p. 318 C.

E. κἂν πάνυ πολλὸν οἶνον πίωσι] In Symposio Socrates, quum plurimum vini bibisset, cum Aristophane et Agathone ad lucem usque colloctus esse fingi-

tur. Et Plato fortis animi existimavit esse, si quis vini plenus mentis esset compos, v. de Leg. p. 649; 671—674. [Eiusdem sententiae fuit Cyrus, qui in epistola ad Lacedaemonios scripta in suis virtutibus id numeravit, quod vini esset capacissimus, v. Plutarch. Art. c. 6: μεγαληγοῶν δὲ περὶ αὐτοῦ καὶ καρδίαν ἔφη τοῦ ἀδελφοῦ φορεῖν βαρυτέραν καὶ φιλοσοφεῖν μᾶλλον καὶ μαγεύειν βέλτιον, οἶνον δὲ πλεῖονα πίνειν καὶ φέρειν.

οὔτω δὲ καὶ αἱ τ. σ.] Ne quis οὔτω δὴ corrigendum putet, conf. p. 351 A: οὔτω δὲ κἀκεῖ οὐ ταῦτόν εἶναι. Phaed. p. 72 C. Republ. I. p. 345 D. al. — ἐὰν μὲν λάβωνται ἀνδρῶν, si nactae sint viros s. composites virorum factae sint. Stallb.

οἰοίετο ἡμῶν οἱ πολλοὶ φασιν] ut Hippias p. 337 D.

οἷς οὔτε ἀνερεσθαι οἶον τε] Hipp. II. p. 365 D: τὸν μὲν Ὀμηρον ἐάσωμεν, ἐπειδὴ καὶ ἀδύνατον ἐπανερεσθαι τί ποτε νοῶν ταῦτα ἐποίησε τὰ ἔπη.

ἕτερα, περὶ πράγματος διαλεγόμενοι, ὃ ἀδυνατοῦσιν ἐξελέγξαι· ἀλλὰ τὰς μὲν τοιαύτας συνουσίας ἐῴσι χαίρειν, 348 αὐτοὶ δ' ἑαυτοῖς σύνεισι δι' ἑαυτῶν, ἐν τοῖς ἑαυτῶν λόγοις πείραν ἀλλήλων λαμβάνοντες καὶ διδόντες. τοὺς τοιοῦτους μοι δοκεῖ χρῆναι μᾶλλον μιμεῖσθαι ἐμὲ τε καὶ σέ, καταθεμένους τοὺς ποιητὰς αὐτοὺς δι' ἡμῶν αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους τοὺς λόγους ποιεῖσθαι, τῆς ἀληθείας καὶ ἡμῶν αὐτῶν πείραν λαμβάνοντας. κἄν μὲν βούλη ἔτι ἐρωτᾶν, ἔτοιμός εἰμι σοι παρέχειν ἀποκρινόμενος· ἐὰν δὲ βούλη, σὺ ἔμοι παράσχες, περὶ ὧν μεταξύ ἐπανσάμεθα διεξιόντες, τούτους τέλος ἐπιθεῖναι.

B Δέγοντος οὖν ἐμοῦ ταῦτα καὶ τοιαῦτα ἄλλα, οὐδὲν ἀπεσάφει ὁ Πρωταγόρας, ὁπότερα ποιήσοι. εἶπεν οὖν ὁ Ἀλκιβιάδης πρὸς τὸν Καλλίαν βλέψας, ὦ Καλλία, δοκεῖ σοι, ἔφη, καὶ νῦν καλῶς Πρωταγόρας ποιεῖν, οὐκ ἐθέλων εἶτε δῶσει λόγον εἶτε μὴ διασαφεῖν; ἐμοὶ γὰρ οὐ δοκεῖ. ἀλλ' ἦτοι διαλεγέσθω ἢ εἰπέτω, ὅτι οὐκ ἐθέλει διαλεγέσθαι, ἵνα τούτῳ μὲν ταῦτα συνειδῶμεν, Σωκράτης δὲ ἄλλω τῷ C διαλέγεται, ἢ ἄλλος ὅστις ἂν βούληται ἄλλω. Καὶ ὁ Πρωταγόρας αἰσχυνθεὶς, ὡς γέ μοι ἔδοξε, τοῦ τε Ἀλκιβιάδου ταῦτα λέγοντος καὶ τοῦ Καλλίου δεομένου καὶ τῶν ἄλλων

E. διαλεγόμενοι, ὃ ἀδυν. ἐξελ.] Sic Vat. r et Vind. In Ven. S. a rec. m. οὐ ἀδ. probante Bekker. Vett. edit. διαλεγόμενοι ἀδυνατοῦσιν ἐξελέγξαι· ἀλλὰ κ. τ. λ.

P. 348. σὺ ἔμοι παράσχες] παράσχες dedit Bekker ex libris plurimis, vulg. παράσχε, quam lectionem tenuit Stallbaum; v. Krüger Gr. 40 s. v. ἔχω. Bodl. Venet. B. Paris. E παράσχε αὐτῶν. Bekkerum cum Astio secuti Turicenses, alii.

C. ὡς γέ μοι ἔδοξε] Libri plurimi pro vulg. ὡς γ' ἐμοὶ ἔδ. Bodl. et Vat. ὡστε μοι, quo firmatur vulgata. conf. ad p. 342 A.

P. 348. καταθεμένους — λόγους ποιεῖσθαι] Haec per epehexesin addita sunt. v. p. 343 D.

ἔτοιμός εἰμι σοι παρέχειν] παρέχειν h. l. intransitive dictum, usu satis frequentī, de quo v. ad Gorg. p. 475 E. Respondet fere Germanicum herhalten, ut, quum dicimus: ich bin bereit herzuhalten h. e. mich herzugeben. Stallb.

ἐὰν δὲ βούλη] sin mavis, int. παρασχεῖν.

B. ἵνα τούτῳ μὲν ταῦτα

συνειδῶμεν] ut de eo hoc sciamus. v. Phaedon, p. 92 D. Sympos. p. 193 E ibique annot. Stallb.

C. τοῦ Καλλίου δεομένου —] Callia rogante ac reliquis fere omnibus. Verbis ὁ ἄλλοι ὁ παρόντες tota alia multitudo significatur, quae praeter Alcibiadem et Calliam Protagorae et Socratis colloquio intererat, v. Krüger Gr. 50. 4, 9. σχεδόν τι, ut omnibus locis, ita hic restringendi vim habet, non affirmandi aut augendi, id quod Astius vo-

σχεδόν τι τῶν παρόντων, μόγις προὔτράπετο εἰς τὸ διαλέγεσθαι καὶ ἐκέλευεν ἐρωτᾶν αὐτὸν ὡς ἀποκρινόμενος.

Cap. XXXIII. Εἶπον δὴ ἐγώ, ὦ Πρωταγόρα, μὴ οἶον διαλέγεσθαι με σοι ἄλλο τι βουλούμενον ἢ ἂ αὐτὸς ἀπορῶ ἐκάστοτε, ταῦτα διασκέψασθαι. ἡγοῦμαι γὰρ πάνυ λέγειν τι τὸν Ὀμηρον τὸ

σὺν τε δὴ ἐρχομένῳ, καὶ τε πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησεν.

εὐπορώτεροι γὰρ πως ἅπαντές ἐσμεν οἱ ἄνθρωποι πρὸς D ἅπαν ἔργον καὶ λόγον καὶ διανόημα· μούνος δ' εἶπερ τε νοήσῃ, ἀντίκα περιῶν ζητεῖ ὅτῳ ἐπιδείξεται καὶ μεθ' ὅτου βεβαιώσεται, ἕως ἂν ἐντύχη. ὥσπερ καὶ ἐγὼ ἕνεκα τούτου σοὶ ἠδέως διαλέγομαι μᾶλλον ἢ ἄλλω τινί, ἡγοῦμενος σὲ βέλτιστ' ἂν ἐπισκέψασθαι καὶ περὶ τῶν ἄλλων, E

προὔτράπετο] Sic Bodl. Vat. Ven. S et Par. E cum γρ. — Vat. r et Vind. πον ἐτράπετο. Vulg. προὔτρέπετο. Illud receperunt Bekker, Ast, Sauppe. Vulgata lectio placuit Stallbaumio, Turicens, alii.

Cap. XXXIII. D. ἕως ἂν ἐντύχη] Vulgat. ἐντύχοι ex plurimis optimisque libris emendatum est. Pro ἐπιδείξεται et βεβαιώσεται Vat. r et ex corr. Vind. habent ἐπιδείξεται et βεβαιώσεται probante Sauppio. De coniunctivo deliberativo v. Stallbaum ad Phaedon, p. 115 C et Krüger Gr. 54. 7.

luit. Dicitur autem multo saepius σχεδόν τι quam simpliciter σχεδόν, ut p. 333 B ἐφάνη ἡμῖν . . σχεδόν τι ταῦτόν ὄν. p. 345 D ἐγὼ γὰρ σχεδόν τι οἶμαι τούτο, cf. Krüger l. 1. 51. 16, 5.

μόγις προὔτράπετο] Ficinus interpretatus est: 'vix tandem ad disserendum descendit'; ipsum igitur iam legisse προὔτράπετο apparet. Idque ex optimis libris reponendum erat propter sequens καὶ ἐκέλευε, quod ita poni non licuit, nisi ante iam certum aliquod consilium Protagoram cepisse indicatum erat. Similis usus huius verbi invenitur p. 361 E: νῦν ὅρα ἤδη καὶ ἐπ' ἄλλο τι τρέπεσθαι. Quod ἐκέλευε, non ἐκέλευσε scriptum est, de eo imperfecti usu verbi κελεύειν v. Sintenis Plutarch. Vit. Themist. p. LI. Krüger Gr. 53. 2, 1.

Cap. XXXIII. ἡγοῦμαι γὰρ — τὸ] arbitrator enim Homerum plane verum dicere illud.

PLAT. PROT.

D. σὺν τε δὴ ἐρχ.] Iliad. X, 224: σὺν τε δὴ ἐρχομένῳ, καὶ τε πρὸ ὃ τοῦ (i. e. ὃ πρὸ τοῦ seu ἕτερος πρὸ ἑτέρου) ἐνόησεν, ὅπως κέρδος ἔη· μούνος δ' εἶπερ τε νοήσῃ, ἀλλὰ τέ οἱ βράσσαν τε νόος, λεπτή δέ τε μήτις, de quibus dictum est ad Sympos. p. 174 D. Deinde quod Heindorfius ante πως excidisse suspicatus est οὐτως, id ego facile apud animum intelligi posse arbitrator, quum versiculus Homeri proxime praecedat, et subsequatur, μούνος δ' εἶπερ τε νοήσῃ. Stallb. Conf. Alcib. II. p. 140 A: σὺν τε δὴ οὐκ ἐπιτομένῳ τυχὸν εὐρήσομεν.

εὐπορώτεροι —] sollertiores; sic Phaedon. p. 86 D: εἰ οὖν τις εὐπορώτερος ἐμοῦ, τί οὐκ ἀπεκρίνατο; Ibid. p. 84 C: εἰ ἀπορείτον, μηδὲν ἀπονηήσῃτε — καὶ ἐμὲ ἐνυπαρλαβεῖν, εἴ τι μᾶλλον οἴεσθε μετ' ἐμοῦ εὐπορήσειν.

ἡγοῦμενος σὲ βέλτιστ' ἂν] Participio illud ἕνεκα τούτου explicatur. Phaed. p. 102 D: λέγω

10

περὶ ὧν εἰκὸς σκοπεῖσθαι τὸν ἐπιεικῆ, καὶ δὴ καὶ περὶ ἀρετῆς. τίνα γὰρ ἄλλον ἢ σέ; ὅς γε οὐ μόνον αὐτὸς οἶει καλὸς κάγαθός εἶναι, ὥσπερ τινὲς ἄλλοι αὐτοὶ μὲν ἐπιεικεῖς εἰσιν, ἄλλους δὲ οὐ δύνανται ποιεῖν· σὺ δὲ καὶ αὐτὸς ἀγαθὸς εἶ καὶ ἄλλους οἴος τ' εἶ ποιεῖν ἀγαθούς, καὶ οὐτὼ πεπίστευκας σαυτῷ, ὥστε καὶ ἄλλων ταύτην τὴν τέχνην ἀποκρυπτομένους σὺ γ' ἀναφανδὸν σεαυτὸν ὑποκη-
 349 ρυξάμενος εἰς πάντας τοὺς Ἕλληνας, σοφιστῆν ἐπονομάσας, σεαυτὸν ἀπέφηνας παιδεύσεως καὶ ἀρετῆς διδάσκαλον, πρῶτος τούτου μισθὸν ἀξιώσας ἄρτυσθαι. πῶς οὖν οὐ σέ χρῆν παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν τούτων σκέψιν καὶ ἐρωτᾶν καὶ ἀνακωνοῦσθαι; οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ. καὶ νῦν δὴ ἐγὼ ἐκεῖνα, ἄπερ τὸ πρῶτον ἠρώτων περὶ τούτων, πάλιν ἐπιθυμῶ ἐξ
 B ἀρχῆς τὰ μὲν ἀναμνησθῆναι παρὰ σοῦ, τὰ δὲ συνδιασκέψασθαι. ἦν δέ, ὡς ἐγῶμαι, τὸ ἐρώτημα τόδε· σοφία καὶ σωφροσύνη καὶ ἀνδρεία καὶ δικαιοσύνη καὶ οἰσιότης, πότερον ταῦτα, πέντε ὄντα ὀνόματα, ἐπὶ ἐνὶ πράγματι ἐστίν,

P. 349. πῶς οὖν οὐ σέ χρῆν] χρῆν habent Bodl. Vat. Vind. pro vulg. χρῆ.

οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ. καὶ νῦν δὴ ἐγὼ] Vett. editt. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ καὶ νῦν δὴ· ἐγὼ ἐκ. Vera distinctio debetur Heusdio.

δὲ τοῦδ' ἕνεκα, βουλόμενος δόξει σοι ὅπερ ἐμοί, ubi plura dedit Heindorf.

E. ὅς γε οὐ μόνον] Oratio ita debebat procedere: ὅς γε οὐ μόνον αὐτὸς οἶει καλὸς κάγαθός εἶναι, ἀλλὰ καὶ ἄλλους οἴος τ' εἶ ποιεῖν, οὐχ ὥσπερ τινὲς ἄλλοι αὐτοὶ μὲν ἐπιεικεῖς εἰσιν, ἄλλους δὲ οὐ δύνανται ποιεῖν. Sed quoniam his: ὅς γε — οἶει καλὸς κάγαθός εἶναι, statim subiecit: ὥσπερ τινὲς ἄλλοι — δύνανται ποιεῖν, relicta inchoatae orationis constructione superiora denuo repetens pergit σὺ δὲ καὶ αὐτὸς ἀγ. κ. τ. λ. atque per anacoluthon sententiam absolvit. Ceterum ad ἄλλους δὲ οὐ δύνανται ποιεῖν apparet denuo intelligi oportere ἐπιεικεῖς. P. 312 E: τί δὴ ἐστὶ τούτο, περὶ οὗ αὐτὸς τε ἐπιστήμων ἐστὶν ὁ σοφιστῆς καὶ τὸν μαθητὴν ποιεῖ; Gorg. p. 449 A: οὐκ οὖν καὶ ἄλλους σε φῶμεν

δυνατὸν εἶναι ποιεῖν; sc. δῆτορας. Plene deinceps καὶ ἄλλους — ποιεῖν ἀγαθούς. Stallb.

σὺ γ' ἀναφ. σ. ὑποκηρυξάμενος] publico te ipse praeconio venditans. Themist. or. 13. p. 162 A: ἐγγύς τι Προδίκου τοῦ Κείνου καὶ Πρωταγόρου τοῦ Ἀβδηρίτου, καὶ ὅσοι γυμναίς ταῖς κεφαλαῖς (v. Phaedr. p. 243 B) ἀνεκλήροντο ἐαυτούς ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἐπὶ τῇ σοφίᾳ.

P. 349. πρῶτος — ἄρτυσθαι] P. 328 B: ἀξίως τοῦ μισθοῦ ὃν πρᾶττομαι, καὶ ἐτι πλείονος, ubi v. ann. Conf. Men. p. 91 D. Theaet. p. 161 D. al. Ceterum illud sophisticatae magniloquentiam poetico hoc dicendi genere μισθὸν ἄρτυσθαι. Stallb.

ἐπὶ τὴν τούτων σκέψιν] ad hanc quaestionem, int. de virtute. ταῦτα quum dixit, singulas virtutis partes (τὰ τῆς ἀρετῆς) intellexit.

ἢ ἐκάστῳ τῶν ὀνομάτων τούτων ὑπόκειται τις ἴδιος οὐσία καὶ πράγμα ἔχον ἑαυτοῦ δύναμιν ἕκαστον, οὐκ ὃν οἶον τὸ ἕτερον αὐτῶν τὸ ἕτερον; ἐρησθαι οὖν σὺ οὐκ ὀνόματα ἐπὶ ἐνὶ εἶναι, ἀλλὰ ἕκαστον ἰδίῳ πράγματι τῶν ὀνομάτων τού-
 C των ἐπιεισθαι, πάντα δὲ ταῦτα μόρια εἶναι ἀρετῆς, οὐχ ὡς τὰ τοῦ χρυσοῦ μόρια ὁμοιά ἐστιν ἀλλήλοις καὶ τῷ ὄλῳ, οὐ μόριά ἐστιν, ἀλλ' ὡς τὰ τοῦ προσώπου μόρια καὶ τῷ ὄλῳ, οὐ μόριά ἐστιν, καὶ ἀλλήλοις ἀνόμοια, ἰδίαν ἕκαστα δύναμιν ἔχοντα. ταῦτα εἰ μὲν σοι δοκεῖ ἐτι ὥσπερ τότε, φάθι· εἰ δὲ ἄλλως πως, τούτο διόρισαι, ὡς ἐρωγε οὐδὲν σοι ὑπόλογον τίθεμαι, ἐάν πη ἄλλη νῦν φήσης· οὐ γὰρ ἂν θαναμάξοιμι, εἰ τότε ἀποπειρώμενός μου ταῦτα ἔλεγες.

Cap. XXXIV. Ἄλλ' ἐγὼ σοι, ἔφη, λέγω, ὦ Σώκρατες, D ὅτι ταῦτα πάντα μόρια μὲν ἐστὶν ἀρετῆς, καὶ τὰ μὲν τέταρα αὐτῶν ἐπιεικῶς παραπλήσια ἀλλήλοις ἐστίν, ἢ δὲ ἀνδρεία πάνυ πολὺ διαφέρει πάντων τούτων. ὥδε δὲ γνώσει, ὅτι ἐγὼ ἀληθῆ λέγω· εὐρήσεις γὰρ πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων ἀδικωτάτους μὲν ὄντας καὶ ἀνοσιωτάτους

C. ὑπόλογον τίθεμαι] Vett. editt. ὑπὸ λόγον τ. Bodl. Vind. ὑπὸ λόγον. Recte Stephanus vidit scribendum esse ὑπόλογον τ.

ταῦτα ἔλεγες] Bekker, Stallbaum, Ast e solo Coisl. ediderunt ταῦτά πως ἔλεγες.

B. ἴδιος οὐσία — δύναμιν ἕκαστον] H. e. an unicuique horum nominum subiecta est propria quaedam natura ac res suam sibi vim habens et ab alijs diversam. P. 329 C: ταῦτ' οὖν αὐτὰ δέλεθέ μοι ἀκριβῶς τῷ λόγῳ, πρότερον ἐν μὲν τί ἐστὶν ἢ ἀρετῆ, μόρια δὲ αὐτῆς ἐστὶν ἢ δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη καὶ οἰσιότης, ἢ ταῦτ' ἐστὶν ἢ νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον πάντα ὀνόματα τοῦ αὐτοῦ ἐνός ὄντος.

C. ὡς ἐρωγε — φήσης] neque enim a te rationem exigo, si quid aliter dixeris: denn ich rechne dir es nicht an, wenn du etc. h. e. neque enim mea refert; ego enim nihil curo, si quid aliter dixeris. Vere Marklandus Lectt. Lysiac. p. 442: „ὑπόλογον ποιεῖσθαι τούτο est huius rei rationem habere, fere cum significatione

excusationis vel absoluteionis.“ conf. Hermann. ad Lucian. De Hist. conscr. p. 318. Stallb.

Cap. XXXIV. D. εὐρήσεις γὰρ πολλοὺς] In talibus γὰρ habet vim explicandi. Germanice dicas: du wirst nemlich finden etc. Phaedon. p. 91 A: ἐγὼ μοι δοκῶ τοσοῦτον μόνον ἐκείνων διοίσειν· οὐ γὰρ — προθυμήσομαι κ. τ. λ. Neque tantum post voces demonstrativas hic usus invaluit, sed etiam in alijs locis. P. 328 B: ἐπειδὴν γὰρ τις παρ' ἐμοῦ μάθη κ. τ. λ. Menon. p. 72 E: οὐκ οὖν — τῇ αὐτῇ ἰσχυρὴ ἰσχυρὰ ἔσται; τὸ γὰρ τῇ αὐτῇ τούτο λέγω. Mox p. 351 C: ἐγὼ γὰρ λέγω, καθ' ὃ ἠδέα ἐστίν, ubi voculae vis a librariis neglecta turbas dedit. — Formulam ἔχες δὴ· subsiste, quales illustravit Hermann. ad Viger. p. 754. Stallb.

καὶ ἀκολαστοτάτους καὶ ἀμαθεστάτους, ἀνδρειοτάτους
 E δὲ διαφερόντως. Ἐχε δὴ, ἔφη ἐγὼ ἄξιον γάρ τοι ἐπισκέ-
 ψασθαι ὃ λέγεις· πότερον τοὺς ἀνδρείους θαρραλέους
 λέγεις, ἢ ἄλλο τι; Καὶ ἴτας γε, ἔφη, ἐφ' ἃ οἱ πολ-
 λοὶ φοβοῦνται ἰέναι. Φέρε δὴ, τὴν ἀρετὴν καλὸν τι
 φῆς εἶναι, καὶ ὡς καλοῦ ὄντος αὐτοῦ σὺ διδάσκαλον σαν-
 τὸν παρέχεις; Κάλλιστον μὲν οὖν, ἔφη, εἰ μὴ μαίνομαί γε.
 Πότερον οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, τὸ μὲν τι αὐτοῦ αἰσχρὸν, τὸ δὲ
 τι καλόν, ἢ ὅλον καλόν; Ὅλον που καλὸν ὡς οἶόν τε μάλι-
 στα. Οἶσθα οὖν, τίνες εἰς τὰ φρέατα κολυμβῶσι θαρρα-
 350 λέως; Ἐγὼ γε, ὅτι οἱ κολυμβηταί. Πότερον διότι ἐπίσταν-
 ται, ἢ δι' ἄλλο τι; Ὅτι ἐπίστανται. Τίνες δὲ ἀπὸ τῶν ἱπ-
 πων πολεμεῖν θαρραλέοι εἰσὶ; πότερον οἱ ἱππικοί, ἢ οἱ
 ἄφιπποι; Οἱ ἱππικοί. Τίνες δὲ πέλτας ἔχοντες; οἱ πελτα-
 στικοί, ἢ οἱ μῆ; Οἱ πελταστικοί. καὶ τὰλλα γε πάντα, εἰ
 τοῦτο ζητεῖς, ἔφη, οἱ ἐπιστήμονες τῶν μὴ ἐπισταμένων
 B θαρραλεώτεροί εἰσι, καὶ αὐτοὶ ἐαυτῶν, ἐπειδὴν μάθωσιν,
 ἢ πρὶν μαθεῖν. Ἦδη δὲ τινες ἐώρακας, ἔφη, πάντων
 τούτων ἀνεπιστήμονας ὄντας, θαρροῦντας δὲ πρὸς ἕκαστα

Cap. XXXIV. D. ἄξιον γάρ τοι] Coisl. ἄξιον γάρ τι.

P. 350. καὶ τὰλλα γε] Haec e Coisl. dedit Bekker prob. Stallb.
 Vulg. καὶ τὰ ἄλλα γε.

E. Καὶ ἴτας γε] Hesy-
 chius: ἴτης· ἴταμος, θρασύς.
 v. Sympos. p. 203 D. Respici
 ad vocis etymon in propatulo
 est, unde structura ἴτας ἐφ' ἃ
 explicanda. Argumentatur So-
 crates hoc modo. Virtus, inquit,
 ex tua ipsius sententia res est
 longe pulcherrima. Fortitudinem
 autem ais confidentiam quandam
 esse et audaciam. Iam quum
 confidentia cum scientia coniun-
 cta esse debeat, quoniam alio-
 quin temeritas et insania foret:
 sequitur ut confidentia, quae
 scientia careat, non sit pro vir-
 tute habenda, eaque demum for-
 titudo virtutis nomine digna vi-
 deatur, quae scientia sit. Ex
 his vero deinde colligit fortitudi-
 nem scientia et sapientia conti-
 neri, ideoque ceteris virtutibus
 non esse contrariam. Vix est
 quod moneam, quam captiose

haec et argute conclusa sint.
 Stallb.

εἰ μὴ μαίνομαί γε] si qui-
 dem sanus sum; nisi insa-
 niam; p. 343 C τὸ πρῶτον τοῦ
 ἔσματος μακρὸν ἂν φανεῖη.

τὸ μὲν τι — τὸ δὲ τι καλ.]
 Phileb. p. 13 C: τὰς μὲν εἶναι
 τινὰς ἡδονὰς ἀγαθὰς, τὰς δὲ τι-
 νὰς — κακὰς. Euthyphr. p. 12 A:
 ἀλλὰ τὸ μὲν αὐτοῦ ὅσιον, τὸ
 δὲ τι ἄλλο; conf. p. 343 E. Male
 igitur Ald. Bass. alii τὸ μὲν τοι.
 — εἰς τὰ φρέατα κολυμ-
 βῶσι, qui in puteos urinen-
 tur. Stallb.

P. 350. οἱ πελταστικοί] De hoc
 loco v. praefat. p. 19.

καὶ αὐτοὶ ἐαυτῶν — ἢ πρὶν
 μαθεῖν] Extrema haec addun-
 tur, ut ἐαυτῶν clarius illustretur:
 quae ratio etiam p. 350 E
 observanda. Similiter de Leg.
 p. 649 A: αὐτὸν αὐτοῦ ποιεῖ

τούτων; Ἐγὼ γε, ἦ δ' ὅς, καὶ λίαν γε θαρροῦντας. Οὐκοῦν
 οἱ θαρραλέοι οὗτοι καὶ ἀνδρείοι εἰσιν; Αἰσχρὸν μὲν' ἂν,
 ἔφη, εἴη ἡ ἀνδρεία· ἐπεὶ οὗτοι γε μαινόμενοι εἰσι. Πῶς
 οὖν, ἔφη ἐγὼ, λέγεις τοὺς ἀνδρείους; οὐχὶ τοὺς θαρραλέ-
 οὺς εἶναι; Καὶ νῦν γ', ἔφη. Οὐκοῦν οὗτοι, ἦ δ' ἐγὼ, οἱ
 οὕτω θαρραλέοι ὄντες οὐκ ἀνδρείοι, ἀλλὰ μαινόμενοι φαί- C
 νονται; καὶ ἐκεῖ αὖ οἱ σοφώτατοι οὗτοι καὶ θαρραλεώτα-
 τοί εἰσι, θαρραλεώτατοι δὲ ὄντες ἀνδρειότατοι; καὶ κατὰ
 τοῦτον τὸν λόγον ἡ σοφία ἂν ἀνδρεία εἴη; Οὐ καλῶς, ἔφη,
 μνημονεύεις, ὦ Σώκρατες, ἃ ἔλεγόν τε καὶ ἀπεκρινόμεν
 σοι. Ἐγὼ γε ἐρωτηθεὶς ὑπὸ σοῦ, εἰ οἱ ἀνδρείοι θαρραλέοι
 εἰσιν, ὠμολόγησα· εἰ δὲ καὶ οἱ θαρραλέοι ἀνδρείοι, οὐκ
 ἠρωτήθην· εἰ γὰρ με τότε ἤρουν, εἶπον ἂν, ὅτι οὐ πάντες.
 τοὺς δὲ ἀνδρείους ὡς οὐ θαρραλέοι εἰσὶ, τὸ ἐμὸν ὁμολό- D
 γημα, οὐδαμοῦ ἐπέδειξας, ὡς οὐκ ὀρθῶς ὠμολόγησα. ἔπειτα

B. οὐχὶ τοὺς θαρραλέους] τοὺς aut delendum aut in τούτους
 mutandum esse suspicatur Saupprius.

C. εἰ γὰρ με τότε ἤρουν] Vulg. τοῦτο ἤρουν ex codd. tantum
 non omnibus mutatum. Vulgatam scripturam tuetur Ast. prob.
 Saupprio, sed quum et τοῦτο et τότε (conf. ἐκεῖ paulo ante) ferri pos-
 sit, meliores codices sequi praestat.

πρῶτον ἴλεων εὐθύς μάλλον ἢ
 πρῶτερον, ubi vid. Stallbaum.

B. Πῶς οὖν — λέγεις τοὺς
 ἀνδρείους] Phileb. p. 53 D:
 πῶς τούτω καὶ τίνε λέγεις; ibid.
 p. 42 C: ποίας δὴ καὶ πῶς λέ-
 γεις; Phaedr. p. 261 A: τί καὶ
 πῶς λέγουσι; Eodem modo h. l.
 Socrates dicere potuit πῶς οὖν
 καὶ τίνες λέγεις (τοὺς) ἀνδρείους
 εἶναι; οὐχὶ τοὺς θαρραλέους;
 Sed sermonis ambiguitate usus
 est; ipse enim ad οὐχὶ τοὺς θαρ-
 ραλέους εἶναι intellexit ἀνδρεί-
 οὺς, Protagoras autem his verbis
 praedicatum contineri ratus ex
 praecedentibus subiectum τοὺς
 ἀνδρείους supplevit recteque stam-
 tim post dicere potuit: εἰ οἱ θαρ-
 ραλέοι ἀνδρείοι εἰσιν οὐκ ἠρω-
 τήθην. — Καὶ νῦν γ', ἔφη.
 Etiam nunc, inquit, ita statuo,
 int. τοὺς ἀνδρείους (τοὺς) θαρ-
 ραλέους εἶναι, cf. Krüger Gr.
 50. 3, 1.

C. οἱ οὕτω θαρραλέοι]
 sic, ut scientia et peritia

careant. Proxima sic interpre-
 tamur: et tamen ex iis, quae
 dicebamus antea (ἐκεῖ), sa-
 pientissimi quique etiam
 maxima utuntur fiducia, et
 hac ipsa de causa sunt for-
 tissimi? Post οἱ σοφώτατοι in
 legendo vox inhibenda est paul-
 lulum, ut οὗτοι cum sequentibus
 verbis coniungatur. Stallb.

Ὁὐ καλῶς, ἔφη, μνημ.]
 Respondet Protagoras ex sua
 sententia fortitudinem quidem
 audaciam sibi adiunctam habere,
 neque tamen eum, qui audax
 sit, semper esse fortem, ut non
 sit consequens, quod de audacia
 vere dici possit, idem cadere in
 fortitudinem, v. ann. ad p. 351 B.

D. τοὺς δὲ ἀνδρείους —
 οὐκ ὀρθῶς ὠμολόγησα] de
 fortibus autem, eos auda-
 ces esse, id quod ego con-
 cessi, nullo modo osten-
 disti me non recte conces-
 sisse. Hanc esse sententiam

τοὺς ἐπισταμένους αὐτοὺς ἑαυτῶν θαρραλεωτέρους ὄντας ἀποφαίνεις καὶ μὴ ἐπισταμένων ἄλλων, καὶ ἐν τούτῳ οἶει τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν σοφίαν ταῦτόν εἶναι. τούτῳ δὲ τῷ τρόπῳ μετιῶν καὶ τὴν ἰσχὺν οἰηθείης ἂν εἶναι σοφίαν. πρῶτον μὲν γὰρ εἰ οὕτω μετιῶν ἕροίό με, εἰ οἱ ἰσχυροὶ
 E δυνατοὶ εἰσι, φαίην ἂν ἔπειτα, εἰ οἱ ἐπιστάμενοι παλαίειν δυνατώτεροί εἰσι τῶν μὴ ἐπισταμένων παλαίειν καὶ αὐτοὶ αὐτῶν, ἐπειδὴν μάθωσιν, ἢ πρὶν μαθεῖν, φαίην ἂν ταῦτα δὲ ἐμοῦ ὁμολογήσαντος, ἐξείη ἂν σοὶ χρωμένῳ τοῖς αὐτοῖς τεκμηρίοις τούτοις λέγειν, ὡς κατὰ τὴν ἐμὴν ὁμολογίαν ἡ σοφία ἐστὶν ἰσχὺς. ἐγὼ δὲ οὐδαμοῦ οὐδ' ἐν ταῦθα ὀπολογῶ τοὺς δυνατοὺς ἰσχυροὺς εἶναι, τοὺς μέντοι
 351 ἰσχυροὺς δυνατοὺς· οὐ γὰρ ταῦτόν εἶναι δύναιμι τε καὶ ἰσχύν, ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀπὸ ἐπιστήμης γίνεσθαι, τὴν δύναιμι, καὶ ἀπὸ μανίας τε καὶ ἀπὸ θυμοῦ, ἰσχὺν δὲ ἀπὸ φύσεως καὶ εὐτροφίας τῶν σωμάτων. οὕτω δὲ κακεῖ οὐ ταῦτόν εἶναι θάρσος τε καὶ ἀνδρεία. ὥστε συμβαίνει τοὺς μὲν ἀνδρείους θαρραλέους εἶναι, μὴ μέντοι τοὺς γε
 B θαρραλέους ἀνδρείους πάντας· θάρσος μὲν γὰρ καὶ ἀπὸ τέχνης γίγνεται ἀνθρώποις καὶ ἀπὸ θυμοῦ τε καὶ ἀπὸ

P. 351. καὶ ἀπὸ μανίας τε κ.] Vat. Θ. Vindob. Angel. al. pro τε habent γε. Sed iidem mox cum ceteris καὶ ἀπὸ θυμοῦ τε καὶ μανίας. γε utroque loco habet Stob. Flor. 7. 79 verba ἐγὼ δὲ οὐδαμοῦ — ψυχῶν γίγνεται (p. 351 B) afferens.

ὥστε συμβαίνει] Sic codd. praeter Paris. B. communi consensu. V. συμβαίνειν.

verborum totius disputationis seriem perspicentibus non potest obscurum esse. Nec dubia est ratio grammatica. Confusae sunt enim duae constructiones. Quirpe orationem sic ordiens: τοὺς δὲ ἀνδρείους ὡς οὐ θαρραλέοι εἰσί, sola verba οὐδαμοῦ ἐπέδειξας in animo habebat. Sed his quum praemisisset τὸ ἐμὸν ὁμολόγημα, superiora veluti negligens deinceps addidit haec: ὡς οὐκ ὀρθῶς ὁμολόγησα. Itaque post τὸ ἐμὸν ὁμολόγημα praeunte Astio ὑποστιγμὴν posuimus. Germanice haec imitatione exprimas sic: dass aber die Tapferen nicht dreist sind, was mein Zugeständnis war (dass die Tapferen dreist sind), das hast du keines-

wegs gezeigt, dass ich nemlich dieses nicht richtig zugestanden habe. — ἔπειτα τοὺς ἐπ. Loquitur quasi praecessisset πρῶτον μὲν. Stallb.

E. τοῖς αὐτοῖς τεκμηρίοις τούτοις] his iisdem argumentis. cf. p. 320 A. 355 E et Krüger Gr. 50. 11, 19.

P. 351. B. θάρσος — ἀπὸ τέχνης γίγν. Sententia haec est: Si urinatores in puteos se deliciunt, quamquam illi quidem rem audent aliis terribilem et periculosam, tamen fortes non dicendi sunt, utpote urinandi artis periti; nec magis eos qui mente et ira incitati simile aliquid facere aggrediuntur, fortes dixeris. Fortitudo enim nec impetu, qui brevi defervescit, nec

μανίας, ὥσπερ ἡ δύναμις, ἀνδρεία δὲ ἀπὸ φύσεως καὶ εὐτροφίας τῶν ψυχῶν γίγνεται.

Cap. XXXV. Λέγεις δὲ τινὰς, ἔφη, ὃ Πρωταγόρα, τῶν ἀνθρώπων εὐ ζῆν, τοὺς δὲ κακῶς; Ἐφη. Ἄρ' οὐν δοκεῖ σοὶ ἀνθρώπος ἂν εὐ ζῆν, εἰ ἀνώμενός τε καὶ ὀδυνώμενός ζῶ; Οὐκ ἔφη. Τί δ', εἰ ἡδέως βιοὺς τὸν βίον τελευτήσκειν, οὐκ εὖ ἂν σοὶ δοκοῖ οὕτως βεβιωκέναι; Ἐμοιγ', ἔφη. Τὸ μὲν ἄρα ἡδέως ζῆν ἀγαθόν, τὸ δ' ἀηδῶς C κακόν. Εἶπερ τοῖς καλοῖς γ', ἔφη, ζῶν ἡδόμενος. Τί δὴ, ὃ Πρωταγόρα; μὴ καὶ σύ, ὥσπερ οἱ πολλοί, ἡδέα ἅττα καλεῖς κακὰ καὶ ἀνιαρὰ ἀγαθὰ; ἐγὼ γὰρ λέγω, καθ' ὃ ἡδέα

B. τῶν ψυχ. γίγνεται] Hirschigio γίγνεται suspectum videtur, sed est illud Protagorae dictioni aptissimum.

Cap. XXXV. οὐκ εὖ ἂν σοὶ δοκοῖ —] Sic Bodl. Vat. Ven. Z. Paris. B. C. Ambr. Vat. r. Male vulgo δοκῆ, quod Heindorfius mutabat in δοκεῖ, ut est in Flor. a. c. o. Ven. Z. Angel. Deinde servavimus vet. lect. οὕτως βεβιωκέναι. Nam οὕτως ubi habet τόνωσιν, ne ante consonam quidem s abiicit, ut Stallbaum notavit ad Gorg. p. 522 C et Legg. p. 624 B. Aliquot libri οὔτως. Bekkerus οὔτω βεβ. sine codd. suffragiis.

C. ἐγὼ γὰρ λέγω, καθ' ὃ —] Sic codices; vulgo legebatur: ἀνιαρὰ ἀγαθὰ; Ἐγωγε. Οἷον λέγεις καθ' ὃ κτε. Bekker. et Ast. scripserunt Ἐγὼ γὰρ λέγω. Καθ' ὃ κτε. Deinde μὴ εἴ τι habent Bodl. Vat. Ven. Z. Paris. B. Vind. Flor. b. o., quod cum Bekkerō et Astio probant editores recent. Vulg. εἰ μὴ τι. De negatione perversa v. Dindorf. ad Xenoph. Mem. III. 9. 6 et tuiti sunt vulgatam scripturam Stallbaum et Turicens.

arte ulla continetur, quae suis quaeque finibus circumscripta est, sed ex universa hominis natura animique conformatione nascitur atque omnibus vitae et locis et temporibus constans est et stabilis. De εὐτροφία τῶν ψυχῶν v. p. 313 C.

Cap. XXXV. Λέγεις δὲ τινὰς —] Socrates quum ad Protagorae argumentationem quae diceret, non haberet, aliam instituit disputationem, qua sophistam refutaret, qui statuerat fortitudinem propterea, quod saepe numero ab imperitis, iniustus et petulantibus hominibus exerceretur, a ceteris virtutibus plurimum differre. Nunc enim docet neminem sua sponte terribilia aut periculosa appetere ac suscipere, ideoque fortitudinem cum scientia coniunctam esse; igna-

viam rerum cognitione carere. Ex qua re quum intelligi arbitretur fortitudinem scientia rerum ac sapientia contineri, mirandum non est, quod eorum improbat iudicium, qui imperitissimos quosque etiam fortissimos esse opinabantur. Haec fere Stallbaum.

C. εἶπερ τοῖς καλοῖς] si quidem in rebus honestis iucunda vita versatur. Sic respondet Protagoras iucundum, ut vulgo intelligitur, accipiens; sed Socrates id iucundum esse aut recte dici negat, quod in iniucundum vertat, ut non mirum sit ab eo iucundum a bono non distingui.

ἐγὼ γὰρ λέγω —] Videlicet hoc dico s. hoc mihi volo: quatenus iucunda sunt, nonne eatenus sunt bona, si non aliud quid inde eveniat (h. e. nulla si prae-

ἔστιν, ἄρα κατὰ τοῦτο οὐκ ἀγαθά, μὴ εἴ τι ἀπ' αὐτῶν ἀποβήσεται ἄλλο; καὶ αὐτίς αὖ τὰ ἀνιαρὰ ὡσαύτως οὕτως οὐ καθ' ὅσον ἀνιαρὰ, κακά; Οὐκ οἶδα, ὦ Σώκρατες, ἔφη, ἀπλῶς οὕτως, ὡς σὺ ἐρωτᾷς, εἰ ἐμοὶ ἀποκριτέον ἔστιν, ὡς τὰ ἡδέα τε ἀγαθά ἔστιν ἅπαντα καὶ τὰ ἀνιαρὰ κακά· ἀλλὰ μοι δοκεῖ οὐ μόνον πρὸς τὴν νῦν ἀποκρισιν ἐμοὶ ἀσφαλέστερον εἶναι ἀποκρίνασθαι, ἀλλὰ καὶ πρὸς πάντα τὸν ἄλλον βίον τὸν ἐμὸν, ὅτι ἔστι μὲν ἅ τῶν ἡδέων οὐκ ἔστιν ἀγαθά, ἔστι δ' αὖ καὶ ἅ τῶν ἀνιαρῶν οὐκ ἔστι κακά, ἔστι δ' ἅ ἔστι, καὶ τρίτον ἅ οὐδέτερα, οὔτε κακὰ οὔτ' ἀγαθά. Ἡδέα δὲ καλεῖς, ἦν δ' ἐγὼ, οὐ τὰ ἡδονῆς E μετέχοντα ἢ ποιοῦντα ἡδονῆν; Πάννυ γ', ἔφη. Τοῦτο τοῖνυν λέγω, καθ' ὅσον ἡδέα ἔστιν, εἰ οὐκ ἀγαθά, τὴν ἡδονῆν αὐτὴν ἐρωτῶν εἰ οὐκ ἀγαθόν ἔστιν. Ὅσπερ σὺ λέγεις, ἔφη, ἐκάστοτε, ὦ Σώκρατες, σκοπούμεθα αὐτό, καὶ ἐάν μὲν πρὸς λόγον δοκῇ εἶναι τὸ σκέμμα καὶ τὸ αὐτὸ φαίνεται ἡδύ τε καὶ ἀγαθόν, συγχωρησόμεθα· εἰ δὲ μή, τότε ἡδὴ ἀμφισβητήσομεν. Πότερον οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, σὺ βούλει ἡγεμονεύειν τῆς σκέψεως, ἢ ἐγὼ ἡγῶμαι; Δίκαιος, ἔφη, σὺ ἡγεῖσθαι· σὺ γὰρ καὶ κατὰρχεις τοῦ λόγου. Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, τῆδέ πη καταφανὲς ἂν ἡμῖν γένοιτο; ὡσπερ εἴ τις ἀνθρώπου σκοπῶν ἐκ τοῦ εἶδους ἢ πρὸς ὑγίειαν ἢ πρὸς ἄλλο τι τῶν τοῦ σώματος ἔργων, ἰδὼν τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας ἄκρας εἶποι, ἴθι δὴ μοι ἀποκαλύψας καὶ τὰ στήθη καὶ τὸ μετὰφρονον ἐπίδειξον, ἵνα

D. ἀσφαλέστερον — ἀποκρίνασθαι] Sic codd. plurimi atque optimi. V. ἀποκρίνεσθαι.

οὐκ ἔστι κακά, ἔστι δ' ἅ ἔστι, καὶ] Vett. editt. οὐκ ἔστι κακά· ἔστι δὲ ἅ ἔστι καὶ τρίτον, sine sensu, quem mutata interpunctione restituit Schleiermacherus.

E. Δίκαιος, ἔφη, σὺ ἡγεῖσθαι] Ven. Σ. Paris. B. C. Flor. a. b. c. o. Ambros. Angel. Barb. Pal. Δίκαιος εἶ, ἔφη, σὺ ἡγ.

sentem iucunditatem sequatur molestia), et rursus tristitia, nonne eodem modo quoad tristitia, mala sunt? Ad verba καθ' ὅ ἡδέα ἔστιν Heindorf. addi voluit τὰ ἡδέα, quod alioquin non nisi ἡδέα ἅτα illa, quae mala Protagoras visa erant, intelligi possent. Sed nunc de iucundo universo loqui Socratem et per se patet et proxima verba τὰ ἀνιαρὰ declarant.

D. ἔστι δ' ἅ ἔστι] H. e. ἔστι

δὲ ἡδέα, ἅ ἔστιν ἀγαθά, καὶ ἀνιαρὰ, ἅ ἔστι κακά, cf. p. 334 A.

E. ἐάν μὲν πρὸς λόγον —] In his πρὸς λόγον est 'rationi conveniens', cf. ann. ad p. 343 D; deinde τὸ σκέμμα non est quaestio ipsa, sed res (h. e. sententia illa Socratis) quae in quaestione venit.

σὺ γὰρ — λόγου] tu enim hunc de rebus iucundis suscepisti sermonem; tu huius disputationis auctores. Ad

ἐπισκέψομαι σαφέστερον· καὶ ἐγὼ τοιοῦτόν τι ποθῶ πρὸς τὴν σκέψιν· θεασάμενος, ὅτι οὕτως ἔχεις πρὸς τὸ ἀγαθόν καὶ τὸ ἡδύ, ὡς φῆς, δέομαι τοιοῦτόν τι εἰπεῖν, ἴθι δὴ μοι, ὦ Πρωταγόρα, καὶ τόδε τῆς διανοίας ἀποκάλυψον, B πῶς ἔχεις πρὸς ἐπιστήμην; πότερον καὶ τοῦτό σοι δοκεῖ ὡσπερ τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις, ἢ ἄλλως; δοκεῖ δὲ τοῖς πολλοῖς περὶ ἐπιστήμης τοιοῦτόν τι, οὐκ ἰσχυρόν, οὐδ' ἡγεμονικόν, οὐδ' ἀρχικόν εἶναι· οὐδὲ ὡς περὶ τοιοῦτου αὐτοῦ ὄντος διανοοῦνται, ἀλλ' ἐνούσης πολλάκις ἀνθρώπων ἐπιστήμης, οὐ τὴν ἐπιστήμην αὐτοῦ ἀρχεῖν, ἀλλ' ἄλλο τι, τοτὲ μὲν θυμόν, τοτὲ δὲ ἡδονήν, τοτὲ δὲ λύπην, ἐνίοτε δὲ ἔρωτα, πολλάκις δὲ φόβον, ἀτεχνῶς διανοοῦμενοι περὶ τῆς ἐπιστήμης, ὡσπερ περὶ ἀνδραπόδου, περιε- C κομένης ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀπάντων. ἄρ' οὖν καὶ σοὶ τοιοῦτόν τι περὶ αὐτῆς δοκεῖ, ἢ καλόν τε εἶναι ἢ ἐπιστήμη καὶ οἶον ἀρχεῖν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐάνπερ γυγνώσκῃ τις τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ κακά, μὴ ἂν κρατηθῆναι ὑπὸ μηδενός, ὥστε ἄλλ' ἅτα πράττειν ἢ ἂν ἢ ἐπιστήμη κελεύῃ, ἀλλ' ἱκα-

P. 352. B. οὐδὲ ὡς περὶ τοιοῦτον] V. οὐδὲ ὡσπερ τοιοῦτου, quod emendavit Boeckh. in Min. et Legg. p. 120. consentientibus libris Bodl. Vat. Venet. Σ. Vindob. v. ann. ad p. 337 E.

C. ἢ ἂν ἢ ἐπιστ.] Bodl. Vat. ἢ ἂ ἢ ἐπιστ. Angel. et Vindob. ἢ ἂν ἢ ἐπιστ. alii codd. ἢ (i. e. ἢ) ἂν ἢ ἐπιστ. Editt. Ald. et Bass. ἢ ἂν ἐπιστ. Stephan. dedit ἢ ἂ ἂν ἐπιστ. Quod nos scripsimus, e Venet. Vat. r. aliis dedit Bekker. Sauppium subtiliter coniecit ἢ ἂν ἢ ἐπιστ. Sed nos hanc crasin, quam eandem iam Stallbaum quibusdam locis veluti Gorg. p. 486 E admisit, minus probamus, quum Platonem crebram vocum concursione non modo non fugisse, sed de industria saepe huius oratione usum esse iam Cicero animadverterit (Orat. 44, 151). v. ad p. 352 D ann.

δίκαιος σὺ int. εἶ, de qua ellipsi v. ad Gorg. p. 487 D. Stallb.

P. 352. καὶ ἐγὼ τοιοῦτόν τι ποθῶ — θεασάμενος κ. τ. λ.] Rursus haec: θεασάμενος κτέ., per exegesis addita sunt. v. p. 343 D. ibique annot. — ὅτι οὕτως ἔχεις πρὸς τ., te ita sentire de bono et iucundo. cf. Symp. 174 A: πῶς ἔχεις πρὸς τὸ ἐθέλειν κτέ. Stallb.

B. πότερον καὶ τοῦτό σοι δοκεῖ] H. e. πότερον καὶ περὶ τούτου (περὶ ἐπιστήμης) σοὶ δοκεῖ. Respicit ad p. 351 C: μὴ καὶ σὺ, ὡσπερ οἱ πολλοί, ἡδέα

ἅτα καλεῖς κ. τ. λ. Constructio eadem est Phaedr. p. 234 C: τί σοι φαίνεται — ὁ λόγος; i. e. περὶ τοῦ λόγου. Menon. p. 82 E. Phileb. p. 22 A, ubi v. annot. Neutrum τοῦτο ad femininum relatum, ut infr. p. 357 C. Theaet. p. 145 D. Phaed. p. 88 A. De Republ. VIII. p. 562 B. al. Stallb.

C. περὶ τῆς ἐπ. — περιεκομένης] Huc referenda sunt verba Aristotelis Eth. Nic. VII. 3: ἐπιστάμενον μὲν οὖν οὐ φασὶ τινες οἶόν τε εἶναι (ἀρχατῆ). δεινὸν γὰρ ἐπιστήμης ἐνούσης, ὡς φέτο Σωκράτης, ἄλλο τι κρατεῖν καὶ περιελεῖν αὐτὸν ὡσπερ

νὴν εἶναι τὴν φρόνησιν βοηθεῖν τῷ ἀνθρώπῳ; Καὶ δοκεῖ, ἔφη, ὥσπερ σὺ λέγεις, ὦ Σώκρατες, καὶ ἅμα, εἶπερ τῷ
 D ἄλλῳ, αἰσχροὺν ἐστὶ καὶ ἐμοὶ σοφίαν καὶ ἐπιστήμην μὴ
 οὐχὶ πάντων κράτιστον φάναι εἶναι τῶν ἀνθρωπείων
 πραγμάτων. Καλῶς γε, ἔφη ἐγὼ, σὺ λέγων καὶ ἀληθῆ.
 οἶσθα οὖν, ὅτι οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐμοὶ τε καὶ σοὶ
 οὐ πείθονται, ἀλλὰ πολλοὺς φασὶ γιγνώσκοντας τὰ βέλ-
 τιστα οὐκ ἐθέλειν πράττειν, ἐξὸν αὐτοῖς, ἀλλὰ ἄλλα πράτ-
 τειν. καὶ ὅσους δὴ ἐγὼ ἠρόμην, ὃ τι ποτὲ αἰτιὸν ἐστὶ
 E τούτου, ὑπὸ ἡδονῆς φασὶν ἠττωμένους ἢ λύπης ἢ ὧν νῦν
 δὴ ἐγὼ ἔλεγον, ὑπὸ τίνος τούτων κρατουμένους ταῦτα
 ποιεῖν τοὺς ποιοῦντας. Πολλὰ γὰρ οἶμαι, ἔφη, ὦ Σώκρα-
 τες, καὶ ἄλλα οὐκ ὀρθῶς λέγουσιν οἱ ἀνθρώποι. Ἴδι δὴ
 μετ' ἐμοῦ ἐπιχειρήσον πείθειν τοὺς ἀνθρώπους καὶ διδά-
 σκειν ὃ ἐστὶν αὐτοῖς τοῦτο τὸ πάθος, ὃ φασὶν ὑπὸ τῶν
 353 ἡδονῶν ἠτᾶσθαι καὶ οὐ πράττειν διὰ ταῦτα τὰ βέλτιστα,
 ἐπεὶ γιγνώσκουσιν γε αὐτά. Ἰσως γὰρ ἂν, λεγόντων ἡμῶν,
 ὅτι Οὐκ ὀρθῶς λέγετε, ὦ ἀνθρώποι, ἀλλὰ ψεύδεσθε,
 ἔχουσι ἂν ἡμᾶς. Ὡ Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες, εἰ μὴ
 ἐστὶ τοῦτο τὸ πάθος ἡδονῆς ἠτᾶσθαι, ἀλλὰ τί ποτ' ἐστί,
 καὶ τί ὑμεῖς αὐτὸ φάτε εἶναι; εἶπατον ἡμῖν. Τί δέ, ὦ
 Σώκρατες, δεῖ ἡμᾶς σκοπεῖσθαι τὴν τῶν πολλῶν δόξαν
 B ἀνθρώπων, οἳ ὃ τι ἂν τύχῃσι, τοῦτο λέγουσιν; Οἶμαι, ἦν

ἀνδράποδον; cf. ad p. 342 C. 344 C. 358 D.

D. αἰσχροὺν ἐστὶ .. μὴ οὐχὶ .. φάναι] Post αἰσχροὺν ἐστὶ, αἰσχρὸν ἐστὶ, αἰσχρὸν εἶναι, qum in iis lateat negatio, multo frequentius μὴ οὐ quam simplex μὴ cum infinitivo coniungitur. Et enim αἰσχροὺν ἐστὶ fere idem est atque οὐ καλόν ἐστὶ. v. Stallbaum ad Theaet. p. 151 D et Krüger Gr. 67. 12, 6.

Καλῶς γε — σὺ λέγων] Frequentius respondendi ratio. v. ad Gorg. p. 451 D et Symp. 174 E. Addendum vero e superioribus: σοφίαν φῆς κράτιστον εἶναι τῶν ἀνθρωπείων πραγμάτων. Quod καλῶς — καὶ ἀληθῆ coniunctum legitur, eodem modo Phaedon. p. 79 D. Ion. p. 538 E. Stallb.

E. ὑπὸ ἡδονῆς φασὶν] Hiatus saepius obvium nolui tollere

libris invitis. Euthyphr. p. 10 C: φιλεῖται ὑπὸ ἂν φιλεῖται. Legg. XI. p. 920 D: ὑπὸ ἀδίου. Ibid. p. 929 A: μὴ ὑπὸ ἐνός πατρός. al. Sic etiam supra p. 349 B: ἐπὶ ἐνὶ πράγματι. Ibid.: ἐπὶ ἐνὶ εἶναι. p. 358 C: ἐπὶ ὃ οἶεται. Stallb.

P. 353. ἐπεὶ γιγνώσκουσιν] γε αὐτά] Adduntur haec ex persona hominum, qui de hac re iudicare dicuntur, eamque ob causam ἐπεὶ cum infinitivo coniungitur. v. Phaedon. p. 109 E et Krüger Gr. 55. 4, 9.

εἰ μὴ ἐστὶ τοῦτο τὸ πάθος κ. τ. λ.] si hoc non est voluptati accumbere, at quidnam tandem est? De ἀλλὰ post εἰ μὴ illato v. Stallbaum ad Gorg. p. 470 D.

οἳ ὃ τι ἂν τύχῃσι, —] qui quidquid in buccam venit, id temere loquuntur.

δ' ἐγὼ, εἶναι τι ἡμῖν τοῦτο πρὸς τὸ ἐξευρεῖν περὶ ἀν-
 δρείας, πρὸς τὰλλα μόρια τὰ τῆς ἀρετῆς πῶς ποτ' ἔχει. εἰ
 οὖν σοι δοκεῖ ἐμμένειν οἷς ἄρτι ἔδοξεν ἡμῖν, ἐμὲ ἠγγήσα-
 σθαι, ἢ οἶμαι ἂν ἐρωγὴ κάλλιστα φανερόν γενέσθαι, ἔπου·
 εἰ δὲ μὴ βούλει, εἰ σοι φίλον, ἐὼ χαίρειν. Ἄλλ', ἔφη,
 ὀρθῶς λέγεις· καὶ πέραινε, ὥσπερ ἤρξα.

Cap. XXXVI. Πάλιν τοῖνον, ἔφη ἐγὼ, εἰ ἔχουσι
 ἡμᾶς, τί οὖν φάτε τοῦτο εἶναι, ὃ ἡμεῖς ἤττω εἶναι τῶν C
 ἡδονῶν ἐλέγομεν; εἶποιμ' ἂν ἐρωγὴ πρὸς αὐτοὺς ᾧδί·
 Ἀκούετε δὴ· πειρασόμεθα γὰρ ὑμῖν ἐγὼ τε καὶ Πρωταγό-
 ρας φράσαι. ἄλλο τι γάρ, ὦ ἀνθρώποι, φάτε ὑμῖν τοῦτο
 γίνεσθαι ἐν τοῖσδε; οἶον πολλάκις ὑπὸ σίτων καὶ ποτῶν
 καὶ ἀφροδισίων κρατούμενοι ἡδέων ὄντων, γιγνώσκοντες,
 ὅτι πονηρὰ ἐστὶν, ὅμως αὐτὰ πράττειν; Φαῖεν ἂν. Οὐ-
 κοῦν ἐροῖμεθ' ἂν αὐτοὺς ἐγὼ τε καὶ σὺ πάλιν, Πονηρὰ
 δὲ αὐτὰ πῆ φάτε εἶναι; πότερον ὅτι τὴν ἡδονὴν ταύτην ἐν D
 τῷ παραχοῆμα παρέχει καὶ ἡδύ ἐστὶν ἕκαστον αὐτῶν, ἢ
 ὅτι εἰς τὸν ὕστερον χρόνον νόσους τε ποιεῖ καὶ πενίας καὶ
 ἀλλὰ τοιαῦτα πολλὰ παρασκευάζει; ἢ κἂν εἰ τι τούτων εἰς
 τὸ ὕστερον μηδὲν παρασκευάζει, χαίρειν δὲ μόνον ποιεῖ,

Cap. XXXVI. P. 353. C. τί οὖν φάτε τ.] Pro τί Bodl. Vat. Par. BCE. alii habent ἐτι. Deinde pro ἐν τοῖσδε vide ne scribendum sit ἐν τοιοῖσδε.

D. ἢ κἂν εἰ τι τούτων κ. τ. λ.] Stephan. dedit: ἢ κἂν εἰ τι τούτων εἰς τὸ ὕστερον μηδὲν παρασκευάζει, χαίρειν δ' ὅμως ποιεῖ; τὸ δ' ἀμαρτάντα χαίρειν τοῦ κακοῦ ποιῆ εἰη ἂν; Edit. Ald. et Bass.: ἢ κἂν εἰ τι τούτων εἰς τὸ ὕστερον μηδὲν παρασκευάζει, χαίρειν δὲ μόνον ποιεῖ, ὅμως δ' ἂν κακὰ ἢ, ὅτι μαθόντα χαίρειν ποιεῖ καὶ ὅση οὖν; Eodemque modo haec verba in co-

Ad τύχῃσι intell. λέγοντες. Crit. p. 45 D: ὃ τι ἂν τύχῃσι, τοῦτο πράξουσι. Ibid. p. 44 E: ποιοῦσι δὲ τοῦτο, ὃ τι ἂν τύχῃσι. Symp. p. 181 B: ἐξεργάζεται ὃ τι ἂν τύχῃ. Stallb. Plato ipse ab Athenaeo (p. 217 C), quo nemo magis ac turpius hunc philosophum vituperavit, nullo iudicio interposito scripsisse dicitur ὅτι κεν ἐπ' ἀναιρέμα γλώτταν ἔλθῃ.

Οἶμαι, ἦν δ' ἐγὼ, εἶναι τι —] H. e. οἶμαι τοῦτο (τὸ σκοπεῖσθαι τὴν τῶν πολλῶν δόξαν) εἶναι τι ἡμῖν πρὸς τὸ ἐξευρεῖν περὶ ἀνδρείας, πῶς ποτ' ἔχει πρὸς τὰλλα μόρια τὰ τῆς ἀρετῆς. B. εἰ οὖν σοι δοκεῖ —]

Quodsi igitur tibi placet in iis stare s. ea tenere, quae paullo ante nobis visa sunt, videlicet ut ego prae-eam etc. Criton. p. 50 A: καὶ ἐμμένομεν οἷς ὁμολογήσαμεν δικαίοις οὖσιν; De Rep. I. 345 B. Stallb.

Cap. XXXVI. C. ἄλλο τι γάρ φάτε —] 'nonne hoc vobis dicitis accidere in his'. οἶον est 'veluti' et ὅμως αὐτὰ πράττειν pendet ex φάτε.

D. καὶ ἡδύ ἐστὶν] intell. ἐν τῷ παραχοῆμα. ἢ κἂν εἰ τι τούτων — καὶ ὀπηοῦν] De Stephani commento nihil attinet dicere; in iis autem

ὅμως δ' ἂν κακὰ ἦν, ὅτι παθόντα χαίρειν ποιεῖ καὶ ὀπη-
 οῦν; ἄρ' οἴομεθα ἂν αὐτούς, ὧ Πρωταγόρα, ἄλλο τι ἀπο-
 κρίνασθαι, ἢ ὅτι οὐ κατὰ τὴν αὐτῆς τῆς ἡδονῆς τῆς παρα-
 E χροῖμα ἐργασίαν κακὰ ἐστίν, ἀλλὰ διὰ τὰ ὕστερον γιγνόμενα,
 νόσους τε καὶ τάλλα; Ἐγὼ μὲν οἶμαι, ἔφη ὁ Πρωταγόρας,
 τοὺς πολλοὺς ἂν ταῦτα ἀποκρίνασθαι. Οὐκοῦν νόσους
 ποιοῦντα ἀνίας ποιεῖ, καὶ πενίας ποιοῦντα ἀνίας ποιεῖ; —
 ὁμολογοῖεν ἂν, ὡς ἐγῶμαι. Συνέφη ὁ Πρωταγόρας. Οὐ-
 κοῦν φαίνεται, ὧ ἄνθρωποι, ὑμῖν, ὡς φασιν ἐγὼ τε καὶ
 Πρωταγόρας, δι' οὐδὲν ἄλλο ταῦτα κακὰ ὄντα ἢ διότι εἰς
 354 ἀνίας τε ἀποτελεῦντα καὶ ἄλλων ἡδονῶν ἀποστερεῖ; —
 ὁμολογοῖεν ἂν. Συνεδόκει ἡμῖν ἀμοιβῶν. Οὐκοῦν πάλιν
 ἂν αὐτούς τὸ ἐναντίον εἰ ἐροίμεθα, ὦ ἄνθρωποι, οἱ λέ-
 γοντες αὐτὰ ἀγαθὰ ἀνιαρὰ εἶναι, ἄρα οὐ τὰ τοιαῦτα λέγετε,

dicibus leguntur, nisi quod Coisl. Par. E et Barberin. pro παρασκευάζει et ποιεῖ exhibent παρασκευάζη et ποιῆ, et pro κακὰ ἢ omnes praeter Vat. r κακὰ ἦν. Nattmann De Plat. Protag. p. 32 pro ἢ vel ἦν coniecit εἴη, ut iam correctum est in Venet. Σ probante Sauppio. Pro παθόντα C. F. Hermann scripsit παρόντα, quod verbo memorasse satis est, Stallbaum παθόντα mutandum esse in παθόντα vidit, sed locum minus recte sic interpretatus est: 'quia faciunt, ut quis quomodocumque affectus gaudeat; i. e. quia faciunt, ut qui gaudeat, is afficiatur sensibus quibuslibet, etiam turpibus et parum honestis'. παθόντα reposuit Sauppis, sed ὅ τι παθόντα scripsit et vim locutionis τί παθόντων (Krüger Gr. 56. 8, 3) huc quadrare arbitrat.

quae in codicibus scripta exstant, παθόντα ferri nequit. Astius quidem Ficini interpretationem defendit, qua παθόντα reddidit 'cognoscentem hominem'; sed scientiae hic locus nullus est. Alii ὅ τι παθόντα interpretati sunt 'cur tandem', de qua significatione huius formulae v. Hermann ad Aristoph. Nub. p. XLVI sqq. Quid inde ad loci intelligentiam lucremur, non perspicio. Mihi παθόντα verissimum videtur estque accusativus singularis, qui numerus in sententia generali nihil habet offensionis, et oratio supplenda est pronomine αὐτὰ i. e. τὰ ἡδέα, de quibus agitur. Praeterea ad παθόντα intelligi potest τινά, de quo genere loquendi Stallbaum dixit ad Criton. p. 43 B. Phaedon. p. 59 A. 61 E. 63 D. Partic. ἂν post πάν εἰ, de quo v. p. 328 B, repetita est, ut Gorg. 514 D, et

δέ, ut saepe, apodosi additum. v. supra p. 313 A et p. 325 C. Locum igitur in Latinum sic verteris: 'an incunda, etiamsi nihil tale in posterum afferunt sed gaudere tantum faciunt, tamen mala sunt, quod ita (i. e. iucunde) affectum faciunt gaudere quacumque ratione'. Ultimis igitur verbis aliquanto accuratius eadem sententia exprimitur, quae inest in praecedentibus χαίρειν δὲ μόνον ποιεῖ. Et Socrates, quum incundum ac bonum idem esse vellet, vere iucundum perpetua ac plena incunditate hominem perfundere recte potuit statuere.

ὅτι οὐ κατὰ τ. — κακὰ ἐστίν] ea non propter ipsam, quae in praesenti percipitur, voluptatem mala esse. P. 354. ὦ ἄνθρωποι, οἱ λέγοντες] o vos, qui dicitis rursus bona esse acerba. P. 337 C: ὦ ἄνδρες οἱ παρόντες.

οἶον τὰ τε γυμνάσια καὶ τὰς στρατείας καὶ τὰς ὑπὸ τῶν
 ἰατρῶν θεραπείας τὰς διὰ καύσεών τε καὶ τομῶν καὶ φαρ-
 μακείων καὶ λιμοκτομιῶν γιγνόμενας, ὅτι ταῦτα ἀγαθὰ
 μὲν ἐστίν, ἀνιαρὰ δὲ; — φαῖεν ἂν. Συνεδόκει. Πότερον
 οὖν κατὰ τόδε ἀγαθὰ αὐτὰ καλεῖτε, ὅτι ἐν τῷ παραχοῖμα B
 ὀδύνας τὰς ἐσχάτας παρέχει καὶ ἀλγηδόνας, ἢ ὅτι εἰς τὸν
 ὕστερον χρόνον ὑγίαιαί τε ἀπ' αὐτῶν γίνονται καὶ εὐε-
 ξίαί τῶν σωμάτων καὶ τῶν πόλεων σωτηρίαί καὶ ἄλλων
 ἀρχαί καὶ πλοῦτοι; — φαῖεν ἂν, ὡς ἐγῶμαι. Συνεδόκει.
 Ταῦτα δὲ ἀγαθὰ ἐστὶ δι' ἄλλο τι ἢ ὅτι εἰς ἡδονὰς ἀπο-
 τελεῦντα καὶ λυπῶν ἀπαλλαγὰς τε καὶ ἀποτροπὰς; ἢ ἔχετε
 τι ἄλλο τέλος λέγειν, εἰς ὃ ἀποβλέψαντες αὐτὰ ἀγαθὰ κα- C
 λεῖτε, ἀλλ' ἢ ἡδονὰς τε καὶ λύπας; — οὐκ ἂν φαῖεν, ὡς
 ἐγῶμαι. Οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖ, ἔφη ὁ Πρωταγόρας. Οὐκοῦν τὴν
 μὲν ἡδονὴν διαίετε ὡς ἀγαθὸν ὄν, τὴν δὲ λύπην φεύγετε
 ὡς κακόν; Συνεδόκει. Τοῦτ' ἄρα ἡγεῖσθ' εἶναι κακόν,

P. 354. τὰς διὰ καύσεών τε καὶ τομῶν] V. τὰς διὰ τῶν κ. Sed τῶν om. codd. fere omnes.

B. ὑγίαιαί τε ἀπ' αὐτῶν] V. ὑγίαιαί τε, contra usum Atticorum. v. Porson. ad Eurip. Orest. v. 229. Mox τῶν πόλεων σωτηρίαί codd. plurimi atque optimi pro τ. π. σωτηρίαί. Dein Flor. b καὶ τῶν ἄλλων ἀρχαί. Heindorfius aut ἄλλων deleri aut ἄλλαι scribi voluit.

C. ἀλλ' ἢ ἡδονὰς τε] ἢ accessit de Stephani coniectura. φεῦγετε ὡς κακόν; Συνεδ.] Post κακόν Cornarius iudicabat inserendum esse φαῖεν ἂν, ut in superioribus factum. Et expressit illud Ficinus etiam hoc loco. Sed quum ille interdum liberius in Platone interpretando versatus sit, neque ulla necessitas cogat ad faciendam mutationem, in tanta librorum consensione vulgatam lectionem servandam censemus.

τὰς ὑπὸ τῶν ἰατρῶν θε-
 ραπείας] Xenoph. Cyrop. III,
 3, 2: ἡδεσθαι τῇ ὑπὸ πάντων
 τιμῇ. Plat. Politic. p. 291 D:
 τὴν ὑπὸ τῶν ὀλίγων δυναστείαν.
 Xenoph. Hier. X, 3: ὁ ἀπὸ τῶν
 δοροφόρων φόβος. — λιμοκτο-
 νία est quod nos dicimus die
 Hungerkur. v. Foësius in
 Oecon. Hippocr. p. 386. Stallb.

B. καὶ ἄλλων ἀρχαί] Male coniecit Heindorfius καὶ ἄλλαι ἀρχαί. Recte enim Astius: ἄλλων ἀρχαί non sunt imperia in alios sed in alias, int. civitates; sensus igitur hic est: et quod hoc quoque efficiunt, ut civitates non solum ipsae salvae sint, sed in alias quoque imperium habeant.

Satis trita est vocis ἀρχή con-
 iunctio cum casu secundo, ut Gorg.
 p. 514 A: χορηματὰ πολλὰ λαμβά-
 νειν ἢ ἀρχὴν τινων ἢ ἄλλην δύ-
 ναμιν ἡντινοῦν.

C. ἀλλ' ἢ ἡδονὰς τε καὶ λ.]
 V. ad Apol. Soer. p. 34 C. ad
 Phaedon, p. 81 B.

ὡς ἀγαθὸν ὄν;] Participium ὄν praedicato accommodatum est. Debebat enim proprie esse οὖσαν. De Republ. I. p. 354 C: τὸ δὲ λικαιὸν μὴ οἶδα —, εἴτε ἀρετὴ τις οὖσα τυγχάνει. Gorg. p. 463 E: εἰ δὲ (ἢ ὀητορικῆ) μὴ τυγχάνει ὄν τοῦτο, ubi v. annot. Infra p. 359 D: ἐπειδὴ τὸ ἥττω εἶναι ἐαυτοῦ εὐρέθη ἀμαθία

τὴν λύπην, καὶ ἀγαθὸν τὴν ἡδονήν, ἐπεὶ καὶ αὐτὸ τὸ χαίρειν τότε λέγετε κακὸν εἶναι, ὅταν μείζονων ἡδονῶν ἀποστερηῆ ἢ ὅσας αὐτὸ ἔχει, ἢ λύπας μείζους παρασκευάζῃ
 D τῶν ἐν αὐτῷ ἡδονῶν· ἐπεὶ εἰ κατ' ἄλλο τι αὐτὸ τὸ χαίρειν κακὸν καλεῖτε καὶ εἰς ἄλλο τι τέλος ἀποβλέψαντες, ἔχοιτε ἂν καὶ ἡμῖν εἰπεῖν. ἀλλ' οὐχ ἔχετε. Οὐδ' ἐμοὶ δοκοῦσιν, ἔφη ὁ Πρωταγόρας. Ἄλλο τι οὖν πάλιν καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ λυπεῖσθαι ὁ αὐτὸς τρόπος; τότε καλεῖτε αὐτὸ τὸ λυπεῖσθαι ἀγαθόν, ὅταν ἢ μείζους λύπας τῶν ἐν αὐτῷ οὐσῶν ἀπαλλάτῃ ἢ μείζους ἡδονὰς τῶν λυπῶν παρασκευάζῃ; ἐπεὶ εἰ πρὸς ἄλλο τι τέλος ἀποβλέπετε, ὅταν καλῆτε αὐτὸ τὸ λυπεῖσθαι ἀγαθόν, ἢ πρὸς ὃ ἐγὼ λέγω,
 E ἔχετε ἡμῖν εἰπεῖν. ἀλλ' οὐχ ἔχετε. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις, ὁ Πρωταγόρας. Πάλιν τοίνυν, ἔφη ἐγὼ, εἰ με ἀνέροισθε, ὦ ἄνθρωποι, Τίνος οὖν δῆποτε ἕνεκα πολλὰ περὶ τούτου λέγεις καὶ πολλαχῆ; συγγιγνώσκειτέ μοι, φαίην ἂν ἐρωγε. πρῶτον μὲν γὰρ οὐ ῥάδιον ἀποδείξει, τί ἔστι ποτὲ τούτο, ὃ ὑμεῖς καλεῖτε τῶν ἡδονῶν ἡττω εἶναι· ἐπειτα ἐν τούτῳ εἰσι-πᾶσαι αἱ ἀποδείξεις. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν ἀναθέσθαι
 355 ἔξεστιν, εἰ πῆ ἔχετε ἄλλο τι φάναι εἶναι τὸ ἀγαθὸν ἢ τὴν ἡδονήν, ἢ τὸ κακὸν ἄλλο τι ἢ τὴν ἀνίαν, ἢ ἀρκεῖ ὑμῖν τὸ ἡδέως καταβιῶναι τὸν βίον ἄνευ λυπῶν; εἰ δὲ ἀρκεῖ, καὶ μὴ ἔχετε μηδὲν ἄλλο φάναι εἶναι ἀγαθὸν ἢ κα-

τότε λέγετε κακὸν εἶναι] V. λέγεται. Illud exhibuerunt Vindob. Coisl. Venet. ΞΣ. Vat. r.

D. οὐδ' ἐμοὶ δοκοῦσιν] Sic Coisl. Venet. ΞΣ. pro vulg. οὐδέ μοι δ. Deinde pro ἔχετε ἡμῖν εἰπεῖν Hirschig scripsit ἔχοιτ' ἂν ἡμῖν εἰπεῖν, quod non debuit probare Deuschle.

P. 355. ἢ τὸ κακὸν ἄλλο τι ἢ τὴν ἀν.] Codices fere omnes: ἢ τὸ κακὸν ἢ ἄλλο τι, ἢ τ. ἀν. manifesto errore.

οὔσα. Men. p. 79 E: τίνος ὄντος ἀρετῆς λέγεις ἢ λέγεις; al. Stallb.

D. ἐπεὶ εἰ — κακὸν καλεῖτε —, ἔχοιτε ἂν] V. ad p. 336 C.

Ἄλλο τι οὖν πόλιν — τρόπος] Nonne igitur eadem ratio est etiam eius, quod dolere vocamus?

E. εἰ με ἀνέροισθε —] Expectabas εἰ με ἀνέροιτο οἱ ἄνθρωποι, v. p. 353 A. C, sed lepide Socrates adversarios, quos

modo finxerat, nunc simulat adesse.

ἐν τούτῳ εἰσι πᾶσαι —] in hac re omnis posita est vis nostrorum argumentorum, s. in hac re totius disputationis nostrae cardo versatur. — ἀναθέσθαι ἔξεστιν, etiam nunc sententiam vestram licet retractare. v. ad Phaedon. p. 87 A. Stallb.

P. 355. A. καὶ μὴ ἔχετε μη-

κόν, ὃ μὴ εἰς ταῦτα τελευτᾷ, τὸ μετὰ τούτο ἀκούετε. φημί γὰρ ὑμῖν τούτου οὕτως ἔχοντος γελοίου τὸν λόγον γίγνεσθαι, ὅταν λέγητε, ὅτι πολλάκις γιγνώσκων τὰ κακὰ ἄνθρωπος ὅτι κακὰ ἔστιν, ὅμως πράττει αὐτά, ἔξδον μὴ πράττειν, ὑπὸ τῶν ἡδονῶν ἀγόμενος καὶ ἐκπληττόμενος· B καὶ αὐθις αὖ λέγετε, ὅτι γιγνώσκων ὁ ἄνθρωπος τὰ γὰρὰ πράττειν οὐκ ἐθέλει διὰ τὰς παραχρῆμα ἡδονὰς, ὑπὸ τούτων ἡττώμενος.

Cap. XXXVII. Ὡς δὲ ταῦτα γελοῖα ἔστι, κατάδηλον ἔσται, ἐὰν μὴ πολλοῖς ὀνόμασι χρώμεθα ἄρα, ἡδεῖ τε καὶ ἀνιαρῶ καὶ ἀγαθῶ καὶ κακῶ, ἀλλ' ἐπειδὴ δύο ἐφάνη ταῦτα, δυοῖν καὶ ὀνόμασι προσαγορεύωμεν αὐτά, πρῶτον μὲν ἀγαθῶ καὶ κακῶ, ἔπειτα αὐθις ἡδεῖ τε καὶ ἀνιαρῶ. θέμενοι δὴ οὕτω λέγωμεν, ὅτι γιγνώσκων ὁ ἄνθρωπος τὰ C κακὰ ὅτι κακὰ ἔστιν, ὅμως αὐτὰ ποιεῖ. ἐὰν οὖν τις ἡμᾶς ἐροῖται διὰ τί, ἡττώμενος φήσομεν. Ὑπὸ τοῦ; ἐκεῖνος ἐρήσεται ἡμᾶς· ἡμῖν δὲ ὑπὸ μὲν ἡδονῆς οὐκέτι ἔξεστιν εἰπεῖν· ἄλλο γὰρ ὄνομα μετεἴληφεν ἀντὶ τῆς ἡδονῆς τὸ

γιγνώσκων τὰ κακὰ ἄνθρωπος] Bekkerus sine librorum suffragio scripsit ὁ ἄνθρωπος et Sauppius ἄνθρωπος, propterea, ut videtur, quod in proximis articulus nomini praemittitur. Sed est hoc nomen in numero eorum, quae, quando non de certo quodam atque uno, sed de genere in universum dicuntur, articulo carere recte possunt. v. ad Criton. p. 51 A. Ita p. 321 D: σοφίαν ἄνθρωπος ταύτη ἔσχε, ubi quominus ἄνθρωπος scribas, prohibent proxima sect. E: τὴν τῆς Ἀθηναῶν δίδωσιν ἄνθρωπον, ubi nemo τῷ intruserit, quamquam p. 322 A legimus: ἐπειδὴ δὲ ὁ ἄνθρωπος θείας μετέσχε μοίρας. Ibid. p. 322 C: δοίη δίκην καὶ αἰδῶ ἄνθρώποις, ubi paullo post δίκην δὴ καὶ αἰδῶ οὕτω θῶ ἐν τοῖς ἀνθρώποις. P. 355 E: λέγωμεν, ὅτι ἄνθρωπος πράττει. P. 356 E, ubi v. annot. De Rep. X. p. 603 C. 619 B. Apol. p. 39 C. Symp. p. 206 A. Politic. p. 271 E. al.

B. καὶ αὐθις αὖ λέγετε] Heindorfius correxit λέγητε, quod Bekkerus invitatis libris recepit. v. annot.

Cap. XXXVII. ὀνόμασι προσαγορεύωμεν αὐτά] Permulti codd. cum Ald. et Bass. προσαγορεύομεν, et mox λέγομεν. Veram lectionem iam Stephanus restituit.

δὲν ἄλλο] Demosth. De Cor. p. 319: οὐκ ἀδικήματος οὐδενὸς λαβεῖν τιμωρίαν. Xenoph. Anab. II, 3, 10: εἰ μὴ ἄλλο μηδὲν ἔχοιμι. Stallb.

B. καὶ αὐθις αὖ λέγετε —] Adduntur haec superioribus per anacoluthon, quod, ut bene monet Stallbaum, excusationem habet ab oratione concitatior.

Alioquin scribi debebat λέγητε, quod placuit Heindorfio, et unice probatur Astio.

Cap. XXXVII. ἐὰν μὴ — χρώμεθα ἄρα] Observes ἄρα ita postpositum, cuius exempla congescit Heindorf. ad h. l. et ad Gorg. p. 519 B.

C. ἡττώμενος φήσομεν] H. e. ὅτι ἡττᾶται.

ἀγαθόν. ἐκείνω δὴ ἀποκρινώμεθα καὶ λέγωμεν, ὅτι ἤττώ-
 μενος — Ὑπὸ τίνας; φήσιν. τοῦ ἀγαθοῦ, φήσομεν νῆ
 Δία. ἂν οὖν τύχη ὁ ἐρόμενος ἡμᾶς ὑβριστῆς ὢν, γελᾶσε-
 D ται καὶ ἐρεῖ. Ἡ γελοῖον λέγετε πρᾶγμα, εἰ πράττει τις
 κακὰ γινώσκων, ὅτι κακὰ ἐστίν, οὐ δέον αὐτὸν πράττειν,
 ἤττώμενος ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν. ἄρα, φήσιν, οὐκ ἀξίων ὄν-
 των νικᾶν ἐν ὑμῖν τῶν ἀγαθῶν τὰ κακὰ, ἢ ἀξίων; φήσο-
 μεν δὴλον ὅτι ἀποκρινόμενοι, ὅτι οὐκ ἀξίων ὄντων· οὐ
 γὰρ ἂν ἐξημέρατανεν ὅν φασιν ἤττω εἶναι τῶν ἡδονῶν.
 Κατὰ τί δέ, φήσιν ἴσως, ἀνάξια ἐστὶ τὰ γὰρ τῶν κακῶν,
 ἢ τὰ κακὰ τῶν ἀγαθῶν; ἢ κατ' ἄλλο τι ἢ ὅταν τὰ μὲν
 E μείζω, τὰ δὲ σμικρότερα ἢ; ἢ πλείω, τὰ δὲ ἐλάττω ἢ; —
 οὐχ ἔξομεν εἰπεῖν ἄλλο ἢ τοῦτο. Δῆλον ἄρα, φήσιν, ὅτι
 τὸ ἤττώσθαι τοῦτο λέγετε, ἀντὶ ἐλαττόνων ἀγαθῶν μείζω
 κακὰ λαμβάνειν. — Ταῦτα μὲν οὖν οὕτω. μεταλάβωμεν
 δὴ τὰ ὀνόματα πάλιν τὸ ἡδύ τε καὶ ἀνιαρόν ἐπὶ τοῖς αὐ-

C. ἐκείνω δὴ ἀποκρινώμεθα —] Heindorfius, cui displicebat praecedentium verborum repetitio, scriptum maluit: ἐκείνω δὴ ἀποκρινώμεθα καὶ λέγωμεν, ὑπὸ τοῦ ἀγαθοῦ. Ἄν οὖν τύχη —. Nihil mutandum. v. annot.

Ἐπὸ τίνας; φήσιν] φήσιν praebet unus Ven. Σ. corr. Reliqui libri φησί.

D. οὐ δέον αὐτὸν πράττειν] αὐτὸν habent Bodl. Vat. Coisl. Par. BCE. Vulg. αὐτὰ probant Bekker et Stallbaum.

τὰ δὲ ἐλάττω ἢ; — οὐχ ἔξομεν] Vett. editt. τὰ δὲ ἐλάττω; ἢ οὐχ ἔξομεν. Vitium sustulit Schleiermacher, cuius rationem Stallbaumio teste aliquot codd. confirmant.

E. τὸ ἤττώσθαι τοῦτο λέγετε] V. λέγεται, quod recte mutavit Bekkerus ex Coisl. qui ex corr. sic scriptum exhibet.

καὶ λέγωμεν, ὅτι ἤττώ-
 μενος] Solum ἤττώμενος iterum ponit propterea, quod perspicue vult docere parum recte responsum iri ἤττώμενος ὑφ' ἡδονῆς. Mox ante τοῦ ἀγαθοῦ e superioribus repetendum ὑπό. Omissionem hanc nihil habere insolentiae docebunt quae annotavimus ad Gorg. p. 449 E. Stallb.

D. οὐ δέον αὐτὸν πράττειν] quum mala facere eum non oporteat. — Huc deinde referuntur verba οὐ γὰρ ἂν ἐξημέρατανεν. οὐκ ἀξίων ὄντων —] ἐν ὑμῖν est 'si penes vos iudicium est'. Sauppis laudavit p. 337 B: ἐν ἡμῖν — εὐδοκίμοιτε et Gorg. p. 464 D: εἰ δεῖ ἐν παισὶ διαγωνίζεσθαι ὀφποιοῦν τε καὶ λα-

τρόν; haec igitur Socrates dicit: suntne, inquiet, vestro iudicio bona indigna an digna, quibus mala superentur.

ἀνάξια ἐστὶ τὰ γὰρ τῶν κακῶν] H. e. bona malis pretio et dignitate cedunt, nec bona prae malis sunt eligenda. — ὅταν τὰ μὲν μείζω, τὰ δὲ σμικρ. quando maiora sunt τὰ κακὰ, minora τὰ ἀγαθὰ, tum τὰ γὰρ τῶν ἀνάξια τῶν κακῶν. Mox pro ἢ πλείω plene dicendum erat ἢ τὰ μὲν πλείω, de qua ellipsi v. ann. ad p. 330 A.

E. μεταλάβωμεν δὴ τὰ ὀνόματα —] Permutemus iam nomina vicissimque dicamus iucundum et acerbum de iisdem rebus. Μεταλαμ-

τοῖς τούτοις, καὶ λέγωμεν, ὅτι ἀνθρώπος πράττει — τότε
 μὲν ἐλέγομεν τὰ κακὰ, νῦν δὲ λέγωμεν τὰ ἀνιαρὰ γινώ-
 σκων, ὅτι ἀνιαρὰ ἐστίν, ἤττώμενος ὑπὸ τῶν ἡδέων, δηλον 356
 ὅτι ἀναξίων ὄντων νικᾶν, καὶ τίς ἄλλη ἀναξία ἡδονῆ
 πρὸς λύπην ἐστίν ἄλλ' ἢ ὑπερβολὴ ἀλλήλων καὶ ἔλλειψις;
 ταῦτα δ' ἐστὶ μείζω τε καὶ σμικρότερα γιννόμενα ἀλλήλων
 καὶ πλείω καὶ ἐλάττω καὶ μᾶλλον καὶ ἥττον. εἰ γὰρ τις
 λέγοι, ὅτι Ἄλλὰ πολὺ διαφέρει, ὡς Σώκρατες, τὸ παρα-
 χρῆμα ἡδὺ τοῦ εἰς τὸν ὕστερον χρόνον καὶ ἡδέος καὶ λυ-
 πηροῦ, μῶν ἄλλω τῷ, φαίην ἂν ἐρωγε, ἢ ἡδονῆ καὶ λύπῃ;
 οὐ γὰρ ἐσθ' ὅτῳ ἄλλω. ἀλλ' ὥσπερ ἀγαθὸς ἰστάναι ἂν- B

P. 356. τίς ἄλλη ἀναξία] Sic libri omnes. Schleiermacher. pro ἀναξία scribi voluit ἀπαξία. Sed quum intellexisset istud ἀπαξία Stoicorum scholam decere, non Platoniam, postea mutata sententia ἀξία scribendum iudicavit, idque et Stallbaumio et ceteris editoribus omnibus praeter Heindorfium et Astium probatum est. Ante Bekkerum legebatur τίς ἄλλη ἀναξία ἡδονῆ, sed ἡδονῆ scribendum esse coniectura perspexerat Heindorf. et reperit Bekker. in aliquot codd.

βάνειν τὰ ὀνόματα ἐπὶ τούτοις dictum ut ἐπὶ τινὶ τι εἰπεῖν, nomen in aliqua re adhibere, de qua dictione vid. Heindorf. ad Sophist. p. 237 D. Mox dici poterat: καὶ ὥσπερ τότε ἐλέγομεν, ὅτι ἀνθρώπος πράττει τὰ κακὰ, οὕτω νῦν λέγωμεν, ὅτι πράττει τὰ ἀνιαρὰ. Sed quum abrupto sermonis filo interposuerit haec: τότε μὲν ἐλέγομεν τὰ κακὰ, ratione eorum habita, quae per parenthesin interiecta sunt, deinde repetito verbo primario pergit νῦν δὲ λέγωμεν. Stallb.

P. 356. τίς ἄλλη ἀναξία ἡδονῆ] Cicero ap. Priscian. V. 12, 64 et VI. 7, 35 hunc locum sic interpretatur: Quae igitur potest esse indignitas voluptatis ad molestiam, nisi in magnitudine aut longitudine alterius utrius posita? Similis interpretatio Ficini est: Quae alia inest ad dolorem indignitas voluptati, quam etc. Hoc igitur manifestum est, Ciceronem in codicibus suis legisse ἀναξία eamque vocem pro substantivo habuisse, neque veri est simile, illius scientiam id prorsus fugisse, num ἢ ἀναξία per graecae linguae leges recte dici

potuerit. Itaque et Ciceronis auctoritate moti et propter sententiarum seriem omnium codicum lectionem servandam duximus. Recte enim Astio praegressa illa οὐκ ἀξίων ὄντων, tum κατὰ τί ἀνάξια τὰ γὰρ τῶν κακῶν, denique proxime praecedentia ἀναξίων ὄντων νικᾶν non ἀξία, sed ἀναξία postulare videbantur, quam vocem Plato, si non exstitit, novasse putandus est, ut non paucas fecit, quae vulgari usu non receptae sunt.

ταῦτα δ' ἐστὶ —] ταῦτα i. e. ὑπερβάλλοντα καὶ ἐλλείποντα. ἐστὶ int. τὰ ἡδέα τε καὶ ἀνιαρὰ. Adverbia μᾶλλον καὶ ἥττον significant im höhern und niedern Grade: eademque ratione crebro cum adiectivis copulantur, v. Hipp. I. p. 299 D. Phaedon. p. 93 B. Phileb. p. 41 C.

τὸ παραχρῆμα ἡδὺ τοῦ —] Heusdius Spec. Crit. p. 77 post ἡδὺ addi vult καὶ λυπηρόν, quo sententia plena efficiatur, sed facile id cogitatione suppleri potest, v. ann. ad p. 331 E.

B. ὥσπερ ἀγαθὸς ἰστάναι —] sed sicuti homo ponderandi peritus, iis quae iu-

θρωπος, συνθεῖς τὰ ἡδέα καὶ συνθεῖς τὰ λυπηρά, καὶ τὸ ἐγγὺς καὶ τὸ πόρρω στήσας ἐν τῷ ζυγῷ, εἰπέ, πότερα πλείω ἐστίν. ἐὰν μὲν γὰρ ἡδέα πρὸς ἡδέα ἴσῃς, τὰ μείζω αἰεὶ καὶ πλείω ληπτέα· ἐὰν δὲ λυπηρά πρὸς λυπηρά, τὰ ἐλάττω καὶ σμικρότερα. ἐὰν δὲ ἡδέα πρὸς λυπηρά, ἐὰν μὲν τὰ ἀνιαρά ὑπερβάλληται ὑπὸ τῶν ἡδέων, ἐὰν τε τὰ ἐγγὺς ὑπὸ τῶν πόρρω, ἐὰν τε τὰ πόρρω ὑπὸ τῶν ἐγγύς, C ταύτην τὴν πρᾶξιν πρακτέον, ἐν ἧ ἂν ταυτ' ἐνῆ· ἐὰν δὲ τὰ ἡδέα ὑπὸ τῶν ἀνιαρῶν, οὐ πρακτέα. μή πη ἄλλη ἔχει, φαίην ἂν, ταῦτα, ὧ ἄνθρωποι; οἷδ', ὅτι οὐκ ἂν ἔχοιεν ἄλλως λέγειν. Συνεδόκει καὶ ἐκείνῳ. Ὅτε δὴ τοῦτο οὕτως ἔχει, τόδε μοι ἀποκρίνασθε, φήσω. φαίνεται ὑμῖν τῇ ὄψει τὰ αὐτὰ μεγέθη ἐγγύθεν μὲν μείζω, πόρρωθεν δὲ ἐλάττω· ἢ οὐ; Φήσουσι. Καὶ τὰ παχέα καὶ τὰ πολλὰ ὡσαύτως; καὶ αἱ φωναὶ αἱ ἴσαι ἐγγύθεν μὲν μείζους, πόρρωθεν δὲ σμικρότεροι; Φαίεν ἂν. Εἰ οὖν ἐν τούτῳ ἡμῖν ἦν τὸ εὖ πράττειν, ἐν τῷ τὰ μὲν μεγάλα μήκη καὶ πράτ-

B. εἰπέ, πότερα πλ.] Vulgatum εἶπε emendavit Schleiermacher, cuius rationem confirmat cod. Coisl., in quo ex corr. εἰπέ scriptum. Mox vet. editt. ἴσῃς pro ἴσῃς.

C. μή πη ἄλλη ἔχει, φαίην ἂν, τ.] Accessit ἂν e Bodl. Vat. Vind. Coisl. Mox pro Ὅτε δὴ Flor. o. et Vat. e. habent ὅτι δὴ. αἱ φωναὶ αἱ ἴσαι.] Alterum αἱ de Heindorfii sententia additum. Libri illo carent.

cunda sunt compositis, itemque illis, quae molesta, tum propinquo tum longinquo per libram examinato, nobis dicas, utra plura sint.

ἐὰν δὲ ἡδέα πρὸς λυπηρά, ἐὰν μὲν κ. τ. λ.] si vero iucunda cum molestis, quando iniucunda a iucundis superantur, sive propinqua a remotis, sive remota a propinquis, hoc ipsum faciendum est, in quo id insit, videlicet plus iucunditatis. Stallb.

C. Ὅτε δὴ τοῦτο —] Quoniam igitur hoc ita habet. Nam ὅτε, ut Lat. quando, causam indicat, ut Soph. p. 254 B. v. ad Phaedon. p. 84 E. Deinde μεγέθη, prorsus ut nostrum Groessen, intelligitur de rebus aliquem magnitudinis modum ha-

bentibus. Phileb. p. 41 E: ἐν μὲν ὄψει τὸ πόρρωθεν καὶ ἐγγύθεν ὄραν τὰ μεγέθη τὴν ἀλήθειαν ἀφανίζει. Stallb.

D. Εἰ οὖν ἐν τούτῳ ἡμῖν ἦν —] Quodsi igitur in eo posita nobis esset vitae felicitas, ut magnas mensuras faceremus et eligeremus, parvas autem fugeremus etc. Mox p. 356 E: εἰ ἐν τῇ τοῦ περιττοῦ — αἰρέσει ἡμῖν ἦν ἡ σωτηρία τοῦ βίου. P. 357 A: ἐπειδὴ — ἐν ὁρθῇ τῇ αἰρέσει ἐφάνη ἡμῖν ἡ σωτηρία τοῦ βίου οὐσα. v. p. 310 D. Praepositionem in hac appositione iteratam mox legimus p. 358 B: αἱ ἐπὶ τούτων πρᾶξεις ἀπασαι, ἐπὶ τοῦ ἀλύπας ζῆν. v. Krüger Gr. 57. 10, 4. Vox μήνη, quae sine ullo sententiae detrimento omnino potuit, addita est ut initio huius argumenti me-

τειν καὶ λαμβάνειν, τὰ δὲ σμικρὰ καὶ φεύγειν καὶ μὴ πράττειν, τίς ἂν ἡμῖν σωτηρία ἐφάνη τοῦ βίου; ἄρα ἡ μετροητική τέχνη, ἢ ἡ τοῦ φαινομένου δύναμις; ἢ αὕτη μὲν ἡμᾶς ἐπλάνα καὶ ἐποίησε ἄνω τε καὶ κάτω πολλάκις μεταλαμβάνειν ταῦτα καὶ μεταμέλειν καὶ ἐν ταῖς πράξεσι καὶ ἐν ταῖς αἰρέσεσι τῶν μεγάλων τε καὶ σμικρῶν, ἢ δὲ μετροητικῇ ἄκυρον μὲν ἂν ἐποίησε τοῦτο τὸ φάντασμα, δη- E λῶσασα δὲ τὸ ἀληθὲς ἡσυχίαν ἂν ἐποίησεν ἔχειν τὴν ψυχὴν μένουσαν ἐπὶ τῷ ἀληθεῖ καὶ ἔσωσεν ἂν τὸν βίον; — ἄρ' ἂν ὁμολογοῖεν οἱ ἄνθρωποι πρὸς ταῦτα ἡμᾶς τὴν μετροητικὴν σῶζειν ἂν τέχνην, ἢ ἄλλην; Τὴν μετροητικὴν, ὡμολογεῖ. Τί δ', εἰ ἐν τῇ τοῦ περιττοῦ καὶ ἀρτίου αἰρέσει ἡμῖν ἦν ἡ σωτηρία τοῦ βίου, ὅποτε τὸ πλεον ὁρθῶς εἶδει ἐλέσθαι καὶ ὅποτε τὸ ἐλάττω, ἢ αὐτὸ πρὸς ἑαυτὸ ἢ τὸ ἕτερον πρὸς τὸ ἕτερον, εἴτ' ἐγγὺς εἴτε πόρρω εἴη, τί ἂν ἔσωσεν ἡμῖν τὸν βίον; ἄρ' ἂν οὐκ ἐπιστήμη; καὶ ἄρ' 357 ἂν οὐ μετροητικὴ τις, ἐπειδὴπερ ὑπερβολῆς τε καὶ ἐνδείας ἐστὶν ἡ τέχνη; ἐπειδὴ δὲ περιττοῦ τε καὶ ἀρτίου, ἄρα ἄλλη τις ἢ ἀριθμητική; — ὁμολογοῖεν ἂν ἡμῖν οἱ ἄνθρωποι ἢ οὐ; Ἐδόκουν ἂν καὶ τῷ Πρωταγόρᾳ ὁμολογεῖν. Εἶεν,

D. ἢ αὕτη μὲν ἡμᾶς ἐπλ.] Venet. Σ. a. m. rec. ἢ αὕτη μὲν ἂν ἦμ. v. annot.

E. ὁμολογοῖεν οἱ ἄνθρωποι πρὸς τ.] Articulum οἱ habent Venet. Σ. et Coisl. ex corr. et Vat. r. et recepit Bekkerus; Sauppium rursus scripsit ἄνθρωποι, Stallbaum vulgatam lectionem ὁμολογοῖεν ἄνθρωποι servavit. Mox post Τὴν μετροητικὴν vulgo deest interpunctio. Veram rationem iam iniit Stephanus, qui mente repetendum vidit: ὁμολογεῖν ἂν ἀνθρώπους σῶζειν ἡμᾶς.

γέθη ad verba φαίνεται ὑμῖν τῇ ὄψει τὰ αὐτὰ .. ἐγγύθεν μὲν μείζω κτῆ.

ἐπλάνα καὶ ἐποίησε.] Ad haec ἂν e superioribus τίς ἂν ἡμῖν σωτηρία ἐφάνη intelligendum est, cf. Demosth. 31, 9: εἰ αὐτῷ τις ἔδωκεν, ὁμόσαντι ταυτ' ἀληθῆ λέγειν, .. τί ἐποίησεν ἂν; ἢ δὴλον ὅτι ὡμωσεν. Krüger Gr. 69. 7, 4. Formula ἄνω καὶ κάτω Stallbaumio interprete indicat consilii inopiam et animi dubitationem, ut saepe. Nam sententia haec est: an ista quidem (speciei vis) in fraudem nos induceret et efficeretque, ut ea-

dem saepius permutaremus, modo hoc, modo illud eligentes.

ἄκυρον μὲν ἂν ἐποίησε.] H. e. efficeret, ut ne visum istud in errorem nos induceret. Nam ἄκυρον est proprium, quod vi et auctoritate sua privatum est. Stallb.

E. μένουσαν ἐπὶ τῷ ἀληθεῖ.] in vero perseverantem; id, quod verum est, firmiter tenentem neque temere fluctuantem.

P. 357. Ἐδόκουν ἂν — ὁμολογεῖν.] Refer ἂν ad infinitivum ὁμολογεῖν.

ὡς ἄνθρωποι. ἐπειδὴ δὲ ἡδονῆς τε καὶ λύπης ἐν ὁρῆ τῇ αἰρέσει ἐφάνη ἡμῖν ἢ σωτηρία τοῦ βίου οὕσα, τοῦ τε πλέονος καὶ ἐλάττουος καὶ μείζονος καὶ μικροτέρου καὶ B πορρωτέρω καὶ ἐγγυτέρω, ἄρα πρῶτον μὲν οὐ μετρητικὴ φαίνεται, ὑπερβολῆς τε καὶ ἐνδείας οὕσα καὶ ἰσότητος πρὸς ἀλλήλας σκέψις; Ἄλλ' ἀνάγκη. Ἐπεὶ δὲ μετρητικὴ, ἀνάγκη δὴπου τέχνη καὶ ἐπιστήμη. Συμφήσουσιν. Ἦτις μὲν τοίνυν τέχνη καὶ ἐπιστήμη ἐστὶν αὕτη, εἰσαυθις σκεψόμεθα· ὅτι δὲ ἐπιστήμη ἐστὶ, τοσοῦτον ἐξαρκεῖ πρὸς τὴν ἀπόδειξιν, ἣν ἐμὲ δεῖ καὶ Πρωταγόραν ἀποδείξειν περὶ ὧν C ἤρσεθ' ἡμᾶς. ἤρσεθε δέ, εἰ μέμνησθε, ἠνίκα ἡμεῖς ἀλλήλοισι ὠμολογοῦμεν ἐπιστήμης μηδὲν εἶναι κρείττον, ἀλλὰ τοῦτο αἰεὶ κρατεῖν, ὅπου ἂν ἐνῆ, καὶ ἡδονῆς καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων· ὑμεῖς δὲ δὴ ἐφατε τὴν ἡδονὴν πολλὰκις κρατεῖν καὶ τοῦ εἰδότος ἀνθρώπου, ἐπειδὴ δὲ ὑμῖν οὐχ ὠμολογοῦμεν, μετὰ τοῦτο ἤρσεθε ἡμᾶς Ὡ Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες, εἰ μὴ ἐστὶ τοῦτο τὸ πάθημα ἡδονῆς ἤτ- τᾶσθαι, ἀλλὰ τί ποτ' ἐστὶ καὶ τί ὑμεῖς αὐτό φατε εἶναι; D εἶπατε ἡμῖν. εἰ μὲν οὖν τότε εὐθύς ὑμῖν εἶπομεν, ὅτι

P. 357. B. καὶ ἐπιστήμη ἐστὶν αὕτη] Ald. Bas. 1. 2. et codd. plerique ἢ αὕτη. Stephan. ἐστὶν αὕτη. Veram lectionem, etiam in Venet. Σ. ex correct. restitutam, primus exhibuit Heindorfius. τοσοῦτον ἐξαρκεῖ —] haec usque ad verba ἀμαθία ἢ μεγίστη sect. E exscripsit Stobaeus Flor. VI. 63.

D. εἶπατε ἡμῖν] Stob. I. I. εἶπατε ἡμῖν, quod verius videtur, v. p. 353 A. Plane eodem modo Lach. p. 186 E: εἶπατον ἡμῖν et p. 187 D.

ἐπειδὴ δὲ ἡδονῆς τε καὶ 2.] quoniam in voluptatibus et doloribus recte eligendis vitae salus nobis visa est versari, hoc est in eligendis pluribus et paucioribus, maioribus et minoribus, longinquioribus et propinquioribus etc. Frustra Stephanus καὶ τοῦ πορρωτέρω καὶ τοῦ ἐγγ. scribendum iudicavit. De articulo in eiusmodi enumeratione primis tantum nominibus praemisso, ante cetera non item repetito v. ad Criton. p. 47 C. Alcibiad. p. 117 A. Euthyphr. p. 7 C. Stallb.

B. καὶ ἰσότητος πρὸς ἀλλήλας σκέψις;] Videt. ἡδονῆς τε πρὸς λύπην καὶ λύπης αὐ πρὸς ἡδονήν. — εἰσαυθις σκε-

ψόμεθα, alias s. posthac videbimus, ut p. 347 B. Phaed. p. 115 A. Apolog. p. 24 B. al.

ἤρσεθε δὲ] p. 353 A. Bene haec interpretatur Heindorfius: interrogastis enim, si meministis, quum inter utrumque nostrum conveniret, scientia nihil esse superius, sed hanc semper superare, in quocunque inesset, et voluptatem et reliqua omnia, vos autem diceretis, voluptatem saepe vincere etiam hominem scientem, id igitur quum vobis non daremus, deinde interrogastis nos etc.

C. ἀλλὰ τοῦτο αἰεὶ κρατεῖν] sc. τὴν ἐπιστήμην. v. ad p. 352 B.

D. εἰ μὲν οὖν — ὑμῖν εἶπομεν, — κατεγελᾶτε ἂν

ἀμαθία, κατεγελᾶτε ἂν ἡμῶν· νῦν δὲ ἂν ἡμῶν καταγελᾶτε, καὶ ὑμῶν αὐτῶν καταγελᾶσεσθε. καὶ γὰρ ὑμεῖς ὠμολογήκατε ἐπιστήμης ἐνδεία ἐξαμαρτάνειν περὶ τὴν τῶν ἡδονῶν αἰρέσιν καὶ λυπῶν τοὺς ἐξαμαρτάνοντας· ταῦτα δὲ ἐστὶν ἀγαθὰ τε καὶ κακὰ. καὶ οὐ μόνον ἐπιστήμης, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ πρόσθεν ἔτι ὠμολογήκατε, ὅτι μετρητικῆς. ἢ δὲ ἐξαμαρτανομένη πρᾶξις ἄνευ ἐπιστήμης ἴστε που καὶ αὐτοὶ E ὅτι ἀμαθία πρᾶττεται. ὥστε τοῦτ' ἐστὶ τὸ ἡδονῆς ἤττω εἶναι, ἀμαθία ἢ μεγίστη ἢς Πρωταγόρας ὅδε φησὶν ἰατρὸς εἶναι καὶ Προδίκος καὶ Ἰππίας· ὑμεῖς δὲ διὰ τὸ οἰεσθαι ἄλλο τι ἢ ἀμαθίαν εἶναι οὔτε αὐτοὶ οὔτε τοὺς ὑμετέρους παιδας παρὰ τοὺς τούτων διδασκάλους τούσδε τοὺς σοφιστὰς πέμπετε, ὡς οὐ διδακτοῦ ὄντος, ἀλλὰ κηδόμενοι τοῦ ἀργυρίου καὶ οὐ διδόντες τούτοις κακῶς πρᾶττετε καὶ ἰδία καὶ δημοσία.

Cap. XXXVIII. Ταῦτα μὲν τοῖς πολλοῖς ἀποκεκριμένοι ἂν ἦμεν. ὑμᾶς δὲ δὴ μετὰ Πρωταγόρου ἐρωτῶ, ὡς 358 Ἰππία τε καὶ Προδίκος — κοινὸς γὰρ δὴ ἔστω ὑμῖν ὁ λόγος —, πότερον δοκῶ ὑμῖν ἀληθῆ λέγειν, ἢ ψεύδεσθαι. Ὑπερφυῶς ἐδόκει ἅπασιν ἀληθῆ εἶναι τὰ εἰρημένα. Ὀμολογεῖτε ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, τὸ μὲν ἡδὺ ἀγαθὸν εἶναι, τὸ δὲ ἀνιαρὸν κακόν. τὴν δὲ Προδίκου τοῦδε διαίρεσιν τῶν ὀνομάτων παραιτοῦμαι· εἴτε γὰρ ἡδὺ εἴτε τερπνὸν λέγεις

εἶπατε καὶ κοινῆ .. σκέψασθε. Deinde pro νῦν δὲ ἂν Bekker scripsit νῦν δ' ἂν.

Cap. XXXVIII. P. 358. ἐρωτῶ, ὡς Ἰππ.] Vulg. ἐρωτῶ, Ἰππ. De Rückerti sententia (ad Plat. Symp. p. 94) recent. editores omnes ὡ addunt.

ἡμῶν] Imperfectum post aoristum positum hac sententia: Quodsi antea statim vobis dixissemus esse inscientiam, nos risissetis et etiam nunc rideretis, quippe non edocti meliora. Apolog. Socrat. p. 32 E: εἴρ' οὖν ἂν με οἴεσθε τοσαύτα εἶτε διαγενέσθαι, εἰ ἐπραττον τὰ δημοσία. Gorg. p. 471 A. Stallb. Conf. supra p. 313 A. καὶ οὐ μόνον ἐπιστήμης] Intell. ἐνδεία.

E. ὥστε τοῦτ' ἐστὶ] Pronomini τοῦτο per appositior em additum ἀμαθία ἢ μεγίστη. Proxima in propatulo est dicta esse

εἰρωνικῶς. De voc. ἰατρός v. ad p. 312 B.

οὔτε αὐτοὶ οὔτε τοὺς ὑμ.] Post οὔτε αὐτοὶ per zeugma intelligendum προσέρχεσθε, quae ratio paullo durior. Nimirum dicere volebat: οὔτε αὐτοὶ οὔτε οἱ παῖδες προσέρχονται. Dein παρὰ τοὺς τούτων διδασκάλους est: ad harum rerum magistros. Stallb.

Cap. XXXVIII. P. 358. τὴν δὲ Προδίκου τοῦδε διαίρεσιν] Kursus Prodicis artem traducit. v. ad p. 337 A et B. De verbo παραιτοῦμαι diximus ad p. 320 D.

B εἴτε χαρτόν, εἴτε ὀπόθεν καὶ ὅπως χαίρεις τὰ τοιαῦτα ὀνομάζων, ὃ βέλτιστε Προδίκε, τοῦτό μοι πρὸς ὃ βούλομαι ἀπόκρισαι. Γελάσας οὖν ὁ Προδίκος συνωμολόγησε, καὶ οἱ ἄλλοι. Τί δὲ δὴ, ὃ ἄνδρες, ἔφην ἐγὼ, τὸ τοιούδε; αἱ ἐπὶ τούτου πράξεις ἄπασαι, ἐπὶ τοῦ ἀλύπως ζῆν καὶ ἡδέως, ἄρ' οὐ καλαί; καὶ τὸ καλὸν ἔργον ἀγαθόν τε καὶ ὀφέλιμον; Συνεδόκει. Εἰ ἄρα, ἔφην ἐγὼ, τὸ ἡδὺ ἀγαθὸν ἔστιν, οὐδεὶς οὔτε εἰδὼς οὔτε οἰόμενος ἄλλα βελτίω εἶναι, C ἢ ἃ ποιεῖ, καὶ δυνατά, ἔπειτα ποιεῖ ταῦτα, ἔξόν τὰ βελ-

B. ἄρ' οὐ καλαί] Libri omnes ἄρ' οὐ καλαί καὶ ὀφέλιμοι. Verba καὶ ὀφέλιμοι esse insititia primus vidit Schleiermacherus. Heindorfius ante καλαί voculam καὶ interpositam volebat. Non opus.

ἢ ἃ ποιεῖ, καὶ δυνατά] Etsi libri omnes scriptum exhibent: ἢ ἃ ἐποίει καὶ δύναται, tamen disputationis tenor requirit quod de sententia Schleiermachers in ordinem verborum recepit. Sauppius scripsit ἢ ἃ ποιεῖ ἃ καὶ δύναται. Astio verba καὶ δυνατά delenda videntur, et quamquam habent aliquem quidem explicatum, tamen iis remotis oratio dilucidius fuerit.

εἴτε ὀπόθεν καὶ ὅπως χαίρεις — ὀν.] Saepius Plato similiter locutus est, ut Cratyl. p. 400 E: ὡσπερ ἐν ταῖς εὐχαῖς νόμος ἔστιν ἡμῖν εὐχεσθαι, οἷτινες τε καὶ ὀπόθεν χαίρουσιν ὀνομαζόμενοι. Ex hoc eodem loco apparet, quam festive Socrates verba χαίρεις ὀνομάζων ad Prodicum artificium transtulerit; cf. Sympos. p. 212 C: τοῦτον οὖν τὸν λόγον, ὃ Φαίδρε, εἰ μὲν βούλει, ὡς ἐγκώμιον εἰς Ἑρώτα νόμισον εἰρησθαι· εἰ δὲ, ὃ τι καὶ ὅπη χαίρεις ὀνομάζων, τοῦτο ὀνόμαζε. Legg. I. p. 633 A. Criton. p. 50 A. Hipp. min. p. 369 A. Parmenid. p. 133 D. Phaedr. p. 273 C. al. — ὀπόθεν ὀνομάζων illustratur Hom. II. X. 68: πατρόθεν ἐν γενεῆς ὀνομάζων ἀνδρὰ ἕκαστον.

τοῦτο ἀπόκρισαι] hoc vocabulo utere respondens ad id, quod volo, ut dicas vel τὸ ἡδὺ εἶναι ἀγαθόν vel τὸ τερπνὸν εἶναι. ἀγ. etc.

B. αἱ ἐπὶ τούτου πράξεις —] quaecunque agimus eo tentantes, ut vivamus sine dolore ac iucunde. Appositionis genus ad p. 356 C attigi-

mus. Genitivi usum rariorem Heindorfius bene explicavit comparatis eiusmodi locis, in quibus ἐπὶ de motu intelligi oportet. Mox verba καὶ ὀφέλιμοι merito in glossematis suspicionem vocavit Schleiermacherus. Nam ex eo, quod honestae sint actiones nostrae, in proximis demum colligitur easdem esse etiam utiles atque bonas. Rem conficiunt quae leguntur p. 359 E, ubi ad hunc locum respicitur. Stallb.

ἢ ἃ ποιεῖ, καὶ δυνατά] Sententia verborum haec est: Quodsi igitur, inquam ego, iucundum bonum est, nemo qui vel sciat vel opinetur alia esse meliora quam quae facit, eaque esse talia, quae possint fieri, tamen ea, quae minus bona sunt, facit, quum liceat agere meliora. Ad ἔξόν τὰ βελτίω int. ποιεῖν. Sic mox p. 358 D: οὐδεὶς τὸ μείζον αἰρήσεται; ἔξόν τὸ ἔλαττον, sc. αἰρήσεται. Ibid. E: ἄρα τις ἀνθρώπων ἐθέλησει ἐπὶ ταῦτα ἰέναι, ἃ δέδουκεν, ἔξόν ἐπὶ ἃ μὴ; sc. ἰέναι. Stallb.

τίω· οὐδὲ τὸ ἦττω εἶναι αὐτοῦ ἄλλο τι τοῦτ' ἔστιν ἢ ἀμαθία, οὐδὲ κρείττω ἑαυτοῦ ἄλλο τι ἢ σοφία. Συνεδόκει πᾶσι. Τί δὲ δὴ; ἀμαθίαν ἄρα τὸ τοιούδε λέγετε, τὸ ψευδῆ ἔχειν δόξαν καὶ ἐψεῦσθαι περὶ τῶν πραγμάτων τῶν πολλοῦ ἀξίων; Καὶ τοῦτο πᾶσι συνεδόκει. Ἄλλο τι οὖν, ἔφην ἐγὼ, ἐπὶ γε τὰ κακὰ οὐδεὶς ἐκὼν ἔρχεται, οὐδὲ ἐπὶ ἃ οἰεται κακὰ εἶναι, οὐδ' ἔστι τοῦτο, ὡς ἔοικεν, ἐν ἀνθρώπου φύσει, ἐπὶ ἃ οἰεται κακὰ εἶναι ἐθέλειν ἰέναι ἀντὶ D τῶν ἀγαθῶν· ὅταν τε ἀναγκασθῆ ἄνοιν κακοῖν τὸ ἕτερον αἰρήσθαι, οὐδεὶς τὸ μείζον αἰρήσεται, ἔξόν τὸ ἔλαττον. Ἄπαντα ταῦτα συνεδόκει ἅπασιν ἡμῖν. Τί οὖν; ἔφην ἐγὼ, καλεῖτέ τι δέος καὶ φόβον; καὶ ἄρα ὅπερ ἐγὼ (πρὸς

C. τῶν πολλοῦ ἀξίων] Steph. τοῦ πολλοῦ ἀξίων, contra fidem codicum. Nam soli Flor. b. o. Paris. E τοῦ scriptum exhibent.

D. Ἄπαντα ταῦτα συνεδόκει] Vulgo olim συνεδοκεῖ, sed συνεδόκει recepit Heindorf. e Bas. 2. et praebent codd. Vind. et Vat. r. καλεῖτέ τι δέος] Libri καλεῖτε δέος, sed τι de coniectura Heindorfi addunt editores post Bekkerum omnes.

C. οὐδ' ἔστι τοῦτο — ἐν ἀνθρώπου φύσει] neque hoc naturae hominis insitutum est: und es liegt nicht in der menschlichen Natur.

D. εἶναι ἐθέλειν ἰέναι] Infinitivos Plato similiter cumlavit de Leg. p. 693 D: ἐμελλες λέγειν δεῖν στοχάζεσθαι τὸν νομοθέτην.

ἀντὶ τῶν ἀγαθῶν] Breviter hoc dictum pro ἀντὶ τοῦ ἰέναι ἐπὶ τὰ ἀγαθὰ. cf. p. 317 B. 330 C. Phileb. p. 34 C: ἕνα πητὴν ψυχῆς ἡδονὴν χωρὶς σώματος ὃ τι μάλιστα καὶ ἐναργέστατα λαβοῦμεν, i. e. χωρὶς τῆς τοῦ σώματος. Ibid. p. 41 C: οὐκοῦν τὸ μὲν ἐπιθυμοῦν ἦν ἢ ψυχῆ τῶν τοῦ σώματος ἐναντίαν ἔξεναν, i. e. τῶν ἐναντίων τῶν τοῦ σώματος ἔξεναν. Symp. p. 218 E. De Rep. VIII. p. 554 D. Lucian. Diall. Deor. XXII, 1: εἴτα τί παθούσα ἐκείνη ἀντ' ἐμοῦ τράγωσε ὅμοιον ἔτεκεν; i. e. ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ ὁμοίον σε τίκεται. Stallb.

καλεῖτέ τι δέος καὶ φόβον;] Sic p. 332 A: ἀφοροῦνην τι καλεῖς; Menon. p. 76 A: τί

δέ; ἐπίπεδον καλεῖς τι, καὶ ἕτερον αὐ στερεόν; Ibid. p. 75 E: ἀλλὰ σύ γε που καλεῖς πεπεραῦνθαι τι καὶ τετελευτημέναι; Ibid. p. 88 A: σαφροσύνην τι καλεῖς καὶ δικαιοσύνην; Phaedon. p. 103 C. Cratyl. p. 399 D. 421 A. et multis aliis locis. Deinde expectes: προσδοκίαν γὰρ τινα λέγω. Sed ἀσύνδετον hoc nihil habet offensionis.

εἴτε φόβον εἴτε δέος κ.] Ammonius s. v. Δέος: Δέος καὶ φόβος διαφέρει. Δέος μὲν γὰρ ἐστὶ πολυχρόνιος κακοῦ ὑπόνοια· φόβος δὲ ἢ παραντία πτόησις. διόπερ Ἡρόδοτος ἐν τῇ τετάρτῃ (c. 115), Ἡμέας ἔχει φόβος τε καὶ δέος. Sed hoc discrimen saepe negligitur. Legg. V. p. 746 E: οὐδ' ἐκεῖνα φοβήτεια, δειδαντα τὴν δόξαν — σικρολογία. Ib. VII. p. 819 A: φοβοῦμαι μὲν καὶ ταῦτα — μάλλον δ' ἔτι δέδοικα τοὺς ἡμέτερον κ. τ. λ. Xenoph. Mem. III. 5, 6. al. Stallb. Conf. Lach. p. 198 B: δέος γὰρ εἶναι προσδοκίαν μέλλοντος κακοῦ. Aristot. Eth. Nic. III, 9: διὸ καὶ τὸν φόβον ὀρίζονται προσδοκίαν κα-

σὲ λέγω, ὃ Πρόδικε); προσδοκίαν τινὰ λέγω κακοῦ τοῦτο, εἴτε φόβον εἴτε δέος καλεῖται. Ἐδόκει Πρωταγόρα μὲν καὶ Ἰππία δέος τε καὶ φόβος εἶναι τοῦτο, Προδικῶ δὲ δέος, φόβος δ' οὐ. Ἄλλ' οὐδέν, ἔφην ἐγώ, ὃ Πρόδικε, διαφέρει· ἀλλὰ τόδε· εἰ ἀληθῆ τὰ ἐμπροσθέν ἐστιν, ἀρά τις ἀνθρώπων ἐθελήσει ἐπὶ ταῦτα λέναι, ἃ δέδοικεν, ἔξον ἐπὶ ἃ μὴ; ἢ ἀδύνατον ἐκ τῶν ὁμολογημένων, ἃ γὰρ δέδοικεν, ὁμολόγηται ἡγεῖσθαι κακὰ εἶναι· ἃ δὲ ἡγρεῖται κακὰ, οὐδένα οὔτε λέναι ἐπὶ ταῦτα οὔτε λαμβάνειν ἐκόντα. Ἐδόκει καὶ ταῦτα πᾶσιν.

Cap. XXXIX. Οὕτω δὴ τούτων ὑποκειμένων, ἦν δ' ἐγώ, ὃ Πρόδικε τε καὶ Ἰππία, ἀπολογεῖσθω ἡμῖν Πρωταγόρας ὅδε, ἃ τὸ πρῶτον ἀπεκρίνατο πῶς ὀρθῶς ἔχει, μὴ ἂ τὸ πρῶτον παντάπασιν τότε μὲν γὰρ δὴ πέντε ὄντων μορίων τῆς ἀρετῆς οὐδὲν ἔφη εἶναι τὸ ἕτερον οἶον τὸ ἕτερον, ἰδίαν δὲ αὐτοῦ ἕκαστον ἔχειν δύναμιν· ἀλλ' οὐ ταῦτα λέγω, ἀλλ' ἃ τὸ ὕστερον εἶπε. τὸ γὰρ ὕστερον ἔφη τὰ μὲν τέτταρα ἐπιεικῶς παραπλήσια ἀλλήλοις εἶναι, τὸ δὲ ἕν πᾶν πολὺ διαφέρειν τῶν ἄλλων, τὴν ἀνδρείαν. γνώσεσθαι δὲ μ' ἔφη τεκμηρίω τῶδε. εὐρήσεις γὰρ, ὃ Σώκρατες, ἀνθρώπους ἀνοσιωτάτους μὲν ὄντας καὶ ἀδικωτάτους καὶ ἀκολαστοτάτους καὶ ἀμαθεστάτους, ἀνδρειοτάτους δὲ ὃ γνώσει, ὅτι πολὺ διαφέρει ἢ ἀνδρεία τῶν ἄλλων μορίων τῆς ἀρετῆς. καὶ ἐγὼ εὐθὺς τότε πᾶν ἐθαύμασα

E. ἔφην ἐγώ, ὃ Πρόδικε, διαφέρει] Sic dedit Bekkerus, quem cum Astio secuti sunt editores recent. Stallbaum et Turicenses servant vulgat. ἔφην ἐγώ, Πρόδικε. Idem initio capitis proximi repudiant ὃ a Venet. S. rec. m. praebitum ante Πρόδικε. Proxima in vett. editt. sic scripta exhibentur: ἀλλὰ τόδε, εἰ ἀληθῆ τὰ ἐμπροσθέν ἐστιν. Ἀρά τις ἀνθρώπων ἐθελ. Correxerit Bekkerus.

Cap. XXXIX. P. 359. ἀλλ' ἃ τὸ ὕστερον] Sic Bodl. Vat. pro vulg. ἀλλ' ὃ τ. ὕστ. Deinde πολὺν ante διαφέρειν e Bodl. Vat. Θ. et r. Bekker addidit; in reliquis libris et in vett. editt. omissum est.

κοῦ, quae verba haud inepte ad hunc locum Protagorae retuleris, cf. ad p. 352 C ann.

E. ἀλλὰ τόδε] Intell. διαφέρει τι. Nihil, inquit, istuc interest, sed hoc quaeritur: si vera sunt quae antea diximus, num quisquam sua sponte appetet quae me-

tuit, quum quae non metuit, possit appetere?

ὁμολόγηται ἡγεῖσθαι κακὰ εἶναι] Nam quae quis metuit, ea concessum est illum pro malis habere.

Cap. XXXIX. P. 359. μὴ ἂ τὸ πρῶτον] P. 329 D sqq. — τὸ γὰρ ὕστερον, v. p. 349 B. C. D.

τὴν ἀπόκρισιν καὶ ἔτι μᾶλλον, ἐπειδὴ ταῦτα μεθ' ὑμῶν διεξῆλθον. ἠρόμην δ' οὖν τοῦτον, εἰ τοὺς ἀνδρείους λέγοι θαρραλέους. ὁ δὲ Καὶ ἴτας γ', ἔφη. μέμνησαι, ἦν δ' ἐγώ, ὃ Πρωταγόρα, ταῦτα ἀποκρινόμενος; Ὁμολόγει. Ἴθι δὴ, ἔφην ἐγώ, εἰπέ ἡμῖν, ἐπὶ τίνα λέγεις ἴτας εἶναι τοὺς ἀνδρείους; ἢ ἐφ' ἅπερ οἱ δειλοί; Οὐκ ἔφη. Οὐκοῦν ἐφ' ἕτερα. Naί, ἢ δ' ὅς. Πότερον οἱ μὲν δειλοὶ ἐπὶ τὰ θαρραλέα ἔρχονται, οἱ δὲ ἀνδρεῖοι ἐπὶ τὰ δεινὰ; Λέγεται δὴ, ὃ Σώκρατες, οὕτως ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. Ἀληθῆ, ἔφην ἐγώ, λέγεις· ἀλλ' οὐ τοῦτο ἐρωτῶ, ἀλλὰ σὺ ἐπὶ τί φῆς D ἴτας εἶναι τοὺς ἀνδρείους; ἄρ' ἐπὶ τὰ δεινὰ, ἡγουμένους δεινὰ εἶναι, ἢ ἐπὶ τὰ μὴ; Ἀλλὰ τοῦτό γ', ἔφη, ἐν οἷς σὺ ἔλεγες τοῖς λόγοις ἀπεδείχθη ἄκρι, ὅτι ἀδύνατον. Καὶ τοῦτο, ἔφην ἐγώ, ἀληθὲς λέγεις. ὥστ' εἰ τοῦτο ὀρθῶς ἀπεδείχθη, ἐπὶ μὲν ἂ δεινὰ ἡγρεῖται εἶναι οὐδεὶς ἔρχεται, ἐπειδὴ τὸ ἦττω εἶναι ἑαυτοῦ εὐρέθη ἀμαθία οὐσα. Ὁμολόγει. Ἀλλὰ μὴν ἐπὶ ἃ γε θαρροῦσι πάντες αὐ ἔρχονται, καὶ δειλοὶ καὶ ἀνδρεῖοι, καὶ ταῦτη γε ἐπὶ τὰ αὐτὰ ἔρχον- E ται οἱ δειλοὶ τε καὶ οἱ ἀνδρεῖοι. Ἀλλὰ μέντοι, ἔφη, ὃ

B. εἰ τοὺς ἀνδρείους λέγοι θαρραλ.] Sic codd. plurimi atque optimi pro vulg. λέγει.

C. ἐπὶ τίνα λέγεις ἴτας] Vulgo ἐπὶ τί. Bekker e Vat. Θ τίνα, quod in Bodl. superscriptum est, recepit, eumque Stallbaum. aliique secuti sunt. Vulgat. Astius praetulit propter sequentia ἐπὶ τί φῆς ἴτας εἶναι, et est τί in talibus multo usitatius. Deinde cum Heindorfio ἢ pro ἢ scriptum est.

ἀνδρεῖοι ἐπὶ τὰ δεινὰ] Bodl. Coisl. Ven. Ξ. al. δεινὰ. male.

E. οἱ δειλοὶ τε καὶ οἱ ἀνδρεῖοι] Vett. editt. οἱ δειλοὶ τε καὶ ἀνδρεῖοι, vitio manifesto, quod Cornarius tollere conatus est scri-

D. ἐν οἷς σὺ ἔλεγες τοῖς λόγοις] H. e. ἐν τοῖς λόγοις, οὓς σὺ ἔλεγες. Verba ἀλλὰ τοῦτό γ' referuntur ad priorem partem interrogationis: ἄρ' ἐπὶ τὰ δεινὰ, ἡγουμένους δεινὰ εἶναι. Stallb.

εὐρέθη ἀμαθία οὐσα] Frequenti nec tamen constanti sermonis usu participium praedicato accommodatum. v. ad p. 354 C. Astius totum hoc: ἐπειδὴ τὸ ἦττω. — οὐσα, pro alieno eoque inepto additamento habet, sed quum hic quae dicuntur δεινὰ, eadem sint κακὰ, ad ea non accedit nisi qui ratione et sapientia destitutus est. Itaque si qui

sunt, qui cupiditatibus incitati (ἦττονες ἑαυτῶν) ad τὰ δεινὰ ferantur, eos illuc ἀμαθία quaedam perducit, quum quantum mali suscipiant, non exputent. v. ann. ad p. 345 D.

Ἀλλὰ μὴν ἐπὶ ἃ γε θαρροῦσι] Repetito superioris disputationis argumento, quid porro inde consequatur, explicare pergit. Et primo quidem ex eo, quod concessum erat quum fortes tum ignavos audacter ad ea accedere, ad quae accedant, argute concludit hac ratione effici, ut utrique ad eadem prorsus accedere indicandi sint. Stallb.

Σώκρατες, πᾶν γε τὸνναντίον ἐστὶ ἐπὶ ἃ οἱ τε δειλοὶ ἐρ-
χονται καὶ οἱ ἀνδρεῖοι. αὐτίκα εἰς τὸν πόλεμον οἱ μὲν
ἐθέλουσιν ἰέναι, οἱ δὲ οὐκ ἐθέλουσι. Πότερον, ἔφην ἐγώ,
καλὸν ὄν ἰέναι, ἢ αἰσχρὸν; Καλόν, ἔφη. Οὐκοῦν εἶπερ
καλόν, καὶ ἀγαθὸν ὠμολογήσαμεν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν; τὰς
γὰρ καλὰς πράξεις ἀπάσας ἀγαθὰς ὠμολογήσαμεν. Ἀληθῆ
λέγεις, καὶ ἀεὶ ἔμοιγε δοκεῖ οὕτως. Ὅρθῶς γε, ἔφην ἐγώ.
ἀλλὰ ποτέρους φῆς εἰς τὸν πόλεμον οὐκ ἐθέλειν ἰέναι, κα-
λὸν ὄν καὶ ἀγαθόν; Τοὺς δειλοὺς, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν, ἦν
δ' ἐγώ, εἶπερ καλὸν καὶ ἀγαθόν, καὶ ἡδύ; Ὁμολογῆται
γούν, ἔφη. Ἀρ' οὖν γινώσκοντες οἱ δειλοὶ οὐκ ἐθέλου-
σιν ἰέναι ἐπὶ τὸ κάλλιον τε καὶ ἄμεινον καὶ ἡδιον; Ἀλλὰ
καὶ τοῦτο ἐὰν ὁμολογᾶμεν, ἔφη, διαφθεροῦμεν τὰς ἔμ-
προσθεν ὁμολογίας. Τί δ' ὁ ἀνδρεῖος; οὐκ ἐπὶ τὸ κάλ-
λιόν τε καὶ ἄμεινον καὶ ἡδιον ἐρχεται; Ἀνάγκη, ἔφη, ὁμο-
λογεῖν. Οὐκοῦν ὅλως οἱ ἀνδρεῖοι οὐκ αἰσχροὺς φόβους
φοβοῦνται, ὅταν φοβῶνται, οὐδὲ αἰσχρὰ θάρρη θαρροῦ-
σιν; Ἀληθῆ, ἔφη. Εἰ δὲ μὴ αἰσχρὰ, ἄρ' οὐ καλὰ; Ὁμο-
λόγει. Εἰ δὲ καλὰ, καὶ ἀγαθὰ; Ναί. Οὐκοῦν καὶ οἱ δειλοὶ
καὶ οἱ θρασεῖς καὶ οἱ μαινόμενοι τὸνναντίον αἰσχροὺς τε

bendo οἱ δειλοὶ τε καὶ ἀνδρεῖοι. Sed ita debebat esse οἱ τε δειλοὶ
καὶ ἀνδρεῖοι. Recte igitur Beckius edidit οἱ δειλοὶ τε καὶ οἱ ἀνδρεῖοι,
quam conjecturam confirmarunt codd. optimi, Bodl. Vindob. et (ex
corr.) Venet. S.

P. 360. ἐπὶ τὸ κάλλιον τε καὶ ἄμεινον] Ald. Bas. 1. 2. cum
codd. omnibus ἐπὶ τὸ καλόν τε. Recte Stephanus comparativum de-
dit. v. ad Criton. p. 54 C. Phaedon. p. 98 E.

B. Οὐκοῦν ὅλως οἱ ἀνδρεῖοι οὐκ αἰσχροί.] Vulgo Οὐκοῦν.
Recte Flor. a. b. c. o. οὐκοῦν.

αἰσχροὺς τε φόβους φ.] Sic codd. optimi atque plurimi. V.
αἰσχροὺς γε φ.

E. αὐτίκα εἰς τὸν π.] vel-
uti, ne longe hinc abeam:
so z. B. gleich. Mox καλὸν ὄν
est: quum pulcrum sit.

καὶ ἀγαθὸν ὠμολογ.]
P. 358 B.

P. 360. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ,
— καὶ ἡδύ;] Nonne, in-
quam, si pulcrum et bonum
est, etiam iucundum erit?

B. Οὐκοῦν ὅλως — θαρ-
ροῦσιν] Omnino igitur for-
tes non turpi afficiuntur

timore, si quando timeant,
neque turpi confidentia re-
pletisunt? Sunt igitur, quae
fortes timeant, sed ea re vera
mala sunt. De coniunctione et
constructione verborum αἰσχροὺς
φόβους φοβεῖσθαι et αἰσχρὰ
θάρρη θαρροῖν v. Lobeck. Para-
lip. I. p. 507 et p. 513 sq. Ut hoc
loco, ita οὐκ post οὐκοῦν infer-
tur Phileb. p. 43 C: οὐκοῦν οὐκ
ἂν εἴη τὸ μὴ λυπεῖσθαι ποτε
ταύτῳ τῷ χαίρειν; Prot. Πῶς
γὰρ ἂν;

φόβους φοβοῦνται καὶ αἰσχρὰ θάρρη θαρροῦσιν; Ὁμολό-
γει. Θαρροῦσι δὲ τὰ αἰσχρὰ καὶ κακὰ δι' ἄλλο τι ἢ δι'
ἀγνοίαν καὶ ἀμαθίαν; Οὕτως ἔχει, ἔφη. Τί οὖν; τοῦτο, C
δι' ὃ δειλοὶ εἰσιν οἱ δειλοὶ, δειλίαν ἢ ἀνδρείαν καλεῖς;
Δειλίαν ἔρωγ', ἔφη. Δειλοὶ δὲ οὐ διὰ τὴν τῶν δεινῶν
ἀμαθίαν ἐφάνησαν οὔτε; Πάνυ γ', ἔφη. Διὰ ταύτην ἄρα
τὴν ἀμαθίαν δειλοὶ εἰσιν; Ὁμολογῶ. Δι' ὃ δὲ δειλοὶ εἰσι,
δειλία ὁμολογεῖται παρὰ σοῦ; Συνέφη. Οὐκοῦν ἢ τῶν
δεινῶν καὶ μὴ δεινῶν ἀμαθία δειλία ἂν εἴη; Ἐπένευσεν.
Ἀλλὰ μήν, ἦν δ' ἐγώ, ἐναντίον ἀνδρεία δειλία. Ἐφη. D
Οὐκοῦν ἢ τῶν δεινῶν καὶ μὴ δεινῶν σοφία ἐναντία τῇ
τούτων ἀμαθία ἐστὶ; Καὶ ἐνταῦθα ἔτι ἐπένευσεν. Ἡ δὲ
τούτων ἀμαθία δειλία; Πάνυ μόγις ἐνταῦθα ἐπένευσεν.
Ἡ σοφία ἄρα τῶν δεινῶν καὶ μὴ δεινῶν ἀνδρεία ἐστίν,
ἐναντία οὖσα τῇ τούτων ἀμαθία; Οὐκέτι ἐνταῦθα οὐτ'
ἐπινεῦσαι ἠθέλησεν ἐσίγα τε. Καὶ ἐγὼ εἶπον· Τί δή, ὦ
Πρωταγόρα, οὔτε σὺ φῆς ἃ ἐρωτῶ οὔτε ἀπόφης; Αὐτός,
ἔφη, πέρανον. Ἐν γ', ἔφη ἐγώ, μόνον ἐρόμενος ἔτι σέ, E
εἴ σοι ὡσπερ τὸ πρῶτον ἔτι δοκοῦσιν εἶναι τινες ἀνθρω-
ποι ἀμαθέστατοι μὲν, ἀνδρεῖοτατοι δέ. Φιλονεικεῖν μοι,
ἔφη, δοκεῖς, ὦ Σώκρατες, τὸ ἐμὲ εἶναι τὸν ἀποκρινόμενον.
χαριοῦμαι οὖν σοι, καὶ λέγω, ὅτι ἐκ τῶν ὠμολογημένων
ἀδύνατόν μοι δοκεῖ εἶναι.

Cap. XL. Οὔτοι, ἦν δ' ἐγώ, ἄλλον ἔνεκα ἐρωτῶ
πάντα ταῦτα ἢ σκέψασθαι βουλούμενος, πῶς ποτ' ἔχει τὰ
περὶ τῆς ἀρετῆς καὶ τί ποτ' ἐστὶν αὐτὸ ἢ ἀρετῆ. οἶδα

C. ὄντες. Πάνυ γ', ἔφη] V. Καὶ πάνυ γ', quod ex optimis
libris mutatum.

E. Φιλονεικεῖν μοι, ἔφη, δοκεῖς] Sic Bodl. Vat. Vindob.
Vat. r. pro vulg. Φιλ. μοι ἔτι δοκεῖς.

D. Οὐκέτι οὐτ' ἐπινεῦσαι
ἠθέλ. ἐσίγα τε] Hic non iam
neque nutu, neque voce senten-
tiam suam aperuit. Eodem modo
τε post οὔτε illatum p. 347 E.
p. 351 A. p. 361 E. p. 309 B, ubi
v. ann.

E. Φιλονεικεῖν μοι, ἔφη,
δοκεῖς, — τὸ ἐμὲ εἶναι]
Notabis φιλονεικεῖν 'pertinaci-
ter contendere', cum accusativo
constructum. Alias πρὸς addi-
tum reperias, ut de Rep. p. 338

A: προσεποιεῖτο δὲ φιλονεικεῖν
πρὸς τὸ ἐμὲ εἶναι τὸν ἀποκρινό-
μενον. Supra p. 336 E: φιλό-
νεικός ἐστι πρὸς ὃ ἂν ὀργήσῃ.
Eodem tamen modo cum simpliciter
accusativo hoc verbum iunxit
Thucydides V. 3, 4: καὶ οὐκ
ἀπροεπὲς νομείτε — μὴ τὰ χεῖρα
φιλονεικῆσαι.

Cap. XL. τί ποτ' ἐστὶν αὐτὸ
ἢ ἀρετῆ] quid tandem virtus
ipsa per se sit. Theaet. p. 146 E:
γνώμαι ἐπιστήμην αὐτὸ ὃ τί ποτ'

361 γὰρ ὅτι, τούτου φανεροῦ γενομένου, μάλιστα ἂν κατά-
 δηλον γένοιτο ἐκεῖνο, περὶ οὗ ἐγὼ τε καὶ σὺ μακρὸν λόγον
 ἐκάτερος ἀπετείναμεν, ἐγὼ μὲν λέγων, ὡς οὐ διδακτὸν
 ἀρετῇ, σὺ δ' ὡς διδακτὸν. καὶ μοι δοκεῖ ἡμῶν ἢ ἄρτι
 ἐξοδος τῶν λόγων ὡσπερ ἄνθρωπος κατηγορεῖν τε καὶ κα-
 ταρελᾶν, καὶ εἰ φωνὴν λάβοι, εἰπεῖν ἂν, ὅτι Ἄστοποι γ'
 ἐστέ, ὃ Σώκρατες τε καὶ Πρωταγόρα. σὺ μὲν λέγων, ὅτι
 οὐ διδακτὸν ἐστὶν ἀρετῇ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν, νῦν σεαυτῶ
 B τὰναντία σπεύδεις, ἐπιχειρῶν ἀποδείξει, ὡς πάντα χρή-
 ματα ἐστὶν ἐπιστήμη, καὶ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ σωφροσύνη
 καὶ ἡ ἀνδρεία, ὃ τρόπον μάλιστα ἂν διδακτὸν φανείη ἢ
 ἀρετῇ. εἰ μὲν γὰρ ἄλλο τι ἦν ἢ ἐπιστήμη ἢ ἀρετῇ, ὡσ-
 περ Πρωταγόρας ἐπεχείρει λέγειν, σαφῶς οὐκ ἂν ἦν
 διδακτὸν· νῦν δὲ εἰ φανήσεται ἐπιστήμη ὅλον, ὡς σὺ
 σπεύδεις, ὃ Σώκρατες, θαυμάσιον ἐστὶ μὴ διδακτὸν ὄν.
 Πρωταγόρας δ' αὖ διδακτὸν τότε ὑποθέμενος, νῦν τοῦ-
 C ναντίον ἔοικε σπεύδοντι, ὀλίγον πάντα μᾶλλον φανῆναι
 αὐτὸ ἢ ἐπιστήμην· καὶ οὕτως ἂν ἥμιστα εἶη διδακτὸν.

Cap. XL. P. 361. ὅτι οὐ διδακτὸν ἐστὶν ἀρετῇ] Sic Bodl. Vind. Vat. C. r. pro vulg. ἐστὶν ἢ ἀρετῇ. v. ad p. 320 B, ubi ante ἀρετῇ de genere virtutis dictum saepenmero articulum omittit docuimus.

ἐν τοῖς ἔμπροσθεν] Bekker e Par. C dedit ἐν τ. ἔμπροσθε. Hanc formam ante consonam praebent libri meliores de Leg. p. 925 A, sed iidem v addunt aliis locis, ut ibid. p. 920 D. v. Lobeck. ad Phrynich p. 284.

B. εἰ φανήσεται ἐπιστήμη ὅλον] Pro vulg. ὄν codd. omnes cum ed. Bas. 2. ὄλον. v. Menon. p. 81 D, ubi ὄλον eodem modo dicitur.

C. ἢ ἐπιστήμην] Vett. editt. ἢ ἐπιστήμη.

ἐστίν. Symp. p. 211 C: καὶ γνῶ
 αὐτὸ τελευτῶν ὃ ἐστὶ καλόν h. e.
 atque ad extremum cognoscat
 ipsam pulchritudinis ἰδέαν.

P. 361. μακρὸν λόγον —
 ἀπετείναμεν] V. p. 335 C.
 p. 336 C.

ἐν τοῖς ἔμπροσθεν] V.
 p. 320 B.

νῦν σεαυτῶ τὰναντία
 σπεύδεις] Criton. p. 45 C:
 καὶ τοιαῦτα σπεύδεις περὶ σεαν-
 τὸν γενέσθαι, ἅπερ ἂν καὶ οἱ
 ἐχθροὶ σου σπεύσαιέν τε καὶ
 ἔπευσαν. Gorg. p. 455 C: καὶ
 τὸ ὄν σπεύδειν. Stallb.

B. ὡς πάντα χρήματα —]

omnes res s. omnia esse scien-
 tiam, et iustitiam et temperan-
 tiam et fortitudinem. χρήματα,
 ut saepe, ad orationem amplifi-
 candam adiectum. v. ad p. 312 C.
 θαυμάσιον ἐστὶ μὴ δ.
 ὄν] Sophocl. Oed. R. 289: πάλα
 δὲ μὴ παρὸν θαυμάζεται.

νῦν τὸναντίον ἔοικε
 σπεύδοντι] nunc contra-
 rium videtur contendere.
 De Republ. III. p. 414 C: ὡς ἔοι-
 νας, ἔφη, ὄντοῦντι λέγειν. Phae-
 don. p. 87 E: ἔοικεν ἀπομένω.
 Apol. Soer. p. 27 A: ἔοικε γὰρ
 ὡσπερ αἰνιγμα ἔντυθεντι. Me-
 non. p. 80 D: νῦν μέντοι ὁμοίος

ἐγὼ οὖν, ὃ Πρωταγόρα, πάντα ταῦτα καθορῶν ἄνω κάτω
 ταραττόμενα δεινῶς, πᾶσαν προθυμίαν ἔχω καταφανῆ
 αὐτὰ γενέσθαι, καὶ βουλοίμην ἂν ταῦτα διεξεληθόντας
 ἡμᾶς ἐξελεθεῖν καὶ ἐπὶ τὴν ἀρετὴν ὃ τι ἔστι, καὶ πάλιν
 ἐπισκέψασθαι περὶ αὐτοῦ, εἴτε διδακτὸν εἴτε μὴ διδακτὸν,
 μὴ πολλάκις ἡμᾶς ὃ Ἐπιμηθεὺς ἐκεῖνος καὶ ἐν τῇ σκέψει D
 σφήλη ἐξαπατήσας, ὡσπερ καὶ ἐν τῇ διανομῇ ἡμέλησεν
 ἡμῶν, ὡς φῆς σὺ. ἤρσεεν οὖν μοι καὶ ἐν τῷ μύθῳ ὃ
 Προμηθεὺς μᾶλλον τοῦ Ἐπιμηθέως· ὃ χρώμενος ἐγὼ καὶ
 προμηθεύμενος ὑπὲρ τοῦ βίου τοῦ ἑμαντοῦ παντός, πάντα
 ταῦτα πραγματεύομαι, καὶ εἰ σὺ ἐθέλοις, ὅπερ καὶ κατ'
 ἀρχὰς ἔλεγον, μετὰ σοῦ ἂν ἥδιστα ταῦτα συνδιασκοποιήν.
 Καὶ ὃ Πρωταγόρας, Ἐγὼ μὲν, ἔφη, ὃ Σώκρατες, ἐπαίνῳ
 σου τὴν προθυμίαν καὶ τὴν διεξοδὸν τῶν λόγων. καὶ E
 γὰρ οὔτε τάλλα οἶμαι κακὸς εἶναι ἄνθρωπος, φθονερός τε
 ἥμιστ' ἀνθρώπων· ἐπεὶ καὶ περὶ σοῦ πρὸς πολλοὺς δὴ
 εἶρηκα, ὅτι ὦν ἐντυγχάνω πολὺ μάλιστα ἄραμαι σέ, τῶν
 μὲν τηλικούτων καὶ πάνυ· καὶ λέγω γε, ὅτι οὐκ ἂν θαυ-

ἐξελεθεῖν καὶ ἐπὶ τὴν ἀρετὴν] Vat. καὶ omittit. Et abiecit
 illud Bekkerus probante Astio. Sed Socrates, praeterquam quod illa,
 de quibus erat disputatum, vult dilucidius explicari, etiam vim et
 naturam virtutis in illustriore luce ponendam arbitratur.

D. συνδιασκοποιήν] Vat. r. Venet. Ξ et Vindob. διασκο-
 ποιήν.

E. ἥμιστ' ἀνθρώπων] Sic codd. plerique omnes; vett. editt.
 ἥμιστ' ἂν ἀνθρώπων.

τῶν μὲν τηλικούτων] μὲν habent Bodl. Vat. Vind. Venet. ΞΣ.

εἰ οὐκ εἰδότε. Stallb. Conf. Krüg.
 Gr. 56. 4, 9.

C. μὴ πολλάκις ἡμᾶς ὃ
 Ἐπιμ.] ne forte Epimetheus
 ille etc. De Republ. IV. p. 424 C:
 μὴ πολλάκις τὸν ποιητὴν τις
 οἶηται λέγειν. Ibid. IX. p. 584 B:
 ἴνα μὴ πολλάκις οἰηθῆς. Crit.
 p. 113 A: μὴ πολλάκις ἀνούον-
 τες — θαυμάσητε. Stallb.

D. ὡσπερ καὶ ἐν τῇ δια-
 νομῇ] Respicitur ad p. 321 C. D.
 Partic. καί, ut solet, in compa-
 ratione repetita est, v. Phaedon.
 p. 76 E: ὡσπερ καὶ ταῦτα ἐστίν,
 οὕτως καὶ τὴν ἡμετέραν ψυχὴν
 εἶναι. Plura dedit Stallbaum.
 ad Gorg. p. 457 E.

D. ὃ χρώμενος ἐγὼ καὶ
 προμ.] illumque amplectens

ego et toti vitae meae pro-
 spiciens, haec omnia ago.

ὅπερ καὶ κατ' ἀρχὰς ἔλε-
 γον] P. 348 C. D.

E. πρὸς πολλοὺς δὴ εἶ-
 ρηκα] nam etiam de te mul-
 tis iam professus sum. Phaed.
 p. 68 A: πολλοὶ δὴ εὐόντες ἠθέ-
 λησαν εἰς ἄδον ἐλθεῖν. Ibid.
 p. 108 D: πολλὰ δὴ ἀκήνοα.
 Xenoph. Cyrop. IV, 2, 25: ὃ
 πολλοῖς δὴ συμβεβηκός. — τῶν
 μὲν τηλικούτων καὶ πάνυ.
 Socratem adhuc iuvenem in hoc
 libro loquentem induci apparet
 ex p. 314 B, ubi ipse ad Hippo-
 cratem: ταῦτα οὖν σκοπώμεθα
 καὶ μετὰ τῶν πρεσβυτέρων ἡμῶν
 ἡμεῖς γὰρ ἔτι νέοι. Stallb.

μάξιμι, εἰ τῶν ἐλλογιμῶν γένοιτο ἀνδρῶν ἐπὶ σοφία.
καὶ περὶ τούτων δὲ εἰσαυθις, ὅταν βούλη, διέξιμεν· νῦν
362 δ' ὦρα ἤδη καὶ ἐπ' ἄλλο τι τρέπεσθαι. Ἄλλ', ἦν δ' ἐγώ,
οὕτω χρὴ ποιεῖν, εἰ σοὶ δοκεῖ. καὶ γὰρ ἐμοὶ οἵπερ ἔφην
ιέναι πάσαι ὦρα, ἀλλὰ Καλλιὰ τῶ καλῶ χαριζόμενος
παρέμεινα.

Ταῦτ' εἰπόντες καὶ ἀκούσαντες ἀπήμην.

Coisl. Vat. r. Paris. B. E. Ambr. Angel. et reposuit Bekker pro vulg.
τῶν μὴν τηλ.

νῦν δ' ὦρα ἤδη] ἤδη, quod plurimi libri omittunt, servant
Bodl. Vat. Venet. Ξ. Coisl.

εἰ τῶν ἐλλογιμῶν γένοιτο] P. 115 A. Phileb. p. 62 E. v. Krü-
ger Gr. 50. 6, 4.
P. 362. οἵπερ ἔφην] Respi-
citur ad verba p. 335 C: νῦν δὲ
— ἐλθεῖν γὰρ ποί με δεῖ — εἰμι.
De τῶ καλῶ, quod est Atticae ur-
banitatis blandimentum, v. Stall-
baum. ad Hipp. mai. p. 231 A.
ἀπήμην] Hippocrates quum
neque Socratem prosequatur ne-
que ad Protagoram se applica-
verit, ex hoc colloquio omne
doctrinae studium ut molestius
missum videtur fecisse, cf. prae-
fat. p. 6 et Stud. philol. p. 838.

νῦν δ' ὦρα — τρέπεσθαι] His comparari possunt ea quae
de Isocrate auguratur Socrates
Phaedr. p. 279 A: οὐδὲν ἄν γέ-
νοιτο θαναμαστόν, προϊούσης τῆς
ἡλικίας εἰ περὶ αὐτοὺς τε τοὺς
λόγους, οἷς νῦν ἐπιχειρεῖ, πλέον
ἢ παίδων διενέγχοι τῶν πόποτε
ἀφαιμένων λόγων κτέ.

νῦν δ' ὦρα — τρέπεσθαι] Theaet. p. 145 B:
ὦρα τοίνυν — σοὶ μὲν ἐπιδεικνύ-
ναι, ἐμοὶ δὲ σκοπεῖσθαι. Phaed.

P. 52 lin. 13 in not. critic. post ἦν addendum est τὸ μειράκιον.

INDEX GRAECUS.

A.

Ἀγάλματα θεῶν Prot. p. 322 A.
ἀγαματοποιός P. 311 C.
ἄγαμαι P. 335 D.
ἀγαπᾶν contentum esse Gorg.
p. 483 C.
ἀγενής et ἀγεννήs P. 319 D.
ἀγροεῖν ἀλλήλων G. 517 C.
ἀγοραῖος illiberalis P. 347 C.
ἀγοραῖς πληθούσης G. 469 D. P.
309 A.
ἀγροικότερον in formulis quibusdam
frequentatum G. 462 E.
ἄγων et ἀγαγῶν confus. G. 461 C.
ἄγων λόγων P. 335 A.
ἀγωνιστῶν P. 333 E.
ἀδαμάντινοι λόγοι G. 519 A.
ἀδικεῖν pro ἡδικημέναι G. 486 A.
P. 310 D.
ἀδύνατον ὅστε P. 338 C.
ἀδύνατός τι P. 335 C.
ἀεὶ καὶ νῦν, nunc ut semper G.
523 A. — ἀεὶ τοί G. 499 B.
ἀειδές, τό, oppos. τῶ ὄρατῶ G.
493 B.
ἀθροοὶ πολλοί G. 490 B.
αἰ μὲν — εἶναι δέ G. 450 C.
αἰδῶς καὶ νέμεσις vel δίκη P. 322 C.
αἰρεῖσθαι, praeferre G. 456 C.
αἰρεῖσθαι μάλλον G. 469 C.
αἰρεσις ambigue dicitur G. 513 A.
αἰτίαν ἔχειν bono sensu G. 503 C.
αἰτιάσθαι τινα αἰτίον εἶναι G.
518 B.
ἀκέφαλος μῦθος G. 505 D.
ἀκκίξεσθαι G. 497 A.
ἀκουε δὴ formula G. 523 A.
ἀκούειν pro ἀκησθέναι G. 503 C.
— obedire G. 488 B.
Ἀνούμενος et Ἀνουμένός P. 315 C.
ἀκρατία et ἀκρασία G. 525 A.
ἀκροᾶσθαι τινας, obedire alicui
G. 488 B.

ἀλλά saepius repetitum P. 346 D. —
post formulas iurandi G. 481 C.
ἀλλά — γε post εἰ μὴ positum G.
470 D.
ἀλλ' ἄρα — μή, P. 312 A.
ἀλλ' ἢ et ἀλλ' ἢ G. 447 A.
ἀλλὰ μὲν δὴ G. 466 B. 471 A.
ἀλλ' ὄραs; P. 336 B.
ἀλλ' οὐ pro καὶ οὐ G. 494 B. 337
B. coll. P. 341 D.
ἀλλ' οὐ γὰρ P. 336 A.
ἀλλ' οὐν γε P. 327 C. G. 470 D.
ἀλλ' οὕτοι — γε G. 450 E.
ἀλλόκοτος P. 346 A.
ἄλλος, praeterea G. 473 C. 480 D.
ἄλόγιστος καὶ ἀνευδρος G. 522 E.
ἄλογως ambigue dictum G. 501 A.
ἄμα participio praemissum G. 520 C.
ἄμα μὲν — ἄμα δέ G. 452 D.
ἀμεινον καὶ κάλλιον P. 360 A.
ἀμόθεν ποθέν G. 490 D.
ἀμπόχειν c. dativ. P. 320 E.
ἀμύητοι dicuntur intemperantes G.
493 A. B.
ἀμφιεννύναι c. dat. P. 320 E. —
de soleis inducendis non dicitur P.
321 B.
ἀμφισβητεῖν, dubitantem con-
tendere G. 452 C.
ἀμφοτέρω absolute dictum G. 524 B.
ἄν ad ἐβούλετο et ἡθέλον additum
G. 516. C. — in oratione obliqua,
quae ὀποθετικῶς intelligi non pot-
est, omittitur G. 461 A. — e su-
perioribus repetendum P. 356 D. —
in sententia hypothetica, quae per
imperfectum expressa est, omittitur
G. 514 D. — participio additum
G. 521 C. — post ὅτι c. optativo
positum G. 482 D. — post ἕως
non repetendum praecedente ἄν c.
indicativo G. 506 B. — post rela-
tiva c. coniunctivo iuncta om. P.
345 D. — post relativa cum opta-

tivo iuncta etiam in oratione obliqua illatum G. 480 C. — repetitum in οὐτ' ἄν — οὐτ' ἄν G. 475 E. ἄν in ἀρ' mutatum P. 319 B. — ἄν οὐν et οὐν ἄν G. 475 D. ἀναβολαὶ βραχέαι sunt τριβωνες P. 342 B. ἀναγκάζειν, argumentis cogere G. 472 B. ἀναγκαιὸς ἔστιν οὗτος τοῦτο ποιεῖν pro ἀναγκαιὸν ἔστι τοῦτον κ. τ. λ. G. 448 D. ἀνάγκη ταῦτα G. 475 B. 499 A. ἀναγράφειν τινὰ εὐεργέτην G. 506 B. ἀναίδην et ἀνέδην G. 494 E. P. 342 C. ἀνακηρύττειν τινὰ εὐεργέτην G. 506 C. ἀναλαμβάνειν τὸν λόγον G. 506 C. ἀναλογίζεσθαι P. 332 D. ἀνάξια nomen substantivum P. 356 A. ἀνάξιόν τινος, pretio alteri cedens P. 355 D. ἀναπαύεσθαι P. 310 C. ἀναπειδέσθαι καὶ μεταπίπτειν ἄνω καὶ κάτω G. 493 A. ἀναρροστεῖν G. 482 B. ἀναρροσθῆναι παραδειγμα G. 525 C. ἀνατιθέσθαι ἀπαρχὴν σοφίας P. 343 B. ἀνατίθεσθαι, sententiam suam retractare G. 461 D. — de donariis P. 343 B. ἀνδρεία, non ἀνδρεία vehementia P. 310 D. — a θάρσος differt P. 351 B. ἀνήνυτον κακόν G. 507 D. ἀνήρ pro τις G. 484 A. — ubi ponatur sine articulo G. 521 E. P. 309 A. ἀνδρωπος per contemptum additum G. 518 B. — articulo carere potest P. 355 A. — ἀνδρωποι ubi subiectum est generalius G. 514 E. ἀνόητοι, intemperantes G. 493 A. ἀνομολογούμενος G. 495 A. ἀντενπλάσχειν non dicitur G. 520 E. ἀντενποιεῖν et ἀντ' εὐ ποιεῖν G. 520 E. ἀντί post comparativum ponitur G. 475 D. — ἀντί τινος εἶναι G. 526 A. ἀντιλαμβάνεσθαι, reprehendere G. 505 E. ἀντιπαρακαλεῖν G. 526 E. ἀντίστροφον G. 464 B. ἄνω καὶ κάτω μεταλαμβάνειν P. 356 D. — μεταβάλλεσθαι G. 481 D.

ἀνωφελής, noxius P. 334 A. ἄξιόν ἔστι, iustum est P. 355 D. ἀπαγορεύειν seq. μή P. 334 C. ἀπάλαμνος P. 346 C. ἀπαλλάγηθι εἰπών G. 491 B. ἀπαλλαττεσθαι ἐκ διδασκάλων P. 326 C. ἄπας in formula τὴν ἐναντίαν ἄπασαν ὁδὸν ἐρχεσθαι P. 317 B. ἀπατῶν ὡς, fraudulenter persuadere P. 323 A. ἄπειρος dictum ambigue G. 501 A. ἄπλοῦν τι ἐρωτᾶν G. 503 A. ἀπό in form. ἔοικεν ἀπὸ τούτων G. 477 D. ἀποβαίνει τινί τι P. 318 A. ἀποδεικνύειν τινὰ ποιούντ' αὐτὰ G. 516 A. — sine ὄν G. 466 E. ἀποδέχεσθαι τινος λέγοντος P. 324 C. ἀποδέδωκε corruptum ex ἀπέδωκε P. 320 A. 328 B. ἀποδιδράσκειν P. 310 C. ἀποθέσθαι τι εἰσαυθίς G. 449 B. ἀποκαλεῖν cum ignominiae significatione ponitur G. 512 C. ἀποκέρριμαι passive dictum G. 463 C. ἀποκηρύττειν γῆν P. 338 A. ἀπολαμβάνεσθαι ἐν κακῷ G. 522 A. ἀποπληροῦν τι ἐν ψυχῇ P. 329 C. ἀπορεῖν c. acc. G. 524 A. ἀποσεῖεσθαι de equis G. 484 A. ἀποτελεῖν sine casu obiecti positum G. 458 B. P. 329 A. — μακρόν λόγον, συχρόν G. 465 E. λόγον et simil. P. 335 C. 361 A. ἀποφαινέσθαι τὴν ἑαυτοῦ γνώμην G. 466 E. P. 336 D. ἄρα postpositum G. 519 B. P. 355 B. — in interrogatione aliunde suspensa P. 319 B. ἀρ' οὐν tum in aiente tum in negante interrogatione positum G. 450 C. ἀρετῆ sine articulo ponitur P. 320 B. 324 A. C. al. ἀριθμητικὴ et λογιστικὴ quid differant G. 451 B. sqq. ἄρρησθαι μισθόν P. 349 A. ἄρτι — τούτου πρόσθεν G. 467 B. ἀρτοκόπος et ἀρτοποιός conf. G. 518 B. ἀρχή τινος, imperium in aliquem P. 354 B. ἀρχὴν et τὴν ἀρχὴν G. 468 C. ἀσπεπτος ἔχειν τινός G. 501 C. ἀτεχνῶς i. q. ἀπλῶς G. 491 A. — cum ἀτέχνως conf. G. 501 A. ἀτιμία triplex G. 508 C.

ἄτιμοι, οἱ, dicuntur esse τοῦ ἐθέλοντος G. 508 C. ἀυθίς ἀπὸ P. 355 B. ἀυθίς τινὰ ἐλλόγιμον P. 327 C. ἀυτὸ δηλοῖ, non ἀυτὰ δηλοῖ P. 329 B. coll. 324 A. ἀυτὰ ταῦτα i. q. δι' ἀυτὰ ταῦτα P. 310 E. ἀυτίνα, exempli gratia G. 472 C. P. 359 E. — ἀυτίνα μάλα P. 318 B. ἀυτίνα i. q. σμικρόν ὑστερον G. 472 C. ἀυτὸ et ἀυτὸ τοῦτο de eo, quod maxime respicitur G. 482 D. 509 E. ἀυτὸ per redundantiam additum G. 482 D. ἀυτὸ μόνον et ἀυτὸ τοῦτο μόνον G. 500 B. ἀυτόθεν, ex ipsa re G. 470 E. ἀυτός ad subiectum indefinitum refertur, quod in infinitivo praecedenti latet G. 469 C. 520 E. — ἀυτός, dominus G. 511 D. P. 314 D. — solus P. 320 D. al. — ἀυτός et ἐκείνος ad idem subiectum relatum P. 310 D. — post subiectum illatum G. 482 D. — post relativa interpositum P. 325 A. ἀυτός ἐφ' ἑαυτοῦ P. 326 D. ἀφανίζεω, ex hominum conspectu tollere G. 471 B. ἀφρονεῖν νέμεσθαι P. 320 A. ἀφρόνεια oppon. φρόνησιν P. 327 B. ἀφρόνως ἔχειν τοῦ κηθεσθαι G. 494 C. ἀφριέναι intransitive dictum P. 336 A. ἀχθεσθαι c. accus. iunctum et ὑπέροτινος G. 457 D. — ἀχθεσθήσομαι forma male ab Atticis damnata G. 506 B. cfr. de Rep. X. 603 E.

B.

βάθρα, subsella scholiastica P. 325 E. 315 C. βαλάντιον et βαλλάντιον et βαλαντιοῖμοι G. 508 E. βάρανθρον G. 516 E. βεβαιουῖσθαι τι παρά τινος G. 489 A. βελτίονα et βελτίον P. 338 C. βελτίον ἐκ βελτιόνων et sim. G. 512 D. βιάζεσθαι τι P. 337 C. βίος, res ad vitam sustentandam necessariae G. 486 C. βίος ἀνατετραμμένος G. 481 C. βλάνα et βλάνα G. 488 A. βοήθεια ἑαυτῷ G. 522 D.

PLAT. PROT.

βούλεσθαι et δοκεῖν distinguuntur a Platone G. 466 D. βουλευέσθαι ὀρθῶς, sibi consilere G. 513 B. βούλημα et βούλημα G. 481 E. βούλησις, ἢ, τοῦ ἄσματος, carminis consilium P. 344 A. βραβευτής τῶν λόγων P. 338 B.

Γ.

γάρ, nämlich P. 328 B. 349 D. 351 C. — ad sententiam ex orationis serie eruendam refertur G. 493 E. γέ in ironia G. 470 B. γελοῖός τις εἰμι τοῦτο ποιῶν P. 340 E. γενναίως, confidenter, fortiter G. 492 D. γίνεσθαι de tempore dictum P. 320 A. — c. adverbio iunctum P. 325 B. — γενέσθαι cum εἶναι commutatum P. 340 B. γνήσιον τι ἀπεργάζεσθαι G. 513 B. γνώθι σαυτόν septem sapientibus tribuitur P. 343 B. γοῦν ex γ' ἄν corruptum P. 327 C. γραμμαί, lineae P. 326 D. γράμματα, formulae G. 484 A. γράμματα μανθάνειν P. 325 E. γραμματεῖον et γραμματίον conf. P. 326 D. γυμνάσιον G. 493 E.

Δ.

δαί et δέ permut. G. 447 B. δέ non praecedente μέν P. 310 A. — efficaciae causa apodosi additum P. 313 A. 325 C. 353 D. — duplex G. 512 A. — δέ et δῆ post οὔτω et τοῦτο illatum P. 313 E. — post ἔτι μέν P. 310 C. — δέ post οὔτω et ὡσαύτως P. 326 D. 328 A. — δέ, quum tamen G. 471 D. — δέ ubi γάρ exspectes G. 461 D. — annectit sententiam, quam Latine et Germanice per parenthesis exprimas G. 471 D. — δέ ἄρα P. 325 C. — δέ οὐν G. 513 D. P. 315 E. δεῖ πολλοῦ μή seq. coniunct. G. 517 A. δεῖ τοῦτο οὐδέν G. 491 D. δεῖδω περὶ τινος et περὶ τινι P. 322 B. δεῖν addito nominativo c. infinitivo P. 316 C. — post ἠγεῖσθαι omititur P. 346 B.

δεινοὶ καὶ σοφοὶ dicuntur sophistae P. 341 A.
 δεινὸν οὐδὲν μὴ G. 520 D.
 δέος et φόβος distinguuntur P. 358 D.
 δέχεσθαι μᾶλλον ἀντὶ τινος abundanter dictum G. 475 D.
 δῆ ironice positum G. 499 B. 500 C. P. 320 A. 342 B. — post πολλοὶ et πολλῶν P. 361 E.
 δηλοῦν, manifestum est G. 483 D.
 δηλονότι reliquae orationi παρενθέτως interiectum G. 487 D.
 δημογορεῖν G. 482 C. P. 336 B.
 δημογορία ars poetica vocatur G. 502 D.
 δημογορικά G. 482 E.
 δημοσιεύειν de medicis publicis G. 514 D.
 διὰ δικαιοσύνης λέγειν P. 323 A.
 διὰ ἑαυτῶν συνεῖναι et sim. P. 347 C.
 διαθεῖν, cursu contendere P. 335 D.
 διαρρῆσθαι, disceptare P. 314 B. — explicare G. 495 C coll. P. 339 A.
 διατριβαὶ P. 337 E.
 διαλύειν τὸν λόγον G. 458 B.
 διαρρῆσθαι ὡς τινος νομίζοντος G. 472 D.
 διαπρέπω verbum probum G. 485 C.
 διατελεῖ pro διατελεῖ ὡν dictum P. 345 C.
 διατριβαὶ καὶ λόγοι G. 484 E.
 διατριβεῖν σμίχῃ ἅπαντα P. 316 A.
 διαφέρειν c. infinitivo G. 517 B. P. 328 B.
 διαφερόντως τῶν ἄλλων G. 479 D. E. P. 328 B.
 διαφθερίζειν τοὺς λόγους G. 495 B.
 διδασκαλία χορῶν G. 501 E.
 διδάσκειν et διδάσκεισθαι, instituendum curare P. 324 D. — de leniore reprehensione P. 323 D.
 διδόναι ἔλεγγον, refutandi potestatem dare G. 474 B.
 διεξοδοὶ λόγων et διεξελεῖν τῶν λόγων P. 326 A.
 διεῖναι τῶν λόγων G. 505 E.
 δικαιοσύνη pro δικαστικῇ G. 464 B. P. 323 B.
 δικαιοσύνη G. 507 E. P. 331 B.
 δίκη καὶ αἰδώς P. 322 C.
 Διονύσιον, τὸ, templum Bacchi G. 472 A.
 Διὸς φυλακαὶ P. 321 D.
 διανάθω G. 483 A.
 δοκεῖ μοι, rectae orationi praemissum G. 460 A. P. 314 C.

δοκεῖ μοι τοῦτο, placet mihi, probatur mihi P. 333 C. 352 B.
 δοκεῖν et βούλεσθαι distinguuntur G. 466 D.
 δολιχοδρόμοι P. 335 D.
 δόλιχος P. 335 E. — δόλιχον τοῦ λόγον κατατείνειν P. 329 A.
 δόξαν ταῦτα P. 314 C.
 δύναμις, vis et natura G. 447 C. P. 356 D.
 δύνασθαι τι P. 324 A. 335 C.
 δυνατός τι P. 324 A.
 δυοῖν et δυεῖν passim confus. G. 481 D.
 δυσχεραίνειν ἐν τοῖς λόγοις G. 450 E.
 δυσχερῆς λόγος P. 333 D.

E.

εἶα est mirantis et indignantis P. 314 D.
 εἶαν i. q. χαίρειν εἶαν G. 512 D.
 εἶαν δὲ βούλη P. 348 A.
 εἶαν περὶ τινος omissio λέγειν P. 347 C. Alcib. I. 113 D.
 ἐγγίγνεται μοι χρόνος P. 339 E.
 ἐγγυᾶσθαι τινα P. 336 D.
 ἐγγυᾶσθαι τι, ita declarare, ut prope ad rem accedat G. 453 A. — ἐγγυᾶσθαι τι G. 520 A.
 ἐγὼ repetitum P. 317 D.
 ἐγὼ σοὶ ἐρωῶ post interrog. positum G. 487 B.
 εἶδοχα ἀκούσαι, mihi visus sum audire P. 315 E.
 εἰ c. indicat. post optativ. et ἄν illatum P. 336 C. — duplex G. 463 C. — repetitum P. 325 A. — cum particip. iunctum P. 345 E. — post εἰαν illatum G. 470 A. — num apud solutae orationis scriptores sit utinam G. 456 A. — εἰ ἐθέλεις sequente futuro P. 324 A. — seq. optativo P. 342 D.
 εἰ γὰρ .. εἴη utinam sit P. 310 D.
 εἰ καὶ et καὶ εἰ differunt G. 509 A.
 εἰ μὴ — ἀλλά — γε G. 470 D. P. 353 A.
 εἰ μὴ διὰ τινα elliptice dictum G. 516 E.
 εἰ μὴ εἰ G. 480 B.
 εἰ μὴ, nisi forte P. 349 E. G. 513 C.
 εἰ τι καὶ ἀγροικότερον G. 486 A.
 εἰδέναι περὶ τινος, alicuius rei peritum esse G. 464 D.
 εἶεν concedendi et transeundi formula usitatissima P. 311 D. G.

472 D. — non subiuncta transeundi particula G. 466 C.
 εἶναι post verba nominandi illatum P. 311 E. 325 A. — post κατὰ τοῦτο additum P. 317 A. — εἶναι praegnanti sensu dicitur πόλις P. 324 E. 326 E. — ἐπὶ τινι G. 508 C. — ἐν τῇ τέχνῃ P. 317 C. — εἶναι γεγονότα G. 525 D.
 εἶπερ siquidem P. 341 E. — εἶπερ ἄλλος τις et εἶπερ τις καὶ ἄλλος elliptice dictum P. 329 B.
 εἶργειν et εἶργειν G. 505 B.
 εἰρηκέναι ἀμφὶ τι G. 490 C.
 εἰς ἢ μηδεὶς, prope nullus G. 471 E.
 εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐλλόγιμον γενέσθαι et sim. P. 312 A.
 εἰσαγγέλλειν, anmelden, de ianitore dictum G. 526 B. P. 314 E.
 εἰσαῦθις, alias, posthac P. 357 B.
 εἶτα admirationi exprimentae inservit P. 309 B. — participio praemissum P. 345 C.
 ἐν τοῦ ἐπὶ θάτερα P. 314 E.
 ἐν τρίτων G. 500 A.
 ἐκαστοτε quotiescunque ita fert occasio P. 341 B.
 ἐκβάλλειν ἐξ οὐσίας ambigue dictum G. 472 B.
 ἐκεῖ et ἐκεῖσε de altera vita G. 527 B. — in superiore disputatione P. 350 C. E.
 ἐκεῖνος et αὐτός ad unum idemque nomen refertur P. 310 D.
 ἐκκᾶσθαι τοὺς ὀφθαλμούς G. 473 B.
 ἐκκορῶναι τοὺς λόγους P. 336 C.
 ἐκπέρθειν etiam de hominibus, qui pessumdantur P. 340 A.
 ἐκπίπτειν, gratia populi excidere G. 517 A.
 ἐκπορίζεσθαι ταῖς ἡδοναῖς ἐκπλήρωσιν G. 492 A.
 ἐκτέμνεσθαι, mutilari G. 473 C.
 ἐκτός βαλίνειν τινός, migrare a lqd. P. 326 D.
 ἐλέγγειν, coarguendo docere G. 467 A. 482 A.
 ἐμβάλλειν ἀνοητα εἰς τέχνας P. 318 E.
 ἐμβραχῆ G. 457 A.
 ἐμὲ αὐτόν G. 472 B.
 ἐμμελῶς ἔχειν τινός P. 321 C.
 ἐμμενεῖν τοῖς ὁμολογουμένοις P. 353 B.
 ἐμὸν, τὸ, οὐδὲν κολύει G. 458 D.
 ἐμπειρία καὶ τριβὴ G. 463 B.

ἐμπληκτος de homine levi et inconstanti G. 482 A.
 ἐμπορος et κάπηλος P. 313 C.
 ἐμπροσθε et ἐμπροσθεν G. 504 B. P. 361 A.
 ἐν Μαραθῶνι et sim. G. 516 D.
 ἐν μέρει, alternis, vicissim G. 474 B. 496 B.
 ἐν νόμοις καὶ ἀνθρώποις τεθραμμένος P. 327 C.
 ἐν πλήθει, coram populo G. 456 C. 457 D.
 ἐν ταύτῃ δυνάμει, beim Besitz dieser Fertigkeit G. 452 D.
 ἐν τέχνῃ εἶναι, in arte versari P. 319 C.
 ἐν τούτῳ ἔστιν, in hoc positum est P. 310 D. 313 A. 354 E. 356 D.
 ἐν τῷ ἐμπροσθεν χρόνῳ, in superiore disputatione, antea G. 475 D.
 ἐν ὑμῖν, vestro iudicio P. 355 D.
 ἐν φύσει ἀνθρώπου ἔστιν P. 358 C.
 ἐναντίον c. gen. et dativo P. 317 B. — ἐναντίον ἢ G. 481 C.
 ἐνδεής εἰμι seq. infinitivo P. 329 B.
 ἐνδείξασθαι i. q. ἐνδείξειν ποιέσθαι P. 317 C. — quomodo ab ἐπιδείξασθαι differat, ibid.
 ἐνεκα quantum attinet G. 493 E. — cum ἐνεκεν conf. G. 499 E.
 ἐνὶ λόγῳ G. 524 D.
 ἐνταῦθα ἄγω et similia G. 495 A.
 ἐνταυθί, non ἐνταυθί P. 310 A.
 ἐντείνειν εἰς κηδαιόματα P. 326 A.
 ἐντεχνος σοφία P. 321 D.
 ἐντυγχάνειν τινί et ἐντευξίς P. 309 D.
 ἐξ ἴσου τινί εἶναι G. 517 A.
 ἐξαιρεσθαι, summovere ex populi turba P. 319 C.
 ἐξαιρήνης participio additum G. 523 E.
 ἐξανίστασθαι εἰς τινα τόπον P. 311 A. — ἐξαναστήσαι τινα P. 310 A.
 ἐξ απατῶν ὡς P. 323 A.
 ἐξελέγγειν, refellere ac docere G. 467 A. 482 A. 508 A.
 ἐξελήγμαι G. 471 D.
 ἔξεστι seq. accus. particip. G. 486 C.
 ἐξῆς τινι, iuxta aliquem P. 314 E.
 ἐξόν om. infinitivo P. 358 B.
 ἔοικεν pro ἔοικεν οὕτως ἔχειν P. 312 A. 313 C. — i. q. ὁμοιωται G. 475 E. P. 330 B.
 ἔοικεν ἀπὸ τούτων G. 477 D.
 ἔοικε σπεύδοντι et sim. P. 361 A.
 ἐπατεῖν περὶ τινος G. 464 D.

ἐπαινέτης P. 309 A.
 ἐπανορθοῦν, ἐπανορθοῦσθαι et ἐπανορθώματα P. 340 D. et G. 461 C.
 ἐπαχθές, τό P. 316 D.
 ἐπεί c. infinit. constr. P. 353 A.
 ἐπειγόμενος, festinanter P. 310 C.
 ἐπειδὴν θάπτον pro ἐπειδὴν τάχιστα P. 325 C.
 ἐπειτα in interrogat. G. 466 D. — sine δέ post ἐτι μὲν illatum P. 310 C. — non praecedente πρώτον μὲν positum P. 350 D.
 ἐπεκιδιάσκειν P. 328 E.
 ἐπέρχεσθαι de malis subito irrumperibus P. 344 D. — ἐπέρχεσθαι ὄψματι P. 345 D. — ἐπέρχεται μοι G. 485 E.
 ἐπί c. dativ. et accus. iunctum finem et consilium significat G. 456 E. — ἐπί τούτου, item eo consilio P. 358 B. — ἐπί τὸ βέλτιον et sim. G. 513 B. — ἐπί πλέον, plus G. 453 A. — diu P. 345 C. — ἐπί πλείστον, diutissime P. 345 C. — ἐπί τινι εἶναι, esse in aliquius potestate G. 508 C. — ἐπί τινι νόμου τιθεσθαι G. 488 D. P. 325 B. — ἐπί τινος ibid. — ἐπί τινα ἔρχεσθαι, aggredi aliquem G. 488 C. — ἐπί παιδεία μανθάνειν P. 312 B. — ἐπ' αὐτὸ τοῦτο πάρεσμεν G. 447 B.
 ἐπιβουλεύειν c. infinitivo iunctum, insidiose studere G. 473 C. P. 343 C.
 ἐπιδεικνύσθαι i. q. ἐπίδειξιν ποιέσθαι G. 447 B.
 ἐπιδεῖν de malis et calamitatibus, quas videmus G. 473 C.
 ἐπιεικῶς G. 449 C. — utique, freilich G. 493 C.
 ἐπιθεῖναι κεφαλὴν τῷ λόγῳ G. 505 D.
 ἐπιθυμητικόν, τό, cum cado comparatur G. 493 A. sq.
 ἐπιλιπεῖν dicitur ὁ λόγος P. 334 E. — οὐδὲν τῶν ἐμῶν P. 310 E.
 ἐπιμειδέσθαι ὅπως ἂν seq. coniunctivo P. 326 A.
 ἐπιόντα, τὰ, τοῦ ἄσματος P. 344 A.
 ἐπιπλήττειν non construitur cum accusativo P. 326 E.
 ἐπίπροσθεν γίνεσθαι, obstare G. 523 D.
 ἐπισημαίνεσθαι animos dicitur Rhadamanthus G. 526 B.

ἐπίστασθαι, memoria tenere G. 484 B.
 ἐπιστομίζεσθαι de disputantibus dictum G. 482 E.
 ἐπιτίθεσθαι τινι πράγματι G. 527 E.
 ἐπιτρέπειν τινι περί τινος G. 512 D.
 ἐπιτροπεύειν c. accus. constr. P. 320 A.
 ἐπιψηλαφᾶν, contractando quaerere P. 310 C.
 ἐπιψηφίζειν, in suffragia mittere G. 474 A.
 ἐπόψεσθαι, mit ansehen, de malis G. 473 C.
 ἔργον σόν G. 459 E. P. 335 B.
 ἔρμαιόν τι ποιέσθαι G. 489 B.
 ἔρχεσθαι, redire P. 310 C. — τινι ἀποροῦντι P. 321 C.
 ἐς μάκαρας, ἐς κόρακας, etc. pro εἰς μ. dici solitum G. 523 B.
 ἔσπερας, heri vesperi, P. 310 C.
 ἔσθησις, vestimentum G. 465 E.
 ἔστιν, fieri potest G. 468 E. — ἔστιν οὐ P. 346 E. — διαφέρων ἔστιν G. 500 C. — ἔστιν ὥσπερ ἂν εἰ P. 335 E.
 ἔστω σοι οὕτως G. 514 E.
 ἔσχατον de malis et doloribus G. 491 A.
 ἔτερα τοιαῦτα, tali itidem modo P. 326 A.
 ἔτι καὶ νῦν λέγε G. 495 A.
 ἔτι μὲν — ἐπειτα P. 310 C.
 ἔτι πρὸς τούτοις P. 326 B.
 εὐ καὶ ἀνδρείως G. 521 A.
 εὐ λέγεις, probe dicis P. 310 B.
 εὐεργέτης, titulus honoris G. 506 B.
 εὐθύ τῆς φρουρᾶς et similia, non εὐθύς G. 525 A.
 εὐθύναί P. 326 E.
 εὐντέον forma suspecta G. 512 E.
 εὐλαβεῖσθαι seq. μή et infinit. P. 315 B.
 εὐμάρεια P. 321 A.
 εὐπορεῖν et εὐπορος c. accus. G. 524 A. P. 348 D.
 εὐρυεδοῦς et εὐρυέδους P. 345 C.
 εὐχεσθαι εἶναι G. 449 A.
 εὐχαλῆν τινα παντοδαπά G. 522 A.
 ἐφ' ἑαυτοῦ G. 514 C. P. 326 D.
 ἐφέλεσθαι ἀλλότριον κállος G. 465 B.
 ἐφεξῆς τούτοις G. 494 E.
 ἐφη ὁ Καλλίας et inverso ordine ὁ Καλλίας ἐφη P. 317 C.
 ἐφιέναι intransitive positum P. 338 A. — ἐφεῖναι οὐρα, ibid. — ἐφεῖναι ἡνίας τῷ λόγῳ P. 338 A.

ἔχε δὴ formula G. 460 A. 490 B. P. 349 D.
 ἔχει omissum post οὐκοῦν καὶ ὠσαύτως conf. s. v. Ellipsis.
 ἔχειν οὕτω περί ἑπῶν P. 342 A.
 ἔχειν πρὸς τι, sentire de aliqua re P. 352 A.
 ἔχεσθαι ἀπορία P. 321 C. ἐν πάσῃ ἀπορία G. 522 A.
 ἔχεσθαι τινος ἄσμενον G. 499 B. — ἃ διδασκάλων εἶχετο P. 319 E.
 ἔχθες καὶ πρώην G. 470 D.
 ἔχομενα, τὰ, sine genitivo posit. G. 494 E.
 ἔχων post τί φλυαρεῖς additum G. 497 A.
 ἔχων ἡμεις G. 491 B.
 ἔως c. indicativo aoristi praecedente indicativo cum ἂν G. 506 B.

Z.

Ζεὺς καὶ θεοί P. 310 D.
 Ζεὺς γρίλιος G. 500 B. 519 E.
 ζῆν ὥσπερ λίθον G. 494 A.
 ζητεῖν, cupere, studere P. 322 B.

H.

ἦ et ἦν permut. P. 310 E. G. 488 B.
 ἦ, alioquin G. 494 A. P. 323 A. — post τὸ ἐναντίον G. 481 C. — post ἰδίον τι G. 481 C. — cum verbo post genitivum pronominis a comparativo pendentem infertur G. 500 C.
 ἦβην ἔχειν P. 309 A.
 ἦ γὰρ; medio sermoni insertum G. 468 B. 488 B.
 ἦ δὴλα δὴ P. 309 A et 330 A.
 ἦει et ἦεν P. 310 B.
 ἦ πον ἄρα G. 447 D.
 ἦ τις ἢ οὐδείς G. 471 E.
 ἦδε ἢ πόλις de Athenis P. 309 B.
 ἦδη μανθάνω in responsione G. 496 D.
 ἦδιόν ἐστι, volupe est G. 470 C.
 ἦδύς, ineptus, ridiculus G. 491 E.
 ἦθος G. 484 D.
 ἦκουον ὅτε G. 455 E.
 ἦκα φέρων G. 518 D. — ἦκεις ἔχων, λέγων et sim. cum irrisione aut indignatione dicuntur G. 491 B.
 ἦλικία, aetas iuvenilis G. 484 C.
 ἦμέρα omittitur P. 318 A.
 ἦμεροδρόμοι P. 335 D.
 ἦμεροι καὶ δίκαιοι G. 516 C.

Θ.

ἦν ubi ἐστί exspect. G. 516 D.
 ἦν ποτε χρόνος ὅτε P. 320 C.
 ἦναι orationi tribuuntur P. 338 A.
 ἦτοι — γε — ἦ G. 460 A. P. 331 B.
 θάνατος ἢ ζημία P. 325 B.
 θάρρει mediae orationi interpositum P. 311 A.
 θαρρεῖν περί τινος et περί τινι P. 322 B.
 θαρρῶν imperativo praemisum G. 527 C.
 θάρσος et ἀνδρεία distinguuntur P. 351 A.
 θανααστός ὡς G. 477 D.
 θέμις indeclinabile G. 505 C.
 θεραπέυειν et de corpore et de animo dicitur P. 312 B.
 θηρεῖν ὀνόματα G. 489 B.
 θηρεῖσθαι τὴν ἄνοιαν, decipere imperitos studere G. 464 D.
 θόρυβος et favoris et invidiae index P. 339 D.
 θρόνος, cathedra P. 315 E.
 θύρα, ostium P. 310 A.
 θυραοί P. 314 C.

I.

ἰάσθαι, resarcire G. 447 B.
 ἰατρός καὶ παιδοτροβῆς G. 452 A.
 ἰδία ἡμῶν G. 514 C.
 ἰδίον τι ἢ G. 481 D.
 ἴδιος fem. genere posit. P. 349 B.
 ἰδιωτεύειν P. 326 E.
 ἰδιώτης G. 507 D. — medico opp. P. 322 B.
 ἰδιώτης ἢ πόλις G. 507 D.
 ἰέναι διὰ δικαιοσύνης P. 323 A. — ἐπί τι de disputantibus, qui ad argumentum accedunt G. 514 C. — ἐπί τὰ δημόσια G. 514 C. Sic βαδίζειν ἐπί τι, accedere ad aliquid (oratione) ap. Demosth. de Cor. 2.
 ἰμάντες, caestus P. 342 B.
 ἴνα c. indicat. imperf. coni. P. 335 C. — signif. ubi cum coniunct. sine ἂν constr. G. 484 E.
 ἴνα καὶ ironice G. 505 E.
 ἰοῦ ἰοῦ G. 499 C.
 ἰότης γεωμετρική G. 508 A.
 ἴσως G. 523 A. oppon. ὕψως G. 515 D. — ironice dictum G. 473 A.
 ἴτης P. 349 E.

K.

κάνειν et κείναι G. 476 C.
 καθαιρείν, humi prosternere P. 343 C. — τὴν σελήνην G. 513 A.
 καθείρξει μακρολογίαν G. 461 D.
 καθιέναι intrans. positum P. 336 A.
 καθίζεσθαι P. 310 A.
 καί, denique, uno verbo G. 490 C. — imo, imo etiam G. 504 E. — etiam ante nomina subst. vel signif. P. 317 A. — ubi καίτοι expectes G. 519 C. — annectit sententiam proprie participio exprimentam G. 525 C. — post ἕνα illatum G. 467 C. — post voces interrogat. positum G. 455 A. — post ὅσα collocatum G. 461 B. — in comparatione geminatum G. 457 E. P. 361 B.
 καί γάρ, nam etiam G. 467 B.
 καί — γε πρὸς G. 469 B. 513 B.
 καί εἰ et εἰ καί differunt G. 509 A.
 καί μάλα P. 315 D.
 καί νῆ μά Δία ironice dictum G. 483 E. 527 C.
 καί οὐ et ἀλλ' οὐ P. 337. B. coll. 341 D.
 καί οὖν καί ἄρτι P. 309 B.
 καί — τε P. 317 D.
 καί φλυαρίας absoluta plurium rerum enumeratione additum G. 490 C.
 κακηγορεῖν et κατηγορεῖν G. 522 B.
 κακά et καλά permutata P. 323 D.
 κακουργεῖν ἐν τοῖς λόγοις G. 483 A.
 καλεῖν τινά τι G. 448 C. — ὀνομάζειν G. 504 C.
 καλεῖς τί πον ἐπιστήμην; et sim. G. 495 C. P. 312 A. 353 D.
 κάλων πάντα ἐκτείνειν P. 338 A.
 καλῶς γε λέγων G. 451 D. P. 352 D.
 καλῶς καὶ ἀληθῆ P. 352 D.
 κάμνουν τι ποιοῦντα, gravari aliquid facere G. 470 C.
 κάμπτεσθαι, de sententia dēci P. 320 B.
 κἄν εἰ ἔστι τις — ἀγαπητόν elliptice dictum pro ἀγαπητόν εἴη P. 328 B.
 κἄν εἰ — ἄν G. 514 D. P. 353 D.
 κἄν παῖς σε ἐλέγξειεν G. 470 C.
 κἄπηλος et ἔμπορος G. 517 D. P. 313 C.
 κάτα et κάπειτα post particip. G. 457 B.
 κατά σε, tuo more G. 467 B.
 κατά σμικρὸν ἀποκρίνεσθαι idem atque ἔπος πρὸς ἔπος ἀποκρ. P. 338 E.

κατὰ τοῦτο εἶναι pro τὸ κατά τοῦτο εἶναι P. 317 A.
 καταβολή et κατηβολή de febris G. 519 A.
 καταγνῦναι τὰ ὅσα G. 515 E. P. 342 C.
 καταδῦναι ἐν γωνίᾳ G. 485 D.
 καταλείπειν μεταξύ τούς μύθους G. 505 C.
 καταλύειν τὸν λόγον v. s. λύειν.
 καταπιπτοῦσθαι G. 473 C.
 κατασκευάζειν συνδριον P. 317 D.
 κατατιθέναι τιμὴν, pretium solvere P. 314 B.
 κατατίθεσθαι P. 314 A. 320 A.
 καταχαρίζεσθαι G. 513 D.
 καταχῶσαι λόγους et sim. G. 512 C.
 κατεγένηαι τῆς κεφαλῆς G. 469 D.
 κατέχειν, a negotiis detinere G. 458 B.
 κεκλημένος, non κεκλισμένος P. 314 D.
 κεφαλήν ἐπιθεῖναι τῷ λόγῳ G. 505 D.
 κηλεῖσθαι P. 315 A. 328 D.
 κινδυνεύειν περὶ τιος G. 521 D.
 Κίος et Κείος P. 316 E.
 κλίνη eadem et ad cibum et ad somnum capiendum P. 310 C.
 κλύειν pro praeterit. G. 503 C.
 κνήσθαι et κνάσθαι G. 494 C.
 κοινόν, τὸ, τῆς πόλεως P. 319 D.
 κολάζειν et τιμωρεῖσθαι G. 505 C. P. 324 C.
 κολάζεσθαι pro κολάζειν dictum P. 324 C.
 κολοῦναι τὸ δῆμα P. 343 C.
 κολυμβᾶν εἰς φρέατα P. 349 E.
 κομωτική G. 463 B.
 κομψά, splendidae nugae G. 486 C.
 κομψοί, οἱ, vocantur philosophi G. 493 A.
 κόπος, lassitudo P. 310 D.
 κόρη, ἐπὶ, τύπτειν G. 486 C.
 κόσμος, rerum universitas, mundus G. 507 E. — ἐν κόσμῳ, ordine P. 315 B.
 κρίνειν τι πρὸς τι, comparare aliquid cum aliquo P. 327 C.
 κρούειν τὴν θύραν P. 314 D.
 κρύσις vox Gorgiae propria G. 450 B.
 κώδιον, pellis P. 315 D.

A.

λακονίζοντες, οἱ, ridentur G. 515 E. P. 342 B.

λαμβάνειν εἰδὸς καὶ πιθανόν G. 486 A.
 λαμβάνειν τινά, aliquem in disciplina accipere G. 483 E.
 λαμβάνεσθαι pro καταλαμβάνεσθαι G. 473 B.
 λέγειν περὶ τι et ἀμφὶ τι G. 490 C. — λέγειν τι ἐπὶ τινι, cum verbo aliquo aliud connectere P. 343 D.
 Λήναιον, τό, P. 327 D.
 λιμοκτονία, Hungerkur, P. 354 A.
 λογιστική et ἀριθμητική G. 451 B sqq.
 λόγον ἔχειν τινός, rationem aliquis rei tenere G. 465 A.
 λόγος et μῦθος opp. G. 523 A. P. 324 D.
 λόγος, ὁ, dicitur μουσικῶς λέγεσθαι, συνάδειν etc. P. 333 A. — dicitur ἡρεμῆν G. 527 B. — σημαίνει G. 511 B.
 λόγος ἐστὶ omisso artic. P. 322 D.
 λόγῳ, τῷ, διεξελθεῖν G. 505 E. P. 326 A.
 λόγῳ ἐνὶ G. 524 D.
 λοιδορεῖν τινά et λοιδορεῖσθαι τινι G. 485 A.
 λύειν λόγους G. 480 E. P. 333 A.

M.

μά Δι' ἀλλά G. 463 D.
 μά τὸν εἰρητικῶν G. 466 E.
 μά τὸν θεόν G. 490 E.
 μά τὸν κύνα G. 482 A.
 μαγανεύματα G. 484 A.
 μαθήματα ingenii pabulum P. 313 C.
 μάλλον ἢ ubi subiungitur explicatio P. 350 A.
 μάλλον καὶ ἥττον inunctum adiectivis P. 355 E.
 μάλλον τοῦ δέοντος comparativo additum G. 487 B.
 μανθάνω in responsione usurpatum G. 496 C. — e. gen. G. 463 D. 517 C.
 μάχεσθαι ἐν ὄπλοις G. 456 D.
 μεγέθη P. 356 C.
 μέλος G. 502 C.
 μέμφεσθαι constr. P. 327 A.
 μέν particulae vis indicatur P. 343 D.
 μέν non sequente δέ P. 334 A.
 μέν ἄρα — δέ ἄρα P. 325 C.
 μέν — μέν — δέ — δέ G. 512 A.
 μέν οὖν, imo G. 466 A. P. 309 C.
 μένειν ἐπὶ τῷ ἀληθεῖ P. 356 E.
 μέντοι, vero, profecto P. 331 D. al. — etiam in interrogationibus sic

positum; quae habent vim confirmandi P. 309 A.
 μέσον, εἰς, συμβῆναι P. 337 C.
 μεταβάλλεσθαι ἀνω καὶ κάτω de eo, qui consilii inops haeret G. 481 D.
 μεταβαλόν, vicissim G. 480 E.
 μεταλαμβάνειν, participem esse, ubi construat e. accusativo P. 329 E.
 μεταλαμβάνειν τὰ ὀνόματα ἐπὶ τοῦτοις P. 355 E.
 μεταξύ τι G. 520 A.
 μεταστρέψας, contra G. 456 E.
 μετατίθεσθαι, mutata sententia statuere, sensu praegnantia G. 493 C.
 μεταχειρίζεσθαι τινά ὡς ἀδιοκῶντα G. 519 B.
 μέτριον i. q. κόσμιον G. 511 E.
 μέχρι etiam ante litteras vocales apud Platonem restituendum P. 325 C.
 μή post verba vetandi illatum P. 334 C. — cum conl. post ὅρα G. 512 D. — cum conl. vel cum optativo post verba timendi P. 320 A. — vetans c. coniunctivo praesentis soloece coniunctum G. 500 E. — interrogat. G. 488 B. P. 332 C. — e. coniunctivo post πολλοῦ δεῖ illatum G. 517 A. — sequente μηδέν P. 355 A.
 μή, ἀλλά — elliptice dictum G. 497 B.
 μή μοι, μή μοι οὕτως, μή οὕτως elliptice dicta P. 318 B. 331 C.
 μή ὅτι, ne dicam G. 512 B.
 μή ὅτι — ἀλλά P. 319 D.
 μή οὐχί post verba negandi positum G. 461 A. — post μή ὁμολογήσαι, ibid. — post αἰσχρῶς G. 461 B. — post αἰσχρόν i. e. οὐ κάλον P. 352 D.
 μή πολλάκις, ne forte P. 361 B.
 μή φθονήσης, ἀλλά — frequens formula P. 326 E.
 μηδαμῶς elliptice dictum P. 334 E. — μηδαμῶς, ἀλλά — G. 497 B.
 μηδέν post μηδέποτε apud adiectivum omisum G. 485 D. 493 B.
 μήτε — τε G. 514 C.
 μισάνθρωποι in Pherecratis Ἄγριοις P. 327 D.
 μισθοφορία a Pericle introducta G. 515 E.
 μόγις, vix, aegre, tandem P. 314 E. 348 C.
 μοι δοκεῖ et ἐμοὶ δοκεῖ P. 342 A.
 μόνος ὑπὸ μόνον et sim. G. 522 D.
 μορολύττεσθαι G. 473 D.

μουσική latiore sensu dicitur P. 340 A.
 μουσικῶς λέγειν convenienter dicere
 P. 333 A.
 μυεῖσθαι τὰ μεγάλα G. 497 C.
 μῦθος et λόγος opp. v. s. λόγος.
 Μυσῶν λεία G. 521 C.
 Μυτιληναῖος, non Μιτυληναῖος P.
 343 A.

N.

νάματα G. 493 E.
 νεαμεύεσθαι, petulantem esse
 G. 482 C.
 νεανιόν, magnificentum, adiuncta
 petulantiae notione G. 508 C.
 νεκρός, ὄ, cadaver G. 524 C.
 νέμειν pro νομίζειν, iudicare P.
 339 C. — tribuere P. 320 D. —
 dividere 322 C.
 νέμειν ἐπὶ πολύ, al. G. 484 E.
 νεμεσθαι ἀφρον P. 320 A.
 νέον et νεότερον de malis P. 310 B.
 νεωστί de tempore remotiore G. 503 A.
 νη Δί' ἀλλά G. 463 D.
 νη τὸν κύνα Socratis iusiurandum
 G. 461 A.
 νη τοὺς θεοὺς ἀλλά G. 481 C.
 νικᾶν τὴν γνώμην G. 456 A.
 νομίζεσθαι, aliquo loco nume-
 rari, āstimiri werden G. 466 B.
 νόμος, mos G. 512 B.
 νόμος et γνώσις a sophistis opponun-
 tur P. 337 C.
 νόμους τίθεσθαι ἐπὶ τιμὴ G. 488 D.
 νυκτεσ, horae nocturnae P. 310 C.
 νῦν δὲ elliptice dictum P. 347 A.
 νῦν δὲ c. imperat. G. 462 B.

Ξ.

Ξενηλασία Spartanorum P. 342 C.

O.

ὄ δέ et ὄδε perm. P. 320 E.
 ὄ μὲν ante ὄ δέ om. P. 330 A.
 ὄ μὲν τις — ὄ δέ τις P. 349 E.
 ὄδε et ὄ δέ P. 320 E.
 ὄδε et οὗτος differunt G. 468 E.
 ὄθεν ἀπέλιπες G. 497 C.
 ὄθνηος vox Atheniensium propria
 P. 316 E.
 οἷ et οἶοι G. 511 E.
 οἶει per parenthesin in interrogatione
 positum G. 461 B.
 οἶεσθαι γε χορή G. 522 B. P. 325 C.
 οἶκημα, conclave P. 315 D.
 οἶμαι et οἶομαι G. 451 E.

οἶμαι inter articulum et nomen inter-
 iectum G. 483 C. — rectae orationi
 praemisum G. 460 A.
 οἶμαι δὲ καὶ omisso infinitivo P.
 314 B.
 οἶμαι — δοκεῖν P. 341 D.
 οἶον εἰ, veluti, in exemplis afferen-
 dis, omissa apodosi G. 503 E.
 οἶον τοιούδε λέγω G. 464 A.
 οἶος sq. infinitivo P. 330 C.
 οἶσθ' ὅτι formula G. 486 A.
 ὀλίγον πρότερον et ὀλίγα πρότερον
 P. 317 E.
 ὀλον P. 361 B.
 ὀμοιον — ὄσπερ G. 518 B.
 ὀμοίως μὲν — ὀμοίως δέ in primo
 pari contrariorum positum, in reli-
 quis omisum P. 319 D.
 ὀμολογουμένων τούτων G. 476 D.
 ὄν partic. praedicato accommodatum
 G. 463 E. et P. 354 B. — post ὄς
 ἀναγκαῖον om. G. 495 C. et P.
 323 B.
 ὄνησίπολις P. 346 C.
 ὄνομα λέγεται P. 335 A.
 ὄνομάζειν — εἶναι et sim. P. 311 E.
 ὄνομάζειν τινά τι G. 448 B.
 ὄντινον et ὄντινασὸν G. 499 B.
 ὄξυς καὶ νέος G. 463 E.
 ὄπλομαρία G. 456 D.
 ὄποῖός τις ἔτρυχε G. 512 D.
 ὄποτερα, utroque modo G.
 469 A.
 ὄπως c. futuro post verba cavendi
 et metuendi G. 487 D. — ὄπως
 ἄν c. coniunctivo post verba cur-
 randi P. 326 A. — cum optat. post
 verba curandi P. 319 B. — ὄπως
 μὴ constr. G. 480 A. 481 A. 510
 A. P. 313 C. et 326 A. — cum con-
 iunctivo deliberativo non potest
 coniungi ὄπως ἄν P. 319 B.
 ὄπως χείρεις ὄνομάζων et simil. P.
 358 A.
 ὄραῖς et ὄραῖς οὖν orationi praemis-
 sum G. 475 E. 491 B. P. 336 B.
 ὄρθριος ἡμῶν P. 313 B.
 ὄρθῶς γε λέγων σὺ in responsione
 G. 451 D.
 ὄς ἄν post pluralem illatum P. 345 D.
 ὄς ἄν pro εἰάν τις G. 480 C.
 ὄς βούλει, quivis G. 517 B.
 ὄσον παιδείας χάριν G. 485 A.
 ὄστις post pluralem P. 345 D.
 ὄταν ubi idem verbum repetitur G.
 468 B.
 ὄτε, quando, quoniam P. 333 A.
 356 C. — post ἀκούειν G. 455 E.
 ὄτι seq. infinitivo G. 503 C. — seq.

genitivo participii G. 487 D. —
 seq. optativo cum ἄν iuncto P.
 335 A.
 ὄτι ἄν τῶχασιν P. 353 A.
 οὐ sequente οὐδέην P. 355 A. — οὐκ,
 ἀλλά P. 343 D.
 οὐ γὰρ δήπου P. 309 B.
 οὐ μὰ et μὰ conf. G. 489 E.
 οὐ μὴ c. coniunct. elliptice dictum
 G. 494 D. — c. con. aorist. Apol.
 29 D. Phaedon. 66 b. 105 D. Gorg.
 494 D. 520 D. Sympos. 214 A.
 οὐ μόνον γε elliptice dictum G. 490 E.
 οὐ — οὐδέ P. 331 E.
 οὐ τι P. 317 A.
 οὐδαμῶς φανῆναι, nullo loco nu-
 merari G. 456 B.
 οὐδ' ἄν εἰς G. 512 E. P. 327 E. al.
 οὐδέ — οὐδέ in eodem orationis
 membro P. 331 E.
 οὐδεὶς ὄστις οὐ P. 317 C.
 οὐδεὶς πάποτε et οὐδεὶς πω G.
 447 D.
 οὐδέν post negationem apud nomen
 omisum G. 485 D.
 οὐδὲν δεινὸν μὴ G. 520 D.
 οὐδὲν οἶον τὸ ἐρωτᾶν, al. G. 447 C.
 οὐδὲν πρᾶγμα G. 447 B.
 οὐδέτερα absolute positum P. 334 A.
 οὐκ, ἀλλά P. 343 D.
 οὐκ — ἀλλά —, οὐ abundanter P.
 344 D.
 οὐκ ἔχω ὅ τι χρῆσομαι et ὅ τι χρῆ-
 σωμαι G. 465 C. P. 320 A.
 οὐκ — οὐδέ in eodem orationis mem-
 bro P. 331 E.
 οὐκ οὖν — οὐκ P. 360 B.
 οὐκ οὖν — γε G. 516 E.
 οὐλαί G. 524 C.
 οὐν post parenthesin illatum P. 341
 B. — in interrogatione obliqua
 positum P. 322 C. — post οὐτω καὶ
 G. 449 A. — οὐν ἄν et ἄν οὐν G.
 475 D. — post parenthesin in epi-
 nalepsi P. 327 B.
 οὐτ' ἄν — οὐτ' ἄν G. 475 E.
 οὐτε et οὐδέ G. 508 C.
 οὐτε — τε G. 501 A. 522 B. P.
 309 B.
 οὐτι P. 317 A.
 οὐτοι — γε G. 450 E.
 οὗτος numeri causa interpositum P.
 313 B. — cum contentu dictum G.
 497 B. — ab ὄδε differt G. 468 E.
 de eo, qui notus est G. 402 A. —
 repetitum G. 507 C.
 οὗτος ἀνήρ de praesenti aliquo cum
 contentu aut indignatione dictum
 G. 467 B. 489 B. 505 C.

οὗτω δέ post ὄσπερ P. 313 D. 318 C.
 οὗτω καὶ περί om. ἔχει G. 460 B.
 οὗτω καὶ σὺ pro σὺ καὶ οὗτω G.
 461 A.

οὕτως etiam ante consonam passim
 obvium G. 522 C. P. 351 B. — post
 particip. illatum G. 457 C. 507 D.
 — additamento aliquo explicatum
 G. 527 C. — significat rebus ita
 comparatis G. 505 E. — sic
 statim, sic primo ad aspectu
 G. 509 B. — postpositum P. 329 A.
 οὕτως εἰκῆ G. 506 D.
 οὕτως ἄντρέμα G. 503 D.
 οὕχ ὅτι, quamquam G. 450 E. P.
 336 D.
 οὕχ ὅτι — ἀλλά, non solum — sed
 P. 319 D.
 οὕχ ὄσπερ annectit integram senten-
 tiam G. 522 A. P. 341 A.
 ὄψοποιική et ὄψοποιητική G. 463 B.

Π.

παθόντα et μαθόντα permutat. P.
 353 D.
 παιδεία, eruditio liberalis, opp.
 τέχνη P. 312 B. G. 485 A.
 παιδεύειν et παιδεύεσθαι, eru-
 diendum curare P. 324 D.
 παιδικά cum adiectivo masculini ge-
 neris et numeri singularis iunctum
 G. 481 E. P. 315 E.
 πάλιν αὖ P. 318 E.
 πᾶν ποιεῖν ὄστε G. 479 C.
 πάντες ὄστις P. 345 D.
 πάντως, ompino G. 472 E.
 πᾶν μὲν οὖν cum proximis necten-
 dum G. 450 D.
 παρ' ἑκαστον ἐργον τινα διδάσκειν
 P. 325 D.
 παρὰ τινος ἀνομολογήσασθαι τι
 G. 489 A.
 παράγειν τῷ ὄνόματι G. 493 A.
 παραδιδόναι, tradere in disci-
 plinam P. 320 A.
 παραιτεῖσθαι, deprecari P. 320 D.
 παραμυθεῖσθαι, sich beruhigen
 P. 346 B.
 παραπλήσιον ὄσπερ G. 485 A.
 παρὰ γε et παρὰ γες P. 348 A.
 παρὰ σέσθαι et παρὰ σέσθαι per-
 mut. G. 472 A.
 παρατάττεσθαι verbum militare P.
 333 E.
 παρέχειν omisso ἐαυτὸν dici soli-
 tum G. 456 B. 475 E. 480 C. P.
 348 A.

παρίσωσις Gorgiae notatur G. 467 B.
 πᾶς ἀνήρ P. 323 A.
 πείθειν, movere P. 310 D.
 πείθω τι σέ; G. 494 A.
 πειστικός et πιστικός G. 455 A.
 πέλαγος λόγων P. 338 A.
 πέρα τοῦ δέοντος comparativo ad-
 ditum G. 487 B.
 περιαινεῖν πᾶν διὰ λόγον G. 450 D.
 πέρθειν de hominibus, quos quis
 pessumdat P. 340 A.
 περί c. genit. post πλέον ἔχειν G.
 491 B. — τινὰ λέγειν G. 490 C.
 περιελέσθαι et περιελεῖν G. 502 C.
 πιστικός G. 455 A.
 πλάττειν de disciplina et institutione
 G. 483 E.
 πλέον ἔχειν et πλείον ἔχειν G. 488
 B. — περί τινος, rarior constructio
 G. 491 B.
 πλέοντες, οἱ, mercatores, iti-
 nera maritima facientes G.
 467 D.
 πλήττεσθαι de gladiatoribus P. 339 E.
 πόθεν negandi vim habet G. 471 D.
 πόθεν φαίνεται; formula occursantium
 P. 309 A.
 ποιητής, ὁ, simpliciter Homerus vo-
 catur G. 485 D.
 ποιμίλον οὐδέν G. 491 D.
 ποῖος cum indignatione interrogat
 G. 490 D.
 πόλις civitas popularis P. 342 B. —
 πόλις καὶ ἰδιώτης G. 507 D.
 πολλοὶ ἀθρόοι G. 490 B.
 πολλοῦ γε δεῖ et πολλοῦ γε καὶ
 δεῖ seq. μή c. conl. G. 474 B.
 517 A.
 πολύ comparativo postpositum G.
 488 E.
 πολύ ἐστι, frequens est G. 465 D.
 πολυπραγμονῆσαι G. 526 C.
 πορεία de ultimo hominum itinere
 G. 524 A.
 πόρω τῆς ἡλικίας G. 485 C. — π.
 τῶν νυκτῶν P. 310 C. — π. φι-
 λοσοφίας ἐλαύνειν G. 486 A.
 ποτέ, tandem aliquando P. 314 E.
 πότερον in interrog. om. P. 330 C.
 πρᾶγμα pronominis indefiniti partes
 agit P. 312 C.
 πρᾶττειν τὸ ὑμέτερον G. 522 C. —
 i. q. τὰ κοινὰ πρᾶττειν P. 317 A.
 — εὔ vel καλῶς cum ambiguitate
 dictum G. 507 C. P. 344 E.
 προαιρεῖσθαι P. 326 E.
 προαρκάζειν τὰ λεγόμενα ὑπονο-
 οῦντα G. 454 D.
 προοιδιάσκειν G. 489 D.

προέσθαι τὴν εὐεργεσίαν G. 520 C.
 προθύμως, cum animi impetu P.
 314 D.
 πρόθυρον, vestibulum P. 314 C.
 προῖέναι εἰς τοῦμπροσθεν G. 497 A.
 προκαλύπτεσθαι τῆς ψυχῆς τοὺς
 ὀφθαλμούς G. 523 D.
 πρὸς λόγον ἐστίν P. 343 D.
 πρὸς λόγον ἐστίν G. 459 B.
 πρὸς με G. 489 E. P. 335 A.
 πρὸς τι οὕτως ἔχειν P. 352 A.
 πρὸς τινος εἶναι, ab alicuius partibus stare P. 336 D.
 πρὸς τῷ ἔτερον εἶναι καὶ —, prae-
 terquam quod diversum est,
 etiam etc. P. 333 A.
 προσεσταλμένος G. 511 D.
 πρόσθε et πρόσθεν G. 504 B.
 προσποιούμενον τι P. 323 B.
 πρόστων P. 314 E.
 πρόσχημα ποιεῖσθαι P. 316 D.
 προὔτραπτο et προὔτραπτο confus.
 P. 348 C.
 πρύτανις, ὁ, epistates G. 516 E.
 πρῶην, nudius tertius P. 310 B.
 πρῶην καὶ χθές G. 470 D.
 πρωιαίτατα τῆς ἡλικίας P. 326 C.
 πτηνός φυγὴ P. 320 E.
 πτοίησις et πτόησις P. 310 D.
 Πυθιοῖ, ἐν, G. 472 B.
 πῦρ πάντεχρον P. 321 D.
 πώματα et πόματα G. 521 E.
 πῶς γάρ; et πῶς γάρ οὐ; reliquae
 orationi interpositum G. 487 B.
 πῶς λέγομεν et λέγωμεν; G. 480 B.
 πῶς οὐ μέλλει; P. 309 C.

P.

παβδοῦχοι P. 338 A.
 παστώνη G. 459 B.
 πᾶματι et τῷ πᾶματι G. 450 E et
 489 B.
 παῖω G. 517 D.
 παῖμη de animo dictum P. 311 A.

Σ.

σαθρὰ ἀγγελία G. 493 E.
 σὲ αὐτόν et σαυτόν G. 472 B.
 σεμνύνεσθαι G. 511 D.
 Σηλυμβριανός, non Σηλυβριανός P.
 316 E.
 σῆμα vocatur corpus G. 493 A.
 σιδηροὶ λόγοι G. 509 A.
 σκίμπον, grabātus P. 310 B.
 σμικρόν pro σμικρόν τι in formulis
 ἀπόκριται σμικρόν, ὑπόμνησόν
 με σμικρόν et sim. G. 473 D.

σῶμά ἐστι σῆμα G. 493 A.
 σώζω et σώζω G. 511 D.
 σωφρονεῖ ἀδικῶν P. 333 D.

T.

ταῦτα de una re P. 331 E. — repe-
 titum G. 507 C.
 ταῦτα ἀνάγκη G. 499 A.
 ταῦτα ἄπερ et ταῦτα ἄπερ G. 487 D.
 ταῦτα ταῦτα, pariter P. 318 A.
 344 D.
 τάχα εἶσομαι σαφέστερον G. 450 C.
 466 A.
 τε positum, ubi non subicitur καὶ G.
 524 B. — voculae collocatio insolens
 P. 325 B. 336 C. P. 338 B. cf. II. 17, 368.
 — τε — καὶ, utrum — an G. 487 A.
 et quemadmodum — ita P. 318
 D. — in formula ὡς φησί τε οὗτος
 καὶ ἐγὼ πείθεμαι, al. G. 487 D.
 — τε καὶ ubi non diversa nectun-
 tur G. 460 D. — οὔτε — τε P. 360
 D. 347 E. 351 A. 361 E. τε — οὐ
 post οὔτε G. 501 A.
 τεθνήξει et τεθνήξεταί G. 469 D.
 τεῖνει πρὸς τοῦτο ὅτι P. 345 B.
 τεῖχος τὸ μακρόν et τὸ μέσον G.
 456 A.
 τέλος, τὸ, τῆς ἀληθείας, perfecta
 et consummata veritas G.
 487 E.
 τεμεῖν ἢ καῦσαι et τεμεῖν καὶ
 καῦσαι G. 456 B.
 τέμνειν μέσον τι P. 337 E.
 τέμνεσθαι G. 508 E.
 τετραγῶνος P. 339 A.
 τῆδε, Athenis G. 468 E.
 τί i. q. τί ἄλλο; G. 480 B. P. 312 E.
 τι post οὐν et μή apud adiectiva
 omisum G. 485 D. — τι neutrum
 de personis G. 489 D. — a μάλλον,
 ἤττον, al., interiecto aliquo voca-
 bulo seiunctum P. 327 B.
 τί δαί; et τί δέ G. 447 B. 448 A. al.
 τί δέ c. nomin. praemisum G. 501 E.
 τί δέ; seq. genitivo G. 509 D.
 τί δέ οὗτος; G. 501 E.
 τί δέ τόδε; sc. λέγεις G. 474 D.
 τί δέ τοῦτο; sc. διαφέρει G. 448 A.
 497 E. coll. P. 310 D.
 τί δή; i. q. διὰ τί δή; G. 470 A. —
 pro τί δή ἄλλο; G. 480 B.
 τί λέγεις τοὺς βελτίους et simil. G.
 489 D.
 τί οὐ cum indicat. praesent. vel ao-
 rist. vi imperativi positum P. 310 A.
 τί οὐν δή; sc. διαφέρει G. 515 E.
 τί οὐχί seq. aoristo G. 468 D.

σὸν ἔργον G. 459 E. P. 335 B.
 σοφία ἐντεχνος P. 321 D.
 σοφιστής, vocis originatio, P. 312 C.
 σοφοὶ eximie sophistae dicti P. 341 A.
 σπυδεῖν τὸ σὸν, al. G. 455 C. —
 ἐαυτῷ τὸναντία P. 361 A.
 σταδιοδρόμοι P. 335 E.
 σταθμᾶσθαι ταῖς χάρισιν G. 465 D.
 στέγειν de vasis liquores continentibus
 nec rimosis G. 493 B.
 στενά, res minutae G. 497 B.
 στοχαστική ψυχὴ G. 463 A.
 στρεβλοῦσθαι G. 473 B.
 στρέφειν τοὺς λόγους ἄνω καὶ κάτω
 G. 511 A.
 συγγράφεσθαι ἐν τῷ δήμῳ G. 451
 A. B.
 συγκαθεῖναι, se demittere P.
 336 A.
 συγκατατίθεσθαι τινι τὴν αὐτὴν
 δόξαν G. 501 D.
 συλλήβδην — ὡς εἰπεῖν συλλήβδ.
 P. 325 A.
 συμβαίνει, consequitur G. 474 C.
 — verbi constructio, ibid.
 συμβῆναι ὑπὸ τινος εἰς τὸ μέσον
 P. 337 E.
 συμβιβάζειν dicuntur diaetetae P.
 337 E.
 συμβόλαιον, pactum G. 484 D.
 συμποδίζεσθαι de disputantibus G.
 482 E.
 σύμφραθι ἢ μή G. 500 E.
 συμφέρεσθαι τινι, consentire
 cum aliquo P. 317 A.
 σύν θεῷ εἰπεῖν P. 317 B.
 σύν τοῖς φιλτάτοις αἰρέσεσι G. 513
 A.
 συναδεῖ ὁ λόγος G. 460 E. P. 333 A.
 συνειδέναι τινὶ τι, de aliquo ali-
 quid scire, P. 348 B.
 συνείναι de discipulis P. 316 C.
 συνείναι δι' ἑαυτῶν P. 347 C.
 συνεχέσθαι τιμοραῖσις G. 525 E.
 συνουσία de sermonibus P. 309 D.
 G. 461 A.
 συντείνειν τι εἰς καθαρίσματα,
 ἔπος sim. P. 326 B. — τὰ αὐτοῦ
 καὶ τὰ τῆς πόλεως εἰς τι συντε-
 νειν G. 507 D.
 συρφετός δούλων G. 489 C.
 συστρέφειν de rotunda ac brevi ora-
 tione P. 342 C.
 σφᾶς αὐτούς G. 519 A.
 σχεδόν τι pro σχεδόν dictum P. 348
 C.
 σῆμα, habitus G. 511 E.
 σχήματα καὶ χρώματα G. 465 B.
 σχηματίζεσθαι G. 511 D. P. 342 A.

τί παθών P. 353 D.
 τί σοι φαίνεται τούτο; P. 352 B.
 τί τὰ συμβαίνοντα; et sim G. 508 B.
 τί τούτο διαφέρει; P. 331 C.
 τί φλωρεῖς ἔχων; G. 490 D.
 τίθεναι pro ποιεῖν P. 344 D.
 τίθεναι et τίθεσθαι νόμους G.
 483 B.
 τιμᾶν, magni facere G. 462 D.
 τιμᾶσθαι τιμὴν θανάτου G. 486 B.
 τίμιον ποιεῖν τι P. 347 C.
 τιμαρεῖν καὶ κολάζειν P. 324 C.
 τιμαρῖα et κολασίς G. 505 C.
 τινὲς καὶ συγχοί G. 455 C. — τινὲς
 καὶ πολλοί P. 315 D.
 τις ante ὁ μὲν — ὁ δὲ G. 499 C. P.
 343 E.
 τὸ δέ, imo G. 464 A. P. 344 E.
 τὸ ἐπὶ τούτω, deinceps G. 508 B.
 512 E.
 τὸ ἔσχατον G. 508 D.
 τὸ λεγόμενον G. 447 A.
 τὸ νεανικὸν δὴ τούτω et similia G.
 508 C.
 τὸ πρότερον, proxime P. 310 E.
 τὸ τοιόνδε λέγω G. 494 B.
 τοι in principio sententiarum vi con-
 firmandi positum in πάλαι τοι,
 αἰεὶ τοι G. 499 B. cf. P. 346 C.
 316 C.
 τσιανῶτα ἕτερα, itidem talia G.
 481 A.
 τσιγάρτοι in principio ironicae ora-
 tionis positum G. 471 C.
 τσίγγιν, iam vero, in transitione P.
 319 B.
 τσιούτω sine τι G. 511 C.
 τσιυᾶν, non erubescere, a se
 impetrare G. 494 E.
 τσιζόται ministri publici P. 319 C.
 τότε, antea, G. 488 B. et P. 325 E.
 350 C.
 τότε δέ, τότε δὴ, τότε ἤδη post
 participia pon. G. 527 D.
 τότε μὲν — ἄλλοτε δέ P. 345 D.
 τότε μὲν — ἡμεῖς δὲ λέγων G.
 518 A.
 τοῦθ' ὅ, id quod G. 461 C.
 τοῦτ' αὐτό, hoc maxime G. 488 C.
 τοῦτω ad feminin. refertur P. 352 C.
 — ad praecedentia referendum se-
 quente nomine alius generis et nu-
 meri G. 504 A.
 τούτω πράττειν G. 507 D.
 τούτων πρόσθεν post ἄρτι additum
 G. 467 B.
 τριβὴ ἄλογος G. 463 B.
 τριβῶν, pallium detritum P. 335 D.
 τριχες καὶ τύλοι P. 321 B.

τυγχάνειν sine participio positum G.
 502 B. P. 313 E.
 τύπος τοῦ ἔσχατος P. 344 A.
 τυπησῶ, forma Attica, G. 527 A.
 τύχασιν, ὅταν, ὅ τι ἄν, et sim. G.
 520 A. et P. 353 A.

T.

τύμειν, τι, decantare aliquid P.
 317 A.
 ὑπακούειν et ἐπακούειν G. 487 C.
 ὑπάσχει τιμὴν εὐδαίμονι εἶναι G.
 486 D. — ὑπ. ἐν τιμῇ et ὑπ. τιμῇ
 G. 522 C.
 ὑπάσχειν, priorem inferre in-
 iuriam, G. 456 E.
 ὑπειπεῖν, apud animum intelli-
 gere, P. 343 E.
 ὑπεβάλλειν τιμὴν G. 475 B.
 ὑπερβατόν, traiectum P. 343 E.
 ὑπερωτᾶν G. 483 A.
 ὑπέχειν λόγον G. 465 A.
 ὑπνος dicitur ἀνίεμαι P. 310 D.
 ὑπὸ τι, aliquatenus, G. 493 C.
 ὑπογράφειν γραμμῆς, P. 326 D.
 ὑποδύναμι G. 464 C.
 ὑποδῶν et ὑποπόδων et ὑπὸ πόδων
 confus. P. 321 B.
 ὑποκηρύττεισθαι P. 349 A.
 ὑπόλογον ποιεῖσθαι τινα P. 349 C.
 ὑποτεινεσθαι i. q. ὑποβάλλειν G.
 448 E.
 ὑποφαίνει, dies illucescit P.
 312 A.
 ὑψηγεῖσθαι τινα G. 458 B.

Φ.

φάδι ἢ μή G. 500 D.
 φαίνεσθαι pro ἐρχεσθαι P. 309 B.
 φάναι sine accus. obiecti G. 489 C.
 φανῆναι οὐδαμοῦ, nullo loco
 numerari G. 456 B.
 φανυλόν et φάδιον et κερὸν signifi-
 cat P. 340 E.
 φησί pro φασί serioris aetatis scri-
 ptoribus frequentatum G. 447 A.
 φίλιος Ζεὺς G. 500 B. 519 E.
 φιλονεικεῖν c. accus. constr. P. 360
 E. — oppon. τῷ ζητεῖν G. 457 D.
 φλωρεῖαι G. 490 C. 519 E.
 φοβεῖσθαι περὶ τινος et περὶ τινι
 P. 322 B.
 φόβος et δέος P. 358 D.
 φοιτᾶν de discipulis ad magistrum
 ventitantibus P. 314 C.
 φορτικά G. 482 E.
 φυλακαὶ Διός P. 321 E.

φυλάττειν et φυλάττεισθαι dictum
 G. 461 D.
 φύσις, ingenium, indoles P.
 315 E.
 φύσις et νόμος a sophistis opponun-
 tur P. 337 C.
 φωνή, dialectus P. 341 B.

X.

χαίρεις ὀνομάζων P. 358 A.
 χαιρών, impune G. 510 C.
 χαλάσαι ἡνίας τοῖς λόγοις P. 338 A.
 χαραδριουὶ βίον ζῆν G. 494 B.
 χαρίζεσθαι de disputantibus dictum
 quid significet G. 516 B.
 χειροσύρημα vox Gorgiae propria G.
 450 B.
 χθὲς καὶ πρόην G. 470 D.
 χροῖμα de re contemptim memorata
 G. 485 A.
 χροῖσθαι τῇ ἀποκρίσει G. 465 E. —
 ἐαυτῶ G. 486 B. — τιμῇ τι P.
 320 A.
 χρώματα καὶ σχήματα G. 465 B.
 χυμός est γευστή ποιότης P. 334 C.
 χωρὶς diversitatem et oppositionem
 significat P. 336 B.

Ψ.

ψεῦδος et ἀληθές opp. G. 505 E.
 ψῆφον τίθεσθαι P. 330 C.
 ψυχή sine articulo ponitur G. 478 E.
 — ψ., ἢ ἐμῇ, βούλεται εἰπεῖν et
 simil. G. 486 E.
 ψωράω et ψωριάω G. 494 C.

Ω.

ᾠ et ᾠ differunt P. 309 D.
 ᾠ ἄνδρες οἱ παρόντες P. 337 C.
 354 A.
 ᾠδὲ pro δεῦρο dictum P. 328 D.
 ᾠν, οὔσα, ᾠν post aliud participium
 apud adiectivum omissum G. 501

A. — praedicato accommodatum
 G. 463 C. P. 354 C.
 ᾠρα, iuvenilis pulcritudo P.
 309 A.
 ᾠρα ἐστὶ seq. infinitivo P. 361 E.
 ᾠραι, αἰ, ἐκ Διός P. 321 A.
 ᾠς pro οὔτως raro usu positum P.
 326 D. 338 A. — ᾠς pro ὥστε po-
 situm P. 330 E. — cum gen. part.
 G. 472 C. — per exclamationem
 positum G. 490 D. — post θανα-
 στός, ὑπερφωνής, al. illatum G. 477
 D. — cum accusativo partic. iun-
 ctum P. 342 B. — in apposit. om.
 P. 326 C. — in eadem positum P.
 315 D.
 ᾠς ἄν c. optat. G. 463 C.
 ᾠς ἀναγκαιὸν et similia, sine ὄν G.
 495 C.
 ᾠς γε εἶναι G. 517 B.
 ᾠς γε ἐν ἡμῖν εἰρησθαι P. 309 A.
 ᾠς δ' αὐτὸς P. 313 E.
 ᾠς δὴ, quasi vero, ironice posi-
 tum G. 460 A. — seq. accus. partic.
 P. 342 C.
 ᾠς ἔπος εἰπεῖν, prope, prope-
 modum cum πᾶς vel οὐδεὶς con-
 nectendum P. 317 A. G. 450 B.
 ᾠς ἔχει ποδῶν G. 507 D.
 ᾠς ἠδύς εἰ G. 491 E.
 ᾠς τὰ πολλὰ G. 482 E.
 ᾠς φησι Δάμων καὶ ἐγὼ κείθομαι
 G. 487 D coll. P. 316 A.
 ᾠσπερ post ὁμοιον et παραπλήσιον
 positum G. 485 A. 518 B. — τὸ
 αὐτὸ ᾠσπερ G. 479 A. — per
 asyndeton superioribus additum
 cum verbo finito G. 448 E. — non
 sequente οὔτως positum P. 341 C.
 ᾠσπερ ἄν εἰ P. 311 B. 341 C. G. 447
 D. 479 A.
 ᾠστε post positivum illatum P. 314
 B. — post ἀδύνατον et sim. P.
 338 C. — positum ubi abesse po-
 terat G. 478 E.

INDEX LATINUS.

A.

Abundantia in οἶμαι δοκεῖν et sim. P. 341 D.

Accusativus: ἐπαετῆς ἐπαετῆ κ. τ. λ. G. 471 C. — cum infin. praecedente verbali κατὰ σύνθεσιν positus G. 492 D. — post ὑπάρχειν τινί illatus G. 492 B. — particip. apud verbalia in -τέον terminata post dativum illatus G. 513 E.

Adiectiva: per prolepsin posita P. 327 C. — per attractionem usurpata G. 448 D.

Adimanti P. 315 E.

Aeschylus resp. G. 527 B.

Agatho tragicus P. 315 E.

Agathocles musicus P. 316 E.

Aglaophon G. 448 B.

Alcibiades Scambonides P. 309 A. — apud Periclem educatus, 320 A. coll. 318 C. — omnium formosissimus, 309 C. — Socratem defendit P. 336 B. cf. G. 482. A. 519 B.

Anacoluthon G. 503 C. 514 D. P. 348 B. 355 B.

Andron G. 487 C. P. 315 C.

Animi partes G. 493 A.

Antimoeris P. 315 A.

Aoristus: in sententiis hypotheticis post imperfectum positus G. 447 D. 453 C. P. 311 B. 313 A. al. — participii cum praesenti et perfecto iunctus P. 310 A.

Asiopia in protasi G. 464 B.

Appositio: enuntiatorum P. 343 D. al. v. Asyndeton. — nominis relativo accommodata P. 342 A. — nominis post pronomen facta G. 476 E. 501 A. — nominis, in qua ὤς omissus P. 326 C. — infinitivi cum articulo iuncti G. 474 E.

Archelaus G. 470 D. et 525 D.

Ariphron P. 320 A.

Aristocrates G. 472 A.

Aristophon pictor G. 448 B.

Articulus: apud genitivum ubi repetatur G. 455 D. — apud adiectiva repetitus G. 502 B. — iteratus in appositione cum irrisione facta G. 513 A. — in plurium nominum

enumeratione primo tantum vocabulo praemissus G. 459 E. P. 357 A. — in enumeratione rerum diversarum omissus G. 469 E. — eodem casu non geminatus P. 310 E. G. 481 D. — etiam praedicato additus P. 350 B. G. 491 E. — om. in κεφάλαιον pro τὸ κεφάλαιον G. 494 E. — post οὗτος ubi omitatur G. 501 D. — ante ἀνθραπος om. P. 355 A. — ante artium nomina om. G. 450 D. — in formula ὁ Ζεῦ καὶ θεοί al. P. 310 D. — usitatus in formula θάνατος ἢ ζημία P. 325 B. — eius collocatio, ubi bina nomina iunguntur P. 343 B. — ante pronomina relat. positus P. 320 D.

Artifices omnes a Graecis parvi facti sunt P. 311 B.

Artium cognatio G. 465 B.

Asyndeton: in expegegi G. 450 A et 459 B. — ubi per μὲν — δέ subiicitur partitio G. 464 B. — ubi sententia per ὥστε additur G. 448 E. — post τοῦτο πάσχειν G. 513 A. — ubi οὗτος per anaphoram iteratur G. 510 C. — ubi eadem sententia graviter asseveratur P. 317 C. — in οἱ ἄλλοι G. 503 E. — in oppositis P. 319 C. — in narratione apud ἐδόκει et sim. G. 527 C. P. 315 E. 317 E. — in ἐδόξατέ μοι P. 330 E. — in interrogat. per μὴ δοκεῖ facta G. 512 B. — alia P. 335 A. 340 D. 341 A. al.

Athenienses sapientissimi Graecorum P. 319 B. — poetarum studiosi P. 338 E. — in concione omnibus dicendi potestatem faciunt P. 319 D.

Attractio: nominativi, ubi δεῖν inferatur P. 316 C. — casus, qui ex infinitivo pendere debebat, cum primario verbo iuncti G. 513 E. — adiectivorum G. 448 D. — in ὀδεις ὅστις οὐ P. 317 C. — relativi, qua ad praedicatum nominis referatur G. 460 E.

Audire G. 503 E.

Augmentum: in εὐρίσκομεν et ηὐρίσκομεν G. 514 D.

B.

Bonum et pulcrum unum idemque est G. 476 E. — ab utili non diversum P. 333 A. — alia aliis bona P. 334 A.

Breviloquentia: ubi res pro eius attributo ponitur G. 455 D. P. 358 D.

C.

Callias, a Melite pago oriundus, P. 309 A. 311 A. — Glauconis filiam in matrimonio habuit, P. 315 A. — cum Platone affinitate coniunctus videtur ibid. — Hipponico patri non placet P. praef. p. 22. — ad summam senectutem pervenit ibid.

Callicles ad respondendum minus paratus G. 500 D.

Cei probi et honesti P. 341 E.

Charmides P. 314 E.

Chori G. 501 E. 502 B.

Cimon G. 515 C.

Citharistae P. 326 A. — severi in discipulos P. 326 B.

Citharistica ars taxatur G. 501 E.

Clinias, Alcibiadis frater P. 320 A.

Collocatio verborum: ὡς πρός παιδῶν ἡμῶν P. 337 E.

Comparativus: in formula τί νεώτερον; P. 310 B. — in βέλτιον ἔστιν etc. G. 468 B. — cum superlativo iunctus G. 490 E.

Coniunctivus: deliberativus tertiae personae P. 348 D. — post relativum et ἄν positus, ubi expectaveris optativum G. 480 C. — post praeteritum verborum metuendi P. 320 A.

Criso Himeraeus P. 335 D.

Critias P. 316 A.

D.

Dativus: ethicus G. 480 E. — participii post accusativ. G. 510 E.

Demonstrativum: post relativum illatum G. 452 D.

Demus Pyrilampis f. G. 481 D.

Diaetetae P. 337 E.

Dicta acuta cum telis comparata P. 342 E.

Dii factorum ordine facti P. 320 C. — sapientia Deo soli tribuitur P. 344 C.

Dithyrambus G. 501 E.

E.

Educatio puerorum Athen. P. 312 A. 325 D sqq. 326 A sqq.

Ellipsis: voc. ὁ μὲν ante ὁ δέ P. 320 A. 331 B. — verbi εἰ post ὅλος G. 487 D. — in formula καὶ πάλα οὕτως G. 460 B. P. 312 D. — post οὕτω καὶ περὶ πάντων G. 467 D. — post μὴ μοι P. 331 C. — post οὐ σύ γε G. 466 E. — in καὶ τὸν ibid. — verbi contrarii post ἢ G. 520 B. — post τί οὖν, ubi intell. τοῦτο διαφέρει G. 515 E. P. 310 D. — post εἴπωρ P. 329 B. — formulae εὖ ἔχει post ἐὰν μὲν et sim. P. 325 D.

Empedocles notatur G. 493 A. D. 507 D. E. P. 320 D.

Expegegesis P. 348 A. 352 A.

Epicharmus respic. G. 505 E.

Eryximachus P. 315 C.

Euphemismus, ubi de pudendis cogitandum G. 494 E.

Euripides: Telephus eius resp. G. 521 B. — versus eius afferuntur G. 484 E. 492 E.

Eurybatus P. 327 D.

F.

Fabularum usus in philosophia P. 320 B.

Forma: εἶμεν et εἴημεν P. 317 C. — ἐκτῆσθαι et κεντῆσθαι 340 D. — ἦ et ἦν 310 E. — ἦει et ἦειν 310 B. cf. schol. ad Aristoph. Plat. v. 520. — περιῆμεν et περιῆειμεν 311 B.

G.

Genitivus: absolutus post nominativum positus G. 492 B. — partitivus post verba omnis generis usitatus G. 514 A. — post ὁ pronomen P. 329 C. — τοῦ c. infinitivo ad designandum consilium usurpatus G. 509 D. — pretii paullo rarior G. 511 D.

Geometrica aequalitas G. 508 A.

Geryonis boves G. 484 B.

Gorgias: Empedocleus fuit G. 465 D. — al. 447 A seq. 449 B. 450 B. 452 D.

Graeci antiquitus lapides ac stipites pro Diis venerati sunt P. 322 A. — ad aras iuraverunt P. 328 B. — atticam linguam optimam et vere graecam duxerunt P. 341 C. — num

interpunctionis notas iam Socratis aetate habuerint P. 346 E.
Grammaticistae quae pueros docuerint P. 325 E. — quoto aetatis anno pueri iis traditi sint P. 325 D.

H.

Herodicus G. 448 B. P. 316 E.
Hesiodus resp. P. 340 D.
Hiatus in praepositionibus usitatus P. 352 E. coll. 352 C.
Hippias homo vanitate insignis P. 314 B. 315 C. 318 E. 337 C.
Hippocrates adolescens P. 310 A.
Hippocrates Cous medicus P. 311 B.
Homerus resp. G. 525 D. 526 C. P. 309 A. 315 B. C. 340 A.
Hyperbaton P. 343 E.

I.

Ianitores Socratis aetate apud Graecos in paucis domibus erant P. 314 C et D.
Ianua foras aperitur P. 314 D.
Iccus Tarentinus P. 316 D.
Ignis usus ad artium inventa necessarius P. 321 E.
Imperfectum: in sententia hypothetica cum aoristo consociatum G. 447 D. 453 C et P. 311 B. 357 D. — positum ubi respicitur ad superiora G. 516 D. — verbi *κελεύειν* P. 348.
Indicativus: obliquo sermoni interpositus G. 464 D. P. 318 B. 320 D. 339 E. — in hypoth. sequente optativo G. 452 B.
Infinitivus: ex parenthesi *ὡς ἐμὰντὸν πείθω* suspensus G. 453 A. — qua lege ex parenthesi pendeat G. 482 D. — per epexegesis positus post *τοῦτο* G. 469 C. P. 343 C. 345 A. al. — post *τοιανύτη τις εἶναι* in epexegesi positus G. 501 E. — sine articulo in epexegesi usurpatus G. 467 D. 469 C et 491 D. — post pronomen relativum epexegesis causa positus P. 323 B. — alio modo post relativum illatus G. 517 D. — verbo, cum praedicato iuncto, per epexegesis subiectus G. 462 C. — pro imperativo dictus G. 447 B. — sine articulo in formulis *κατὰ τοῦτο εἶναι, κατὰ δόξαν εἶναι* P. 317 A. — cum *τοῦ* iunctus consilium indicat G.

457 E. — ex participio apud verbum auxiliare repetendus G. 494 C.
Insulae beatorum G. 523 B.
Interrogatio: medio sermoni inserta G. 463 C. P. 343 B. — repetita G. 473 E. 500 A et P. 334 A.
Interrogativa cum relativis iuncta G. 448 E.
Iteratio verborum cum negatione G. 521 D. 452 D. 454 C et P. 344 D.
Iudices inferorum G. 523 C.
Iudicia mortuorum G. 523 E sqq.
Iusiurandum *ἢ τὸν κύνα* G. 461 A.
Iustitia in aequalitate posita G. 483 E. 508 A.

L.

Laconismus Atheniensium notatur G. 515 E. P. 342 B.
Leges ad discendum publice propositae P. 326 C.
Lenaea quando acta sint P. 327 D.

M.

Medici publici G. 455 B.
Mende, urbs Thraciae P. 315 A.
Miltiades G. 516 D.
Mithaecus G. 518 B.
Mulieres num ad scenica spectacula aditum habuerint G. 502 D.
Muri Athenarum et Piraei G. 455 D.
Musica latiore sensu dicta P. 340 A. — eius studium quam vim habeat P. 326 A sqq.
Myso in numerum septem sapientum refertur P. 343 A.
Mysteria G. 497 C.

N.

Navalia Athenarum G. 455 D.
Neutra nomina adiectiv. de personis dicta P. 309 C. — cum adiect. mascul. P. 315 E. — ad feminin. relatum G. 465 D. — adiectiv. sine *τι* positum G. 465 D.
Nicias vir probus ac pius G. 472 A.
Nomen: post pronomen per appositionem illatum P. 313 A. — secundariae sententiae accommodatum G. 515 C.
Nominativus: pro vocativo positus P. 354 A. — apud *δεῖν* per synesin usurpatus P. 316 C. — in comparatione post alium casum G. 458 A.

O.

Oenoë duorum pagorum attic. nomen P. 310 C.
Oleum corporis partibus externis bonum, interioribus pessimum P. 337 B. — cibos et opsonia condit. 337 C.
Optativus: sine *ἄν* in interrogatione positus G. 492 B. — in interrogatione post praesens positus G. 448 E. — post indicativum illatus P. 329 B. — post relativ. praecedente tempore praesenti P. 327 D. — post indicativum apud *ὅτι* positus P. 335 A. — sine *ἄν* in relativa sententia G. 521 C. — post *ὅτι* praecedente tempore praesenti G. 512 A. — post *εἶνα* praecedente tempore praesenti G. 461 C. — cum *ἄν* iunctus in sententia hypothetica post praesens P. 354 D.
Oratio: recta sine praevio indice G. 514 D. — recta post obliquam illata G. 512 C et P. 338 B. — recta non praemisso articulo G. 461 E. — obliqua transit in rectam P. 322 C sq.
Orphicorum sententia de corpore animi sepulcro G. 493 A.

P.

Paedotribae P. 326 B.
Paralus P. 314 E.
Participium: *ἄν* praedicato accommodatum G. 463 E et P. 354 C. 359 D. — post *ἐνεκα τούτου* P. 348 D. — post *οὔτω* per epexegesis positum G. 478 C et 513 E. — in responsione P. 352 D. G. 511 C. — pluralis numeri cum duali consociatum G. 481 D. P. 313 D. — continet notionem primariam G. 483 E. 484 D. — aoristi cum praesenti et perfecto iunctum P. 310 A. — participiorum accumulatio G. 464 C. 471 B.
Patris conditio apud Graecos indigna P. 313 A. — patrum bonorum mali filii P. 326 E.
Pausanias P. 315 D.
Periander in septem sapientibus non numeratur P. 343 A.
Pericles: aetas eius G. 455 D. — eius filii nequam P. 320 A. — ipse taxatur G. 515 C.
Persona: tertia sine *τις* posita G. 456 D. 457 E. 468 A. 487 D. —

PLAT. PROT.

tertia plural., ubi *οἱ ἀνθρώποι* supplent G. 457 C. — ubi *αὐτό* s. *τὸ πᾶν* intell. P. 330 B. — verbi variatur G. 514 E.
Pherecratis *Ἄγγιαι* P. 327 D et Praef. p. 23.
Phidias Atheniensis P. 311 C.
Philolai quaedam sententia de corpore animi sepulcro G. 493 A.
Philosophi carpuntur G. 485 D sqq.
Philosophia leviter attingenda G. 484 C sq.
Phrynonidas P. 327 D.
Pindarus G. 484 B. P. 337 C.
Pittacus P. 339 C. — eius dictum quoddam P. 343 B.
Plato sophistas non vexat P. praef. p. 4 sq. — Domesticorum et patriae iniurias ferendas et beneficiis pensandas censet P. 346 B. — poetarum verba tanquam sua ponit P. 310 D. — certum quandam verborum ordinem non sequitur P. 314 A.
Pluralis verbi, ubi unus compellatur P. 311 D.
Plusquamperfectum: pers. III. sing. in *ἦ* term. P. 335 D. — plur. in *εσαν* term. G. 515 E.
Poenae vis apud Graecos magna P. 324 A.
Polus: loquitur ironice G. 448 A. C. 473 B. — Anaxagoreus G. 465 D.
Polycletus Argivus P. 311 C.
Praedicatum ex subiecto intell. P. 344 D.
Praepositio: in responsione non repetita G. 449 E. P. 355 C. — ante relativa non iterata G. 463 E. 516 C. — cum nominibus constructa P. 354 A. — in appositione iterata P. 356 D. — in formulis ex articulo et nominibus compositis verbo accommodata G. 523 E.
Praesens: post *τί οὐ*; G. 468 D. P. 310 A. — partic. conatum sign. P. 317 A. — post futurum in interrog. G. 505 C.
Prehendere i. q. deprehendere G. 473 C.
Prodicus P. 314 B. homo mollis 315 C. D. E. — ridetur P. 340 C. 358 A. — loquens inducitur P. 337 A sqq. — synonyma rimatur P. 337 A sqq.
Prolepsis praedicati P. 327 C. 345 C. al. v. s. v. *διδάσκειν* et *ἀποτελεῖν*.
Prometheus, Iovis minister P. 321 D.

Pronomen: personale encliticum post praeposit. P. 335 A. — possessiv. pro personal. G. 486 A. — reflexiv. tertiae personae in numero singulari de secunda et prima persona non dicitur v. P. 312 A. — personale et demonstrat. in altero demum membro positum G. 527 C. — demonstr. neutr. in plurali positum pro sing. G. 447 A.

Protagoras: forensem lucem fugit P. 311 A. — quid professus sit P. 318 E. — nomine σοφίας appellatus P. 309 C. — sapientiam summam virtutem habet P. 330 A. — grammaticae studuit B. 338 E. — mercedem institutionis exegit P. 349 A coll. 328 B. — fabulam narrat P. 320 C sqq. — infelici vitae exitu usus P. 317 B. — dialogus Platonis quando scriptus sit Praef. p. 17 sq. quando habitus ibid. p. 19 sqq.

Proverbium: μηδὲν ἄγαν ἐγνώθι σεαντόν P. 343 B. — περί τοῖς φιλοτάτοις κνβεύειν P. 314 A. — γράων ὕθλος G. 527 A. — ἐν τῷ πύθῳ τὴν κεραμείαν G. 514 E. — ὁμοίος ὁμοίῳ G. 510 B. — οὐ σὴ ἢ τιμῆ G. 497 B. — δὲς καὶ τρὶς τὸ καλόν G. 498 E. — τὸ παρὸν ἐν πίσθεσθαι G. 499 C. — δέχεσθαι τὸ διδόμενον G. 499 C. — ἀφροντα γέμεσθαι P. 320 A. — τὸ μέσον τέμνειν P. 338 A. — πάντ' ἀλλῶν ἐπτείνειν P. 338 A. — ὁ πρῶσας καὶ ἰάσεται G. 447 B. — Μυσῶν λεία G. 521 B. — πολέμον καὶ μάχης χρη οὕτω μεταλαγχάνειν G. 447 A. — mulierum, τὴν εἰμαρμένην οὐδ' ἂν εἰς ἐμφύγοι G. 512 E.

Prytaea P. 337 C.

Pyrilampes G. 481 D.

Pythagoras sophista vocatur P. praefat. p. 2.

Pythocles Ceus P. 316 E.

Q.

Quadratus vir quis? P. 339 A.

R.

Relativa: c. interrogativ. iuncta G. 448 E. — sequente demonstrativo posita G. 452 D. — participio proximo constructione accommodata G. 492 B.

Repetitio: pronominis ἐγώ P. 317 C. — verbi eiusdem in oppositione G. 359 D. — nominis cum vi G. 513 B. — prioris membri oppositionis sive negativae sententiae post ἀλλά G. 452 E. 454 C. 521 D et P. 344 D.

Rhetorica est ars persuadendi G. 454 E. — cum aliis artibus comparata G. 465 C.

S.

Sapientes antiquitus sophistae dicti P. praef. p. 2. — septem illi P. 343 A.

Sarambus G. 518 B.

Scopadae P. 339 A.

Servi Atheniensium immodesti, P. 310 A. — fugaces 310 C.

Simonides: a Ceo insula oriundus P. 339 E. — scolion eius quoddam G. 451 E. — carmen eius quoddam longius P. 339 A sqq. — sententia eius ἀνάγκη οὐδὲ θεοὶ μάχονται P. 345 D. — εἶναι et γενέσθαι primus distinguit P. 340 B.

Singularis: verbi post pluralem G. 478 C. P. 319 D, 324 A. 334 C. — positus ubi plures compellantur P. 311 D.

Socrates: virtutem in scientia ponit P. 344 E. 345 D. 352 C sqq. — neminem sponte malum esse indicat P. 345 C. — Prodicus discipulus P. 341 A. — Alcibiadis amator P. 309 A. — captiosis rationibus agit P. 332 A. praef. p. 16. — eius domus minima P. 310 A. — in grabato cubat 310 C. — mane lumen non accendit P. 310 B. — in publico versari solet P. 309 A. 311 A. — astrologiae studium contemnit 315 D. — vini capax 347 E. — Epistasia functus G. 473 E et Prolegg. ad Gorgiam parte extrema, — accusatus quod alios redderet inopes consilii G. 522 B. — a communi hominum vita exempla et argumenta duxit G. 491 A.

Sophistae: nomen eorum honestissimum P. praefat. p. 1 sqq. — invidiosum ibid. p. 3. P. 312 A. — professio eorum G. 520 E. — virtutis civilis magistri P. 318 E. — sapientiae professores P. praef. p. 5. — viros rerum publicarum gnaros et peritos oderunt G. 520 A. — inter naturam et legem distinxerunt P. 337 C. — quid de virtutis natura

statuerint G. 482 E sqq. — βραχνολογίαν et μακρολογίαν professi P. 334 E. — poetarum interpretes P. 338 E. — cum mercatoribus ac cauponibus comparati P. 313 C.

Spartanorum mores P. 342 A sqq. — vestitus 335 D. — breviloquentia 342 E. — cives suos peregrinare vetant 342 C. — alios exturbant ibid.

Subiectum: repente mutatum G. 510 B et P. 320 A. — relativo accommodatum G. 515 C. — ταῦτα ad singularem verbi numerum supplendum G. 465 C.

Superlativus: positus ubi expectans comparativum G. 473 C. P. 309 C. — cum comparativo consociatus G. 490 E.

T.

Thales P. 343 A.

Thearipistor G. 518 B.

Themistocles G. 516 D.

Tibiae usus respicitur P. 318 C. 347 D.

Tisander Aphidnaeus G. 487 C.

Tmesis in ἀντ' εὐ πάσχειν etc. G. 520 E.

Tragica poesis taxatur G. 502 C.

Traiectio verborum in comparationibus P. 337 E. — artis vocabulum (ὀπρεβατόν) primum occurrit P. 343 E.

V.

Vecturae pretium G. 511 E.

Verba venatoria ad amorem translata P. 309 A. — simplicia pro compositis P. 320 A. — primitivum pro derivato P. 339 C. — proprium post translatum P. 334 D.

Verbalia: c. accusativo subiecti iuncta G. 512 D.

Verbum: repetitum G. 516 E. numero praedicati accommodatum G. 502 C. — numero voc. ἕκαστον accommodatum, licet antecedat pluralis G. 503 D. — primum in participio positum G. 483 E. 484 D.

Veteres quo nomine advenientes, quos videre nollent, excluderint P. 314 D. — in plausu ac clamore edendo effusi P. 339 D.

Virtus a Socrate in scientia posita, v. s. v. Socrates et P. praef. p. 17. — num parva possit amitti P. 344 D. — perfecta in uno Deo P. 344 C. — Sophistarum G. 482 E.

X.

Xanthippus, Periclis filius P. 315 A.

Z.

Zeugma P. 357 E.

Zeuxippus P. 318 B.